

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY COLE

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

İHTİRAS TUTSAĞI

TUTKUNUZ UĞRUPA PELERİ GÖZE ALIRŞINIZ?

KUZGUNU SAÇLI, BAŞTAN ÇIKARICI BİR KADIN...

Geçmiş yüzyılın ünlü balerini Néomi Laress öldürüldüğü gece bir hayalete dönüşmüştür. Öteki dünyaya ait güçlere sahiptir ancak insanlar onu göremez. Çok sevdiği evinde varlığını sürdürmekte, izinsiz giren insanları korkutarak kaçırmaktadır; ta ki kendisinden bile korkutucu, kalpsiz bir ölümsüzle karşılaşana kadar.

DELİLİĞE KAPILMIŞ BİR SAVAŞÇI VAMPİR...

Başkalarına zarar vermesini önlemek için Conrad Wroth'un ağabeyleri onu terk edilmiş bir malikâneye kapatır. Üstelik sadece onun görebildiği bir kadın onu delirtmeyi aklına koymuştur. Bu eşsiz yaratık Conrad'ı arzuyla kıvrandırır; Conrad'ın vücudu şehvetle yanarken ruhu, sahip olmak istediği kadın için işkence çekmektedir.

Conrad, Néomi'yi kazansa bile kadının çevresini kötülük sarmış durumdadır. Onu korumak için eski vahşiliğine dönmeyi göze alan Conrad, karanlık ihtiyaçlarına yenik düşecek midir?

"Kurtarılması gereken ama elde edilemeyen bir kadın ile evcilleştirilmesi gereken, öfke dolu bir adamın sıradışı hikâyesi."

Publishers Weekly

Pegasus Yayınları: 893
Bestseller Roman: 379

İhtiras Tutsağı

Kresley Cole

Özgün Adı: Dark Needs at Night's Edge

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Gizem Yeşildal

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2014

ISBN: 978-605-343-346-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Kresley Cole, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pocket Books, Simon & Schuster Inc.'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRESLEY COLE

İHTİRAS TUTSAĞI

İngilizceden Çeviren:
Aydan Şanlısoy Özbek

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
PEGASUS YAYINLARI

*Olağanüstü editörüm ve kitaplarımın tartışmasız destekçisi
Lauren için. Bu birlikte onuncu projemiz ve hâlâ ilki kadar
çılgın ve heyecanlı.*

Teşekkürler

Muhteşem yayın temsilcim Robin Rue'ya çok, çok, çok teşekkürler. Seninle çalıştığım için çok mutluyum. Geceyarısı düzeltileri yapmaya her zaman istekli olan sadık arkadaşım Caroline Phipps'e teşekkürler. Gena Showalter, seninle yaşamım çok daha anlamlı (ve hareketli).

Ve Roxanne St Claire, namı diğer G.U.F. benim her şeyim olduğunu söylemiş miydin?

*Vamp kadın mı? Burslek dansçılığı geçmişiyile mi?
Yanlış kadınla konuşuyorsunuz. Ben sadece, mütevazı bir
balerin, sıradan, hassas bir serçeyim.*

—Néomi Laress,

baş balerin, eski vamp kadın ve burslek dansçısı
(d. yaklaşık 1901 – ö. 24 Ağustos 1927)

*Burada hayatımı vampirleri ortadan kaldırmaya adanmışım
yemin ederim.*

Varlığımdan haberdar olan hiçbirisi yaşamayacak.

—Conrad Wroth, yaş on üç,

1609 yılında Kapsliga Uur Komutasi'na
atanması üzerine

GİRİŞ

New Orleans

24 Ağustos 1927

Beni geri çevirdiğin için seni öldüreceğim...

Louis Robicheaux'un son tehdidine ait anıları düşünmemeye çalışan Néomi Laress görkemli merdivenin başında durdu ve tıka basa dolu olan balo salonunu süzdü.

İpek kumaşa sarılı gül buketlerini sanki bir bebeği özenle kucaklıyormuşçasına tutuyordu. Çiçekler, aşağıdaki parti müdavimlerinin oluşturduğu kalabalıktan bazı adamların hediyesiydi ve bu adamlar onun eğlenceli grubunun renkli bir karışımı olan zengin patronlar ve gazete muhabirleriydi. Nehirden gelen nemli rüzgâr boşluğa doğru eserek dışarıdaki on iki kişilik orkestranın müziğini taşıdı.

... merhametim için yalvaracaksın.

Ürpermesini bastırdı. Son zamanlarda eski nişanlısının davranış biçimi soğuklaştıkça telafi niteliğindeki hediyeleri daha da abartılı olmaya başlamıştı. Basından beri Louis'yle yatmayı reddetmesi, adamı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://pankey.org>

hayal kırıklığına uğratmış ve sinirlendirmişti, ancak ilişkilerini sona erdirmek onu *çileden çıkarmıştı*.

Gecenin erken saatlerinde solgun gözlerindeki o bakış... Néomi içten içe kendini teselli etti. Bu etkinlik için koruma tutmuştu; Louis ona ulaşamazdı.

Bir hayranı, Boston'dan yakışıklı bir banker, onun yukarıda durduğunu fark ederek el çırpmaya başladı. Kalabalık da adama katıldı ve Néomi bir perdenin kalktığını zihninde canlandırdı. Hafif ve zarif bir gülümsemeyle, "*Bienvenue*,"¹ dedikten sonra merdivenlerden inmeye başladı.

Endişeli olduğunu hiç kimse sezmeyecekti. O eğitimli bir balerindi, ancak her şeyin ötesinde, iyi bir ev sahibesiydi. Bu salonda işini yaparak, aşağılayıcı satışmaları ve hafifçe söylenen *niukteli* sözleri dağıtacak, kendisini eleştiren herkesi büyüleyecek ve en ağırbaşlı olanları bile kahkahalara boğacaktı.

Onca buketi taşımaktan sızlamaya başlayan kollarına ve ardı ardına patlayan flaşlara rağmen, gülümsemesi hiç bozulmamıştı. Süzülürcesine bir basamak daha indi.

Louis'nin, zafer gecesini mahvetmesine asla izin vermeyecekti. Üç saat önce kapalı gişe operada hayatının performansını sergilemişti. Bu akşamki partiye binlerce mumun ışığında pırıl pırıl parlayan, restore edilmiş Gotik tarzdaki malikânesi, Elancourt'u kutlamak içindi. Yeni evinin itina gerektiren restorasyonunu ve içindeki şatafatlı tüm mobilyaları dansı sayesinde ödemişti.

Partinin bütün detayları mükemmeldi ve dışarıda, gökyüzündeki ay hilal şeklindeydi. *Şanslı ay*.

Bu gece giydiği, saçları gibi simsiyah saten elbisesi daha önce giydiği bir kostümün daha müstehcen versiyonuydu. Elbisenin,

1 (Fr.) Hoş geldiniz. (ed.n.)

antika bir korse gibi önden bağlanan daracık büstiyeri ve yırtmacı, neredeyse çoraplarını taktığı jartiyerine kadar ulaşan kısacık eteği vardı. Makyajı Hollywood'un şuh kadınlarının yaptığı tarzdaydı; gözlerini duman rengi tonlarda boyamış, dudaklarına kıpkırmızı ruj ve kısa tırnaklarına koyu kırmızı oje sürmüştü.

Değerli taşlarla bezenmiş gerdanlıkla takım olan sallantılı küpeleri küçük bir servete mal olmuştu ama bu geceye değerd, bu gece bütün hayalleri en sonunda gerçekleşiyordu.

Bunu ancak Louis mahvedebilirdi. Kendi kendine endişesini umursamamasını telkin ediyor ve ona içinden saydığı İngilizce ve Fransızca küfürler gerginliğinin azalmasını sağlıyordu.

Az kalsın merdivenlerden tökezleyecekti. Oradaydı, gözlerini ona dikmiş, kenarda duruyordu.

Genelde kusursuz görünürdü fakat bu gece kravatını çözümüştü ve sarı saçları darmadağındı.

Korumaları nasıl geçmişti? Louis oldukça zengindi. Adi adam onlara rüşvet mi vermişti? Kan çanağına dönmüş gözleri çılgınca parlıyordu ancak kendini, onun kalabalığın önünde bir zarar vermeye kalkışmayacağına dair yatıştırdı. Sonuçta evinde aralarında muhabirler ve fotoğrafçılar da olmak üzere yüzlerce kişi vardı.

Yine de olay çıkarmasına ya da rezil geçmişini gözler önüne sermesine fırsat tanımayacaktı. Şehrin dışından gelen müşterileri ve cafaçlı arkadaşları ona göz kırptıyordu ama eski işi şöyle dursun, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Çenesi kalkık ve omuzları geriye atılmış bir halde inmeye devam etse de, elleri güllere kenetlenmişti. Kızgınlığı, korkusuyla savaşıyordu. Bu yüzden Tanrı yardımcısı olsun ki, eğer bunu mahvederse onun gözlerini oyardı.

Néomi en alt basamağa ulaşmadan hemen önce, Louis kalabalığı yarararak ona doğru gelmeye başlamıştı bile. İri yarı korumalara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

işaret vermeye çalıştı ancak etrafını saran kalabalık onu âdeta kapana kısırmıştı. Adama doğru yürümeye kalkıştı ama herkes onu "ilk kutlayan kişi" olmak istiyordu.

Louis'nin, arkasındakileri ittiğini duyduğu zaman Néomi'nin yumuşak tonlamalı, "*Pardonnéz moi*, bir saniye," diye konuşması, "İzin verin geçeyim!" olarak değişti.

Yaklaşıyordu. Néomi göz ucuyla adamın elinin ceketinin cebinde, bir şeyle oyalandığını gördü. Yoksa bir başka hediye mi? *Bu çok utanç verici olacak.*

O el havaya kalktığı anda, Néomi hızla etrafında dönerek buketlerini düşürdü. Mumların ışığında metal ışıldadı. Néomi gözleri büyümüş bir halde çığlık attı...

Louis, hançeri göğsüne saplamadan hemen önce...

Acı... inanılmaz bir acı. Bıçağın kemiklerini delip geçtiğini duyabiliyor ve sırtına kadar giren ucunun sarsıcı kuvvetini hissedebiliyordu. Adamın kollarını tırmalarken, boğazından çirkin sesler yükseldi; en yakınındakiler dehşetle geri çekildi.

Böyle bir şey olamaz...

Adam yayvan parmaklarıyla tuttuğu hançeri bırakır bırakmaz, Néomi yere yığıldı. Çevresine saçılan gül goncalarının yaprakları da vücudunda çıkıntı yapan kabzanın etrafına döküldü. Ilık kan sırtından akararak etrafında havuzcuk oluştururken, Néomi bomboş gözlerle tavana bakıyordu. Yanına çömelip ağlamaya başlayan Louis'nin düzensiz soluklarının gerisinde, salondaki sessizliğin farkındaydı.

Böyle bir şey olmuyor...

İlk histerik çığlığı yerini sessizliğe bıraktı. İnsanlar itiş kakış bir karmaşa içinde olay yerini terk ettiler. Korumaların nihayet bağırarak ve çarpışarak kalabalığı yarıldığını duydu.

Néomi hâlâ yaşıyordu. O kararlı bir kazazedeydi; hayallerinin evinde, hayallerinin gecesinde ölmeyecekti. *Savaş...*

Louis kabzayı bir kez daha sıkıp hançeri kadının içine gömdü. *Acı... çok fazla... buna dayanamam...* Ancak ne çılgılık atmak için nefesi ne de kendini korumak üzere kollarını kaldıracak takati kalmıştı.

Adam boğuk bir haykırıyla hançeri yarasının içinde döndürdü. "Bunu benim için hisset, Néomi," diye fısıldadı kulağına doğru hırıltıyla. Acı patlaması kalbinden, vücudunun her zerresine doğru yayıldı. "Ne çektiğimi hisset!"

Çok fazla! Gözlerini kapamanın cazibesine kapılmak üzereydi. Ama açık tutmayı sürdürdü, *yaşamayı sürdürdü.*

"Seni ne kadar sevdiğimi anladın mı? Artık birlikte olacağız." Hançeri birden çekince vakumlanıyormuş gibi bir ses çıktı. Sonunda yere yığılmadan hemen önce adam bir kulağından diğerine kadar kendi boğazını kesti.

Bir doktor çömelerek bileğini yakaladığı zaman Néomi'nin kanı soğumaya başlamıştı. "Nabız yok," dedi adam görünmeyen birine, sesi kargaşayı bastıracak şekilde yükseldi. "Öldü."

Oysa ölmemişti! Henüz!

Néomi gençti ve daha yaşamadığı birçok şey vardı. Hayatta olmayı *hak ediyordu. Ölmüyorum.* Bir şekilde ellerini sıktı. *Reddediyorum!*

Ancak rüzgâr bir kez daha hızla estiğinde Néomi etrafı giderek bir mum gibi sönük görmeye başladı. *Hayır, hayır... hâlâ yaşıyorum... göremiyorum, göremiyorum... çok korkuyorum.*

Rüzgârın uçurduğu gül yaprakları, yüzüne savruldu. Her birinin soğuk öpücüğünü hissedebiliyordu.

Daha sonra... hiçlik.

1. Bölüm

Orleans Kilisesi'nin Dışı Günümüz

Köhne rıhtıma doğru inerken, *sakin ol, normal hareket et*, diye kendi kendine söyleniyordu. Her iki tarafındaki su katran gibi karaydı. İlerisinde, nehir kenarındaki taverna cansız bir ışık süzülüyordu. Bir İrfan barı. Bir neon ışığı aşağıdaki düz kayıkların üzerinde geziniyordu. Müzik ve kahkaha sesleri geliyordu.

Sakin ol... öfkeni dindirmen gerekiyor. Son ana kadar.

İçeri girdi. "Viski." Sesi bir süredir konuşmamaktan kısık ve pürüzlüydü.

Barmenin suratı asıldı. Tıpkı geçen geceki gibi. Diğerleri de gerildi. *Öldürmek için yanıp tutuştuğumu sezebiliyorlar mı?* Etrafındaki fısıltılar, cılgına dönmüş asabına, tahtaya sürtünen metal etkisi yapıyordu.

"Conrad Wroth, bir zamanların kumandanı... çağlar boyunca gördüğüm bütün vampirlerden daha çılgın."

"Kıralık katil. Eğer şehrinizde görünürse, oradaki İrfan'ın halkları ortadan kaybolacaktır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İhtiras Tutsağı

Kaybolmak mı? Ben bulunmalarını istemedikçe.

"Kanlarını oldukça vahşi bir şekilde döktüğünü duydum... gırtlakları parçalanıyormuş."

Öyleyse titiz değilim.

"Onları yediğini duydum."

Çarpık söylentiler. Yoksa bu doğru mu?

Ne kadar gözü dönmüş olduğuna dair hikâyeler bir kez daha yayıldı. *Bir hedefi asla kaçırmam... ne kadar çılgın olabilirim ki?* Kendi kendine cevap verdi. *Lanet olsun, çok fazla.*

Anılar zihnini bulandırdı. Sayıları daima artan, kanlarını içtiği kurbanlarının anıları. *Neyin gerçek olduğunu bilmiyorum, neyin yanlış olduğunu karar veremiyorum.* Kendi düşüncelerini çoğu zaman güçlükle anlayabiliyordu. Sanrılar görmeden, etrafındaki gölgelere saldırmadan geçirdiği bir tek günü yoktu.

Pimi çekilmiş bir el bombası diyorlardı. Sadece an meselesiydi.

Haklıydılar.

Sakin ol... normal davran. Elinde bardakla, arkadaki loş masaya doğru yürürken hafifçe güldü. *Normal mi?* O, hırsızlar, iblisler ve sivri kulaklı perilerle dolu bir bardaki lanet olası tek vampirdi. Arkada duvarı çevreleyen insan kafataslarındaki göz yuvalarının içinden Noel ışıkları geçiyordu. Köşede, dişi bir iblis aylak aylak, uyarıldığı bariz olan sevgilisinin boynuzlarını okşuyordu. Barda, devasa bir kurtadam köpek dişlerini gösterip ufak bir kızıl saçlı kadını arkasına doğru korumacı bir şekilde çekti.

Saldırıp saldırmaman gerektiğine karar veremiyor musun, Lykae? Bu doğru. Kan kokmuyorum. Öğrendiğim bir numara.

Çift bardan çıkarken Lykae kızıl saçlıyı neredeyse taşıyordu. Çıkarken omzunun üzerinden geriye bakan kadının gözleri ayna gibiydi. Gözleri, aynadaki kadının gözleri gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi : <https://rante.org>

Oturup sırtını duvara verdi. Kirli, kırmızı gözlerini gölgeleyen güneş gözlüğünü düzeltti. Odayı gözden geçirirken avucuyla ensesini ovma dürtüsüne direniyordu. *Görünmeyen biri tarafından izleniyor muyum?*

Ama diğer taraftan, ben hep böyle hissedirim.

Gözlerini kısıp bardağı tutan eline baktı. *Zihnim berbat durumda olsa da kılıç tutan elim hâlâ sağlam.* Korkunç bir birleşim.

İçkisinden büyük bir yudum aldı. İçki. Viski, etrafa saldırma hissini köreltiyordu ama tamamen ortadan kaldırıyordu.

Küçük şeyler, öfkesini kabartıyordu. Ters bir bakış. Birinin hızlı bir şekilde yaklaşıp ona geniş bir manevra alanı sağlamaması. Dışleri, en ufak bir tahrik karşısında sivrilirdi. *Sanki içinde yaşayan bir şeyin acıkmaması gibi.* Kana ve parçalayacak bir gırtlığa susamıştı. Ne zaman öfkeyle hareket etse, diğerlerinin anıları kendisinininkileri çürütürdü.

Hâlâ hedeflerini –kardeşlerini– araştırarak kadar akıl sahibiydi. Ona yaptıkları tarifi imkânsız şeyler için Nikolai ve Murdoch Wroth’tan intikamını alacaktı. Üçüncü ağabeyi Sebastian da kendisi gibi bir kurbandı ama sırf olduğu şey yüzünden katledilmesi gerekiyordu.

Ve benim zamanım daralıyor. Tıpkı bir hayvan gibi bunun farkındaydı. Onları gizemli bir bataklığın, pusun ve müziğin ortasında bulmuştu. Nikolai ve Sebastian’ı eşleriyle birlikte görmüştü. Ağabeylerinin onlarla birlikte gülmesini, temiz gözlerinde hayranlıkla onlara sahiplenerek dokunmalarını kıskanmış olabilir. Ancak nefret, kafa karıştıran her türlü kıskançlığı yok ederdi.

Ardından çocuklarını ve kadınlarını da öldürecekti. *Onları yok edeceğim. Kendimi yok edeceğim. Düşmanlarım bana yetişmeden önce.*

Gömleğinin altından sol kolunun üzerindeki bandajı düzeltti. Altındaki kesik deri iyileşmeyecekti. Beş gün önce onu tam da bu yarayla takip eden, bir rüya iblisi tarafından işaretlenmişti. İblis, *en*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

çok istediği rüyanın ve en korktuğu kâbusun bu işareti takip edeceğini vadedmişti.

Kaşlarını çattı. Avcı çok yakında av olacaktı; hayatı, sona yaklaşıyordu.

Bir pişmanlık fısıltısı. En çok pişman olduğu şey... Tüm içtenliğiyle arzuladığı şeyi hatırlamaya çalıştı fakat başka birinin anıları zihnine üşüştü. Elini kaldırıp alnuna götürdü.

Nikolai bara girdi, Murdoch da hemen arkasındaydı. İfadeleri ciddiye.

Beni öldürmek için geldiler. Tam da beklediği gibi. Buraya tekrar tekrar gelerek onların dikkatlerini çekebileceğini düşünmüştü. Elini indirdi ve dudakları sivri dişlerini gösterecek şekilde gevşedi. Bardaki herkes aceleyle dışarı çıktı.

Sonra... sükûnet. Ağabeyleri, sanki bir hayaletmiş gibi gözlerini ona dikmişti. Böcekler dışarıda yaygara koparıyordu. Yağmur yağmak üzereydi ve hava gerilmişti. Tam uzakta şimşekler çakarken Sebastian içeri girip diğer ikisinin yanına gitti. Onlarla birlik mi olmuştu? Conrad bunu beklemiyordu.

Güneş gözlüğünü çıkarıp kırmızı gözlerini ortaya çıkardı. En büyükleri olan Nikolai bu görüntü karşısında yüzünü buruşturma dürtüsünü bastırarak ilerledi. Üçü de onlarla çarpışmak için kalmasına ve ışınlanıp uzaklaşmamasına şaşırmuş gibiydi. Kardeşleri güçlü ve yetenekliydi ancak Conrad'ın gücünün ve ne olduğunun farkında değillerdi.

Onları, gözünü bile kırpmadan katleder ve bunun tadını çıkarırdı. Kılıçlarını çekmemişlerdi. Öyleyse kötü talihlerine mahkûm olacaklardı. *Onları bekletemem.*

Oturduğu yerden sıçrayıp masanın üzerinden atladı ve Sebastian'a öyle bir güfle vurdu ki kardeşi duvara çarpınca kafatası çatladı. Diğer ikisi savunmak için elerini kaldırmadan önce onları güflerle vurdular.

yakaladı. Kendilerini kurtarmak için çaba gösterirlerken ikisini de tutan ellerini gitgide sıkı. “Bu, üç yüz yıl için,” diye tısladı. Çabaları hiç fayda etmiyordu ve şaşkın ifadeleri tatmin ediciydi. Daha fazla sıkı...

Arkasındaki ahşap gıcırdadı. Arkasını dönüp ağabeylerini yeni bir düşmana fırlattı. Çok geçti, o Lykae geri dönmüştü. Pençeleriyle Colin’e saldırdı ve gövdesini boylu boyunca kesince kan fışkırdı.

Colin öfkeyle kükreyerek kurtadama saldırdı, pençelerinden ve dişlerinden olağanüstü bir hızla kurtularak onu yere düşürdü. Elleri tam Lykae’nin boynuyla buluşacakken, hayvan sağ bileğine bir şey kenetledi.

Bir kelepçe mi? Daha kuvvetli sıkarak hırıltılı bir kahkaha attı. “Onun beni durduracağını sanıyorsun herhalde?” Avcunun altındaki kemikler belirginleşti. Cinayet yakındı ve zevkle haykırmak istiyordu.

Kurtadam sol bileğini kelepçeledi.

Bu da ne? Metal bükülmüyor, kırılmıyordu. *Kahrolası herifler beni canlı mı istiyorlar?* Ayağa fırlayıp ısınlanmak için gerildi. Hiçbir şey olmadı. Şakağından kanlar akan, yerdeki Sebastian, onu ayak bileklerinden yakaladı.

Sebastian’a savurduğu tekme, ağabeyinin göğsünün tam ortasına isabet etti ve kaburgaları kırıldı. Hızla dönüp tam barın korkuluğunu tutacakken Lykae suratına yumruk attı.

Conrad sendeledi ama ayakta kalmayı başardı.

“Lanet olsun o nasıl bir şey böyle?” diye bağırarak Lykae, tüm gücüyle korkuluğu tekrar salladı.

Sert darbe Conrad’ın ensesine geldi ve kısa bir anlığına sendelemesine neden oldu. Bu, ağabeylerinin onu yakalaması için yeterliydi.

Çırpındı, ısırdı ve dişlerini birbirine vurdu. *Kaçamıyorum...* Bileklerindeki kelepçelere başka bir zincir daha eklediler. Conrad

şiddetle tekme attığı sırada ağabeyleri ayaklarını da kapana kıştırınca şaşkına döndü.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde, bütün gücüyle bağlarına karşı mücadele etti fakat hiçbir şey olmuyordu.

Yakalandım. Kükreyip onlara doğru kan tükürdüğü sırada konuşmalarını belli belirsiz duyuyordu.

Sebastian hırıltılı nefesleri arasından, “Umarım onu götürmek için iyi bir yer bulmuşsundur,” dedi.

“Uzun zaman önce terk edilmiş bir malikâneyi satın aldım,” diye karşılık verdi Nikolai sıkıdığı dişlerinin arasından. “Elancourt adında bir yer.”

Conrad’ın içini, hatta kızgın öfkesini bile bir soğukluk kapladı; kolundaki yaradan acı yayılıyordu. *Bir rüya. Onun kör talihi.* Asla bu Elancourt denen yere gidemezdi, bunu kesinlikle biliyordu. Onu takip edemeyecekleri kadar güçlüydü ve hâlâ zamanı vardı.

Eğer onu oraya götürürlerse, canlı bir şekilde götürmeyeceklerdi...

Néomi Laress’in ruhu, gece vakti bulutlu gökyüzünün altında arazinin sınırındaki araba yoluna çömelmiş, ıslak naylona sarılı gazeteyi aç gözlerle süzüyordu.

Gazeteci çocuk –o dönem şeytan– yine sapağı kaçırmış, bu defa balyayı ıssız yola atmıştı.

Néomi, o gazete için yanıp tutuşuyor ve hayatının –ölümden sonraki seksen yıllık hayatının– monotonluğundan az da olsa sıyrılmasını sağlayacak haberleri, değerlendirmeleri ve yorumları çaresizce istiyordu.

Ama onu almak için arsadan ayrılamazdı. Néomi bir hayalet olarak olayları telekinezi yoluyla idare edebilirdi ve Elancourt’daki gücü sınırsızla yakındı; isterse bütün pencereleri titretebilir veya

çatıyı ikiye ayırabilirdi ve hava, duygularıyla sık sık değişiyordu fakat arazinin dışında hiçbir şey yapamazdı.

Çok sevdiği evi hapishanesi, on beş dönümlük ebedî hücresi ve yavaş yavaş ölen bir malikâne olmuştu. Her biri kişisel ve özel şekillerde ona işkence etmek için tasarlanan kaderin diğer lanetlerine ek olarak, Néomi bu yeri kesinlikle terk edemiyordu.

Neden böyle olduğunu bilmiyordu; bildiği tek şey, cinayetinden sonraki sabah uyandığından beri durumun bu olduğuydu. Rahatsız edici yansımaları ilk gördüğü anı hatırladı. Néomi öldüğünün farkına vardığı zamanı hâlâ hatırlıyordu, neye dönüştüğünü ilk anladığı zamanı.

Bir hayalete. Kendini bile korkutan bir şey haline gelmişti. Doğal olmayan bir şey. Bir daha asla bir sevgili ya da arkadaş olamayacaktı. Hep planladığı gibi, dans kariyeri bittikten sonra anne de olamayacaktı. Dışarıdaki fırtına şiddetlenirken saatlerce sessiz çığlıklar atmıştı.

Şükredebileceği tek şey Louis'nin onunla birlikte buraya kapatılmış olmamasıydı.

Uzanmak için biraz daha zorlandı. *O gazeteyi... almalıyım!*

Néomi gazetenin neden gelmeye devam ettiğinden emin değildi. Geçmişteki bir makale "Otomatik ödemeli kredi kartı hesapları" hakkındaki sorunlardan bahsediyordu ve Néomi son kiracısının kredi kartı ihmalkârlığından faydalandığını düşünüyordu. Teslimat her an sona erebilirdi. Her biri çok değerliydi.

En sonunda pes etti, yenilgiye uğramış bir halde ot bürümüş yola çöktü. Alışkanlıkla bacaklarını ovarmış gibi hareketler yapsa da hiçbir şey hissetmiyordu.

Néomi asla hissedemezdi. Bir daha asla. Nehirden süzülen yoğun sis kadar cisimsizdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Teşekkürler, Louis. Ah, ayrıca cehennemde çürü, çünkü gittiğin yer kesin orasıdır...

Genellikle gazete mücadelesindeki bu noktada, saçlarını yolma dürtüsüyle savaş verir, bu varoluşa daha ne kadar dayanabileceğini merak eder ve bunu hak etmek için ne yaptığını düşünürdü.

Evet, öldüğü gece ölmeyi reddetmişti ama bu çok saçmaydı.

Fakat kelimeler için ne kadar yanıp tutuşuyor olsa bile, her zamanki kadar berbat bir halde değildi.

Çünkü dün gece evine bir adam gelmişti. Sert ifadeli, uzun boylu, yakışıklı bir adam. Bu gece tekrar gelebilirdi. Hatta *taşınabilirdi*.

Yabancı hakkında fazla heyecana kapılmamalıydı, umutlarının bir kez daha kırılmasını istemiyordu...

Işıklar gözlerini kör etti; tekerleklerin acı çığlığı, gecenin sessizliğini böldü.

Bir araba çakıllı yola fırlayınca, yüzünü korumak için boş bir çabayla kollarını yüzüne doğru kaldırdı ve sessiz bir çığlık attı. Araba tam üzerine geliyordu, kafasının içinden geçerken motoru deprem gibi sarsılıyordu.

Araç, meşelerin sıralandığı Elancourt yoluna doğru giderken hiç yavaşlamadı.

2. Bölüm

Gözlerini kırıpıştıran Néomi'nin, güçlü gece görüşü yavaş yavaş yerine geldi. Onca yıldan sonra bile, zarar görmediğine hâlâ şaşınıyordu.

Genellikle eski kasaba yolunda tangır tungur ilerleyen kamyonetlerden gözle görülür bir şekilde farklı olan keskin hatlı, basık arabayı dün gecedен biliyordu. Bu demekti ki... bu demekti ki...

O geri döndü! Dün gece buraya gelen sert ifadeli adam!

Gazeteyi unutup Elancourt'un sahanlığında belirerek ön taraftaki girişe tepeden baktı. Oradaki pencerenin iki yanını tutarmış gibi hareket edince, kolları ileri doğru süzüldü.

İşte orada, arabanın sürücü koltuğunda oturuyordu.

Adam dün gece malikâneyi incelerken ona, *Taşınmayacak mısın?* diye yalvarmak istemişti. Adam kolonları incelemiş, bazı mobilyaların üzerine serilmiş çarşafı kaldırmış ve hatta ana salondaki ısıtıcının üzerindeki bile çekmişti. Sağlamlığından tatmin olmuş görünerek, zeminin altındaki boruları, mermer karolara vurarak kontrol etmeyi sürdürmüştü.

Isıtıcı çalışacak, diye haykırmıştı Néomi içinden. On yıl önce burada bir süre kalan bir çift tarafından malikâne yenilenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tabii Elancourt'un özelliklerini bu yabancıya anlatamazdı. Çünkü o bir hayaletti. Konuşması ya da en azından başkalarının duyabileceği bir şekilde söylenmesi imkânsızdı ve bu da onun insanlar tarafından fark edilmemesini sağlıyordu.

Belki de bu en iyisiydi. Yansıması kendisini bile rahatsız ediyordu. Néomi'nin görüntüsü –kıyafeti ve mücevherleriyle– öldüğü geceki halinin aynısı olmasına rağmen, şu anda teni ve dudakları kâğıt kadar soluktu. Arasına gül yaprakları karışmış saçları dağınık bir halde omuzlarından dökülüyordu, koyulaşmış göz altları göz rengine tezat oluşturacak bir biçimde, anormal derece mavi gösteriyordu.

Tekrar arabaya odaklandı. İçinden anlaşılmaz erkek sesleri geliyordu. Birden fazla adam mı vardı?

Belki de ellili yıllarda burada yaşayan yakışıklı çift gibi, iki tane daha “müzmin bekâr” olabilirdi!

Arabada her kim varsa, içeri girmek için acele etmeliydi. Sonbahar yağmurları gece boyunca ara ara yağmıştı ve şimşekler düzenli bir şekilde binayı aydınlatıyordu. Néomi, adamın şimşegin aydınlattığı binanın ön cephesini fark etmemiş olmasını diledi. Kemerleri, çıkıntılar ve vitray camlarıyla malikâne... korkunç görünüyor olabilirdi.

Görünüşe bakılırsa Néomi'nin hayran olduğu bu Gotik tarz, başkalarına itici geliyordu.

Araç, tekerleklerinin üzerinde yanlara doğru sallanmaya başladı ve sesler daha da yükseldi. Sonra bir adamın haykırışı duyuldu. İki büyük çizme arka camı tekmeleyerek kırdı ve camlar yola saçıldı.

Görünmeyen biri, çizmeli adamı içeri çekti ama sonra arabanın arka kapısı dışarı doğru çıkıntı yapmaya başladı. Bu devirdeki arabalar, bir adamın tekmesiyle şekil değiştirecek kadar dayanıksız mıydı? Hayır, hayır, çarpma test raporlarını dikkatle okumuştı ve orada yazana göre

Kapı birdenbire menteşelerinden ayrılarak, kapının önündeki sundurmaya fırladı. Vahşi gözlü çılgın bir adam araçtan fırlayınca Néomi nefesini tuttu. Adamın el ve ayak bilekleri kelepçeliydi ve her yanı kanla kaplıydı. Derin ve kaygan çamurun içine düşer düşmez üç adam üzerine çullandı.

Adamlardan biri, Néomi'nin dün akşamki müstakbel kiracısıydı.

Néomi daha sonra hepsinin kana bulanmış olduğunu gördü çünkü zincirlenmiş adam dövüşürken onlara kan tükürüyordu.

"Hayır... hayır!" diye bağırarak adam, eve girmek için mücadele ediyordu. Burada görebileceğinden fazlasının olduğunu sezebilir miydi? Daha önce hiç kimse sezmemişti.

Kiracı sıkılı dişlerinin arasından, "Conrad, bizimle mücadele etmeyi kes!" dedi. Rus aksanıyla konuşuyordu. "Sana zarar vermek istemiyoruz."

Ancak Conrad adlı gözü dönmüş adam bir nebze olsun yumuşamadı. "Tanrı seni kahretsin, Nikolai! Benden ne istiyorsun?"

"Seni bu delilikten ve kana susamışlıktan kurtaracağız."

"Sizi aptallar!" Cinnet geçirir gibi güldü. "Hiç kimse geri dönmez!"

Nikolai, "Sebastian, kollarından tut!" diye diğerlerinden birine bağırdı. "Murdoch, lanet olası bacaklarını yakala!" Murdoch ve Sebastian hızla harekete geçtiğinde Néomi ikisinin de Nikolai'a benzediğini fark etti. Üçü de aynı suratsız ifadeye, endama, güçlü yapıya sahipti.

Kardeşler. Tutsakları da onlardan biri olmalıydı.

Tepinen, kanlar içindeki Conrad'ı ön taraftaki iki kanatlı kapıya doğru taşıdılar. Evinin içinde kan. Néomi ürperdi. Kandan iğrenir, görüntüsünden ve kokusundan nefret ederdi. Kendisinin de kana bulandığını, kanının pıhtılaşmış ölü bedeninin etrafında soğumasını asla unutmuyacaktı.

Elancourt yeterince kan görmemiş miydi?

Panik içinde alt kata koştu ve kollarını havaya kaldırarak kapılara doğru görünmez bir kuvvet uyguladı. Kapıları kapalı tutmak için bütün gücünü kullandı. Kimse bu kuvveti aşip geçemezdi...

Kapılar birden açılıverdi. Adamlar, Néomi'nin içine doğru yuvarlanarak kadının sanki bir örümcek ağının içine yürümüş gibi ürpermesine neden oldular. İçeriye kuvvetli bir rüzgâr esti ve zemin yaprak ve kumla kaplandı.

Bunlar ne kadar güçlüydü ki? Evet, iri yarıydılar ama Néomi kapıyı yirmi adam gücüne karşılık gelmesi gereken bir kuvvetle tutmuştu.

Karanlık odaya girdikleri zaman Nikolai bir zinciri, Néomi'nin İtalyan mermerine hiç özen göstermeden zemin boyunca fırlattı.

Çılgın adam bir kez daha kurtuldu ve ayağa kalktı. Boyu aşırı uzundu! Kapıya doğru ağır aksak yürüdü ama ayak bilekleri bağlı olduğu için çarşafı örtülü antika dolaba doğru sendeledi. Dolap çarpmanın etkisiyle ezildi. *Kırıldı.*

Néomi o mobilyayı alabilmek için iki gösteride dans etmek zorunda kalmıştı ve onu nasıl sevgiyle cilaladığını hatırladı. Bu, geriye kalan birkaç orijinal mobilyadan biriydi.

Murdoch ve Sebastian, onu enkazın arasından kaldırdıktan sonra, Murdoch kalın kolunu Conrad'ın boynuna doladı ve serbest kalan eliyle başının arka kısmını tuttu. Néomi, Murdoch'un onu tüm gücüyle sıkıştığını, gösterdiği çabadan yüzünün ve boğazındaki kasların gerildiğini görebiliyordu.

Conrad her nasılsa uzun süre boyunca etkilenmedi. En sonunda çırpınışları yavaşladı ve bitkin düştü. Murdoch onu yere uzatırken Nikolai zinciri aceleyle bir önceki gece kontrol ettiği radyatöre, diğer ucunu da Conrad'ın kelepçelerine bağladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nikolai radyatörü bu sebeple mi incelemişti? Bu deliyi buraya hapsetmek için mi?

Neden burası?

Hepsi doğrulduğunda Sebastian nefes nefese, "Onu kapatmak için daha ürkütücü bir yer bulamazdın herhalde," dedi. O anda dışarıda şimşek çaktı. Uzun vitray pencerelerin bazı kısımları kırık ve içerideki gölgeleri tuhaflaştırarak renkli ışıltılar saçıyorlardı. "Eski değirmeni neden kullanmadın?"

"Orada biriyle karşılaşabilirdi," diye cevap verdi Murdoch. "Hem Kristoff değirmeni biliyor. O veya adamları planladığımız şeyi keşfederse..."

Kristoff kim? Ne planlıyorlar?

"Ayrıca Elancourt bana tavsiye edildi," diye ekledi Nikolai.

"Bunu kim tavsiye eder ki?" Sebastian bir elini sallayarak etrafı gösterdi. "Korku filminden fırlamış gibi." Néomi, adamın yanılmış olmasını dilerdi ama o anda bir şimşek çakınca renkli gölgeler sürünerek saldırıya geçer gibi göründü. Sebastian, sanki doğru noktaya parmak basmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Nikolai'nin bakışları kardeşlerinin yüzlerine odaklandı ve cevap verirken tepkilerini inceledi. "Nix." Gülerler mi, söylenirler mi yoksa onaylarlar mı bilemiyormuş gibi tereddüt etti.

Murdoch omuz silkti ve Sebastian ciddi bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı.

Nix kim?

Sebastian etrafa bakındı. "Tüylerimi diken diken ediyor," bir şimşek daha çaktı, "sanki... *hayaletli* gibi."

Sebastian ödülü hak ediyor.

"Bu sadece benim için geçerli değil. Burası Conrad'ı da ürküttü."

Evet, çünkü aksi takdirde kesinlikle iyi olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hava, daha beter görünmesine neden oluyor." Nikolai elini ıslak saçlarının arasından geçirdi, sonra da gömleğinin ucuyla yüzünü sildi. "Ayrıca burada gezinen ruhlar varsa ne olmuş? Ne olduğumuzu unuttun galiba; bizden korksalar iyi olur."

Onlardan korkmak mı? Yaşayan hiçbir şey Néomi'ye dokunamazdı ki.

"Aslında burası insanları korkutup kaçırdığı için oldukça ideal bir yer," diye devam etti Nikolai bir başka gökgürültüsünü bastırarak. "Ayrıca Valkyrie'lerin evi de buradan uzakta değil; İrfan'da onların evinin yakınına yaklaşma cesareti gösterecek fazla kişi yok."

Valkyrie mi? İrfan mı? Birkaç yıl önce bir gazetenin "Çete Argosu" makalesini hatırladı. Bu adamlar çete argosu kullanıyor olmalıydılar.

Murdoch, "Belki de Valkyrie'ler, vampirlerin Val Malikânesi'ne bu kadar yakın olmasından memnun olmayacaklardır."

Vampirler mi? Çete değil mi? Bunların hepsi deli. Aman Tanrım, bir viski istiyorum.

"Burası *yaşanılır* bir yer mi peki?" diye sordu Sebastian küçümseyen bir ses tonuyla.

Nikolai başını onaylarcasına salladı. "Binanın yapısı ve tavanı sağlam..."

Kaya gibi.

"... ve bazı değişiklikler yaptığımızda amaçlarımıza uygun hale gelecek. Sadece ihtiyacımız olan yerleri tamir edeceğiz; birkaç yatak odası, banyo ve mutfak. Bugün buraya gelip arsanın çevresine bir kuşatma büyüü yapmaları için cadıları ayarladım. Conrad o zincirlere bağlı olduğu sürece sınırı geçemez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cadılar mı? Ah, hadi ama! Néomi şakaklarını ovma için hareket yaptı ve hiçbir şey hissetmedi ama bu bildik eylemi yapmak, bir şekilde rahatlatıcıydı.

Ortalık sakinleşince Murdoch ana salonu gözden geçirdi ve örümcek ağlarını kopardı. “Conrad bizim bara geleceğimizi biliyordu.”

“Buna hiç kuşku yok,” diye karşılık veren Nikolai kirlenmiş pencereye giderek dışarı baktı. “Bizi bekliyordu. Bizi öldürmek için.”

“Bu konuda kendini geliştirdiği ortada.” Sebastian, inceler gibi bir tavırla kaburga kemiklerine vurdu ve irkildi. Néomi daha yakından bakınca hepsinin bir şekilde yaralı olduğunu gördü. Hatta Conrad’ın bile göğsü bir yaratık tarafından boylu boyunca pençelenmişti. “Bundan hoşlanıyor.”

Öldürmekten mi hoşlanıyor? Evimde bir katil mi var? Yine. O, savunmasız bir kadını kalbinden bıçaklayacak türden, Louis gibi bir adam mıydı? *Sakin ol, Néomi...* Rüzgâr hızlandı. *Duygularını kontrol et.*

“İşi hakkında söylenenler doğruysa, hoşlanmak zorunda olmalı,” dedi Murdoch.

Profesyonel bir katil mi?

“Onu daha kötü bir zamanda bulamazdık,” dedi Sebastian. “Bununla nasıl başa çıkacağız?”

“Savaşıyor, kralımızı kandırıyor, Kaderin ve Myst hakkında endişe etmemeye çalışıyor ve tüm bunlar olduğu sırada Con’ın akıl sağlığını yeniden kazanmasını sağlamaya çalışıyoruz,” diye sakin bir şekilde yanıt verdi Nikolai.

Murdoch bir kaşını kaldırdı. “Ah, ben de çok meşgul olduğumuza sanıyordum.”

Kardeşler, yakındaki odaları keşfetmeye koyuldular, tahtaların çürüyüp çürümediğini kontrol ettiler ve çarşafları mobilyaların üzerinden kaldırarak etraflarını incelediler.

Néomi geçmişte Elancourt'da yaşayanlar konusunda talihliydi. İyi aileler ve birkaç zararsız serseri gelip gitmişti. Bu adamlarsa kesinlikle iyi ve zararsız değillerdi.

Özellikle de zincirli katil. Adam yerde yatıyordu ve aralık dudaklarında biriken kan, yere damlıyordu.

Damlıyor... damlıyor... Mermerinin üzerindeki kıpkırmızı gölet oldukça belirgindi. Tıpkı önceden olduğu gibi. *Sakin ol. Kontrol et.*

Deli adamın gözleri birden açıldı. Néomi diğerlerini uyarmazdı! Nasıl olduysa bir şimşegin çakma süresi içinde, zincirlenmiş ayaklarının üzerinde kalktı ve doğaüstü bir hızla ileri atıldı. Néomi kollarını kaldırıp ona bir baskı uygulayamadan önce, adam zincirleri iyiden iyiye gerdi... radyatör basınçtan бүkүlüyordu.

Onu kıramazdı. Bu imkânsız...

Adam odanın diğer ucuna, kapıya doğru -Néomi'nin durduğu kapıya- atılınca, radyatör bir kırbaç gibi şaklayarak yerinden kurtuldu. Néomi inanamayan gözlerle bakarken, adamla birlikte gelen radyatör süpürdüğü yoldaki her şeyi mahvediyordu.

Aniden zeminin altındaki birbirlerine bağlı ısıtma boruları, birer birer gümbürdeyen metal, patlayan mermerler ve kıymıklarla birlikte zemini boylu boyunca yarıdı.

Üç adam, bir kez daha onun üzerine atladı ve hep birlikte savrularak Néomi'nin bale ayakkabılarının hemen ucunda durdular.

Néomi soluğunu tuttu. Evi, çok sevdiği evi. Deli adam on beş dakika içinde Elancourt'a son seksen yılda gördüğünden çok daha fazla hasar vermişti.

Yumrularını sıktı. *Kontrol et.* Ancak saçları çoktan yüzünün etrafında dönmeye, gül yaprakları vücudunun çevresindeki rüzgârda uçuşmaya başlamıştı. Dışarıda siddetini iyice artıran rüzgâr uzun

pencerelerin aralıklarından içeri süzülürdü ve Néomi bütün hasarı görene kadar kum tanelerini ve tozu süpürdü.

Mermerler! Gözleri üzüntüyle yaşardığında dışarıda yağmur yağdı.

Sakin ol.

Çok geç. Eve şimşekler yağıyor ve başarıyla patlatılmış bir bomba gibi geceyi aydınlatıyordu. Conrad, adamların oluşturduğu yığının altından başını hızla ona çevirdi.

Néomi yok olurken, bir anda dönerek saçlarını yüzünün üzerinden geriye attı. Merdiven sahanlığında tekrar belirerek adama baktı.

Conrad, onun durduğu noktayı süzmeye devam etti, şaşkınlıktan dili tutulmuş gibi gözlerini kırıştırıyordu ve çabaları zayıflıyordu.

Acaba... onu görmüş olabilir miydi?

Néomi'yi daha önce kimse görmemişti. Hiçbir zaman. O kadar uzun zamandır sürekli bir şekilde göz ardı edilmişti ki Néomi gerçekten var olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Dikkatli bakınca adamın gözlerinin beyazının... kırmızı olduğunu gördü. Onun yaralanmış olduğunu, kan damarlarının çatladığını sanmıştı ama aslında gözleri tamamen kırmızıydı.

Bu varlıklar neyin nesiydi? Onlar gerçekten... *vampir* olabilirler miydi? Neye dönüşmüş olduğu gerçeğine rağmen yine de doğaüstü herhangi bir şeye inanmakta zorlanıyordu.

Conrad başını sallayarak kapıya doğru çılgın hamlesini tekrarladı ve onunla üç kişi güreşmesine rağmen mesafe kazanıyordu.

"Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum, Conrad!" diyen Nikolai ceketinin cebini karıştırıyordu. Diğerleri Conrad'ı yere bastırırken, Nikolai şırıngaya benzer bir şeyin ucunu ısırды ve içindekini Conrad'ın koluna enjekte etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Enjekte ettiği her ne ise Conrad'ı yavaşlattı ve kırmızı gözlerini kırıştırmasına neden oldu.

"Ona ne verdin?" diye sordu Sebastian.

"Cadılardan bir karışım; bir kısmı tıbbi, bir kısmı büyü. Bunun onu yere sermesi gerekiyor."

Bu, Conrad'ı *ne kadar süreliğine* yere serecekti ki? Onu ne kadar süreyle burada tutmayı planlıyorlardı? Ne kadar süre zeminine tükürecek ve evinin içinde bağırmayacaktı? Néomi, eğer Louis'nin türünden bir başka kişinin evini bir kez daha kirletmesine izin verirse kahrolurdu! Bu Conrad, bir hayvandı. Öldürülmesi gerekiyordu. Ya da en azından *bayıltılması*.

Bu işgalcilere şimdiye kadar hiç görmedikleri bir güç gösterecek ve onları buradan çöp gibi süpürecekti! Ayaklarından tutup nehir boyunca fırlatacaktı! Néomi bir hayalet kötü bir hortlağa dönüştüğünde neler olduğunu onlara gösterecekti...

Conrad soluklarının arasından hırıltılı bir sesle, "Nerede... O nerede?" diye sordu.

Néomi donup kaldı. Conrad, ondan bahsediyor olamazdı, onu görmüş olamazdı.

"Kim, Conrad?" diye sordu Nikolai.

İğnenin etkisiyle bilincini kaybetmeden hemen önce hırıltıyla, "Kadın... güzel kadın," dedi.

3. Bölüm

Şafak vakti gelip geçmişti ve Néomi hâlâ sersem gibiydi. Çünkü Elancourt ağzına kadar gerçek vampirlerle doluydu.

Kardeşlerin, evin bölümlerini tamir etmek için birden ortadan kaybolup sonra tekrar ortaya çıktıklarını görünce bu konuda hiç kuşkusu kalmamıştı.

Ayrıca gecenin en şaşırtıcı gelişmesi de bu değildi. Conrad, *"Kadın... güzel kadın,"* dediğinde, Néomi'den bahsetmiş olması mümkün müydü?

Bunu anlayabilmek için sabırsız bir halde adamın bilincinin açılmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Onun için getirdikleri yeni yatağa uzanmış, bilekleri arkasında zincirlenmiş, çamurlu çizmeleri ve ayaklarındaki kelepçeler çıkarılmış bir halde dün gece ağabeylerinin bıraktığı gibi duruyordu. Kuruyan yırtık giysilerinin kumaşı kirden sertleşmişti. Göğsündeki derin yaralar yalnızca birkaç saat içinde iyileşmişti.

Yatağın ayak ucuna süzülerek oturma pozisyonu alırken adamın daha ne kadar baygın kalacağını merak ediyordu. Bütün vampirlerin gün boyu yarı baygın bir halde olduklarını sanırdı ama alt kata sürekli ısınlanıp duran ağabeyleri malikâneye bir şeyler taşımakla meşguldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu bekleyiş dayanılmazdı. *Çünkü büyük bir olasılıkla... beni gördü.* Evet, daha önce hiç kimse onu görmemişti ve evet, bu gelişme tamamen adamın onu güzel olarak tasvir etmesine dayanıyordu. Belki de adam pembe yanaklar ve sağlıklı görünüş konusuna pek takılmayan biriydi...

Néomi dış görünüşüyle ilgili bir onay peşinde değildi. Eğer kötü bir şekilde dikkat çekmek ya da olası bir şeytan kovma ayini isteseydi üzerinde spreyci boyayla, "Hayaletten güneydinler!" yazılı bir çarşafı uçurabilirdi. Hayır, o *görünmek* istiyordu. Sohbet özlemi çekiyordu.

Bunun olma olasılığı ise, onları evden defetmeye dair büyük planlarının yok olması ve Elancourt'a verilen hasara karşı kininin bir süreliğine dinmesi anlamına gelirdi. Şimdi onları –özellikle de Conrad'ı– yakınlarda tutmak istiyordu.

Onu merakı yönetiyordu. Seksen yıldır arada sırada gelen kiracılarından sonra, neden kan tüküren bir vampir onu görebiliyordu? Neden ağabeyleri görmüyordu? Conrad'ı zincirledikleri sırada Néomi ellerini sallamış ve olabildiğince yüksek sesle bağırmişti. Hatta kendini onların üzerine atmıştı ve hiçbir şey olmamıştı.

Conrad'ın onu görebilmesinin nedeni, kırmızı gözlerle sahip tek kişi olması mıydı?

Ayağa kalkıp soyulan mavi bir duvardan diğerine doğru süzülürdü. Ağabeyleri kesin bir şekilde Conrad için Mavi Oda'yı seçmişlerdi. Kalın perdeler koyu lacivertti; karyola, baş ucu sehpa ve şöminenin yanında duran yüksek arkalı sandalyeden oluşan birkaç parça mobilya koyu renkli ve sağlamdı.

Néomi, onların tabutlarda uyuyacaklarını sanmıştı fakat Conrad'ı uyduruk bir yatağa yatırmışlardı. Néomi aynı zamanda dosdoğru gelmese bile güneş ışığında yanacaklarına inanıyordu ancak oda, güneş ışığının toz taneciklerini göstereceği kadar ısıtılıyordu. Ayrıca

perdeler evin içindeki hava akımıyla titreşince ışık adamın bacaklarına kadar sokulacaktı.

Adam sırtüstü döndüğünde Néomi onun ne kadar iri olduğunu yeniden fark etti. Geniş omuzları yatağı kaplamıştı ve ayakları aşağı sarkıyordu. Boyu iki metreden uzun olmalıydı.

Adamın üzerine doğru süzüldü, başını bir yana eğerek dikkatle aşağı baktı. Otuzlu yaşlarda görünüyordu ama yüzünü kaplayan çamur ve kan yüzünden, bundan emin olmak zordu. Huzursuz bir yutkunmayla odaklandı ve adamın üst dudağının geri çekilmesi için telekinezi yöntemini kullandı ve tutturana kadar burnunu itti.

Kirli yüzüne karşı ıslıl ıslıl parlayan uzun beyaz dişleri gördü ve... belirgin köpek dişlerini. Tıpkı uzun zaman önce okuduğu romanlardaki gibiydi. Tıpkı son gelen genç çiftin izlemeye bayıldığı vampir filmlerindeki gibiydi.

Bu adamlar nasıl vampir olmuşlardı? Dönüştürülmüşler miydi? Yoksa öyle mi doğmuşlardı?

O anda, alt katta bir gümbürtü koptu. Néomi, adamların evine ne yaptıklarını öğrenmeye can atsa da, yokluğunda Conrad'ın uyanmasından korkuyordu.

Ağabeyleri perdeleri olmayan pencerelerin çoğunu ahşapla kapatmış, katlanır sandalyeler, yataklar ve çarşafklar –hatta modern bir buzdolabı bile– getirmişlerdi. Ana yatak odasındaki tesisat tamir edilmişti. Daha önce elektrik öyle ani gelmişti ki, lamba ve üzerindeki bağlantı patlayarak dağılmış ve camlar her yana saçılmıştı.

Néomi kırık parçaları adamın üzerinden silkelemişti. Bunu yapması iyi olmuştu çünkü adam şimdi birbirine girmiş çarşafkların içinde dönüp duruyordu.

Yırtık gömleği birkaç santim yukarı kayınca, Néomi bol pantolonunun bel hizasının hemen yukarisından bir yara izi başladığını fark etti. Acaba bu yaranın uzunluğu ne kadardı? Elini sallayarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

gömleğinin yukarı sıyrılmasını sağladı. Yara izi devam ediyordu. Dudaklarını kemirerek, özenle tüm düğmelerin çözülmesini ve gömleğin iki yana doğru açılmasını sağladı.

Yara izi neredeyse kalbine kadar geliyordu. Sanki çok keskin bir bıçak midesine saplanıp yukarı doğru çekilmiş gibiydi.

Néomi gözlerini izden ayırabildiğinde, adamın çıplak göğsünü inceledi. Çok genişti ve kaslarla kaplıydı. Elleri arkasında bir halde dinlenirken bile, kasları çok gergin görünüyordu. Bütün vücudu milimi milimine bir kaya gibi sert görünüyordu.

Néomi, adamın tenine dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Bunu hiçbir zaman bilemeyecekti...

Pantolonunun beli o kadar düşüktü ki, göbeğinin altından aşağı doğru inen siyah tüyleri görebiliyordu. O koyu renkli çizgi, Néomi'yi pantolonu daha aşağı indirmesi için tahrik ediyordu ama buna direndi; kısmen.

Eskiden Néomi'yi cezbeden erkekler, daha yaşlı, kültürlü ve yumuşakbaşlı yakışıklılardı. Bu adam, tam tersine baştan aşağı sert ve keskin hatlara sahipti.

Öyleyse onun savaş yaralarıyla dolu vücudunu neden bu kadar çekici buluyordu?

"Ah, uyan, Conrad!" dedi güçlkle. Konuşmak onun için çok zahmetli bir girişimdi; genellikle fil kadar büyük sesleri bir iğne deliğinden geçirmeye çalışıyormuş gibi hissederti. Ona göre kelimeler, yankılı ve uzatılmış gibi çıkıyordu. "Hadi... uyan." Yatağın üzerinde zıplamak veya kulağına bağurmak istiyordu. Eğer bir kova suyu olsa...

Conrad'ın gözleri birden açıldı.

Conrad kendine geldi. Işık, hassas gözlerini mahvetti. Dişlerini gıcırdattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Kurtul. Bağlarıyla mücadele etti. Bacaklarında bir ağırlık hissediyordu. *İlaç verdiler.* Öfkeden kuduruyor, öldürme ihtiyacı boğazına sarılmış eller gibi onu boğuyordu.

Ne kadar zamandır baygınlım? Nerede olduğunu hatırladı. Malikâne, hissettiği kadar korkutucuydu. Arabadayken malikânenin görüntüsü terlemesine ve çırpınmasına neden olmuştu.

Takip edildiği hissi burada katlanmıştı ve ensesindeki karıncalanma geçmek bilmiyordu.

Gerildi. Etrafta... etrafta bir kadının dönüp durmasını ve parlak siyah saçların uçuşmasını mı görmüştü? *Neyin gerçek neyin yanılsama olduğuna karar veremiyorum.* Kadın ortadan kaybolmadan önce bir anlığına mavi gözlerinin şaşkınlıkla kocaman açıldığını gördüğünü sanmıştı. Gül kokusu almış, zayıf ve inanılmaz derecede solgun, çıplak omuzlar görmüştü. Ama onu başka kimse görmemişti.

Bu da, onun gerçek olamayacağı anlamına gelirdi.

Kendisinin görüp de diğerlerinin göremediği her şey süpheliydi. Kadın büyük olasılıkla bir başkasının anısının, zihninde oluşturduğu bir hayaldi. Sarhoş birinin karısı, metresi... ya da kendi kurbanlarından biri.

Zincirleri kuvvetli bir şekilde çekti. Hiçbir şey olmadı. Bunun gibi bir metalin onun tutamaması gerekirdi. Tabii... *Gizemli bir şekilde güçlendirilmediği sürece.*

Ağabeylerine lanet olsun! Onu ne demeye buraya getirmişlerdi ki? Malikânenin ürkütücü ve tehditkâr bir havası vardı. Nedenini ve nasıl olduğunu bilmiyordu. Umursamıyordu da. *Tek bildiğim, kurtulmak zorunda olduğum.*

Etrafını aniden gül kokusu sardı. *Bu odada yalnız değilim.* Hiçbir şey görmemesine rağmen, başka bir varlık olduğunu hissediyordu. Daha önce gördüğü kadın mı? Daha önce bir kadın mı *vardı?* Terlemeye başladı.

Kendisinden birkaç santim uzaktaki bir şey sürünerek yaklaştı... sıcak soluklarını kulağında hissettiğine yemin edebilirdi. Debelendi ve köpek dişlerini uyarırcasına gösterdi. İçi öldürme isteğiyle dolup taşıyordu.

Yaklaştı... biraz daha yaklaştı.

Tam kulağının yanında belli belirsiz bir ses duydu. Titrek bir sesle söylenen sözleri anlayamadı.

Fakat bir beklenti –dalgalar halinde ona çarpan bir özlem– sezdi. Beyni patlayacak gibiydi. Bir şey yapması gerekiyordu. “Ne? Ne?” Bilmiyordu... kendisinden ne beklediğini bilmiyordu.

Sezdiği bu ihtiyaçtan nefret etti.

“Beeeniiii görüyüoor musuun?” dedi zayıf ses. Conrad başını ileri geri hareket ettirdi. *Hiçbir şey* görmüyordu.

Statik elektriğe benzer bir şok hissedince aniden doğruldu.

Conrad’ın vücudu kadınınkinin içine doğru sürüklenince kadının soluğunu tutmasına, onun da titremesine neden oldu.

Conrad ayağa fırladı. Kafası iyiden iyiye karışmıştı. “Burada biri var. Gerçek mi?” Sesi dün gecekinden bile pürüzlü çıkıyordu.

“Conrad, sakın ol,” dedi Néomi usulca.

Gözleri daha da koyu bir kırmızıyla ışıldadı. “Kendini... göster!” Kadının, sözlerine karşılık vermesi mümkün müydü? Yoksa sadece yalnız olmadığına dair bir tür vampir sezgisi miydi?

Hafif bir homurtuyla duvara doğru gerileyerek kelepçeleriyle uğraştı. En sonunda bağlı ellerini birleştirip ayaklarının altından öne getirdi. Savaşma şansını yakaladığına memnun olmuş gibi, bir düşman bulmak ve öldürmek için odayı dikkatle gözden geçirdi.

Néomi üzerine süzülüp elini yüzüne doğru salladığında adamın gözleri çılgınca yuvalarından oynadı, başını bir sağa bir sola

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

salladı. Néomi kaşlarını çatarak işaret parmağını uzattı ve adamın gözüne soktu.

Conrad gözünü kırpmadı.

Néomi sanki itilmiş gibi geriye doğru süzüldü. *Beni göremiyor.* Üzerine ağır bir hayal kırıklığı çöktü.

Güzel bir kadın mı? Sadece deli bir adamın uydurmalarıydı. Çaresizliğinden, ne kadar saçma olsa da o sözlere tutunmuştu.

Gecenin sevinci, en acı hüsrânı yaşamasıyla son bulmuştu. Elini gözlerine doğru son bir kez daha çılınca salladı...

Adam dişlerini hızla kapayınca, ayı kapanının şaklaması gibi bir ses çıktı; Néomi şaşkın bir çığlıkla tepki vererek ellerini havaya kaldırıp onu itince adam yüksek arkalı sandalyeye doğru bir gülle gibi uçtu. Sandalye karşı duvara çarpınca devriliş kıymık, dolgu malzemesi ve astarlar halinde parçalara ayrıldı.

Dağılan parçaların arasından kurtulmaya çabalayan Conrad, yabancı bir dilde bağırды, küfrediyor olmalıydı. Oysa şiddetten *hoşlanıyormuş* gibi bir hali vardı; en azından buna alışkındı.

"Conrad... *dur!*" diye bağırılmayı başardı. *Ağabeyleri nerede? Şırıngaları yok mu?* Evet, üç adam gelip gidiyordu ama hiç bu kadar uzun süreli gitmemişlerdi.

Conrad ayağa kalkmayı başardığı zaman, zincirli elleriyle duvarlara vura vura kırılğan alçıda delikler açmaya başladı.

"Evime zarar vermeyi kes!"

Kesmedi. Bunu yerine şömine aletlerini kaptı ve etrafa saçtı, onları öyle büyük bir güçle savurdu ki ocak demiri şöminenin tuğlasına saplanarak orada asılı kaldı. Çıldırılmış gözleri savunmasız komodine takılınca Néomi, "Yaklaşma," dedi.

Conrad, ona doğru hamle yaptı. Néomi hiç düşünmeden adamı tavana fırlattı. Conrad gözlerini sımsıkı kapadı, tekrar açtığı anda hâlâ zemine bakıyor olmaktan hayrete düşmüş gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çırpındı ve Néomi'nin tutuşundan kurtulmaya çabaladı. Güçlüydü ve kısa süre sonra Néomi onu bırakmak zorunda kaldığında, bu beklediğinden de çabuk olunca Conrad yüzünün üzerine kapaklandı. Ayağa kalktığı zaman, Néomi adamın alnından fışkıran kanın gözlerine ve burnuna aktığını gördü.

Onu incitmek gibi bir niyeti yoktu ki! *"Dieu, je regrette!"*²

"Conrad!" diye alt kattan bağırان Nikolai bir saniye sonra kapıda belirdi. Darmadağınık ortama şaşkın bir bakış fırlattı. "Lanet olası sen ne..."

Nikolai sorusunu tamamlayamadı çünkü Conrad bağlı kollarını ona doğru salladı. Nikolai, sanki kalın bir kütükle vurulmuş gibi odanın dışına uçuştu ve birinci kata düştü.

Conrad, hemen arkasındaki gözleri kocaman açılmış olan Néomi'yle birlikte kapıdan dışarı fırladı. Hâlâ insanüstü bir hızı –ve ayakları serbest– olmasına rağmen, dün geceye kıyasla daha yavaştı. Onu oldukça yavaşlatmışlardı.

Nikolai güçlükle ayağa kalktığında, Sebastian kollarını ileri uzatmış, merdivenlerde duruyordu. Ancak Conrad zincirli ellerini trabzana geçirdi ve herhangi bir temastan kaçarak aşağı atladı. Ön taraftaki girişe doğru döndüğü zaman Murdoch'un yolunu kestiğini fark etti.

"Conrad buradan ayrılman imkânsız! Kahretsin güneş var!" diye bağırdı Nikolai.

Doğrudan gün ışığına maruz kalmca Conrad'a ne olacaktı? Conrad, Murdoch'a saldırıp onu ahşap giriş kapısına doğru fırlatınca Néomi soluğunu tuttu. Yerinden kanırılmış olan kapı, menteşelerinden tamamen kurtuldu ve sundurmanın üzerine düştü.

2 (Fr.) Tanrım, özür dilerim! (ç.n.)

Sabah güneşine çıkmalarına ramak kala, Murdoch sundurmanın gölgesine ışınlandı, Conrad ise devam etti. Néomi onu durdurmalı mıydı?

Nikolai peşine düşmek için atıldı ama Sebastian onu gömleğinden yakalayarak zorla gölgeye çekti. “Uzaklaşmayacak, Nikolai.”

Néomi ağabeylerin yanında durdu. Dördü birden Conrad’ın yola koşmasını izlerken Néomi alışkanlıkla elini gözlerine siper etti. *Onu o şekilde düşürmek istemedim. Çok şaşırmış olmalı.*

“Yanacak,” diyen Nikolai’nin sesi acı çeker gibiydi.

Murdoch tıpkı Néomi’nin yaptığı gibi elini alnuna koydu. “Ve sonra öğrenecek.”

Güneş, gözlerini sanki asit atılmış gibi yakıyordu. *Çabala.* Nehir, yolun hemen aşağısındaydı, sonrasıysa ana yoldu. Karanlık suyun kokusunu alabiliyordu.

Teni yanmaya başladı. Acıya karşı dişlerini sıktı.

Nehir yolun karşısında. Bunu başarabilir, oradaki gölgede hayatta kalabilirdi. *Alevler artıyor.*

Arsa sınırına yaklaştı. Ona işkence etmekte kararlı olan varlık her neyse, ondan uzaklaşıyordu. Göremediği için savaşamadığı ve ısıracak bir boğazı olmayan bir varlıktı. Ruhani bir ses, her yanında yankılanıyordu.

Çok az kalmıştı... *Yanıyorum... Yanıyorum...*

Aniden görüşü karardı; bir kuvvet onu kalçasının üzerine itti. Görüşü netleştiği zaman, gözleri büyüdü. Etrafını yıkık dökük mavi duvarlar sarmıştı. Hayal kırıklığıyla bağırdı. Kafası iyice karışmıştı.

Ayrı yatak odası! Yine... ayrı lanet olası odadaydı.

Yere çökerek kafasını tekrar tekrar duvara vurdu, ta ki bir iğne kolunu delene kadar...

4. Bölüm

*H*astaya bir şey oluyor.

Néomi son bir haftadır adamın gözlerinde daha önce olmayan, ürkütücü bir bilinçlenmenin farkına varmaya başlamıştı, boş bakışları giderek azalıyordu.

Zaten farkına varması normaldi. Adamın tuhaf dönüşünden beri kendi odasındaki –alt katta saklı olan gizli stüdyosunda– inzivasına ara vermiş ve onu incelemekten başka pek bir şey yapmamıştı. Conrad şu anda yatağa uzanmış uyurken bile, yatağının ayak ucunun üzerinde süzülerek nöbetine devam ediyordu.

O ilk sabah geri geldiği zaman, Conrad çılgına dönmüş bir halde zihninin içinde ne varsa yok etmek istercesine başını duvarlara vurmuştu. Üzerine yağın alçı, kanlı yanaklarına yapışmıştı. Ağabeyleri, onu tekrar zincirlediği zaman –bu kez yatağa bağlamışlardı– Conrad ulaşılmaz olmuş, uyuşturulmuş ve kısık, sert sesiyle yabancı kelimeler homurdanmıştı.

Dürüst olmak gerekirse onun yerinde olsa Néomi de serseme dönerdi. Bir saniye önce koşmasını seyrederken, bir saniye sonra üst kattan gelen korkunc kükreyişini duymuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artık burada esir olan sadece Néomi değildi. Belli ki cadılar Elancourt'a gerçekten bir bağ büyüğü yapmışlardı. Conrad o zincirlerle bağlı olduğu sürece, arsa sınırının dışına çıkamazdı. Zincirler aynı zamanda ışınlamasını –ya da onların deyiimiyle *iz sürmesini*– imkânsız hale getiriyordu.

Néomi ondaki değışikliğı ilk ne zaman fark ettiğini bilemiyordu. Ağabeyleri ne zaman onunla konuşsa, Conrad tuhaf şeyler homurdanmıştı ama Néomi, onun... aklının başında olduğu hissine kapılmaya başlamıştı. En azından aralıklı olarak.

Bazen yalnızca bir şey söylemek için binlerce düşünceyi süzmeye çalışıyormuş gibi geliyordu ve normal bir şekilde konuşmakta zorlanmasının nedeni buydu. Ara sıra aksanı bile değışiyordu...

O zaman dönmeye başlıyor, korkunç bir kâbus gördüğü şüphe götürmez bir şekilde başını sağa sola sallıyordu. Conrad rutin olarak kâbusların etkisindeydi. Köpek dişleri belirli aralıklarla sivrilir gibiydi, kıvranıyor, kasları geriliyor ve zincirler derisine batıyordu. Néomi kaşlarını çattı. Bunu görmekten hoşlanmıyordu.

Adamla ilgili her şey onu tiksindirmesine rağmen, kendini kayıtsız kalmak için çabalarken buldu. Adam evinin odalarını yerle bir etmişti. O bir katildi. Şiddetli saldırganlık özellikleri göstermeye devam ediyordu. Ve kirliydi. Yüzü çamur, kan ve alçıyla kaplanmıştı; karmakarışık saçlarında kalın düğümler oluşmuştu. Yanık izleri tenine yayılmış ve pasaklı giysilerini siyaha döndürmüştü. Sebastian kavrulmuş yüzünü silerek onu temizlemeye çalıştığında Conrad dişlerini ona doğru öyle hızla şaklatmıştı ki, Sebastian az kalsın parmaklarını kaybedecekti.

Néomi'nin Conrad'dan nefret etmesi gerekirdi. Öyleyse neden kendini korkunç rüyalar gören bu iri yarı adamdan böylesine etkilennmiş bir halde buluyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Néomi gibi, o da öldürölme korkusunu bildiği için mi. Hatta şu anda bu korkuyu tekrar yaşıyor bile olabilirdi.

Acaba Conrad sadece acınacak, kayıp bir ruh muydu? Yoksa kurtarmaya değecek bir adam mı? Néomi şimdiye dek hiçbir zaman Kurtarılmaya İhtiyaç Duyan Erkeklerle çok ilgi duymamıştı. Dışarıda onlara yetecek kadar kadın vardı...

O anda Conrad sıçrayarak uyandı, gözleri yerinden oynasa da boş bakıyordu. Vücudunu kavis yaparak ağzını açtı ve köpek dişlerini kendi koluna geçirdi. Kaşları çatılmış bir halde sanki rahatlamak için yapıyormuşçasına yavaş yavaş emdi.

Néomi'nin yüreği eridi. "Merde,"³ diye fısıldadı.

Conrad koluna doğru kızgın ve kısa bir şekilde inleyince Néomi yatağa, onun yanına yerleşti. "Şişşt, vampir," diye iç geçirerek teleki-neziyle saçlarını alnından geriye itti. "Şimdi sus." Conrad sakinleşti, ısırmayı bırakıp sırtüstü uzandı ve sanki Néomi onu rahatlatmış gibi uyukladı.

Her gece güneş doğana kadar ağabeyleri ona ulaşmaya çabalar-ken, Néomi tavana süzölüp dinliyordu. Adamların sohbet seslerini duymaktan keyif alıyordu ve aynı zamanda bu insanlar hakkında birçok şey de öğrenmişti.

Rusya sınırında bir Baltık ülkesi olan Estonya'dandılar ve bu da aksanlarını açıklıyordu. Kuzey topraklarının erkekleri. Üç yüz yıl önce vampire dönüştürölmüşlerdi. Ondan önce Büyük Kuzey Savaşı'nda Rusya'ya karşı asil subaylar olarak savaşmışlardı ancak sonunda Estonya'nın boş çabalayan ordusundaki kontrollerini kaybetmişlerdi. Kardeşlerin her biri, ülkelerinin savunma bölüklerini yöneten birer kumandan olmuşlardı ve en büyükleri olan Nikolai'ın komutası altındaydılar.

Néomi ilk başta onun kendisini göreceği umuduyla Conrad'ın odasında kalmıştı. Şimdiyse burada durma nedeni, çıldırmış vampire ilgi duymasıydı.

Adamın geçmişi tamamlanmamış bir yapboz gibiydi ve elde ettiği her parçayla yapbozun tamamı daha büyüleyici hale geliyordu. Bir soylu olarak doğmuştu ama sonuçta askerî tecrübesini ve vampir gücünü kullanarak bir katil olmuştu. Néomi'nin henüz öğrenmediği bazı şeylere karşı misilleme olarak, kendi ağabeylerini öldürmeyi planlamıştı.

Asırlardır yalnız ve arkadaşsız yaşamıştı.

Geçmişi, Néomi'nin geçmişinden çok farklıydı. Néomi'nin dansla dolu eğlenceli hayatı göz önünde bulundurulursa zıt kutuplardandılar.

Ancak açığa çıkan her şey, beraberinde daha fazla soruyu getiriyordu. Conrad'ın güçlü bir erkek olduğu ortadaydı, öyleyse zihnini bu şekilde dağıtabilen şey neydi? Ayrıca günlerini yatakta nasıl geçirebiliyordu? Vampirlerin hiç bedensel işlevleri yok muydu?

Ağabeyleri her gece yeni aldıkları buzdolabından Conrad'a bir termos getiriyorlardı ve Néomi bunun ne olduğunu bildiğinden emindi. Ama bunu tam olarak nereden buluyorlardı ki? Ayrıca Conrad içeriği içmeyi reddettiğinden, açlıktan ölmesi ne kadar zaman alırdı?

Onu, sayabildiğinden daha fazla saattir seyrediyordu, peki erkeklerin uykudayken bilinçsizce yaptığı gibi neden hiç sertleşmemişti?

Şafak vakti yaklaştığında ve ağabeyleri alt kata geri döndüğünde, Conrad'ın gözleri aniden açılıverdi.

Néomi kapıya giderek içine doğru süzüldü, böylece bir yarısı odanın dışında ve diğeri yarısı da içindeydi. Yine de onların aşağıdan gelen seslerini güçlükle duyabiliyordu. Ama Conrad'ın tepkilerini görebiliyordu ve kalın kapılar kapalıyken bile ağabeylerini duyabildiğini fark etti.

“Onu bu durumda gördükten sonra,” dedi Sebastian, “neden Kayıplar’ın hiçbirinin kana susamışlıktan asla geri dönmediğini anlamaya başladım.”

“Daha önce kimsede bizim sahip olduğumuz araçlar yoktu,” diye cevap verdi Nikolai. “Bir ayımızı onu iyileştirmeyi denemek için harcamaya karar verdik. Eğer bir gelişme göstermezse, o zaman yapılması gereken şeyi yapacağız.”

Conrad onları dinliyor. Hem de dikkatli bir şekilde. Néomi onun ne düşündüğünü merak etti.

“Bu, Conrad’ı görmeden önceydi, Nikolai. Belki de yapmamız gereken... onu ızdırabından kurtarmaktır.” *Izdırap mı çekiyor?*

Conrad’ın çenesi kasıldı ve ifadesi ciddileşti. Ama sonra, sanki o an olasılıkları ölçüp biçer gibi kaşlarını çattı. Yüzünü buruşturup gözlerini kapayınca, Néomi göğsünde bir burkulma hissetti.

Vampir ızdırap çekiyor. Ve bunu algılayacak kadar akli başında.

Izdırap mı? Bunun hakkında ne biliyorlar ki? Sanki bu düşüncesinden kurtulmak ister gibi başını salladı.

Murdoch, insanların kanını emerek onları öldüren vampirler olan Kayıplar hakkında öğrendiklerini anlatırken onların aşağıdan gelen seslerini rahatça duyuyordu. “Kendi bağrımları dışında yüksek sesler onları çileden çıkarır. Hızlı hareketler de aynı şekilde... Ne kadar zararsız olursa olsun, bu tür şeylere bir tehditmiş gibi tepki verirler. Habersiz yakalanmak onları öfkelenendirir. Fiziksel zafiyetlerine dair herhangi bir sezgi, öfkelerini ateşler.”

“Neden sadece onları neyin öfkelenendirmediğini açıklamıyorsun?” diye sordu Sebastian.

Çok az şey var, diye düşündü Conrad, Murdoch, “Bu, kısa bir açıklama olurdu,” derken.

Onları boş verip düşüncelerini tekrar gizemli varlığa yöneltti.

Varlık üç şeyden biri olabilirdi. Düşündü. Parçalanmış hafızasından gelen bir yankı, bir halüsinasyon veya bir hayalet. İlk iki olasılık hakkında neredeyse üç yüz yıllık tecrübeye sahipti fakat sonuncusuyla ilgili hiç deneyimi yoktu. İlk ikisi çarpık zihninin icatlarıydı. Hayaletse beklenmedik bir şeydi.

Neyin gerçek, neyin yanılsama olduğuna karar veremiyorum. Son bir haftadır varlık, odasına sürekli geliyordu. Conrad ilk geceki kadar iyi olmasa da onu tekrar görmeye başlamıştı. Yalnızca cılız ve ışıltılı dış hatlarını seçebiliyordu ancak kokusunu alabiliyordu. Hatta şimdi bile her yanı gül kokusuna boğulmuştu.

Kadın ne zaman ona gelse, aklı da yerine geliyordu. Aradaki bağı anlayamıyordu ama düşüncelerine odaklanmanın özlemine çekmeye başladığının farkına varmıştı.

Bir gizem. Zihninin ürettiği bir hayal ürünü nasıl olup da zihnini boşaltmasını sağlayabiliyordu? Onun varlığını düşünüp taşınırken bile bir şeyin kendini, gerçekten onun lanet olası varlığını düşünmesini sağlayacak kadar mantıklı kıldığını fark etti.

Belki de ona zorla enjekte edip durdukları şeyin yardımını dokunuyordu.

Kaçmaya çalıştığı sabah neler olduğunu pek hatırlamıyordu. Ama kadının, onu odada fırlatmadan önce kendisini soymaya ve muhtemelen öpmeye kalkıştığını sanıyordu.

Ancak varlık ona bir daha hiç saldırmamıştı. Genellikle pencerenin önündeki koltuğun yanında duruyordu. Gerçi birden fazla sinir bozucu durumda onun, yatağının ayak ucunda durduğunu sezmişti.

Yıllar boyunca sürekli olarak görünmeyen bir şey tarafından izlendiğini hissetmişti, şimdiyse gerçekten izleniyor olabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranter.org>

Hayır. Gölgeimsi şekilleri her gün görürdü. Neden bu kez farklı olduğunu düşünecekti ki? Kokusu olduğu için mi? İlk defa bir halüsinasyonun gerçek olmasını istediği için mi?

Halüsinasyonlardan rahatsız olmak ve onlarla etkileşime girmek arasında bir sınır olduğunu biliyordu. İlkiyle yaşanabiliyordu fakat ikincisi, kaybolmak anlamına gelirdi.

Son bir asırdır akıl sağlığının son kırıntılarım âdeta parmak uçlarıyla tutuyordu. Kadının varlığını onaylaması yalnızca onu aşağıya çekmek isteyen ayak bileklerindeki ağırlığı onaylaması demek olurdu.

Bunu bilmesine rağmen, sürekli onun hakkında tahminlerde bulunuyordu. Kadın gerçekten varsa, o zaman bir hayaletti. Hayaletler vahşi bir ölümden ya da cinayetden doğmaz mıydı? *Öyleyse o nasıl öldü? Ve ne zaman? Önsezileri var mı? Gözlerini ve uzun saçlarını görmüştü. Vücudunun geri kalanı neye benziyor?*

Onun çevresindeyken lanet olası düşüncelerim neden çok açık?

Ağabeylerinden, sanki odaya girmek üzerelermiş gibi sesler geldi. Bunu istemiyordu. Her gün, güneş batarken ve oda kararınca varlık belirginleşiyordu ama ağabeyleri gelince yok oluyordu. Tavandaki yeni ampulün çok parlak olduğunu fark etti; suni ışık onun görüntüsünü engelliyordu. Karanlık, Conrad'ın onu görmesini sağlıyordu.

O gece onu şimşekler çakarken değil, zifiri karanlık olduğu zamanlarda görmüştü.

Alacakaranlık çöküyordu. Bu da ağabeyleri uzak durursa, onun neye benzediğini keşfetmeye her dakika daha yakın olacağı anlamına geliyordu. Kadının görüntüsüne aç bir halde ellerini arkasında heyecanla yumruk yapıp gevşetti.

5. Bölüm

“Bana mı öyle geliyor, yoksa gerçekten daha iyi mi görünüyor?” diye sordu Nikolai, odaya ışınlandıklarında.

“Pek de... perişan görünmüyor,” dedi Sebastian.

Conrad, onların yanıldığını ispatlarcasına Néomi’nin hiç duymadığı bir dilde anlamsızca söylenmeye başladı ve gözlerini pencereye çevirdi.

“Neden onunla yalnız konuşmayı denemiyorsun?” dedi Murdoch. Nikolai başını onaylarcasına sallayınca, Sebastian ve Murdoch odayı terk ettiler.

Nikolai termosu komodinin üzerine koydu, sonra katlı bir sandalyeyi çekti ve ters çevirip ata biner gibi oturdu. Néomi erkeklerin bu şekilde oturmasından çok hoşlanırdı. Nikolai kısık sesle konuştu: “Neredeydin, kardeşim?”

Kardeş. Conrad’ın onların ailesinin bir parçası olması fikri Néomi’yi hâlâ şaşırtıyordu. Sebastian kararlı ve çalışkan birine benziyordu, Murdoch sessiz ve gizemliydi ve zaten bir komutan olan Nikolai da otoriterdi. Deli adam ise onların tam tersine saldırgandı ve Néomi’de, beyefendiler arasındaki bir kavgada rakibinin gözlerine toprak fırlatacak kadar onursuzmuş gibi çarpıcı bir his uyandırmıştı.

“Benden ne istiyorsun?” diye homurdandı Conrad aniden. “Beni neden öldürmediniz?”

Bu tepkiye şaşırılmış görünen Nikolai, “Niyetimiz bu değil,” dedi.

“Ne peki, ilaç verip beni açlıktan öldürmek mi?”

Nikolai ayağa kalkıp termosu aldı. “Burada biraz kan var. İçecek misin?” Termosun kapağını açıp fincana doldurdu.

Néomi sıvının kalın ve koyu renk olduğunu gördü. *Glug glug* diye ses çıkarınca ise kusmasının mümkün olup olamayacağını merak etti.

“Beni kanla besliyorsunuz.” Conrad’ın sesi pürüzlüydü. “Ne kadar *tanıdık*.”

Nikolai bu sözler üzerine yüzünü buruşturma dürtüsüne karşı koymaya çalışır gibiydi ama sonra fincanı Conrad’ın dudaklarına götürdü.

Kan... içiyor. Conrad uysal bir şekilde bunu kabul ederek büyük bir yudum aldı.

Kusmak istiyorum...

Conrad, Nikolai’ın suratına ağız dolusu kanı tükürdü. Sonra fesat ve hırıltılı bir sesle güldü. Kırmızı gözleri o kadar müthiş bir nefretle dolup taşı ki Néomi bunu yalnızca ölümün dindireceğine inanıyordu.

Nikolai gömleğinin ucuyla yüzünü sildi. Müthiş bir sabır örneği gösterdiği için Néomi ona karşı sempati duydu. Demek kardeşini o kadar önemsiyordu ki, buna tahammül ediyordu. Néomi onun hoşgörülü, normal bir adam olduğunu düşünmemişti.

Néomi tabii ki iğrendiğini saklamaya zahmet etmedi. Garip bir şekilde, Conrad’m gözleri onun olduğu tarafa kayınca adamın daha huzursuz olduğuna yemin edebilirdi. Sonra gözleri bir kez daha pencereye yöneldi.

"Ambalajlı kandan başka bir şey almayacaksın," dedi Nikolai. "Eğer içmezsen, o zaman bu şekilde idare edeceksin."

"Avlanırım. Ben damardan beslenirim. Sizin gibi hain değilim," diye atılan Conrad tekrar ona baktı. "Beni kralınızdakinden sakladığınızı biliyorum. Rus kralınızdakinden. En sevdiği komutanı olsan da olmasan da, bunun için seni idam edecektir."

"Bu mümkün. O halde nasıl bir riske atıldığımızın farkındasın."

"Neden?"

"Sana yardım etmek istiyoruz..."

"En son yaptığınız gibi!" diye bağırarak Conrad, onu yatağa bağlayan zincirlerden kurtulmaya çabalayınca o muazzam kasları gerildi.

Nikolai hiç çekinmeden devam etti: "Kana susamışlığına karşı mücadele etmen için sana yardım edeceğiz."

"Asla." Conrad'ın kanlı köpek dişleri sivrilir gibiydi. "Hiç kimse bundan kurtulamaz. Gözlerimdeki kırmızılık asla geçmeyecek."

"Eğer seni kanatırsam ve için kuruyana kadar kanını boşaltırsam geçer. Ama o haline geri dönmeyi, öldürmeyi eskisinden de çok istersin. Ayrıca topladığın tüm kuvvetini kaybedersin."

"Bunu ben zaten biliyorum!"

"O halde sürekli yenilerini eklemeyi, anılarını kontrol edebileceğini de biliyor muydun?" Conrad'ın biraz şaşırarak bakışlarını gören Nikolai devam etti: "Anılardan haberimiz var. Onlar hastalıktır. Kurbanlarınunkiyle kendininkileri ayırt edemezsin. Sürekli halüsinasyon görmene neden olurlar ve onlar yüzünden beynini patlayacak gibi hissedersin."

Ne demek istiyorlardı? Conrad *hasta mıydı*? Deliliğinin arkasında yatan gerçek bir tıbbi neden mi vardı?

"Peki ya onlara sadece istediğin zamanlarda ulaşabilseydin?" diye sordu Nikolai. "Sence onların verdiği ızdırap olmadan haya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tın ne kadar iyi olurdu? Seni sakinleştirebilirsek onları bir kenarda tutmayı öğrenebilirsin.”

Conrad başını sertçe iki yana salladı. “Ben kanı damardan istiyorum. Sadece damardan olanını...”

“İşte bu yüzden gelinini bulmana yardım edeceğiz. Çünkü kana susamışlığınla rekabet edebilecek kadar güçlü olan tek bir dürtü var.”

Gelini mi? Nikolai, onun seks ihtiyacını mı kastetmişti?

“Peki ya öldürme isteği?” diye söylendi Conrad. “Bundan zevk alıyorum... şu anda seni bitirmek için can atıyorum.”

“Tıpkı kana susamışlığın üstesinden gelen bir dürtü olduğu gibi, öldürme ihtiyacından daha güçlü tek bir istek vardır.”

“Peki, nedir o?” diye sordu Conrad dudak bükerek.

Nikolai yalnızca, “Karşılaştığın zaman anlayacaksın,” dedi.

Conrad bir kez daha pencereye baktı. “Bana ne enjekte ediyorsunuz?” Konuşurken, bazen sanki aklı başında olduğuna inanamıyormuş gibi tereddüt ediyordu. Oldukça uzun bir süredir deli olmalıydı.

“Bir kâhin bunu bizim için cadılardan aldı. Bir tür sakinleştirici. Seni fiziksel olarak zayıf düşürmeye devam edecek ama birkaç gün sonra uyuşukluğunun geçmesi gerekiyor.”

Dikkatini tekrar ağabeyine çeviren Conrad birden parladı. “Bana ilaç vermeye hakkınız yok!”

“Ne gerekiyorsa yapacağız,” dedi Nikolai çelik gibi sert bir ses tonuyla. “Sen iyi bir insandın ve tekrar öyle olabilirsin.”

“Ben *insan* değilim! Artık değilim!” Dişlerini gıcırdattı. “Ben bir katilim, hepsi bu!”

“İrfan’dakilerin çoğu senin kaybolduğuna inanıyor. Kırmızılığın, seni yok etmekten başka çaremizin olmadığı anlamına geldiğine inanıyorlar. Ben aynı fikirde değilim. Sözlerimi not et, Conrad. Öyle ya da böyle iyileşeceksin,” diye ant içen Nikolai’nin sesi sertti ve gri

gözleri sanki duygulanmış gibi *siyaha* dönüyordu. Néomi geçmişte ne olmuşsa bunun hiçbir önemi olmadığını ve Nikolai'ın küçük kardeşini gerçekten sevdiğini biliyordu. "Elimizde aklının alamayacağı kaynaklarımız var."

Nikolai'ın cevabı, Conrad'ın ilgisini çekmeye yetecek kadar gizemli ve güven vericiydi. "Peki, tam olarak ne kadar süre ilaçlanıp hapsedileceğim?"

"Bir ay. Bir ay boyunca seni, öldürmekten uzak tutacağız. O zamana kadar hiçbir değişiklik olmazsa durumu... tekrar değerlendireceğiz."

Conrad'm ifadesinde bir ilgi varsa da kayboldu. "O kadar uzun zamanım yok."

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

Conrad cevap vermedi, düşüncelere dalmış gibiydi ve kırmızı gözleri tekrar Néomi'nin olduğu yöne kaydı. Néomi onun, hareketlerini takip etmeye başladığına yemin edebilirdi, bu yüzden pence-
renin pervazına doğru süzüldü. Ama adam, onun az önce durduğu noktayı süzmeye devam etti.

Néomi, Nikolai'ın daha fazla bilgi alamayacağını anladığı anı tam olarak gördü çünkü hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Conrad'a başıyla ciddi bir selam vererek ışınladı ve saniyeler sonra Murdoch belirdi.

Katlanır sandalyeyi çevirip oturdu, ellerini dizlerinin üzerine koyarak öne eğildi. "Seni özledik, Con," dedi usulca. Ağabeyi zorlu bir maceraya atılmış bir adam gibi yorgun görünüyordu. Ayrıca ifadesi sürekli sanki o maceranın yarısına bile gelemediğine karar vermiş gibiydi.

"Sana yaptığımız şey yüzünden Nikolai ve benden nefret ettiğini biliyorum," diye başladı. "Ama bunu geri alamayız."

Nikolai ve Murdoch ne yaptı? Tüm bu gizli kapaklı olaylar, gerilim ve dile getirilmeyen sözler... Néomi bütün bunların kendisine çok ilginç geldiğini kabul etmeliydi.

"Bizi neyle tehdit edersen et, Nikolai bundan vazgeçmeyecek. Kurtuluştan uzak olduğuna ikna oluncaya kadar vazgeçmeyecek."

Conrad gülümsedi, dişleri hâlâ kanlı ve sivri dişleriyse çok belirgindi. Bu, Néomi'nin şimdiye dek gördüğü en tehditkâr gülümseme idi. Néomi, Conrad konuşurken ürperdi. "O halde onu ikna et, kardeşim. Beni kötü olmaktan vazgeçirecek bir şey yok."

Hasret's Sisters Planet *e-kitaphane*

6. Bölüm

Bu lanet olası güneş burada ne zaman batıyor? Güneşin ilerleme durumuna baktı –yirmi dakika öncesinden bir farkı yoktu– sonra ağabeyinin yorgun görünümünü inceledi.

“Con, Nikolai’ı senden ümidi kesmesi için ikna edemem, bunu yapmayacağım,” dedi Murdoch. “Bizimle işbirliği yap. Hayat tekrar güzel olabilir.”

Murdoch insan olduğu zamana göre oldukça değişmişti. O zamanlar gamsızdı. Kadınlar onu çekici bulurdu ve o ise, yüz elli kilometrekarelik bir alandaki bütün güzel hizmetçilerle ilgilenirdi.

Benim sahip olduğum tek şeyse dertti, kadınlara ayıracak zamanım olmadı ve kesinlikle çekicilikten yoksundum.

“Bana bu üç yüz yıl boyunca neler yaptığını anlat. Ölüp dirildiğin gecedan beri senden hiç haber almadım.”

Bunun hatırlatılmasından nefret ediyordu. O ve Sebastian ellerinde kılıçlarla, çok hasta olan kız kardeşlerini ve babalarını yağmacı Rus askerlerine karşı savunmuşlardı. Taburlara karşı iki kişi; hiç şansları yoktu. Nikolai ve Murdoch eve döndüklerinde beşini vebadan ölmüş, iki erkek kardeşlerini de ölümcül derecede yaralanmış ve güçlkle hayata tutunmuş bir halde bulmuşlardı.

Nikolai, vampir kanunu boğazından akıttığı zaman bilinçsiz olduğu için mücadele edememişti. Bir canavar olarak uyanmıştı.

Ne o, ne de Sebastian dönüşmeyi istemişti ama sonrasında Conrad'ın bu ihanete sinirlenmesi için çok daha fazla nedeni olmuştu. *Nefret etmek için şartlandırılıp, yok etmek için eğitildiğim şeye dönüştürülmek...*

"Bana söylemek istemiyor musun?" diye sordu Murdoch. "O halde artık eskiden ne olduğunu bildiğime göre, bu akşam kendi kendime araştırmak için giderim..."

"Kim olduğumu. Ben hâlâ kiralık bir katilim."

"Kendine bir bak." Murdoch çileden çıkmış halini gizlemek ister gibi. "Seni kim kiraladı?"

Yüzü ısındı. "Defol, Murdoch." Ağabeyi sesinin suçlu biri gibi çıkmasına neden olmuştu. Buna zerre kadar önem vermiyordu ama yine de kadının buna inanmasını istemiyordu. *Gerçek olmayan kadın. Görmek üzere olduğum kadın.*

Güneş batmak üzereydi... artık her an bu gerçekleşebilirdi. Kadın, pencereden süzülen günün son ışıklarıyla titreşti ve Conrad daha belirgin bir şekil görmeye başladı.

Murdoch, "Pekâlâ," diyerek ayağa kalktı. "Con, ne olduğumuzdan nefret ettiğin ya da yaptıklarımıza kızgın olduğun için bize direnebilirsin. Ama gururundan ve inatçı olduğun için bizimle savaşıma." Sırtması, eski Murdoch'a ait bir ipucuydu. "Ben ne diyorum? Gururlu ve inatçı olmasaydın, Conrad Wroth olmayacaktın ki." Işınlanarak gitti.

Kısa bir süre sonra Sebastian geldi ve ışığı açtı. Işık parlayınca kadın yok oldu.

"Kapat!"

"Ne? Neden?"

"Gözlerim ağrıyor. Kapa şunu."

Sebastian omuz silkerek ışığı kapadı, ardından uzun bacaklarını öne uzatarak oturdu. "Nikolai ve Murdoch'a karşı duyduğun öfkeyi anlıyorum," dedi ölçülü bir tonla. "Ben de onlardan nefret ettim, biliyorsun. O kadar uzun süre intikam arzusu çektim ki. Ama hayat tekrar iyi olabilir. Daha önce olduğundan bile daha iyi."

"Sana göre. Benim hayatımın hiç kötü yanı yok." *Hayatımdaki her şey kötü... Ne kadar zaman sonra kadını görebileceğim?*

"O halde hayatını kaderindeki gelininle paylaşmaktan çok hoşlanacaksın," diye devam etti Sebastian. "O seni sakinleştirecek ve akıl sağlığını geri kazanmana yardım edecek. Benimkiyle karşılaşmadan önce ben de sınırdaydım. Ne evim, ne arkadaşlarım ne de ailem... hiçbir şeyim yoktu. Sonra onun bana ait olduğunu fark eder etmez birden bir olasılık doğdu."

Sebastian'ın oldukça hoşnut ifadesinden tam da o sırada eşini düşündüğü ortadaydı. *İğrenç*. "Yakında Kaderin'le tanışmanı istiyorum. İyileştiğin zaman."

İyileşeceğim kesinmiş gibi davranıyorlar.

Bu mümkün olamazdı. Kana susamışlıktan geri dönmenin bir yolu olsaydı, bilirdi. Geri dönüş yoktu. Bunun bir örneği yoktu.

Ancak ağabeylerinin inançları, ister istemez onu meraklandırıyordu.

"Kaderin... şey, onun kayıp vampirlerle oldukça uzun bir geçmişi var, hatta bir Valkyrie için bile."

"Merhametsiz Kaderin mi?" diye başını hafifçe sallayarak sordu. "Benim gibi bir kiralık katil. Söylentilere göre kafasını kestiği vampirlerin sivri dişlerini koparıp ipe dizerek koleksiyon yaparmış. Gerçekten kulağa müthiş huzur verici geliyor, Bastian."

Dışarısı daha karanlık... Kadın arkasından gelen gökkuşağı gibi renklerle belirginleşiyordu. Conrad, onun yüz hatlarını ayırt edemedi. Ama fiziksel olarak dış hatlarını görebiliyordu; hafifçe aralanmış dudaklarını, *göğüslerini...*

Sebastian omuzlarını silkti. "Söylediğim gibi, Kaderin onlarla uzun bir geçmişe sahip. Bu da aynı tarafta savaştığımız anlamına gelir. Kimbilir, gelinin bir Valkyrie bile olabilir."

Daha karanlık. Valkyrie'ler tuhaf, peri görünümlü ve ufak tefek vücutlarına göre bayağı güçlü kadınlardı ve çarpışmalara girmek ya da savaş başlatmakta hiç tereddüt etmezlerdi.

Karanlık.

Ve işte kadın oradaydı.

Görüntüsü eski bir televizyon şovu gibi renksiz ve titriyor olsa da, elbisesini, çıplak kollarını ve omuzlarını seçebiliyordu. Kadın arkasını dönerek pencere pervazına tünere gibi durup başını cama yasladı. Kadının tamamen renksiz olmadığını fark etti. Tırnakları, gerdanlığı ve büstiyerinin bağları koyu kırmızıydı.

O kırmızı yapraklar dağınık saçlarına mı saçılmıştı?

Bulanık şeklini ne kadar seçebilirse, ondan o kadar çok... *hoşlandı.*

Ufak tefek bir kadındı ama dolgun göğüsleri vardı. Arkasındaki ellerini tekrar yumruk yaptı; sivri dişleri o dolgun et için hafifçe sancıyordu. Bir kadını hiç içmemişti. Peki bunu neden hiç yapmamıştı ki?

Tırnaklarının ve bale ayakkabılarının yukarı uzanıp baldırlarını saran kaygan kurdelelerinin parlaklığını seçebiliyordu. Elbisesinin bacaklarına doğru uzanan yırtmacı jartiyerini gözler önüne seriyordu.

Nedense bunu görünce kaşları kalktı. Geliniyle karşılaşmamış bir vampir olarak, cinsel yetisi veya ihtiyacı yoktu; kadının göğüslerinin ve jartiyerinin hiçbir şekilde besinin yapacağından daha fazla ilgisini çekmemesi gerekirdi.

Ama çekiyordu.

Sonra... kadının yüzünü gördü ve bir küfrü hemen bastırdı. Demek ilk gece hayal görmemişti.

Kadının çok güzel olduğunu düşünerek pürüzlü bir kahkaha attı. Bundan daha iyisini hayal edemezdi.

O kocaman mavi gözler siyah beyaz görüntüsündeki bir diğer renkti. İncecik, şuh bir burnu ve pürüzsüz, parlak bir teni vardı. Solgun ama özellikle alt dudaklı olmak üzere dolgun dudakları vardı.

Kadın sanki onu incelediğini hissetmiş gibi arkasını dönüp ayağa kalktı. *Tüylər ürpertici bir zarafet.* Kadını görüş alanında tutarken boş bir ifadeye büründü.

Kadın, başını yana eğdi. *Beni mi inceliyor? Işık olmadan görebiliyor mu?*

Hayır, o gerçek değildi. Halüsinasyon görmek ile onlarla etki-leşime girmek arasında bir sınır vardı... *Sınırı geçemem.*

Kadın yürüyor gibi görünüyordu ancak ayakları yere basmadan süzülüyordu. Doğruca yatağa geldi. Conrad'dan ne istiyordu? Daha yakın... daha yakın.

Sebastian'ın sorusunu hayal meyal duydu. "Gelinin kanını kaynatınca neler olacağını biliyor musun? Kalbin tekrar atmaya başlayacak ve tekrar nefes almaya başlayacaksın. Ciğerlerine gelen hava soğuk ve ağır olacak ama eğer karşı koymazsan basınç iyi hissettirir. Ardından ondan gelecek birazcık teşvikle... bir ateşin tutuşması gibi *bütün* isteklerin canlanacak."

Bir ateş tutuşması. Bir başka deyimle tekrar sertleşebilecekti.

Oysa tanıdığı diğer vampirlerin aksine Conrad kanının kayna-masını istemiyordu. İçindeki durgunluğu seviyordu ve ondan ayrıl-mayacaktı. Ölüm, zaten o yolu yanılamış biri için pek de korkutucu bir olasılık değildi...

Conrad'ın yanına doğru süzülen kadın yana eğdiği başını alçalttı. *Göğsümü mü dinliyor?* Sebastian'ın kalp atışlarının eksikliğiyle ilgili açıklamasını duymuştu ve bunu kendi de görmeye karar vermişti. Bu da onun hissedip duyabildiği anlamına geliyordu.

Conrad onun, hareketlerinden habersiz, akılsız bir ruh olduğu umuduna bağlanmıştı. Veya kendisi gibi kana susamış –düşünmeyen ve içgüdülerine göre hareket eden– biri olduğu umuduna. Oysa kadın gayet kendindeydi. Birdenbire pozisyonundan utandı. Yatağa bağlanmış ve diğerlerinin insafına kalmış halinden. Tüm hayatı boyunca kendini hiç bu kadar zayıf hissetmemişti.

Hayır, bir kere daha hissetmişti...

Kadının omuzlarından dökülen hayaletimsi saçlarının ısıltılarını yakından görebiliyordu. Yutkunup gözlerini kapayarak saçlarının, tenine değmesini hissetmek için bekledi. Elektrik verilir gibi iğne batmasını andıran his dışında bir şey algılayamadı. Bu, canını yakmamıştı; nahoş da değildi.

Kadın uzağa süzülünce Conrad göz kapaklarını açtı. Kadının dudakları şaşkınlıkla aralandı. *"Ne kadar ilginç, dément... kalbin gerçekten de durmuş."*

Kadından birden uzaklaşma dürtüsünü bastırdı çünkü hayalet *doğrudan ona hitap ediyordu.*

İşte bu. Lanet olası aklını yitiriyordu.

Kadının yankılı kelimeleri yavaş yavaş geldi. Sanki kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi; onları güçlükle duyabiliyordu... ki bu da başka kimsenin duyamayacağı anlamına geliyordu. Ağabeylerinin- kinden bile on kat daha iyi duyabilme özelliğine sahipti. İnsanların duyma kabiliyetindense yüz kat daha iyiydi.

Kadının bir cevap alma umuduyla onunla konuşmadığının farkındaydı, sadece konuşmayı deniyor gibi görünüyordu. Kelimelerin

tadına bakıyor ve dilinde yuvarlanmalarının nasıl hissettireceğini öğreniyor gibiydi.

Bir dakika... *Bana dément diye mi hitap etti?* Fransızcada bu, *deli adam* demektir. Ensesinde bir sıcaklık hissetti. Çoğu zaman bir hayvan gibi tepki vermesine rağmen bazen, oldukça ender olarak, kaybettiğini sandığı –utanç gibi– duygulara kapılırdı.

Bir sınır var... Ama beni bu şekilde mi görüyor?

“Bütün bunları biliyorsun, değil mi?” diye sordu Sebastian nefesini üfleyerek. “Kanının kaynamasının nasıl bir şey olduğunu merak bile etmiyor musun? O olmadan birçok şey yapmak zorunda kaldık. Gelininin telafi edebileceği çok şey var.”

Conra dikkatini hayaletten hızla çekti. *Sakın, Sebastian! Bundan sakın bahsetme...*

7. Bölüm

Sebastian sesini alçaltarak, “Tekrar bir dişiyle yatmak istemez miydin? Deneyimli ve kadınlara doymuş biri olduğundan değil, Conrad. Eğer biraz olsun bana benziyorsan, sayısı bir elinin parmaklarını geçmez,” dedi.

Conrad ağabeyinin sözlerini inkâr etmedi, bunun yerine dişlerini sıkı ve çenesi kasıldı. Bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar mı? *Ne kadar korkunç*, diye düşünen Néomi yatağın ayak ucuna süzülerek orada oturur pozisyonunda kaldı.

Gerçi kendisinin de istediği kadar sevgilisi olmamıştı –çalışan bir balerin için hamilelik, fazlasıyla ürkütücüydü– edindiklerininse sonuna kadar tadını çıkarmıştı.

Conrad’ın yüzündeki kire ve vücudundaki yara izlerine rağmen, onun memnun edici özellikleri olduğunu söyleyebilirdi. Kadınlar onu çekici bulabilirdi. En azından istediğinde birini yatağa atmaya yetecek kadar. Sebastian da yakışıklıydı ama kadın olmadan idare etmek zorunda kaldığını söylemişti. Küçük köylerinin vebadan kınıldığını ve onlarca yıldır savaşta olduklarını konuşurlarken duymuştu ama imdada koşacak hiç kadın yok muydu?

"Le d ment... deneyim sahibi bir erkek değil mi?" diye tuhaf, belirsiz bir sesle mırıldandı. *"Int ressant."*

Konuşmak hâlâ zor olmasına rağmen, her denemesinde kelime-lerin ağzından dökülmesinin böylesine kolaylaşması onu büyülüyordu. Ne kadar çok konuşursa, birinin dizlerine kadar gelen suda koşmayı öğrenmesi gibi, o kadar kolay oluyordu. Kimsenin karşılık veremeyecek olması çok kötüydü, hem de bu konuda ilerleme kaydetmişken.

Ama kimse karşılık vermese de konuşmak... kendini daha gerçek hissetmesine neden oluyordu. Bazen o ünlü sözdeki gibi kendini ormanda devrilen ağaç gibi hissedirdi.  ld ğ nden beri kimse onu görmediği veya duymadıği için var olmadığı iddia edilebilirdi.

   geçirerek bacaklarını göğsüne çekti. Elbisesinin yırtmacı yukarı kayınca vampirin önünde bacaklarını kapamak gibi garip bir hisse kapıldı. Ama neden? O görünmezdi ve yaşarken bile asla tutucu biri olmamıştı. Hatta tam tersiydi.

Gençken bütün kısıtlamalara karşı gelmişti. Eninde sonunda en iyi sanatçılarından biri olacağı, bir burslek barının üstündeki k  k bir odada sevgili annesi tarafından b y t lm şt .

N omi, genç yaşlarından beri sanat ların giyinme odalarına girip çıkar; ipekler, makyaj malzemeleri ve egzotik parfümler ona çok ilginç gelir, müziğin duygusal notalarıyla büyülenerek dans ederdi...

Oysa vampirin bakışlarının *şehvetli* bir hali olduğuna yemin edebilirdi.

Hayır. Gerçeklerle yüzleşme zamanıydı. Adam ya hayal  görüntüsünü güzel bulmuştu, göz k rpma refleksinde ustaydı ve sadece onu kabul etmekten kaçınan biriydi ya da son seksen yıldır eve adım atan diğerleri gibiydi.

Tatsız bir kahkaha attı. *"Beni görebildiğini düşünseydim,"* diye usulca konuşmaya başladı, *"bir jartiyerden çok daha fazlasını gösterirdim."*

Ayrıca Conrad bu şekilde ondan hoşlanıyor olamazdı. Geçen hafta boyunca bir kere bile ereksiyon olmamıştı. Bu onun için imkânsız mıydı? Gelini tarafından yakılacak olan “ateş” o muydu?

Adamların konuştuğu bütün konular içinde Néomi’nin en çok ilgisini çeken, bu gelin kavramıydı.

Daha önce, Sebastian’ın, geliniyle buraya gelmesine gerek olmadığını, kız kardeşleriyle çalışmaya devam etmesi gerektiğine ve kısa zamanda evde olacağına dair ikna edici telefon konuşmasını duymuştu. Şu Kaderin’le yalnızca bir telefon konuşması yapmak bile onu tüketmiş gibiydi.

Nikolai da Myst adındaki bir başka Valkyrie olan gelinini aramıştı ve aynı derecede dikkatli davranmıştı. Ancak onunla, Conrad’ın iyileşmesi hakkında konuşurken sesi kardeşleriyle konuştuğundan daha az kendinden emin çıkmıştı. Alçak ses tonuyla, “Riora’nun hediyesini kullanmak zorunda kalabiliriz,” demişti.

Riora kim? Bir başka gizem daha.

İki adamın eşlerine düşkünlüğü Néomi’nin kendi özlemini uyandırdı çünkü ona göre, tamamen tutkun bir erkekte daha seksi bir şey yoktu.

Yaşarken hissettiği şehvetin fiziksel belirtilerinden farklı olduğu için tutkusunu *özlem* olarak adlandıırıyordu. Tutkunun hatırlattıkları ona acı veriyordu, hâlâ dokunmaya ve dokunulmaya açtı ama şimdiki ihtiyacı elektriksel bir dürtüye, sürekli dolan bir şarja benziyordu. Bu her yerinin iğnelenmesi ve kaşınması gibiydi ama kaşımak imkânsızdı.

Néomi seksen yılını o bastırılmış özelemlerle geçirmişti. Bunları dindirmesi mümkün olmadığı için bazen kendini kurulmuş saatli bir bomba gibi hissediyordu; acı ve açlık çeken Néomi şeklinde bir bomba.

Bitmek tükenmek bilmeyen hayal kırıklığı karşısında, meylettiği şey... kötü davranmaktı.

Ve ağabeylerin hepsi odaya geri döndüğü zaman bunun cazibesi karşı koyamayacağı kadar güçlüydü.

Kadın yataktan yükselince Conrad bir an bekledi, sonra ona bir bakış daha attı. Neredeyse öksürecekti. Sebastian'ın para klipsi ceketinin cebinden süzülerek kadının uzattığı avcuna geldi.

Ardından kadın... *çakıl taşıyla* mı değiş tokuş yaptı? Sebastian, klips uzaklaşırken bile bunu fark etmedi.

Telekinezi mi? Evet, üstelik hâkimiyeti de gayet iyi.

Kadın, ona doğru tedbirli bir bakış attıktan sonra –Conrad bu sırada hemen boş boş bakmaya başladı– bir sonraki işaret için etrafı kolaçan etti. Kadın çevrelerinde dönüp duruyordu ancak hızına rağmen, bazen bir elleri ya da dirsekleri kadının içinden geçiyordu. Kadın her seferinde duruyor, sonra da sanki ürpermiş gibi titreşiyordu.

Sırada Nikolai vardı. Elini bir kez sallamasıyla cep telefonu ceketinden dışarı süzüldü. Varlık, telefonu köşeden yukarı uçurmadan önce yerine bir çakıl taşı bıraktı.

Bu kedi fare oyunu Conrad'ı eğlendirmişti ve onun adi herifleri soyup soğana çevirmesini istiyordu. Kadın, Sebastian'ın aile, şeref ve bağışlayıcılık hakkındaki kibirli konuşmasından çok daha ilgi çekiciydi.

Ufak tefek varlığın çaldıklarını nereye götürdüğünü merak etti. Onları *neden* alıyordu? *Oyun* mu oynuyordu? Yoksa kendisinin öldürme isteği gibi bir dürtü müydü?

Murdoch'un gelişiyse ceketinin cebindeki mücevherli bir saç tokasını çıkardı. Murdoch tokayı kim için almıştı ki?

Kadın memnuniyetle ganimetine gülümsedi. *O gülümseme...* Gözleri ışılıyor, dudakları kıvrılıyordu. Bir silah taşısa daha iyiydi.

Köşeye doğru kayıp ince, çıplak kollarını başının üzerine doğru kaldırdı ve ayak parmaklarının üzerinde kusursuz bir dönüş yaptı. Ve bir tane daha. Etekleri uçuşunca Conrad onların çıkardığı hışırtıyı duydu. Karmakarışık saçlarından bir gül yaprağı yatağa sürüklenerek yanındaki çarşafın üzerine düştü.

Esnek vücudu, hareket etme şekli, o bale ayakkabıları... dansçı olmalıydı. Bir *tantsija*. Tabii ya.

Kadın tekrar dönmeye başlayınca birdenbire rahatsız edici bir sesle güldü. Ama nedense Conrad'ın dudakları buna karşılık verir gibi kıvrıldı. Sebastian, ona sanki Conrad tamamen aklını kaybetmiş gibi dikkatle bakınca sırtması surat asmaya dönmüştü. *Deli adamdan boş bir gülümseme.*

Conrad delirmiş olmalıydı... Jartiyerinden fazlasını göstermek isteyen kuzguni saçlı bir ruh yoktu.

Yine de Sebastian yeniden konuşmaya başladığında, gözlerini kadından alamadı. Ağabeyinin söylediklerini bölük pörçük duyuyordu. Yorgun olduğunda ve yalnız kalmak istediğinde yaptığı gibi, onları tekrar edip farklı bir dilde homurdanarak karşılık verdi. "Bu, Nikolai'ı yıpratıyor, suçluluk duygusu... üç yüz yıldır Yağmacı Vampirler'le savaşıyorlar... Onların ordusuna katılabiliriz... Onları öldürürüz... Bütün vampirler kötü değil..."

Sebastian susunca gözlerini kırıştırdı.

Sebastian kısılmış gözlerle, "Kendi kendine konuşmuyorsun. Bütün sözlerimi tekrar ediyorsun. Bu defa Yunanca! Halüsinasyon görmüyordun, *dinliyordun*," dedi. Sanki bu durum onu teşvik etmiş gibi başını onaylarcasma salladı. "Bilmediğimiz başka neler yapabildiğini merak ediyorum."

Hayaletleri görebiliyorum. "Sağında garip bir şey görüyor musun? Odada bir kadın yok mu?" diye sordu Sebastian'a Estonca.

Sebastian etrafa bakındı ve aynı dilde yavaşça cevap verdi: "Odada sadece dördümüz varız, Conrad." Sesi açıklama yaparken kullandığı tondaydı. "Aslında kardeşim, gökyüzü yeşil değil. *Mavi*."

Kadın çalma işini sonlandırmış gibiydi ve daha yavaş, daha bitkin görünüyordu. *Yoruldu mu?*

"Conrad, başka kimi görüyorsun?" diye sordu Sebastian. "Senin türündekilerin aşırı derecede sanrılardan muzdarip olduğu varsayılıyor..."

Onun "sanrısı" şimdi de odanın bir köşesinde mırıl mırıl sohbet eden Murdoch ve Nikolai'ı dinliyordu. "Kan ve çamur kokuyor," dedi Nikolai. "Gelişme kaydediyor olabilir fakat diğerlerine göre öyle olmayacak. Planımızı savunmak zorunda kalırsak..."

Kadın bir anda yatağının yanına geldi. Kulağına çok yakın bir mesafeden, "*Bu doğru mu, vampir?*" diye sordu. Kelimeler çok daha hızlı, neredeyse normal çıkmıştı. Conrad hafif bir Fransız aksanı olduğunu fark etti.

"*Kokuyor musun, dément? Koku alamıyorum. Ama ne kadar kirli olduğuna bakılırsa... bu mantıklı.*"

Conrad yüzünün kana ve çamura bulandığının, saçlarının dimdik olduğunun kesinlikle farkındaydı. *Dément*. Onu sadece böyle mi görüyordu? Göz ardı edilecek deli bir adam olarak mı? Ya da daha kötüsü, acınacak biri olarak mı? Kadın onu böyle görüyordu.

Pasaklı ve cinsel deneyimi olmayan bir deli.

Kadın, kan tükürdüğünü görmüştü. Bilinçsizce başını duvarlara vurduğuna tanık olmuş muydu? Lanet olsun, bu akıl sağlığından nefret etmeye başlamıştı! Anıların kayıtsızlığına tekrar dönmek için can atıyordu. Onların içine dalmak daha kolaydı; nefretin, acının...

Ancak yanındaki kadın, zihnini âdeta bir çapa gibi şimdiki zamanda tutuyordu.

"*Seni yıkamalılar,*" dedi kadın fısıltılı sesiyle ve aynı anda Sebastian da konuştu: "Dinlen, Conrad. Sen farkında olmadan halüsinasyonlar yok olacak..."

"Beni yalnız bırak!" diye parladı ama az kalsın, "*Bizi yalnız bırak,*" diyecekti.

Hayalet uzaklaşıp gitmek üzere ganimetlerini topladı. *Hayır, sen değil!* O ve ganimetleri gözden kaybolunca ondan geriye sadece yatağın üzerinde gül yaprağı kaldı. Ama o da solmaya başlamıştı. Ardından da yok oldu.

Conrad yatakta döndü, yerinde duramayarak zincirlerine asıldı. *Onu burada istiyorum.*

Sebastian ayağa kalktı. "Tamam, gideceğiz. Bir şeye ihtiyacın olursa –ya da içme ihtiyacı hissedersen– seslen."

Onu karanlık odada bıraktılar. Dışarı çıkarlarken Nikolai, "Cep telefonumu gördünüz mü?" diye sordu.

Kadının yokluğunun onu nasıl olup da bu derece üzebildiğini anlamaya fırsat bulamadan önce, diğerlerinin anıları sanki bir kaynaktan fışkırır gibi zihninde canlandı.

Yıllar boyunca şerefli erkekleri öldürmemişti, işin aslı yalnızca kendinden bile daha iğrenç olanları yok etmişti. Ve artık kendisine ait olan onların anıları, iliklerine kadar donmasına neden oluyordu. Kendi yapmadığı işkence sahnelerini ve asla işlemediği yürek parçalayan kadın ve çocuk cinayetlerini görüyordu. Cam gibi, görmeyen gözler onu süzüyordu ama aslında *onu* süzmüyordu.

O anılar, kabul edilmeyi ve yaşanmayı istiyordu. Anıların her biri, yatışmadan önce Conrad'ın akıl sağlığını bozarak tekrar yaşandı.

Ve artık Conrad'ın kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştı.

8. Bölüm

Néomi her zaman içinden geldiği gibi davranırdı; cinselliği, bedeni ve fikirleri hakkında açıktı. Ancak iki küçük kirli sırrı vardı.

Bunlardan biri, kendine ait olmayan tuhaf bir şeyin yerini oradan oraya değiştirmesiydi.

Saklı odasının içinde gizli Gotik kapının arkasında duran sergi masasına yeni edindiklerini yerleştirdi. Burada, yıllar boyunca kiracılarından çaldığı incik boncuklarla dolu hazinesi duruyordu.

Masa neredeyse dolmuştu. Kısa zaman içinde sehpayı da kullanacaktı. Ölümden sonraki hayatında Elancourt'un sadece üç kez dolu olduğu göz önünde bulundurulursa, kazancı pek de kötü sayılmazdı.

Bu yüzden çalma eğilimindeyim.

Yalnızca değeri olan şeyleri değil, daha çok ilgisini çekenleri sahipleniyordu. Çalıntı eşyaların arasında; bataryası uzun zaman önce biten bataryalı bir televizyon, oldukça modern bir sütyen, bir gramofon ve yirmili yıllarda olsa yüklü miktarlarda para ödeyeceği bir kutu prezervatif.

Kibrit kutuları, Mardi Gras bozuk paraları, hiç yemediği şekeri ve bir sürü genç serseriden topladığı bir düzine spreyci boya kutusu vardı.

Kapıların çarpması, çarşafların uçması ve yaprak fırtınası sayesinde grafiti sanatçısı gençleri ansızın, altlarına işeyecek kadar korkuturdu ve böyle anlarda grafiti sanatçıları her zaman boyalarını atıp kaçarlardı. Burası, Néomi'nin yuvası, bütün hayatıydı. Günlerinin geri kalanında yetersiz beceriyle yapılmış "sanatı" okumayı reddediyordu.

Bir kuşun yuva yapması gibi, dışarıdan topladığı şeyleri saklı bölgesine getirmişti. Bu oda bir zamanlar bale barları, ahşap parke zemini ve duvardan duvara aynalarıyla onun dans stüdyosuydu. Stüdyoya büyük ölçüde dokunulmamış olsa da her yerine gazete-ler istiflenmişti ve aynalar Néomi'nin şimdiki görüntüsüne uyacak şekilde değiştirilmişti. Başka bir deyişle, Néomi aynaları kırmıştı.

Ölümünden sonraki günlerde taşınanlar, bütün eşyalarını kutulara koydukları zaman onları bu odaya kaçırmayı öyle büyük bir tutkuyla istemişti ki, gerçekten de *taşınmışlardı*. Zihniyle eşyaları taşıma yeteneğini ilk kez böyle fark etmişti.

Cılgın bir hamleyle değer verdiği şeyleri havaya kaldırmış; mücevherlerini, giysilerini, albümlerini, yasaklı içki zulasını ve hatta ağır kasasını bile gizli stüdyoya taşımıştı.

Oysa şimdi, önünde duran hazinesinin giderek yıprandığını seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Tıpkı evi gibi. Hiçbirini hissedemiyordu ve hevesli parmak uçlarını döküm döküm güzel ipeğin üzerinde ya da bir tüyün gıdıklayan ucunda gezdirmiyordu...

"Şimdi ne?" diye sordu yüksek sesle.

Yankılanan sessizlik onunla dalga geçer gibiydi. *Yalnızlık... Yalnızlık... Yalnızlık...*

Néomi, vampirin odasında görünmeyi –ya da oraya *ışınlanmayı*– düşündü.

Kendini, onu geri dönmeyi düşünmeye sevk eden şeyin deli adam değil de, baskın sessizlik olduğuna ikna etti. Ama adam onu

bugüne dek Elancourt'a gelmiş olan herkesten çok daha iyi hissediyor gibiydi.

Çıldırması ve yıkanmamış olmasına rağmen onunla ilgili bir şey Néomi'yi çekiyordu. Onunla daha fazla konuşmak için inkâr edilemez bir dürtü hissediyordu.

Ama geri dönemeyecek kadar yorgundu, telekinezi için yoğunlaşmak üzere kullandığı bütün enerji içini kurutmuştu. Dinlenme ihtiyacıyla, şiltesine doğru süzülürdü.

Şilteyi çok uzun zaman önce stüdyoya getirmişti. Onu ve üzerine serdiği battaniyeleri hissedememesine rağmen, neredeyse her gece burada uyuyordu. Mümkün olduğunca, yaşadığı zamanki gibi davranmayı seviyordu; tabii duvarlardan geçmesi ve ısınlanması dışında.

Hayallere dalmak için şiltenin birkaç santim yukarısına kıvrıldı. Néomi ruhani uykusunu, hayallere dalmak olarak adlandırıyordu çünkü yaşarken bildiğinden farklıydı. Her gün uyuması gerekmiyordu. Gazeteleri hareket ettirmek dışında telekinezi yapmazsa, uyumadan günlerce idare edebilirdi. Bir anda uyanıyordu ve enerji seviyesi dışında hiçbir şeyi değişmiyordu. Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler olurdu, saçları değişmezdi ve bacakları ile kol altlarını asla tıraş etme ihtiyacı duymazdı. Normalde bilincini sadece dört saat kadar kaybederdi.

Ta ki her ay hilal oluncaya kadar. O gecede bir güç onu dans etmeye zorlardı. Ruhani bir kukla gibi aynı dehşetli sona doğru döner, yorgun ve titrek bir halde kalır ve gerçek bir ölümü dilerdi.

Bir sonraki gösterisine sadece üç gün kalmıştı...

Anneciği her zaman ayın hilal halinin, onlar gibi insanlar için uğurlu olduğunu söylerdi; *bütün güçleriyle gökyüzüne tutunan ve bunu tekrar tekrar yapan insanlar için*. Bunu kaç kere kaybettiklerinin bir önemi yoktu. Néomi'nin partisini o gece vermesinin nedeni de buydu.

Bütün hayallerini elde edişini kutlaması anlamına gelen o partiyi tanımlamak için kullanacağı ilk kelime *uğurlu* değildi. Néomi yirmi altı yaşındayken Fransız Mahallesi'nde çalıştıktan sonra bu yeri kendi kendine almıştı ve tüm bu süre boyunca şaibeli geçmişini bir sır olarak tutmayı başarmıştı.

Kalburüstü patronları, Néomi'nin köhne Fransız Mahallesi'nde bir Fransız göçmenin doğurduğu bir piç olduğunu asla anlamamışlardı. Néomi Laress ve kötü şöhretli burslek dansçısı Marguerite L'Are arasında bir ilişki kurmamışlardı.

Néomi'nin de bir zamanlar onlardan biri olduğunu keşfetmemişlerdi.

Néomi on altı yaşma bastığında, annesi gribe yenik düştükten sonra gösteri yapmaya başlamıştı. O zamanlar bedeni yeterince gelişmiş olduğu için Néomi doğru makyaj ve kostümlerle yirmi yaşının üzerinde gösteriyordu. Zorlu günlerdi ama parası iyiydi.

Néomi'nin buna karşı duracak kısıtlamaları ve ahlaki değerleri yoktu. Herkes istediğini alır ve kimse bundan zarar görmezdi. Yapıtlarından asla utanmamasına rağmen bunu gizli tutuyordu çünkü diğerlerinin kendisiyle aynı görüşte olmayacağını farkına varmıştı.

Néomi, bir yıl para biriktirdikten sonra işi bırakmıştı. Hep bir balerin olmayı hayal etmişti ve annesinin kıt kanaat denkleştirerek ödediği dersleri boşa geçirmek istememişti. Ve Néomi'nin bütün emekleri akıl almaz fedakârlığın hakkını vermek içindi. Bir şekilde bunu başarmıştı...

Sonra da öldüm.

Conrad'ın, onu bir balerin olarak görmesini diledi, tıpkı bir zamanlar olduğu gibi gösterişli kostümüyle, gururla ışıldarken, inanılmaz derece güçlü alkışlara boğulmuş bir halde sahnedeysen. Onu güzel bulur muydu?

Hüzünle içini çekti. Bunu hiç bilemeyecekti...

Gelecek gün Conrad'a, güçlü kiralık katil vampire ve hasta zihnine ne getirecekti? Hayallere dalarken, o *kurtarılmayı istemiyorken onu kurtarmamız mümkün mü?* diye merak etti.

Biz mi?

Hayalet gece boyunca bir daha geri dönmedi.

Conrad bu nedenle ona içlerimeşti.

Güllerin kokusunu alması ertesi gün öğleden sonrası buldu. Oda ikinci güneşiyle aydınlansa da, onun kapalı kapıdan doğrudan içeri süzüldüğünü görmüştü. Artık görsel bir bulmacadaki gizli mesaj gibi ne aradığını, onu *nasıl* bulacağını biliyordu.

Kadın sanki hiç gitmemiş gibi davranıyordu, dalgın dalgın yatağın üzerine boylu boyunca uzanıp narin kollarını başının üzerine kaldırdı. Beyazla tam bir tezat oluşturan parlak siyah uzun saçları çarşafın dışına doğru yayıldı. Elbisesi dolgun göğüslerini güçlükle zapt ediyordu.

Affedildi.

Eğer karı kaynamadıysa, o halde bu görüntü onu neden büyüüyordu? Neden köpek dişlerinin sancımasına neden oluyordu?

Conrad bölük pörçük anılar, halüsinasyon ya da hayaletlerle ilgili olasılıkları düşünmeye devam etti. Parçalanmış anılar söz konusuysa, kadın buraya, bu duruma mükemmel bir şekilde *uyuyordu*. Ayrıca o, hayal gücünün bir ürünüyse, neden normalde çekici bulunduğu tam tersi bir kadın hayal edecekti ki?

Uzun boylu, sarı saçlı ve açık havada tenleri güneşte kızaran İskandinav kadınlardan hoşlandığını sanırdı. Ama bu, ufak tefek, solgun bir kadındı ve boyu bir elliden fazla değildi. Saçlarıysa gece karanlığı gibi simsiyahtı.

Zorlu geçen insan ömründe onu görmüş olsa, onun savaşın mahvettiği kasabalarında bir sonraki kışı geçiremeyecek, narin bir kız olduğunu düşünerek ona ancak acıyan bir bakış atardı.

Zaten kadın uzun süre *yaşamamıştı*. Yirmili yaşlarının başında gösteriyordu. Eğer hayaletler şiddetten doğuyorsa, o halde bu kadar genç bir yaşta sonuyla nasıl karşılaşmıştı?

Güçlü kuvvetli bir koruyucusu olsa bu başına gelmezdi. *Ben güçlüydüm*. Hafif bir iniltiyi bastırdı. *Benim olsaydı onun sağ kalmasını sağlardım*.

Belki kadının kış aylarında başına gelecekleri tahmin etmeyip, dönüp giderdi. Belki de ona yaklaşırdı. Çetrefilli yolunda onun koruyucusu olarak bir yer edinme girişiminde bulunabilirdi. O vasıflı bir subaydı. Bir asilzade olarak doğmuştu ve Büyük Savaş'tan önce bu en azından bir şey ifade ediyordu.

Tanrım, himayem altında böyle bir kadına sahip olmak... her gece onunla birlikte olmak...

Bunun neye benzeyeceğini hayal edebiliyordu. Kâbusları gün içinde, kadının kollarını başının üzerinde tuttuğu ve nefis küçük bedenine sahip olduğu garip, yeni rüyalarla yer değiştiriyordu.

Bir sınır var... Bir sınır var...

Bu kadının gerçek olması mümkün müydü? Bu sadece hayaleti hayal etmediği anlamına gelmezdi; bu, bir tane bile halüsinasyon görmeden üç gün geçirdiği anlamına geliyordu. Bunun son kez olmasından bu yana yüz yıl geçmişti.

Bu da, belki... *iyileştiği* anlamına gelirdi.

Gözlerinin önünden bir yıldız yağmuru gibi geçen, müthiş derecede istediği ve pişman olduğu şeyleri en sonunda hatırladı...

Daha sonra Nikolai ve Sebastian tatsız bir ifadeyle girdiler. *Nikolai neden bir şırınga tutuyordu?* Uyarır gibi alçak bir ses tonuyla, "Lanet olası bu iğne ne için? Hiçbir şey yapmadım ki?" diye tepki gösterdi.

"Hayır, ama yapmandan korkuyoruz," dedi Nikolai. "Seni odadan çıkarmak istiyoruz ve iğne senin yaralanmanı önleyecek."

Nikolai yaklaşınca Conrad bağırды. "O kahrolası şeyi benden uzak tut, Nikolai!" Sersem gibi olmak istemiyordu, bunun tekrar olmasına dayanamazdı. "Hayır!"

Beni öyle görmesini istemiyorum.

"Lanet olsun, hayır dedim!"

9. Bölüm

Conrad'ın, alnını Sebastian'inkine çarpması, köpek dişleriyle Nikolai'ın elini az kalsın koparacak olması ve iki adamla böyle-
sine şiddetli mücadele etmesi Néomi'yi bir kez daha şaşkına çevirdi.

Sonuçta direnişi bir işe yaramadı. Ona tekrar iğne yaptılar. İğne etkisini göstermeden hemen önce Conrad kaşlarını çatıp dişlerini sıkarak gözlerini onun olduğu yöne diktiğinde, onu bu halde görmek Néomi'ye çok daha zor geldi.

Merakım ne zaman ilgiye dönüştü?

Ağabeyleri, ona bir hayvan gibi davranıyorlardı çünkü birkaç gün önceki hareketleri öyleydi. Onu baskı altında tutmak istemele-
rini anlıyordu çünkü serbest bırakılırsa, inanılmaz derecede güçlü olduğu için tehlikeli olabilirdi.

Oysa gayet iyi gidiyordu. Ve ağabeyleri ona bir şans dahi ta-
nımamışlardı...

Nikolai ve Sebastian, Conrad sakinleştiğinde onu çıplak ayakla büyük banyoya götürdüklerinde göz kapakları ağırlaşmış ve kısık, sinir bozucu bir sesle konuşmaya başlamıştı. Bilekleri hâlâ arkasında zincirliydi. Niyetleri onu yıkamak olmalıydı. Néomi merakla onların peşinden içeri girdi.

Néomi'nin ikinci edepsiz sırrı? Bir hayalet olarak fazlasıyla röntgenci olmuştu.

Daha önce erkekler duş yaparken onları seyretmişti ancak özellikle bir erkeğin vücudunun neye benzediğini keşfetmek için bugüne kadar hiç bu kadar heveslenmemişti.

Sebastian suyun sıcaklığını ayarlayarak bir kalıp sabun açarken, Nikolai da Conrad'ın lime lime olmuş gömleğinin kalıntılarını yırtıp üzerinden çıkardı.

Néomi karşı duvarın ortasında durduğu noktadan, Conrad'ın güçlü fiziğine bakarak iç geçirdi. Çok uzun süredir yatar vaziyette olduğu için onun ne kadar uzun boylu olduğunu anlamamıştı. Yanında dursa Néomi'ye tepeden bakacaktı.

Daracık beli ve kalçaları ve bir kadının seks yaparken tutunması için özel olarak yapılmış gibi görünen geniş omuzları vardı. Elleri arkadayken omuz kasları düğüm düğüm olup göğsü gerginleşince oldukça çekici bir görüntü sergiliyordu.

Gövdesini boylu boyunca kesmiş olan da dâhil, derisini mahveden onca yara izi ve erkeksi sert hatların hepsine sahipti. Ancak adamın zorlu geçen hayatının çekiciliğinin delillerini bulmaya ve her çarpışmada aldığı yara için bir senaryo hayal etmeye başlamıştı.

Conrad'ın, onu hayrete düşüren bir şiddetle savaşmasını görmüştü. Üç yüz yıl önce kılıç sallayarak savaş meydanında korkusuzca fırtına estiren iri yarı bir savaşçıyı hayal etmesi o kadar kolaydı ki...

Kolundaki yıpranmış bandaj Néomi'nin dikkatini çekti. Sebastian da kaşlarını çatarak gazlı beze baktı ve sıyrınca ortaya tuhaf, siyahlaşmış bir yara çıktı. "Lanet olası bu da ne?" Sanki bir canavarın saldırısına uğramış, sonra da izin etrafındaki deri çürümüş gibi görünüyordu.

Nasıl olur da Conrad'ın göğsünü boydan boya kaplayan yarası iyileşip bir diğeri iyileşmezdi ki?

Nikolai gözlerini kıstı. "Gücünün şimdiye kadar bunu çoktan iyileştirmesi gerekirdi. Belki onu temizlerse bir gelişme olur."

"Tanrım, yara izlerine bak, Nikolai."

"Savaşta aldığı onca darbeye uzun süre nasıl dayandığı konusunda hiçbir fikrim yok," diye cevap veren Nikolai, sırtını incelemek için Conrad'ın arkasına geçti.

"Belki de onlar savaştan önce oldu." Sebastian, Conrad'm kemerini çekip çıkardı. "Bir düşünsene, gömleği olmadan asla çalışmazdı ve sürekli kafasına göre çıkıp giderdi. Tek bildiğimiz bir eşkıya olabileceğiydi..." Nikolai'ın ifadesini görünce konuşması yarım kaldı. "Ne?"

"Gel de şuna bak," dedi Nikolai, ve Néomi de Sebastian'ı takip ederek arkasına geçti. Üçü birden kaşlarını çatarak Conrad'm sağ kürek kemiğini tamamen kaplayan, siyah, karmaşık bir dövmeye baktılar. Bu muhteşem hatları olan çok farklı bir dövmeydi ama bir bakıma saygı uyandırıyordu. "Bu Kapsliga Uur nişanı değil mi?"

Kapsliga Uur nedir? Bu şey, neden yüzlerinin asılmasına neden oldu?

"Bu doğru olamaz," dedi Sebastian tiz bir sesle. "Öyle olsaydı bilirdik. Gençleri işe alırlar. Katıldığını yirmi yıl boyunca saklayamazdı."

Kendi dünyasında kaybolmuş görünen Conrad, onların keşfinden habersiz, hırıltıyla homurdanmaya devam etti.

"Her zaman kendi âlemindeydi ve nerede veya kiminle olduğuna dair soruları hep geçiştirirdi," dedi Nikolai. "Aman Tanrım. Kapsliga'yla birlikte vampirleri avlamaya gidiyordu. Dönüşmüş olmasının onu delirtmesine şaşmamalı."

Sebastian'ın yüzündeki ifade tatsızdı. "Vampirleri yok etmek için eğitim alacaktı, onlara karşı nefreti delikanlılık zamanında canlandı."

“Ve sonra ben onu nefret ettiği şeye dönüştürdüm.” Nikolai sanki midesine yumruk yemiş gibi nefesini dişlerinin arasından üfledi. “Buna katlanılmaz.”

“Peki ya yeminleri?” *Ne yemini?*

Sanki mümkünmüş gibi Nikolai’nın yüzünün rengi iyice kaçtı. “Bütün hatalarına rağmen Conrad ömrü boyunca asla bir yemini bozmadı. On üçüne basmadan önce bu olmadığı sürece...” *Ne olmadığı sürece?*

İkisi uzun bir süre sessiz kaldı, Nikolai suçluluk dolu bir ifadeyle bürünürken, Sebastian’ın ifadesi ciddiydi. “Hayatını büyük bir davaya adadı. Ben onunla,” Nikolai elini alnunda gezdirdi, “onunla konuşmalıydım, o gece ona ve sana bir şans vermeliydim.”

“Dönüşmeyi seçmezdim ve Kaderin’le birlikte olamazdım.” Korkunç bir trajediden kıl payı kurtulmuş gibi konuşuyordu. Sebastian, gelini için kendini kaybetmişti. “Ayrıca Conrad çok kötü durumdaydı. Askerler onu benden önce ve senle Murdoch’un gelişinden saatler önce deşmişti. Bilincini tekrar kazanamazdı.”

Néomi, Conrad’ın önüne süzülüp ona baktı. Conrad midесin-den bıçaklanmıştı, Néomi de kalbinden. Ardından ikisi de arzuları dışında bütünüyle farklı bir şeye dönüştürülmüşlerdi. İkisi de şu anki varlıklarını istememişlerdi.

Conrad bir kahramandı, *hayatını büyük bir davaya adanmıştı*. İç geçirerek elini nazikçe yanağında gezdirdi. *Orada sana neler oldu, vampir?*

Sebastian, “Kötü olmadığımıza dair onu ikna edemediğimiz takdirde, bizim varlığımızı asla kabullenmeyecek,” dedi.

Nikolai başını iki yana doğru sertçe sallayarak, “Aklı biraz daha yerine gelmeden onu hiçbir şeye ikna edemeyiz. Hadi bitirelim şu işi,” dedi.

Pantolonunu çıkardılar ve onu çıplak bıraktılar.

Ve Néomi hafifçe sallandı. *Le dément est exquis.*⁴

Bakışları adamın göbeğine kaydı ve oradaki siyah tüylü çizgiyi takip etti. Ah, Tanrım, Tanrım, Tanrım. Ereksiyon halinde değilken bile boyu şaşırtıcıydı.

“Conrad, bana bak.” Nikolai, Conrad’ın boş bakan gözlerinin önünde elini salladı.

Conrad sanki nerede olduğuna ve buraya nasıl getirildiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini kırıştırdı.

“Kendi kendine yıkanmak ister misin?” diye sordu Nikolai. “Ellerini önünde bağlarsak?”

Kafa karışıklığı bir nebze düzelmiş görünen Conrad’ın homurdanması duruldu. Kırmızı gözlerinde bir titreşme oldu.

Değerlendiriyor. En sonunda sıktığı dişleri arasından, “Yalnız,” dedi.

Ağabeyleri bakıştı, Conrad’ın kaçamayacağına dair tüm olasılıkları gözden geçirdiklerine hiç şüphe yoktu. “Tamam,” dedi Nikolai.

Conrad bileklerini arkasında yukarı doğru tuttuğunda vücudunda titreşen tüm kaslarının keskin girinti ve çıkıntıları müthiş gücünü gözler önüne seriyordu.

Kelepçeleri açan Nikolai önünde tekrar kilitlerken Conrad’ın daha rahat hareket edebilmesi için bileklerinin arasındaki zincir mesafesini geniş bıraktı. Conrad kaçmaya yeltenmeyince sanki kardeşleri inanılmaz bir ilerleme kaydetmiş gibi birbirlerine baktılar. Gerçi Néomi de öyle olduğunu düşünüyordu.

“Havlu ve giysileri rafa koydum,” dedi Sebastian. “Sana olmaları lazım. Eğer olmazsa, daha bir sürü getirdik...”

“Yalnız bırakın!” diye parladı Conrad. Nihayet gittiklerinde geniş duş kabininin içine girdi.

4 (Fr.) Deli adam nefis. (ed.n.)

Hâlâ Néomi'nin olduğu yöne dönük bir halde suyun altına girdi ve suyu sırtına akıttı. Sanki bacaklarını ağır ve hantal hissediyormuş gibi, ılaçtan bitkin düşmüş görünüyordu ama görünüşe bakılırsa vücuduna dökülen suyun keyfini çıkarıyordu.

Her damlada ona imreniyorum!

Bir kalıp sabunu aldı ve kokladı. Uygun bulunca yüzünü sabunladı, ardından fayansa yaslanarak suyun ön tarafına gelmesini sağladı.

Néomi'nin yapabildiği tek şey gözlerini dikip onu süzmek oldu çünkü kan, alçı ve is izleri kalm ve kirli derecikler halinde yüzünden akarken yakışıklı görünümü su yüzüne çıkıyordu.

Hayır, sadece yakışıklı değil daha çok *olağanüstüydü*.

Néomi, onun hoş yüz hatlarına sahip olduğunu anlamıştı ama anormal gözlerinin ve kirin ötesine geçemediğinden, dolgun dudaklarını, geniş ve erkeksi çenesini veya aristokrat ve güçlü burnunu doğru dürüst fark edememişti.

Sersemlik. Temiz yüzünü ve cırlıçplak vücudunu görünce böyle hissetti. Kadınların, göz kamaştırıcı bir erkek gördüklerinde nefeslerinin kesilmesi ve başlarının dönmesi gibi hislerden bahsettiklerini duymuştu. Şimdi anlıyordu. Daha önce erkekleri gözetlemesine rağmen hiçbirinin, banyosunu şerefleştiren bu erkek kadar cinsel çekiciliği olmadığını fark etti.

Conrad sabunu göğsüne ve kol altlarına sürmeye başlayınca vücudunun parlak kasları nefes kesici bir şekilde şişti. Yalnızca o kasları –nasıl kasıldıklarını, vücudunun nasıl hareket edebildiğini– öğrenmek haftalarını alırdı.

Sabun daha aşağı kaydı.

Néomi yutkundu.

Daha da aşağı...

Yara izli, iri elleriyle bacaklarının arasını sabunlayıp uzun penisini ve arkasında sallanan derisini öylesine yıkarken şaşkına dönen Néomi nefes aldığını sanmıyordu.

Titriyor muyum? Seksen yıl boyunca hiçbir şeye onun bedenine dokunmak için yanıp tutuştuğu kadar özlem çekmemiştir. Onu hissedemeyeceğini bilmesine rağmen, ilerlemekten başka bir şey yapamadı.

Conrad'ın elleri mahrem yerlerinde durdu ve yakışıklı yüzü kızardı. Bakışları doğrucu çabucak oradan kaçan Néomi'ye yönelmişti. Bir izleyicinin önünde yıkandığını fark eden, çekingen ve deneyimsiz bir adamın davranacağı şekilde hareket ediyordu.

Néomi'nin gözleri büyüdü. *Lanet olası beni gayet iyi görebiliyor. Kaşlarını çatı. O halde bu... göz ardı edildiğim anlamına gelir.*

“Vampir, bana bak. Lütfen konuş benimle.”

Ama Conrad hiç tepki vermedi. Yeryüzündeki iletişim kurabileceği tek erkek, onunla *konuşmayacaktı*.

Bunun anlamı...

“Sevimli olduğumu düşünüyor musun, Conrad? Hatta güzel? Ne de olsa beni görüyorsun, değil mi? Ayrıca beni duyabildiğini de biliyorum. Şimdi bunu kanıtlayacağım. Geçinmek için insanları eğlendiren kadına meydan okumaya cesaretin var mı? Beni öyle bir kenara atamazsın.”

Néomi'nin, vampir bir kadın olarak erkek ordusunu baştan çıkaran annesinin peşinden gitmeyi balerin olma hayalini tercih etmesinin ikinci bir nedeni olduğunu birkaç kişi bilirdi; erkekleri ağzından salyaları akan, bön bön bakan akılsız canavarlara dönüştürmek... *çok kolay* oluyordu...

Néomi sadece gırtlaktan gelen bir kahkaha ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirmesiyle, bir erkeğin –canlanan kucağını örtmek için– telaşla şapkasına doğru uçmasını sağlayabilirdi.

Çok kolaydı. Ve Néomi meydan okumak için hep can atardı.

Arsız bir gülümsemeyle karanlık geçmişini gün yüzüne çıkarmanın ve mantar tabancasını bir kenara koyup bombardıman silahıyla çarpışmaya girmenin zamanının geldiğine karar verdi. Ayrıca Conrad'ın asla algılayamayacağı gizli bir cephanesi vardı.

10. Bölüm

“**B**elki de senin için yeteri kadar uyarıcı biri değilim, vampir.” Néomi sesini özellikle belli belirsiz bir mırıltı şeklinde çıkardı. “Ayrıca beni görebilseydin sana jartiyerimden fazlasını göstereceğime söz vermedim mi?”

Kumaşı elleriyle toplanarak eteğini hafifçe yukarı çekti. “Erkeklerin... neyin gösterilmesinden hoşlandığını bilecek kadar tecrübem var.”

Bacaklarındaki çorabın üst kısımlarını açtığı zaman, “Hâlâ yeterince uyarılmadın mı? Yoksa Conrad bunun yerine külotumu mu görmek istiyor?” diye sordu. Külotunu göstermeden hemen önce Conrad’ın görüş açısının en uzağındaki köşeye süzüldü. Conrad, Néomi’yi orada görebilmek için iyice dönmek zorunda kalacaktı.

“Sınır... Sınır...” diye telaşla mırıldandı Conrad.

Conrad, onunla geçilmemesi gereken bir sınır hakkında konuşuyor olmalıydı. “Evet, Conrad, sınır! Hadi onu geçelim! Yoksa bahisleri yükseltmek zorunda mı kalacağım? Tamam,” diye iç geçirdi. “Çok ama çok zorlu bir pazarlık yapıyorsun. Ama kendimi yine de çıplak hissediyorum, ayrıca sen de gayet hoş bir şekilde çıplak olduğuna göre...” Conrad’ın vücudu gerilimle dikleşti, boynundaki ve omzundaki kaslar şişti. “İşte burada, köşedeyim, elbisemi çıkarıyorum.” Sesinin

şehvetli bir tonda çıkmasını sağladı ve elbisesini huşirtıyla çıkardı. "Vampirim için bunu yavaş yavaş çıkarıyorum. Ah... çok yavaş."

Demin hırladı mı?

İlerleyerek elbisesini Conrad'ın görüş mesafesinin sınırına doğru attı. Bir hayvanı kışkırtırcasına tekrar köşeye çekildi.

Conrad yenik düşmüş gibi bir inilti kopardı ve döndü. Ağzı açık kalmıştı.

Arkası ona dönük olan Néomi omzunun üzerinden geriye bakıyordu, üzerindeyse sadece jartiyerinin ipi, çorabı ve daracık siyah külotu vardı. "Bunu biliyordum, vampir," dedi keyifle.

Ona kenetlenmiş olan gözleri bir süre yüzünde oyalandıktan sonra sırtına, kalçasına, bacaklarına indi ve sonra yavaşça tekrar yukarılara çıktı. Hırıltıyla konuşurken sesi kesiliyordu. "Bana dön." Aksanı şimdiye kadarkinden çok daha ağır mıydı?

Néomi'yle konuşuyordu ve seksen yıldır ona hitap eden tek kişiydi. Bu iletişimden sevince boğulan Néomi mutluluk ve minnettarlıkla titriyordu ve adamın yakıcı bakışlarından heyecanlanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde ona doğru döndü, utangaç değil kışkırtıcıydı.

Conrad elini ağzında gezdirdi. "Ş-şimdi kolların."

Néomi sırtını duvara vererek bir kolunu, sonra da diğerini çekti ve havaya kaldırarak duvara yaslanmış gibi göründü. Conrad, gözlerini Néomi'nin göğüslerine kenetlemiş bir halde, sanki onları sıkı sıkıya hayal ediyormuşçasına yumruklarını sıkıp sıkıp açtı. Conrad kırmızı gözleri kor gibi parlayarak dilini sivri dişinin üzerinde hafifçe gezdirince, Néomi çok büyük bir heyecana kapıldığını hissetti.

"Blöf yaptığımı mı sandın?"

Conrad yüzüne hiç bakmadan, sanki konuşmak için kendine güveni yokmuş gibi, başını sertçe salladı.

“Ben asla blöf yapmam. Beni görebildiğini kanıtlamak için vücudumu sergilemem gerekiyorsa, o zaman iyice bak, Conrad.” Conrad en sonunda gözlerine bakınca, Néomi başını bir yana doğru eğdi ve ona kur yapar gibi bir gülümseme gönderdi. “Ama neden beni görmezden geldin ki?”

Conrad, “Çünkü sen... sen gerçek değildin,” dedi ve ardından sözlerini aptalca bulmuşçasına irkildi.

Onun bir halüsinasyon olduğunu sanmıştı! *Zavallı vampir!* Onu görmezden gelmesinin, kendini koruma ihtiyacından başka bir nedeni yoktu. “Gerçek olmamı ister misin?” Duvardan çekilerek ağır ağır ona doğru giderken bakışlarını onunkilerden çekmedi. Conrad duştaki suyun altından çıkarak ona doğru yöneldiğinin farkında değil gibiydi. “Ben Néomi,” diye hoş bir sesle mırıldandı.

Conrad, “Néomi,” diye dalgın dalgın tekrarladı. “Seni hiçbir şey utandırmaz mı?”

Néomi başını iki yana salladı ve omuzlarından düşen saçları aşağılara döküldü. Bukleleri göğüs uçlarının üzerinde sallanunca, Conrad’ın bakışları tekrar aşağı kaydı. “Ayrıca vampirim bana dizlerimin bağını çözen bir bakışla baktığı zaman soyunmuş olmaktan pişmanlık duymak biraz zor.”

Conrad güçlükle yutkunduğunda âdemelması hareket etti. “Dizlerinin bağını mı çözdüm?”

Néomi başını salladı. “Yanına gelmemi ister miydin?”

Conrad’ın kaşları çatıldı. “Bunu neden isteyeceksin ki?”

Néomi dürüstçe cevap verdi. “Çünkü şu anda sen, dünyadaki en favori erkeğimsin.

Dolgun ve dik göğüslü, yarı çıplak bir hayalet onunla birlikte duşa girmek istiyordu.

Ve Conrad'ın bu gidişata nasıl ayak uyduracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Titremeye başlayınca dişlerini gıcırdattı. Daha önce benzer bir deneyim yaşamamıştı.

Tutucu bir kültürde doğup büyümüştü. Şimdiye kadar yetişkin olarak asla bir kadının önünde bütünüyle çıplak kalmamıştı ve birinin önünde kesinlikle yıkanmamıştı.

Oysa bu kadın karşısında duruyordu, üzerindeyse sadece çorabı, jartiyeri ve edepsiz külotu vardı. Siyah külotunun etrafı, kadının dolgun kalçalarını boylu boyunca kesen sımsıkı siyah dantelle çevriliydi. Göğüsleriniyse gururla sergiliyordu.

Kadın, sanki evliymişler gibi çok doğal davranıyordu. *Daha soyadını bile bilmiyorum.*

Kendini tutamayıp aç bakışlarını kadının vücuduna –bir kez daha– çevirdi. Şaşırtıcı derecede düzgün bir fiziği olan kadının gergin ve güçlü bacakları vardı. Esnek fiziksel hatları, hafif kıvrımlı kalçaları ve iki eliyle sarabileceği incelikteki beliyle, bir dansçı vücuduna sahipti.

Ve o göğüsler...

Başını iki yana salladı. Kadın çok güzeldi. Yarı çıplak bir güzellik, duşuna mı girecekti? Hayatına? Bu, asırlar boyu süregelen kaderine hiçbir şekilde uymuyordu. "Büyük ihtimalle gerçek değilsin." Kadın sırtınca bu konudaki beceriksizliğine küfretti. Murdoch'un kadınlarla olan rahatlığının kendisinde de olmasını diledi, ki bunu daha önce hiç dilememişti, hatta gençlik yıllarında çekici olmadığını fark ettiğinde bile.

"Gerçek olmayan şeyleri sıkça görür müsün?"

"Her gün." Ama kadın gerçekse... "İçeri gel. Eğer istersen."

Kadın ona doğru kayarken bakışlarını bakışlarından ayırmadı. İhtiraslı ve bilmiş mavi gözleri vardı. *Hipnotize edici*. Vücudunun, isteği dışında kadına doğru eğildiğini fark etti.

Kadın duş kabininin içine girdi. İçerideki su onu ıslatmıyor, bunun yerine pırıltı gibi görünen minik elektrik kıvılcıkları saçıyordu.

Bir rüya... Erotik olanından. Gerçekten neredeyse çıplak olan bir dansçıyla çıplak bir halde olabilir miydi? *Keyfini çıkar.*

Lanet olsun, nasıl? O, şehveti hissedemezdi. Sertleşmezdi. Ayrıca... kadın bir hayaletti!

Bu, kadını durdurur gibi görünmüyordu. Enerjisini, şimdiye dek hissetmediği kadar hissediyordu. Dalgalar halinde yayılan enerjisi ona doğru tekrar tekrar sapanla atılır gibiydi.

"Le dément muhteşem bir vücuda sahip, *n'est-ce pas?* Oldukça güçlü ve erkeksi."

Conrad gittikçe daha tanıdık gelen o sıcaklığı ensesinde hissetti. "Bir daha bana öyle hitap etme."

"Demek konuştuğun onca dil arasında Fransızca da var." Adam sert bir baş sallamasıyla cevap verince, "Peki, seni nasıl çağırayım o halde? Deli Conrad diye mi? Çılgın Conrad diye mi? Yoksa *vampirim* diye çağırabilir miyim?" diyerek daha yumuşak bir tonlamayla, "Sanırım bunu beğendin," diye ekledi.

Nasıl olup da onu bu kadar iyi okuyabiliyordu?

Kadın mırıldandı. "Beni duyabiliyor ve görebiliyorsan başka nelerin olabileceğini merak ediyorum. Belki... belki seni hissetmeyi deneyebilirim." Sesindeki özlem Conrad'ı serseme çevirdi. "Bilirsin, ben hiçbir şey hissetmiyorum. Ellerim her şeyin içinden geçiyor."

Néomi dokunamıyor ve Conrad da sertleşemiyordu. Ama en azından hâlâ zevki tadabiliyordu; dilindeki keskin kan tadını, temiz rüzgârın coşkusu.

“Belki çok güçlü yoğunlaşırsam, belki seninle... *hissedebilirim*.” Önünde kırılğan, solgun ve koyu renk parlak tırnaklarıyla bir el belirdi. Bileğinin arkasında bir gül yaprağı çarpıcı bir şekilde dururken sonra birden uçarak yok oldu. “Sana dokunabilir miyim?”

En azından bu defa sormuştu. Hırıltılı bir ses tonuyla, “İstediyini yap,” dedi Conrad.

Kadının eli santim santim yaklaşırken titremeye başladı. Yakınlaştığında elektrik akımı Conrad’ın tenine iğne gibi battı. Néomi onu *hissedebiliyor muydu*? Conrad gerçekten bunu istiyor muydu? Evet, Tanrım, evet, istiyordu. Ama kadının eli göğsünün içinden kayıp geçti. O anda derisi karıncalandı, kasları gerildi ama herhangi bir basınç algılamadı.

Kadın hayal kırıklığından çökmüş gibi göründü. Bir kez daha deneyerek elini vücudunun alt kısmına doğru götürdü. Conrad hiç de nahoş olmayan aynı elektriksel hissi duydu.

“Herhalde bunun olmaması gerekiyor.” Kadının sesi hüzünlüydü ve bu Conrad’ı rahatsız etmişti, sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu.

Conrad elini yumruk yapıp öksürdükten sonra, “Sana... dokunmayı deneyeceğim,” dedi.

O anda kadının ifadesi tekrar canlandı. Bundan etkilenmişti. Bu kadar kolay mıydı?

“Nereye dokunmak isterdin, Conrad?”

Conrad kendine hâkim olamadan göğüslerine baktı.

“O halde dokun onlara,” diye mırıldanırken tutkuyla söylediği her kelime bir okşama gibiydi.

Kadının enerjisi onu tedirgin etti. Yabancı dürtüler ona eziyet ederdi. Sadece göğüslerine dokunmak değil, aynı zamanda kadın ona sarılincaya kadar öpmek ve dilini dik göğüs uçlarında gezdir-

mek de istiyordu. Bundan hoşlanır mıydı? Conrad, onun inlemesini sağlayabilir miydi?

Kadını vücuduyla kaplamak ve kendinden uzaklaşmasını önlemek isteyerek onu düşün duvarına yasladı. Kadın duvarın içinden geçebilirdi ama Conrad'ın onu sarmalamasına izin veriyordu. Dizlerini kadının yanına ve zincirli ellerini başının üzerine doğru kaldırdı.

O pozisyonda kalarak bugüne dek gördüğü en güzel gözlere baktı. Sanki bir rüzgâr, anılarının ve kafa karışıklığının pusunu süpürerek bir yol açmış gibi yüzüne dikkatle bakarken daha berrak hissediyordu. Daha yoğunlaşmış.

Hissediyor... Hissediyor... Hissetti...

Daha yoğunlaşmış hissetti. Conrad daha yoğunlaşmış hissetti. Bütün düşünceleri farklı bir şekilde baş gösterir gibiydi. Zihninde her biri diğerinden ayrılmış ve daha odaklıydı.

Ve Conrad *nedenini* anlamak istiyordu.

Neden kadın mıydı yoksa ilaçlar mı? Kadın tam olarak onun için ne ifade ediyordu? Bilinci bir şüpheyile uyarıldı ama onu kendinden uzaklaştırdı.

Kadın, sanki kendini o arın içinde kaybetmiş gibi hızlı hızlı nefes alıyordu ve göz kapakları ağırlaşmıştı. Ufak tefektir ve harikaydı. Kırmızı gözlerine, yara izleriyle dolu iri kıymı vücuduna rağmen ona yine de... aklıyla bakıyordu. Hayaletler arzu duyabilir miydi?

O sadece Conrad'ın deneyimli olmadığı bir hayalet, bir yaratık değil, duyguları olan bir dişiydi ve yine deneyimli olmadığı bir yaratıktı.

Conrad, ona dokunmayı denemek istiyordu çünkü o her ikisiydi.

Sesli bir şekilde yutkunarak ellerini ağız sulandıran göğüslere doğru uzattı.

Kadın, ona doğru kaymış mıydı? İri ayaklarıyla göğüslerinin hatlarını kapladı ama yalnızca aynı elektriklenmeyi hissetti.

Kadının, tepki verip vermediğini görmek istermiş gibi, bakışlarını aşağı indirdiğini gördü. Conrad sertleşmediği için utanarak ellerini aşağı indirdi. O anda sertleşebilmeyi diledi. "Beni uyaramazsın." Gerileyerek kadından uzaklaşıp suyun altında durdu. "Üç yüz yıldır uyarılmıyorum."

"Bunu istemez misin?"

"Uyarılmamı *sen* istiyor musun?"

"Evet," diye bir gülümsemeyle söze başladı. "Bunu görmenin güzel olacağını sanıyordum."

Conrad bir zamanlar çok kibirliydi. Şimdiyse bir vücuda bile sahip olmayan bir yaratık, utanmasına neden oluyordu. Eğer kanı kaynamışsa ve penisi şehvetle kalınlaşırsa, o zaman kadın ne düşünecekti? "Beni hayata döndürmek için özel bir kadın gerekiyor. Bu kişinin kanlı canlı olması gerektiğini sanıyorum. Dolayısıyla sen, o değilsin."

"Gelininden mi bahsediyorsun?"

"Olmadığına sevin," dedi ama şimdi bu berrak zihniyle merak etmeye başlamıştı.

Conrad bu gece bir zamanlar neyi çok istediği ve neye asla sahip olamayacağı için üzüntüyle dolduğunu hatırlamıştı.

Bana ait bir kadın istemiştim.

Sahipleneceği ve koruyacağı biri. Zevk alacağı biri. Bir ölümlü olarak sürekli bunun özlemini çekmişti. Peki, ya bu kadın *ona* aitse?

Kolundaki yara, akan suyun altında ağrıyordu. Eğer o işaretin laneti doğruysa...

Hayatının yönlendirildiği kişi bu küçük hayalet miydi? Nikolai evin adını söylediği zaman ürperdiğini hatırladı.

Conrad burada olmaya zorlanmış, bunun kader yolunda ilk adımı olduğunu hissetmişti. *Rüyası... Kadının kör talihi.*

"Benden uzak durman gerekiyor." *Buradan kaçmak zorundayım.*
"Kendi iyiliğin için."

Kadının kaşları çatıldı. "Vampir, bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

O sırada Nikolai, arkasında Sebastian'la birlikte içeri girdi.
"Burada neler oluyor?"

Conrad kadının önüne atıldı ve dişlerini ağabeylerine doğru şaklattı. Kadının çıplak olması ve onlarla aynı yerde bulunması fikri öfkesini kabarttı. Köpek dişleri hiddetiyle sivrildi. Omzunun üzerinden geriye, Néomi'ye doğru yarı inleme yarı tıslamayla, "Git. Hemen," dedi.

"Ama onlar..."

"Hemen dedim!" diye bağırınca Néomi'nin, gözlerini sımsıkı kapamasına neden oldu.

Onu korkutmuştu. Onu korkutması *gerekiyordu.*

"Neler oluyor, Conrad?" diyen Nikolai bir başka şırıngayı hazırda tutuyordu.

Bir iğne daha yiyemem. Biraz önce kadınla neler olduğunu irdelemek istiyordu. Alnını tutarak hiddetini dindirmeye çabaladı. Öfkesine eşlik eden hatıraları bastırmaya çalıştı. Nikolai iğne konusunda tereddüt ediyordu. Conrad'a hatıraları yönetmenin mümkün olduğunu söyleyen kişi Nikolai'di ve şu anda Conrad bunu yapmak için çaba harcıyordu...

Zaman ilerliyordu... *Kontrol et. Başarmış* olmalıydı ki Nikolai en sonunda şırıngayı cebine koydu.

"Onu geri püskürttün, Conrad," dedi Sebastian. "Bu ilk adım."

Nikolai daha dikkatliydi. "Kiminle konuşuyordun?"

“Bırakın giyineyim.” Conrad’ın ses tonu bu kez bıkkındı, vücuduysa zihnindeki savaş yüzünden bitkin düşmüştü. “Söylesem inanmazsınız.”

Artık kadın gittiği ve kokusu da kaybolduğu için biraz önce olanlara dair Conrad’ın da şüpheleri oluşmuştu. Ağabeyleri konuyu uzatmadı çünkü büyük bir ihtimalle ona inanmayacaklarının farkındaydılar. Tereddüt içinde dışarıda beklemek üzere çıktılar.

Conrad suyu kapatıp kurulandı. Belki de üç yüz yıldır ilk kez yansımaları incelemeye karar verdi. *Kirli sakal, kanlı kırmızı gözler, çok uzun ve şekilsiz kesilmiş saçlar.*

Görüntüsü kendisini bile rahatsız ediyordu. Ve bu, son birkaç gündür olan bir gelişmeydi. Bir küfür savurdu. İnsanken arada sırada gelip geçici bir düşünce olması dışında görünüşünü asla umursamamıştı.

Ama diğer taraftan daha önce birini etkilemeyi hiç istememişti.

Ağabeylerinin, onun için bıraktığı kot pantolonu giyerken –kelepçeleri yüzünden gömleği giymesi mümkün olmayacaktı– Nikolai ve Sebastian’ı parçalamayı düşünüyordu ama zayıf düşmüştü.

Ayrıca, daha iyi bir fikri vardı...

Conrad odadan çıkınca Sebastian, “Orada o kadar çok kızmana neden olan şey neydi?” diye sordu.

İyileştigimi düşünmelerini sağlamam gerekiyor. “Hiçbir şey.” İyileşiyor muyum? Şimdilik ağabeyleriyle iyi geçinecekti, ta ki onlardan paçayı kurtarıncaya kadar.

Sebastian kaşlarını kaldırıp gazlı bezi ona doğru tutunca Conrad bir an tereddüt etti, sonra yaralı kolunu uzattı.

Sebastian yarasını tekrar sararken Nikolai, “Bu yara nasıl oldu?” diye sordu.

Conrad homurdandı. "İş kazası." Kapsliga'yla çalışan yaşlı ve çok güçlü bir rüya iblisi olan Tarut'un hediyesi.

Conrad ve iblis asırlardır birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı ama her ikisi de bunu başaramamıştı. Ancak iki hafta önce Tarut çok önemli bir zafer kazanmıştı.

Conrad'ı pençeleriyle işaretlemişti. Eğer rüya iblisleri hakkındaki efsane doğruysa, Conrad ve iblis ne zaman aynı anda uyursa, Tarut onun nerede olduğuna dair ipucu elde edebilecekti.

Conrad işaretin lanetinin sadece hurafe olduğuna inanıyordu çünkü iblisler efsaneleri kendi çıkarlarına kullanıyorlardı. Ama yarası bir türlü iyileşmiyordu.

Ayrıca bu sadece lanetin ilk bölümüydü. Efsaneye göre, ya iblis katledilinceye ya da Conrad'ın en ateşli rüyası ve en korktuğu kâbusu gerçekleşene kadar Conrad iyileşemeyecekti.

"Onu yok etmek için bir rüyan olması gerekiyor," demişti Tarut son çarpışmalarında.

Aslında Conrad birine yaklaşıyor olabilirdi. Ürpertisini bastırdı. *Rüyası... Kadının kör talihi.*

"Duştan sonra bin kat daha iyi görünüyorsun," dedi Sebastian. "Kesinlikle daha iyi odaklanıyorsun."

Omuzlarını silktilti. Bunun bir önemi olmayacaktı. Tarut'un yanı sıra, Conrad kendisini ölü ya da diri ele geçirmek isteyen en az bir düzine birlik tarafından aranıyordu.

Önceden emrinde olduğu Kapsliga, onun ölmesini istiyordu çünkü Conrad onlara göre artık iğrenç bir şeydi; işaretlerini taşıyan bir vampirdi. Onu öncelikleri haline getirerek, Tarut'u ve diğer suikastçıları peşine göndermişlerdi.

Bir de Conrad'ın kurbanlarının sayılarını bile bilmediği kadar çok çocukları vardı ve hepsi ellerinde kılıçlarıyla, babalarının intikamını almanın peşindeydi.

Ayrıca öfke iblislerinin yenik düşmüş kralı Rydstrom Woede ve onun vârisi Cadeon'un hedefi olması da an meselesiydi.

Conrad, onların kendisini öldürmesine yetecek bilgiyi edinmişti.

Düzinelerce iblis soyu, Conrad'ı birinci sıradaki düşmanları olarak görüyordu; Woede'ler -ikiliye böyle hitap ediliyordu- dışında, Conrad hiçbirinden korkmuyordu.

Bu düşmanların hepsi, yollarına kim çıkarsa çıksın yok etmekte tereddüt etmeyeceklerdi. Conrad parmağını bile kaldıramadan, onun ve ağabeylerinin yenik düşmesi mümkündü.

"İçmeye hazır mısın?" diye sordu Nikolai.

"Damardan taze olmadan, içeceğim tek şey viskidir," diye yalan söyledi.

Conrad geçmişte ambalajlı kan içmişti ama şimdi reddediyordu. Gittikçe daha da susuyor olmasına rağmen diğer vampirler kadar sık beslenmeye ihtiyacı yoktu ve bu konuda ağabeylerine boyun eğerse kahrolurdu.

Murdoch inatçı olduğunu söylemişti ve Conrad bunu inkâr edemezdi. Yakalanıp, zincirlenip, ilaç verildikten sonra Conrad onların işe yaramaz planlarına karşı hoşgörülü bir tavır sergilemeyecekti, zaten burada uzun süre kalmayacağı için buna gerek yoktu.

İki ağabeyinde de kelepçelerinin birer anahtarı olduğunu fark etti. Hayalet geri gelince onlardan birini çalmasını sağlayacaktı. Ve sonra da gidecekti.

Daha kolay olamazdı.

11. Bölüm

*K*ahrolası iki gün. Kadın iki gün boyunca odasına gelmemişti. Conrad bu süre içinde serbest kalmak için yanıp tutuşmak ile kadının ona ne ifade ettiğini keşfetmek isteği arasında gidip gelmişti.

Geceleri ağabeyleri gelmiş ve onunla iletişim kurmaya çalışmışlardı ama onlara ayıracak vakti olmamıştı. İlerleme kaydediyor olsa bile, ailesine karşılık veren yanı ölmüştü.

Ayrıca aklı Néomi'yle ilgili düşüncelerle doluydu.

Şimdiyse dişlerini gıcırdatıyor ve sakin olmak için çaba sarf ediyordu. Kapana kısılmıştı, onu arayamıyordu. Bir başka öfke krizine girerse ağabeyleri onu buradan ayrılmaya, bir başka yere kapatmaya zorlayabilirlerdi.

Ve henüz burada işi bitmemişti. Kadının, zihnini etkileyip etkilemediğini çözünceye kadar da bitmeyecekti. Hâlâ kontrolsüz şiddet sahneleri görüyor olmasına rağmen, öfkesi ve hiddeti daha kontrol edilebilir bir durumdaydı. Duşta sınırdan dönmüş olması bunun bir kanıtıydı.

Belki sebep kadın değil, belki de evle ilgili bir şeydir. Sonuçta şu anda sağduyuya sahipti ve kadın burada değildi.

Hayır, bunun bir önemi yoktu. Yine de onu sürekli olarak hissedebiliyordu. Dün, gün boyunca yağmur çiselemişti ve Conrad onun... üzgün olduğunu hissettiğine yemin edebilirdi. Geceyarısı rutin bir şekilde evinin koridorlarında dolaştığını duyuyordu. Eteklerinin belli belirsiz hışırtısını, hatta arada bir iç geçirdiğini bile seçebiliyordu. Odasının kapısından geçtiği zaman havadaki değişimi algılıyordu ve güllerin o hafif kokusunu araştırmayı öğrenmişti.

Ona seslenmişti ama her seferinde odaya telaşla giren Nikolai olmuştu. "Kiminle konuşuyorsun?" diye endişeli bir tonla sormuştu.

Conrad, artık farklı bir tür deliliğe kapılmış gibi hissediyordu. *Onu bulmam gerekiyor. Onu burada istiyorum.* Onunla ilgili sorular beynini kemiriyordu. Kadının mücevherleri –küpeleri, gerdanlığı, işaret parmağında geniş bir yüzüğü– vardı ama alyansı yoktu. Eğer burası onunsa, o zaman zengin biriydi ama evli olmadığı ortadaydı. Ayrıca Conrad, onun varlıklı biri olarak doğduğunu sanmıyordu; davranışlarındaki bir şey, geçmişinde kaybedecek bir şeyi olmadığını gösteriyordu.

Bir dansçı, burayı alabilecek kadar çok kazanır mıydı?

Lanet olsun, ondaki şehvet ve serbestlik göz önünde bulundurulursa pekâlâ bir fahişe olabilirdi.

Bir servet kazanmış olmalıydı.

Bu Néomi hayattayken her kimse, şimdi ölüydü. Bir kadının hayaletini böylesine arzulayacak kadar hasta mıydı? Geçen iki gün boyunca kadının çıplak halini tekrar tekrar gözünün önüne getirmişti. Duştayken onun için sertleşmemiş olabilirdi ama bunu *istemişti*.

O hastaydı. Sadece deli değil, hastaydı.

Aklı başında olsa gitgide artan hayalet takıntısını yener ve işiyle, yani kaçmakla ilgilenirdi.

Etkilenmişti ve kadının o solgun göğüslerinin ellerine doğru nasıl kavis yaptığını düşünmekten kendini alamadığı için bu etkiyi atlatamayacaktı.

Alacakaranlık çöktü ve güneşin son ışıkları nehri buğulu renklere boyadı. Dalları yosun tutmuş servi ağaçları kıyı boyunca uzanıyordu. Viran haldeki bir baraka inatla suyun kıyısında duruyordu.

Onlarca yıl önce Elancourt'un bu küçük koyu geliş gidişe elverişliydi ancak yıllar geçtikçe bitki ve alüvyon, koyun içine dolmuş ve daha çok bir bataklık gibi görünmesine neden olmuştu.

Vahşi doğa capcanlıydı. Yılanlar, timsahlar ve vizonlar burayı yuva bellemişti. Kunduzlar –suda yaşayan iri kemirgenler– turuncu dışlerini göstererek zambakların arasında oynuyorlardı.

Burası Néomi'nin arazide en sevdiği noktalardan biriydi. Bütün gününü bankın üzerinde suyun kenarına eğilmiş bir halde, iribaşların gelişen organlarını seyrederek geçirmişti.

Kendini vampirin odasına geri dönmek için meşgul tutabildiği en iyi şey buydu.

"Benden uzak dur," demişti. Néomi, *bonne idée*⁵, diye karar kılmıştı.

Çünkü onu çekici buluyordu. Geçmişteki kahramanlığını bilmek içini yumuşatmış –çıplak bedeninin görüntüsü onu huşu içinde bırakmıştı– ve ona karşı güçlü bir çekim hissetmeye başlamıştı. Aralarındaki etkileşim Néomi'de bağımlılık yapan bir tür uyuşturucu etkisi uyandırmıştı. Hatta Conrad'ın korkunç bağırtıları bile bunu hafifletmemişti.

Ayrıca daha da beter olacaktı.

5 (Fr.) İyi fikir. (ç.n.)

Peki, ya Conrad gittiğinde ne olacaktı? Boş evindeki boş hayatına katlanarak yine hep yalnız olacaktı. Onu varlığından uzaklaştıracak deli ama seksi vampir olmadan...

Néomi kadar sosyal biri için ölümünden sonraki yalnızlığa ve bitmez tükenmez günlere alışmak çok zor olmuştu; hatta kiracılar ayrıldıktan sonra çok daha acı vericiydi.

Kiracılar hep ayrılırlardı.

Conrad Wroth da ayrılacak.

Bu fikir moralini öyle bozmuştu ki hepsinden uzak durmaya yemin etmişti. *Etrafta olmalarına alışmasam daha iyi ederim.*

Bu kadar uzun süre uzak kalma savaşı, tüm kararlılığını yok etmişti ama bu akşam bir zafer beklemiyordu. Kısa süre sonra hilal, gökyüzünün kumaşındaki soluk bir yırtık gibi görünecekti ve Néomi her zamanki gibi kendini savunmasız hissediyordu.

Néomi, Conrad'a hiçbir şey hissetmediğini söylemişti fakat bu tam doğru değildi. Geceyarısı dans ettiği zaman ölümünün acısını hissedecek ve o ızdırabı tekrar yaşayacaktı.

Yalnız olmak istemiyorum. Bu gece değil...

Alacakaranlık bastırıldığında, sanki görünmez bir iple çekiliyor-muş gibi kendini ona doğru giderken buldu. Odasının kapısında duraksayınca Conrad seslendi. "Hayalet, yanıma gel!"

Etkileşimin keyfini çıkar, diye kendi kendine telkinde bulundu. Sadece buna sakın alışma!

"Orada olduğunu biliyorum." Conrad'ın sesi tedirgin çıkıyordu. "Artık benden korkuyor musun?"

Néomi onun çıkardığı korkunç sesi, ne olduğunu sertçe hatırlatan acı veren öfkeli kükremesini kesinlikle unutmamıştı. Ama ondan korkmuyordu.

Dudağını ısırdı. İçeri girdiğimde onu düşündüğüm kadar yakışıklı bulmayacağım. Kapalı kapının içinden süzüldü ve ona baktı. Hayır, daha yakışıklıydı. *Très beau*.⁶

Conrad, ona neden bu kadar çekici geliyordu? Şimdiye kadar hep düzenlerini kurmuş ve yaşamın getirdiği dertlerle ateşleri dinmiş daha yaşlı erkekleri tercih etmişti.

Conrad'ın her yerinden ateş fışkırıyordu... *Yakışıklı bir deli*.

Conrad, "Hangi cehennemdeydin?" diye anında parladı. Kırmızı gözleri Néomi'nin yüzünde, göğüslerinde gezinip vücudunun alt kısımlarına indi ve o ölmenden önce erkeklerin yaptığı gibi yercesine inceleyerek tekrar yukarı çıktı.

Böyle için için yanan bakışlar olmadan bir seksen yılı daha nasıl geçirecekti?

Conrad'ın tonlamasından etkilenmeden konuştu. "Beni özledin mi?" Şen şakrak bir tavır sergiliyordu. Ondan uzak kalmaya çabaladığını Conrad asla anlamazdı. "Burada mı olmalıydım?"

"Önceden her gün gelirdin," dedi Conrad sertçe.

"Uzak durmam için beni uyardığını unuttun mu? Ve ardından bana kuduz bir ayı gibi bağırdın."

"Kuduz ayı mı? Ağabeylerimin seni çıplakken görmesini istemedim."

"Conrad, beni göremezler ki."

Suratı asıldı. "Ben... bunu hatırlamadım! O anda aklıma gelmedi. Bazen bana zor geliyor..." Sesi kısıldı, ardından devam etti. "Lanet olsun, iğneyle uyuşturulmuştum."

6 Çok yakışıklı. (ç.n.)

İçinde tekrar ona karşı gereksiz bir acıma duygusu belirdi. Néomi onun, sarsılmaz cazibesini gerçekten sarsmak için neler yapacağını merak ediyordu. "Beni çıplak görmelerini neden önemsiyorsun ki?"

Conrad bakışlarını kaçırarak homurdandı. "Nedenini bilmeyi isterdim."

Néomi gülümsemesini bastırdı. Conrad da tıpkı Néomi'nin hissettiği gibi, onun çekim gücüne kapılmaya başlamıştı.

"Dışarıda ne yapıyordun?" Suçlayıcı bir tonla konuşuyordu.

"Dışarıda olduğumu nereden biliyorsun?"

"Gün boyunca seni duymadım."

Néomi kaşlarını çatı. "Sen hiç uyumaz mısın?"

"Elimden geldiğince hayır."

Néomi, yirmi dört saatlik süreçte sadece üç ya da dört saat uyduğunu fark etmişti. "Ayrıca asla düzenli aralıklarla uyumuyorsun. Takip edemiyorum."

"O halde başkaları da takip edemiyordur," dedi ancak Néomi onun sözlerini sorgulayamadan önce, "Şimdi, bana ne yaptığını anlat," dedi.

"Bilmen gerekiyorsa... iribaşları inceliyordum. Bacaklarının ne kadar sürede geliştiğini belirlemeye karar verdim. Çok kısa sürüyor."

"İribaşlar. Bunu neden yapıyorsun ki?"

"Bana başka bir seçenek sun, Conrad. Ne yapmalıyım?"

Conrad şaşırdı.

"Yolda yakalayabildiğim tek gazeteyi okudum. Evde ne doyumsuz yeni evliler ne de ellerinde sprey boyalarıyla heyecan peşindeki gençler var, dolayısıyla dikizleyecek ya da korkutacak kimsem yok. Ama artık buradayım, peki ne istiyordun?"

Conrad ne diyeceğini bilmez halde ağzını birkaç kez açıp kapayarak bir süre öylece kalakaldı.

"Hiçbir şey mi?" diye o konuşmadan önce soran Néomi elini salladı. "Pekâlâ, o halde iyi gece..."

"Kal!" dedi. "Kalmanı istiyorum."

"Neden? Beni yatağının üzerindeki soyulan badanayı seyretmekten daha cazip bulduğun için mi?"

Conrad başını iki yana salladı. "Seninle konuşmak istiyorum."

Néomi çenesini dikleştirerek kayıtsız bir şekilde pencerenin pervazına doğru giderek tam üzerinde süzüldü. "Soracağım bazı sorulara cevap vermeyi kabul edersen belki kalırım."

"Ne gibi?"

"Ağabeylerin konuşurlarken kulak kabarttım ama çoğu zaman ne kastettiklerini anlamadım. Bazı şeyleri açıklayabilirsin."

Conrad, sanki canı sıkılmış gibi başını hafifçe salladı.

"Anılarının neyi kastediyorlar?"

"Eğer bir vampir, kanı doğrudan damardan alırsa o kan canlıdır ve yaşam boyu edinilen anılarla yüklüdür. Anılar ben onları kontrol edemeyecek dereceye gelinceye kadar birikir. Onları kendiminkilerden ayıramam."

"Murdoch her gece seninle ilgili daha fazla bilgiyle geliyor. Senin ölmeni isteyen farklı türlerden kişiler olduğunu söyledi."

"Doğru."

"Aynı zamanda kurbanlarını öldürmeden önce onlarla oynadığından şüphe ettiğini de söyledi."

"Ben sadece ödemesini aldığım şeyi yaptım."

"Öldürünceye kadar kanlarını içerken kafalarını koparman için mi ödeme aldın?"

Conrad gözlerini kısarak baktı. “Bir başkasının kanını içmek, sana onun anılarını aktarır. Kişiyi öldürünceye kadar içmekse sana onun gücünün büyük bir kısmını aktarır, hatta bazı gizemli yeteneklerini bile. Ve bir ölümsüzü öldürmenin tek yolu kafasını koparmaktır.”

“Daha önce kadınları ve çocukları öldürdün mü? Veya insanları?”

“Bunu neden yapayım ki?” Gerçekten de kafası karışmış gibi görünüyordu.

Cevabıyla kısmen yetinen Néomi, “Nasıl vampir oldun?” diye sordu.

Conrad’ın yüzü öfkeyle gerildi. “Ölmeden hemen önce Nikolai kirli kanını boğazıma akıtmaya karar verdi.”

“Seni ısırması gerekmiyor muydu?”

“O sadece filmlerde oluyor,” dedi Conrad. “Dönüşümün etkeni kandır ve ölümse katalizördür. İrfan’daki herhangi bir türün değişmesi bu yolla gerçekleşir.”

“Bir vampir olmak bu kadar kolay mı?”

“Kolay mı? Her zaman işe yaramaz. Ve işe yaramazsa, ölürsün.”

“Onları kim dönüştürdü?”

“Kristoff, doğuştan vampir olan ve hakkında konuşmaya hiç niyetimin olmadığı biri. Başka bir şey sor.”

“Tamam. Hâlâ yemek yiyebiliyor musun?”

“Evet, ama yemek yemeye duyduğum ilgi senin kan içmeye duyacağın kadardır.” Néomi’nin ifadesi iğrenir bir hal alınca, “Aynen. Gerçi iyi bir viskiden hoşlanırım,” diye karşılık verdi.

Néomi de öyleydi. Stüdyosuna bir tane saklamıştı. “Peki ya ışınlanmanız, iz sürmeniz? Ne kadar uzağa gidebilirsiniz?”

"Dünyanın diğer ucuna gidebiliriz, yalnızca perili bir malikânenin salonuna değil yani." Néomi bu sözlerle dudak büktü. "Ancak sadece daha önce bulunduğumuz ya da görebildiğimiz yerlere ışınlanabiliriz."

"Peki ya Tahta Çıkış?"

"İrfan'da her beş yüz yılda bir gerçekleşen olaydır. Aileler tohumlandırılır ve ölümsüzler tohumlanır. Kavgalar patlak verir ve gruplar savaşa girer. Bir sürü ölümsüz, öldürülür."

Néomi bu esrarengiz adamların *İrfan* hakkında sanki farklı varlıklardan oluşan ayrı bir yapıymış gibi konuştuklarını duymuştu. Valkyrie'ler, cadılar, gulyabaniler ve "soylu periler" hakkında konuştuklarını duymuştu. Kurtadamlar ve tayflar vardı ve bütün bu yaratıkların... birbirleriyle bağlantılı olduğu ortadaydı.

"Deniz kızları gerçek mi?" diye sordu.

"Evet."

Şaşırdığını gizleyemeden kocaman gözlerle soluğunu tuttu. "Hiç gördün mü? Uzun kuyrukları var mı? Pulları var mı? Peki ya Nessie? O gerçek mi? Isırıyor mu ve aslında bir Neddie..."

"Öldüğünde kaç yaşındaydın, hayalet?" diye Conrad tepeden bakan bir edayla Néomi'nin sözünü kesti. "Olgunluğun herhangi bir seviyesine eriştin mi?"

Néomi omuzlarını dikleştirdi. "Yirmi altı yaşındaydım."

Conrad kaşlarını çatarak mırıldandı. "O kadar genç yaşta nasıl öldün?"

Nasıl cevap verebilirdi? Detaylara girmeden, öldürüldüğünü doğrudan itiraf edemezdi. Ayrıca detaylar onun zayıf algılanmasına neden olurdu. Ama yine de öldürülmüş olmak, zayıflığın son noktası değil miydi? Bunu sadece yenilgiye uğramış olan biri anlayabilirdi.

Bu adam anlar, diye fısıldadı zihni. Başka hiçbir acıya benzemeyen acıya katlandığını anlayacaktı. “Öldürüldüm,” diye cevap verdi en sonunda.

“Nasıl?”

“Tahminin ne?”

“Kıskanç bir kadın, kocasının güzel metresini vurdu.”

“Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?” Conrad sanki çoktan üstünden geçtikleri konuları tekrar açıyorlarmış gibi sabırsız bir bakış atınca Néomi keyiflendiğini hissetti. “Asla evli bir adamla birlikte olmadım.”

“Reddedilmiş bir âşık seni merdivenlerden aşağı itti.”

“Neden bunun aşk için işlenmiş bir cinayet olduğunu düşünüyorsun?”

“Bir his.”

“O halde hissinde yanılmadın. Eski nişanlım... beni kalbimden bıçakladı.” Bu sözleri yüksek sesle söylemek ürpermesine neden oldu. “Burada yaptı. Ve burada mahsur kalmış olarak uyandım; buradan ayrılmıyor ve hiçbir şey hissedemiyorum.”

Vampirin kırmızı gözleri... yumuşadı. Sorusunu sorarken sesi hırlıtlıydı. “Bunu neden yapar ki?”

“Ondan ayrılmamı kabullenemedi.” Louis onsuz olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini ve gitmesine asla izin vermeyeceğini ona defalarca söylemişti. “Hançeri benden sonra kendine sapladı.”

Conrad gerildi, yine o öfkeli haline büründü. “O burada mı?”

“Hayır. Neden benim burada olup, onun olmadığını bilmiyorum ama minnet duyduğum tek şey bu.”

Conrad biraz rahatladı. “Bu ne zaman oldu?”

"24 Ağustos 1927" de. Elancourt'a taşınmamı kutladığım partinin gecesinde. Restorasyonunu yeni bitirmiştım." Virane ev onun ruhuna işlemişti. Restorasyonu en ince detaylarına kadar isteyerek takip etmiş, malikâneyi ve bahçeleri tekrar yavaş yavaş hayata döndürmüştü.

Buranın ebedi evi olacağı hakkında en ufak bir fikri olmamıştı...

"Onun hakkında yeterince konuştuk," diyerek Louis'nin kasvetini üzerinden attı. Artık Conrad'la olduğuna göre bu sohbetin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Ölümden sonraki hayatının ikinci sohbeti...

"Sence neden bir hayalet oldun?" diye sordu Conrad.

"Senin bilebileceğini umuyordum."

"İrfan'da bu konunun pek fazla konuşulduğunu duymadım –hayaletler insanların olayıdır– ama senin türüne çok ender rastlandığını biliyorum. O kadar yıldır senin dışında hiç hayalet görmedim."

"Ah." Ondan hayaletlerin yaşamının bütün sırlarını açıklamasını beklememişti ama biraz bir şeyler anlatsa iyi olurdu.

"Sen... Elancourt'a mı gömüldün?"

"Bu soru kulağa garip geliyor, *non*? Ters giden bir şey olmadıysa, şehirdeki eski Fransız Sosyetesini anıt mezarına gömüldüm." Néomi'nin... cesedi o koca mezarın ortasındaki bir tabutun içindeydi. Orada en az otuz ceset daha vardı. "Ama mezar hırsızları vudu ayinleri için cesedimi çalmış olabilirler."

Conrad kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu konuda *şaka* mı yapıyorsun?"

"Söyle bana Conrad, birinin kendi cesedi hakkında konuşma adabı nedir? Kemikleriyle ilgili şaka yapmamak mı? Ben patavatsız biri miyim?"

Conrad onu asla anlamayacakmış, ayrıca denemeye zahmet etmeyecekmiş gibi bir bakışla baktı. "Bu mülkü nasıl elde ettin?"

"Satın aldım. Bütün kadın benliğimle."

"Peki, buna nasıl gücün yetti?" Sesi şüpheyle çınladı.

Klasik. "Çalıştım," dedi Néomi memnuniyetini gizleyemeden. "Ben bir balerindim."

"Bir balerin. Ve şimdi bir hayalet."

"Bir savaşçı ve şimdi bir vampir." Uyumsuzluk karşısında kahkahasını tutamadı. "Nasıl bir çift oluruz ama."

Conrad onu inceledi. "Kahkahan... yersiz geldi."

"Neden?"

"Hayaletlerin çok dertli olması gerekmez mi?"

"Şu anda seninle konuşmaktan keyif alıyorum, dolayısıyla mutluyum. Daha sonra üzgün olmak için oldukça zamanım olacak."

"Genelde üzgün müsün?" diye sordu.

"Mizacım öyle değil ama şu anki koşullarım da pek iç açıcı değil."

"O halde ortak bir noktamız var. Néomi, ağabeylerim gelince kelepçelerimin anahtarını çalmanı istiyorum."

Néomi soluklandı. "Çalmak mı? *Moi*? Asla."

"Onlardan bir şeyler çaldığını gördüm zaten," dedi. Néomi suçluluk duygusuyla ısıklı çalma dürtüsünü bastırarak gözlerini tavana diktı. "Neden çaldıklarınla çakıl taşlarını değiştirdin?"

"Şey, canlıların eşyalarını almak bir şeydir, vermekse başka bir şey. Birinin olaydan sonra şunu dediğini duymak istiyorum: 'Şimdi bu çakıl taşı da nereden geldi?' Bu, varlığımın bir kaydı gibi bir şey olurdu. Sanırım gerçek olduğumu kanıtlardı."

"Peki ya şimdi, seninle konuştuğum için gerçek olduğunun farkında mısın?" Néomi başını onaylarcasına sallayınca Conrad devam

etti: "O zaman, daha kıymet bilen, bana yardım etmeye daha yatkın biri olurdun. Néomi, burada saatlerce yatmaktan delireceğim."

"Sen zaten delisin."

Conrad ona ters ters baktı. "Senin türünün, bölgesine düşkün olması gerekmez mi? O anahtarı bana verirsen o zaman tekrar bir başına kalabilirsin."

"Burada her zaman yalnız değilim," dedi Néomi. "Bazen burada aileler yaşar. Ayrıca çoğu hayalet hikâyesinin aksine burada insanların olmasına bayılıyorum. Beni görememelerine ve duyamamalarına rağmen en azından eğleneliler."

"Burada en son ne zaman birileri vardı?"

"On yıl önce. Büyüleyici bir çift taşınmıştı." Karı koca Elancourt'un fiyatı karşısında büyülenmişlerdi; gazetelerin yazdığı gibi 'dehşet verici cinayet ve intihar' sahnesinin burası olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

İkisi hamarat bir şekilde evi kendi kendilerine yapabildikleri kadar yenileyip modernize etmişlerdi. Daha sonra ilk bebekleri doğduğu zaman Néomi minik kızı çok sevmiş, beşiğini sallayıp ona uçan kukla gösterileri yaparak yorgun düşmüş anne ve babaya elinden geldiğince yardım etmişti. Ancak yürüme çağına gelen ufaklık görünmeyen kuklacı için ağlamaya başladığı zaman anne ve babası ürkmüş ve taşınmışlardı.

Néomi'nin kalbi kırılmıştı ve sonraki on yıl boyunca yalnız kalmıştı... ta ki Conrad ve ağabeyleri gelene kadar.

Conrad, "Hiç birilerini ürkütüp kaçırmadın mı?" diye sorarken sanki onun yerinde olsa tam da bunu yaparmış gibi bir izlenim verdi.

"Doğrusunu istersen konu vandallar olunca bölgeye çok iyi sahip çıkarım, onları korkuturum ve bir daha asla geri dönmezler," dedi gururla.

"Evine vandallardan çok daha fazla zarar verdim. Yine de gitmem için yardım etmeyecek misin?"

Néomi anahtarları verirse, Conrad daha kelepçeleri yere düşmeden gitmiş olacaktı. Ve onu bir daha asla görmeyeceğini biliyordu.

Merde, bu canımı yaktı. Kendini toparladı. "Alabilsem bile onu neden sana vereyim ki? Bu yüzden mi ağabeylerine karşı iyi davranıyordun?"

"Anahtarı bana verirsin çünkü vermezsen o zaman onların olduğu kadar senin de esirin olurum."

"Onlardan uzaklaşmaya neden bu kadar heveslisin, Conrad? Onlar yalnızca senin için en iyi olanı yapmaya gayret ediyorlar."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"O halde onlardan neden bu kadar nefret ettiğini söyle bana. Seni dönüştürdükleri için mi?"

Conrad acı bir kahkaha attı. "Bu yeterli değil mi?"

"Bu çok uzun zaman önceydi ve şu anda senin için birçok şey yapıyorlar. Uyumuyorlar. Okyanusu ısınlanarak geçiyorlar, geceleri orada kötü vampirlerle savaşıyorlar ve ardından buraya koşturup sana yardım etmeye çalışıyorlar."

Conrad ne düşündüğü belli olmayan bir ifadeyle sordu: "Nefret eder misin?"

"Pardon? Bir kişiden nefret etmek gibi mi?"

Conrad başını salladı. "Dünyadaki en nefret ettiğin kişiyi gözünün önüne getir."

"Bu kolay. Louis. Beni bıçaklayan adam."

"Öldüğünü ve ardından sonsuza dek o lanet olası herife bağlı kaldığını hayal et. Seni bu duruma sokan kişiye içerlemez miydin?"

Ah, Tanrım doğru bir noktaya parmak basıyor.

"Benden görevimi, dostlarımı, bildiğim ve istediğim hayatımı aldılar..."

"Ölmeyi mi tercih ederdin?"

"Hem de hiç tereddüt bile etmeden."

Néomi bu konuda onu farklı bir şeye ikna etmenin mümkün olmadığını görebiliyordu.

"Bütün türlerden grupların kellemi avlamaya çıktığını duydun," dedi. "Beni burada bulmaları an meselesi. O anahtara ihtiyacım var, hayalet."

"Benim adım hayalet değil."

"Benimki de *dément* değil."

"Tam üstüne bastın, *dément*," dedi tatlılıkla.

"Lanet olsun! Bana öyle hitap etmemeni söyledim..."

Murdoch birdenbire odada belirdi.

12. Bölüm

Murdoch, "Sana hitap etmek mi?" diye sorsa da Conrad sadece omuz silkmekle yetindi. "Tek taraflı konuşmalarına rağmen, yine de yüz kat daha iyi görünüyorsun." Murdoch, Conrad'ın gösterdiği gelişmeye gerektiği kadar şaşırmamıştı.

Ellerinde bir koz var. Conrad gözlerini kısarak baktı. *Kana susamışlıkla ilgili benim bilmediğim bir şey biliyorlar.* "Eğer o kadar iyi görünüyorsam, o zaman beni serbest bırak."

"Onu yapamam. Tekrar eski haline dönebilirsin. Ambalajlı kanı içinceye ve en az iki hafta boyunca öfkelenmeyinceye kadar, bu söz konusu bile olamaz."

Öfkesini güçlkle dizginleyen Conrad, "O kadar zaman burada kalmak zorunda mıyım?" diye sordu.

"Hayır. Tabii ki hayır. Gelecek hafta sonu seni Tahta Çıkış'la ilgili bir toplantıya ışınlayacağız. Büyük bir kalabalık bekleniyor, dünyanın her yerindeki İrfan yaratıkları katılıyor. Binlerce dişi olacak: Valkyrie'ler, sirenler, periler. Gelinini onların arasında bulabilirsin. Özellikle de şimdi, Tahta Çıkış'ın zirvesindeyken. Aynı zamanda bir Valkyrie kâhini olan Nix'i arayacağız. Seninle ilgili bize o yardım ediyordu. Onu bulabildiğimiz zamanlarda tabii."

Conrad, Her Şeyi Bilen Nix'i duymuştu. Çok güçlüydü ve Conrad kadar deli olduğu varsayılıyordu. Ancak Conrad'ın zihni anılarla pıhtılaşmışken, onunki geleceğe ait görüntülerle doluydu. "Size neden yardım ediyor ki?" Sırf Nikolai ve Sebastian Valkyrie'lerle evlendi diye bu, türlerinin geri kalanının vampirleri kabul ettiği anlamına gelmezdi. "Asalaklar" hatta temiz gözlü olanlar bile, İrfan'daki herkesin nefret ettiği bir türdü.

"Tam olarak emin değiliz," diye kabul etti Murdoch. "Ancak gelininin yerini bulmana yardım edebilir."

"Peki ya senin gelinin, Murdoch? Kalbin çarpıyor. Sebastian ve Nikolai biliyor. Bunu saklayamazsın."

Murdoch ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyünce, Néomi pervazdaki yerini değiştirerek yatağa, Conrad'ın yanına gitti. *Murdoch'tan uzaklaşarak bir başka Wroth'un tarafını seçen ilk kadın.* Tatmin duydu.

"Gelinime kimseye söylemeyeceğime dair söz verdim ve Wroth'lar sözlerini tutarlar." Murdoch ensesini ovdu. "Senden bu konuyu onlara açmamamı istiyorum."

"Beni ilgilendirmez, tıpkı benim gelininin seni ilgilendirmediği gibi," dedi Conrad.

"Ama kadınının bulmanın tamamen iyileşmene yardımcı doku-nabileceğine inanıyoruz."

"Tamamen iyileşmek, hâlâ bir vampir olmam demek."

"Orası doğru," dedi Murdoch. "Seni bütün vampirlerin kötü olmadığına ikna edemezsek ne yaparsak yapalım boşa gidecektir. Türümüzün hepsi yok edilmek zorunda değil."

"Nikolai anıları kontrol etmek ve isteğe göre çağırmakla neyi kastediyordu?"

"Bunu yapmayı öğrenebilirsin ama önce sakın olmak zorundasın."

Sakin olmak mı? En son ne zaman sakin olmuştu? “Bana ne enjekte ediyorsunuz?”

“Cadıların hazırladığı bir sakinleştirici ve kas gevşetici. Ayrıca gelininin etkisine karşı daha duyarlı olmanı sağlaması beklenen bazı karışımlar koydular. Onu bulmana yardım edebilirsek.”

Lanet olasıca herif. “Öyle mi?” Bakışları Néomi’nin üzerine yoğunlaştı. Néomi başını bir yana eğerek ona baktı.

Acaba Néomi... onun muydu? Onu bu kadar etkilemesinin nedeni bu muydu? O halde neden kanunu kaynatmamıştı? Özellikle de iğneler yüzünden daha duyarlıysa?

Conrad içten içe kendini sarstı. Hayır, bu mümkün değildi. O tam olarak *canlı* biri değildi. “Hangi cadılar?” diye sordu Conrad. “Beklenen Mariketa mı?”

“Aynadaki cadıyı nereden bildin?”

Conrad, Mariketa’yı kendi tecrübesinden değil, kurbanlarından birinin anılarından tanıyordu. “Kanunu içtiğim biri tanıyor olmalı.”

Conrad’ın üstünkörü tonlaması Murdoch’un kaşlarını kaldırmasına neden oldu. “Mariketa’dan bu konuda yardım isteyemedik. Onun kocası Bowen MacRieve, seni ele geçirmemize yardım eden Lykae. Adam seni öldürmek istiyor olabilir. Tavernada bize, seni kendine getirmemiz için bize iki hafta vereceğini yoksa gelip kendisinin yok edeceğini söyledi.”

“Neden bekleyecek ki? Size neden yardım etti?”

“Yakın bir geçmişte Sebastian, MacRieve’in hayatını kurtardı. Aynı zamanda Lykae’yı ölümden bin kat daha kötü olduğunu düşündüğü bir kaderden kurtardı.”

“O halde neden peşimde?”

“Sen sadece onun kasabasında değil, aynı zamanda karısıyla birlikte himayeleri altında olan yerde görünen bir kayıp vampirsin.

Rahat edemeyecekleri kadar yakınlarındaydın. Bu yüzden MacRieve belli bir noktaya kadar bu olanlara göz yumuyor.”

Ve Lykae’nin cadısı Conrad’ın yerini kolayca keşfedebilirdi. Onu yok etmek isteyen bir başka düşman. *Sınır burada başlar, beyler.*

“Conrad, üçümüz de seni uçurumdan geri döndürmeye yemin ettik, bağırıp çağırıp tükürükler saçsan bile bunu yapmak zorundayız. Senden ağabeyin olarak sadece... *denemeni* istiyorum.”

Ne kadar ileri gitmeyi göze aldılar?

Conrad başını iki yana salladı. *Ben ne düşünüyorum ki? Bundan kurtulmayı mı hayal ediyorum?* Seçimlerini yapmıştı. Sonuçlarına katlanacaktı.

Eğer bir yol olsa bile, *zamanı* olmayacaktı. Sanki düşüncelerinin altını çizercesine koluna ağı girdi.

İşaretin laneti doğruysa, o halde Néomi’yi hayal etmeye başlamış olma gerçeği, hayal ettiğinden çok daha fazla anlam taşıyabilirdi.

Serbest kalmak ve o piçi öldürmek istiyordu. Tarut’u yenip iblisin kanunu içerse Conrad gerçekten de İrfan’daki en güçlü erkek olacaktı. Durdurulamaz olacaktı.

Bu da onun bir sonraki rakip grubunu yenmesine yardımcı olacaktı yani; Woede’leri.

Aylar önce Conrad farkında olmadan bir büyücünün kanunu sonuna kadar içmişti ve bu büyücü çok önemli bir sırrı, Rydstrom’un tahtını gasp edenin yenmenin tek yolunu biliyordu.

Conrad şimdi o bilgiye sahip hayattaki son varlıktı. Gerçi bilinçli olarak bunun ne olduğunu hatta nasıl bulacağını bilmiyordu.

Rydstrom, Conrad’ın zihnindeki şey için cinayet işlerdi. Dolayısıyla kardeşi Yüce Cadeon da o iblis bir paralı asker olarak beş kişiye taç giydirmişti. Ancak kendi ağabeyinin tacını geri alabilmiş değildi.

Conrad, "Beni toplantıya götürerek büyük bir risk alıyorsunuz," dedi.

"Orası hayli hareketli olacak, dolayısıyla kalabalığa girmeyeceğiz ve ilgini çeken bir kadın varsa göreceğiz."

Conrad bir çalıllığın arasına hırsız gibi saklanıp kadın aramak durumundaydı. *Daha çok aşağılanmam mümkün değil.* Kendi kendine Néomi'ye bakmamasını tembihledi. "Kendim seçmediğim bir kadını sevmeye ve korumaya hiç niyetim yok." Bu sözleri söylerken bile, kader onun için Néomi'yi seçmişse bunun ne anlama geleceğiyle ilgili derin düşüncelere kapılmıştı. Conrad varlıkları arasında bir köprü kurmanın yolunu bulabilecek miydi? Onu sahiplenebilmenin bir yolunu? Ona sahip olmayı hayal etmişti; eğer bu, hayallerindeki kadar güzelse...

"Conrad!" Murdoch parmaklarını şıklattı.

Conrad gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Kapsliga'ya katıldığını biliyoruz dedim, ayrıca yeminlerin olduğunu da biliyoruz."

Conrad'ın gözleri birden büyüdü. "Sakın..."

"Şimdiye kadar bir kadınla hiç birlikte olmadığınızı biliyoruz."

13. Bölüm

Öfke iblisi Cadeon Woede, bu bara gelmektense siyah turnakların parmaklarından çekilmesini veya boynuzlarının törpülenmesini tercih ederdi. Burası pasaklı motorcu takımının geldiği ve müşterilerinin neredeyse tamamının erkek iblisler olduğu bir bardı.

Ama Cade ağabeyine ve buradaki tayfaya eşlik etmemiş olsaydı, *o kadının* peşine düşecekti ve Rydstrom onun geceyarısı aktiviteleri hakkında şüphelenmeye başlamıştı.

Ayrıca bu akşam bir kâhinle görüşme yapacaktı. “İşte gecenin yıldızı,” diye homurdandı Cade, Nix’le birlikte diğer bir Valkyrie bara girince. Günlerdir Nix’i arıyorlardı ve buluşmayı ortak bir arkadaşları ayarlamıştı.

Rydstrom tam zamanında dönerek acınası bir iblisin, iki ufak kadına sarktığını gördü. Kaslı bir motorcuydu ama genç görünüyordu, özellikle de çok daha yaşlı bir Valkyrie’ye takılmak için.

İblise, “Kenara çekil,” diyen Nix onun arkasına doğru bakıyordu.

İblis çekilmeyince Nix’in arkadaşı gerildi. “Kıpırda.” Kadın eğik bir kovboy şapkası takıyordu. İçinden bir ses, şapkanın savaşı sever bir Valkyrie olan Işıldayan Regin’in pırıltılı yüzünü sakladığını söylüyordu. “Yoksa *canın yanar.*”

“Arkadaşım haftalardır kavga için kaşınıyor,” dedi Nix. “Artık anaokulu çocuklarını üç beş oyuncak için dövecek hale geldi. Sana yolumuzdan çekilmeni öneririm.”

Acınası iblis on dokuzuncu yüzyıl Doğu Londra aksanıyla, “Olmaz, güzellik,” dedi. “Sizin gibi güzeller böyle bir yere geldiğine göre muhtemelen bacaklarınızın arasında bir iblis olması için can atıyorsunuz.”

Nix gözlerini devirdi. “Tabii ya, ah, *her zaman*,” dedi sıkkın bir tonlamayla. “Sana kesinlikle benzemedikleri sürece.”

İblis, kolunu Nix’in önüne koyarak ona engel oldu. “Ama bu hoş olmadı.”

Cade başını iki yana salladı. *Beyinsizin kimi kıskırttığı hakkında hiçbir fikri yok.*

“Hayır,” diye söze başladı Regin. “Kıvrık boynuzlarını kıcına sokmak hoş olmazdı.”

“O iblisi uyarmamız gerekir mi?” diye sordu Rydstrom.

“Bırak o aşağılığın cezasını versinler,” diye cevap verdi Cade. “Şiddet sonrası Valkyrie’lerin keyfi yerinde olacaktır.”

Ayrıca Cade’in aklını takıntısından uzaklaştıracak bir manzara olacaktı.

Nix kaşla göz arasında acınası iblisin elini kaptı ve küçük köpek dişlerini göstererek gülümsedi. Nix ellerinin arasındaki eli sıkıp un ufak ederken iblisin gözleri dehşetle büyüdü. İblis haykırınca panikleyen bir akrabası akılsızca kavgaya karışmaya karar verdi.

Rydstrom’un savaş izleriyle dolu yüzü bir sırtmayla kırıltı. “Etrafta Valkyrie’ler olunca sıkılmak söz konusu bile değil.”

“Hey, Nix,” dedi Regin dakikalar sonra. “Benim iblis şarkı söyleyen bir fahişe gibi çılgık atıyor, seninkinin çılgılığı neye benziyor?”

Nix konuşkan bir edayla cevap verdi: "O da şarkı söyleyen bir fahişeye benziyor. Hımm. Sadece hayaları yok." Nix iblisin sol boynuzunu bir duvar duyuna sokarken, Regin meşhur olduğu zahmetsiz yumruk raunduyla eğleniyordu, ta ki şapkası düşene kadar. Işıldayan yüzü herkesin gerilemesine neden oldu.

Nix daha yaşlı ve bu nedenle daha güçlü olmasına rağmen, Regin korkunç vuruşuyla nam salmıştı.

Kalabalık bir anda susuverdi ama birden fazla yaratık dilleriyle dişleri arasından küfür ediyorlardı. "*Regin olmasın.*"

Bara kaykılmış bir sarhoş homurdandı. "O ışıldayan var ya bir keresinde bana bir transistorlu radyoyu yedirdi."

Geçici bir durulma olunca Valkyrie'lerin dayak yiyen iki rakibi sıvıştı.

Omuzlarını silken Regin şapkasını alarak tozunu silkeledi, ardından Nix'e çarpıcı bir gülümsemeyle baktı. "Nixie, yakıyordun!"

Nix siyah saçını sivri Valkyrie kulaklarının arkasına attı. "Ve senin vuruşların da her zamanki gibi şeytaniydi!"

Tahmin edildiği üzere kızların ruh hali şimdi mükemmel oldu.

Gösterinin bittiğini gören Rydstrom ikiliyi karşılamak için ayağa kalktı. Bu, Cade'in de kalkması demekti. "Nix?" Rydstrom, Nix'e doğru yürürken barın cesur müdavimleri bile yolundan çekildi. Nix ve Regin, onun yüzüne bakmak için başlarını iyice kaldırmak zorunda kaldılar.

"Kral Rydstrom," dedi Nix gülümseyerek, "ve her zamanki gibi arkanda, koruman Yüce Cadeon."

"Neden bizimle oturmuyorsunuz?" Rydstrom, Nix'i arkadaki masalarına götürdü, Regin ile Cade de onları takip etti.

"Cade'in açgözlü savaşçılarının kusuruna bakmayın." Rydstrom onaylamadığını saklamaya zahmet etmeden Cade'in tayfasını gösterdi.

“Bazıları kasabada. Süresiz olarak.” Rydstrom, Cade ve adamları kadar acımasız biri olabilirdi ama kişisel duruşundan asla taviz vermezdi.

Cade, Rydstrom’un o duruşu nasıl edindiğini merak ediyordu çünkü kendisi öyle değildi.

Nix onlara abartılı bir şekilde el sallayarak selam verdi ama hepsinin suratı asıktı. Nix beşliden ikisini tanıyor gibiydi: Aşırı önyargıyla herkesi öldürebilecek bir zihin yapısına sahip, iki farklı boyutta kaçak olarak yaşayan duman iblisi Rök ve karanlık köşeye yakın oturan Grimslade.

Yer altında berbat şartlarda büyümüş savaştı iblis türlerinden biri olan Grim, Regin yanına oturunca kalp krizi geçiriyor gibi oldu. Regin, iblisin sevmediği sadece iki şey olduğundan habersizdi: parlak ve güzel şeyler. Regin’s e her ikisiydi.

Nix otururken, Rydstrom’a, “Beklenen Mariketa benimle konuşmak istediğini söyledi,” dedi.

“Evet, tavsiyene ihtiyacım var.”

“Benim tavsiyeme.” Parmaklarını göğsüne bastırdı. “Ama kısa süre önce benim ‘beyni yumuşak, deli bir yaratık’ olduğumu söylemedin mi? Cık, cık, cık, Rydstrom. O kadar kınıldım ki Valkyrie’ler yemek yiyor olsa bir kutu Ben&Jerry’s yerdim.”

Rydstrom gözlerini kıstı. “Bunu sana Bowen mı söyledi?”

“Her şeyi bilen kadın burada.”

Rydstrom alışılmadık bir yumuşaklıkla, “O halde güzel olduğunu söylediyimi de biliyorsun,” dedi.

Biraz güzeldi ama zaten yüzüne bakılmayacak bir Valkyrie var mıydı ki? Cade onlardan birini ilk defa dokuz yaşına bastığında görmüştü. O zamandan beri de onlara hayrandı.

Nix saçlarını kabarttı. “Fazla cilvenle bariz olanı zar zor gözlemleme rağmen yine de affedildin.” Sanki teslim olmuş gibi nefesini

üfleyerek, "Sanırım şimdi de benimle yatmak isteyeceksin," dedi. Rydstrom'un bir şeyler gevelemesinin üzerine, "Maalesef, iri oğlan, başkası tarafından kapıldım," diye ekledi.

"Hayır, kapılmadın," dedi Regin.

"Hem de nasıl," dedi Nix. *Kirli İşler*'in başrolündeki Mike Rowe bana âşık olduğunu çok yakında fark edecek." Hülyalı hülyalı iç geçirdi. "Hatta avukatının benimle iletişime geçmesini bile sağladı, bahanesi de," elleriyle havada turnak işareti yaptı, "yasaklama emriydi."

Dikkatini aklı karışmış olan Rydstrom'a çevirdi. "Şu tavsiye olayına gelelim... kaderindeki kadını bulmak mı yoksa tacını çalanı bozguna uğratmak mı istiyorsun? Kraliçeni mi yoksa kardeşinin kaybettiği tacını mı?"

Cade içkisini yapış yapış masaya vurdu. Her şeyi berbat etmişti. Bunu biliyordu ve her saat aklına geliyordu. Durumu düzeltmek için lanet olası her şeyi yapıyordu ve hep yetersiz kalıyordu. "Bunu hiç unutur muyum?" diye parlayınca alt sınıf iblis aksarı belirgin bir şekilde öne çıktı. Aksarını genellikle bundan daha iyi maskelerdi.

Ağabeyi gibi olmak istiyordu, gerçekten istiyordu. Saygı duyulan, bilgeliği ve tarafsızlığı aranan biri olmanın neye benzediğini sıkça hayal ederdi. Buna karşılık Cade, Rydstrom'a göre öfkeli, düşünmeden hareket eden ve yanlış yolda olan biriydi.

Cade'in tayfası, kötü adamların bile irkileceği şeylerden para kazanırdı. Cade kişiliğinde o ahlaki değerleri barındırmıyordu.

Ama bu, Rydstrom'un sırları olmadığı anlamına gelmez. Ve Cade kazara birkaçını öğrenmişti. Kral Rydstrom'un sağduyusunu felaket bir biçimde kaybedeceği belirli şeyler vardı.

"Hayır, kontrol ettim. Unutmayacaksın," dedi Nix, üç bin yılda en az bir kere bile yanıldığı kanutlanmamış bir kâhinin tüm otoritesiyle.

Diğer iblisler sırtırken Regin'e gergin bakışlar atarak pençeleriyle dalgın dalgın masayı kazıyan Grim onlara dâhil değildi.

Rydstrom tacını kaybettiği için Cade'i suçluyordu ve Cade asla özür dilemiyordu. Cade çoğu kardeşin birbirlerine, "Özür dilerim," bunu takiben de, "Üstesinden geleceğiz," sözlerini söyleyeceğini düşünürdü. Fakat yürürken bile yumruk yumruğa girişmeye meyilli olan o ve ağabeyi değil.

Yine de asırlardır nadiren ayrı kalmışlardı.

"Neden seçim yapmamı istiyorsun?" diye sordu Rydstrom. "İkisini de nasıl elde edeceğimi söyleyebilirsiniz."

Nix gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Çünkü bu... *eğlenceli* olmazdı." Cade'e doğru meraklı bir bakış attıktan sonra bir cevap vermesini bekler gibi Rydstrom'a odaklandı.

"Ben... tacımı istiyorum."

Nix ters ters baktı. "Pekâlâ, karar verdin demek. Üç kelime ve *iki* kaderin de tamamen değişti." Cade'e döndü. "Peki ya sen? Ağabeyinin krallığını eski haline getirmek için ne yapardın?"

Cade dişlerini gıcırdatarak, "Lanet olsun, *ne olursa*," dedi.

Nix sanki cevabını onaylamıyormuş gibi iç geçirdi ama bu cevap onu şaşırtmamıştı. "Bunun için hayatını verir miydin?"

"Verirdim," dedi Cade kolayca. *Zaten hayat çok uzun*. Bin yaşındaydı, Rydstrom'dan ve kız kardeşlerinden başka ailesi yoktu. En azından ölecek suçunu affettirebilirdi. Eğer krallıklarını kurtarmak uğruna ölecek biri varsa, bunun kendisi olması daha *iyiydi*.

"Kaderindeki kadınından vazgeçer miydin?" diye sordu Nix. Masadaki iblisler sessizleşti.

Vazgeçmek o kadar kolay değildi. *Lanet olası soruya cevap ver*. Cade her halükârda ona sahip olamayacaktı. Cade için o sonsuza

dek yasaklanmıştı. *Rydstrom*, beni dikkatle inceliyor. Biliyor muydu?
Cevap ver. "Evet, vazgeçerdim."

"Pekâlâ." Nîx, *Rydstrom*'a döndü. "Tacın... Sen ve Cade'in çetesi aylardır, Ölümsüz Omort'un nasıl alt edileceği bilgisine sahip tek kişi olan kötü bir büyücüyü arıyordunuz."

Rydstrom gözlerini kısarak baktı. "Bundan kimseye bahsetmedik"

Nîx elini sallayarak onun sözlerini geçiştirdi. "Endişelenme, ben herkese anlatıyordum." *Rydstrom* kaşlarını çatınca, "Gerçi sorun..." dedi.

"Nedir?"

"Büyücü... öldürüldü." Kulağını kavradı. "Hey, umutlarının söndüğünü duyabiliyorum."

Cade elini yanağında gezdirdi. "Nasıl?"

"İçi kuruyana kadar kırmızı gözlü bir vampir tarafından emilerek." *Rydstrom* ve Cade'in ikisi birden gerildi.

"O asalak... hâlâ yaşıyor mu?" Cade sandalyesinde hafifçe öne doğru kaydı, büyücünün çalınan anılarını geri alırken vampire nasıl işkence yapacağını daha şimdiden hayal etmeye başlamıştı. Woede'ler vampirleri zerre kadar sevmezlerdi.

"Yaşıyor!" dedi Nîx. "Hatta nerede olduğunu bile biliyorum."

Rydstrom anlatmasını emreder gibi elini kral edasıyla ona doğru salladı. Nîx birden duruldu. Cade içkisinden büyük bir yudum aldı. *Rydstrom*, şimdi hapı yuttun...

"Bana elini kaldırma cüreti mi gösterdin?" Nîx'in gözleri öfkeden gümüş kıvılcımlar saçtı. "Sanki sarayının kâhiniymişim gibi, yoksa kâhine kahve getiren asistan mı?" Sesini alçalttı. "Yaşım seninkinin iki katından fazla ve üç ebeveynimden ikisi *tanrı*."

Rydstrom bunu berbat ettiğini fark etmeliydi ama üsteledi. "Nîx..." dedi usulca, *uyarırcasına*.

“Ah, Rydstrom.” Rydstrom’un çenesinin altını kaşdı ve ona ayıplayan bir gülücük gönderdi. “Bu deli yarattığın aklı o kadar karışık ki asalağı nereye koyduğunu unuttu!” Gitmek için kalktı. “Görüşürüz, gece kısa ve Regin’le planlamamız gereken bir hayli kavgaya var.”

“Sen kal, Nix. Ben giderim. Konuşmaya Cade’le devam edebilirsin.” Rydstrom, onun Nix’le daha talihli bir görüşme yapacağını umduğu açtı.

Genellikle Cade kadınlar konusunda ağabeyinden çok daha rahattı. Gerçi Rydstrom ona ne kadar “zırvacı bir ahmak” olduğunu hatırlatmaya bayılsa da, kaderindeki eşiyile sadece bir kez konuşmuştu.

İtiraf etmek gerekirse çok başarılı bir görüşme olmamıştı ama zırvacı bir ahmak mıydı? Asla.

Rydstrom ekibin geri kalanına bara gitmelerini işaret etti. İğrenç bir küfür savuran Rök dışında diğerleri gitti. “Yine çağrıldım,” dedi sıkıdığı dişleri arasından, sonra da ışınladı.

Lanet olsun, beni götürecek kişi gitti. Artık ne Cade ne de Rydstrom ışınlatabiliyordu. O yetenekleri –başarısızlığa uğrayan bir darbenin cezası olarak– bağlanmıştı.

Canıma mal olsa da Rydstrom’un kahrolası tacını ona geri getireceğim...

Cade ile Valkyrie yalnız kalınca Nix, “Bu hafta sonu toplantıda olacaksın, değil mi?” diye sordu.

Cade başıyla onayladı. “Birlik nasıl şekilleniyor?” Bu Tahta Çıkış’ta, Nix’in yönetiminde aktif rol aldığını duymuştu. Onun bu kadar ilgi duyması Tahta Çıkış’ın bu defa kıyamet gibi olabileceği anlamına gelirdi. Aksi takdirde Her Şeyi Bilen Nix, Valkyrie’lerin yapmaktan keyif aldığı gibi, büyük bir ihtimalle alışverişte olurdu.

Nix, “Ekibimizde şimdiye kadar Lykae’ler, Çilekeşler, Furia’lar, tayflar, soylu periler, pek çok iblis soyu, Cadılar Evi, bir ihtimal CIA

ve büyük bir olasılıkla da Kolombiyalı bir uyuşturucu mafyası var. Nemf'lerse tereddütlü.

Regin ağzını açtı ama Nix onu susturdu. "O çok kolay, Reege."

Valkyrie omuz silkti ve ilgisini tekrar bilek güreşine çevirdi.

Cade kayıtsız bir ses tonuyla Nix'e, "Asalak hakkında bana bir şeyler anlatacak mısın?" diye sordu.

"Onu yenebilir misin, bilmiyorum," dedi Nix. "Olağanüstü güçlü biri."

Cade dişlerini gıcırdattı. "O halde son düşmanuma ne yaptığımı görmeni dilerdim. Ayrıca benim için çok kolay oldu."

Nix dikkatle tavanı süzdü, sonra gözlerini şaşkın bir ifadeyle tekrar yere indirdi. "Çok güzel. Ama omurgasıyla ne yaptığını göremedim."

Geçmiş de görebiliyor muydu? Bununla ilgili söylentiler vardı... "Kafasını koparmadan önce onun için sürünmeye çalışmasını sağladım." Aniden kaşlarını çatı. "Bir omurgayı koparırsan ne yaparsın?"

"Aynısını. Böyle klasik bir hareketi daha güzel kılmak mümkün değil. Ah, ayrıca omurgayı almak deyince... sevgili kadınla aran nasıl, Cade?"

Cade içkisini içerken bardağının kenarından onu inceliyordu. *Nasıl hissettiğimi Nix anlıyor. Biliyor.* Cade, gaddarlığıyla nam salmış ve korkulan bir savaşıydı. Oysa bazen kendini hastalık derecesinde ona yasaklanmış tek türden -oldukça genç ve oldukça insan olan- kadını isterken buluyordu.

Yasaklıydı çünkü ilk sahiplenme aşamasında şeytanlaştığında, ölümlüler hayatta kalmazdı.

Cade artık kızın ona ait olduğunu inkâr etmeye çalışmıyor, diğer kadınları gönülsüzce kovalama zahmetine girmiyordu. Gölgelemin arasından ne zaman ona baksa, kesinlik gitgide artıyordu.

Yatağının yanındaki fotoğrafı Nix'in bilip bilmediğini merak etti.

Nix tam o anda gülümseyince Cade küfretti. "Her şeyi biliyorum, Cade," dedi Nix usulca.

Cade umursamıyormuş gibi yaparak omuzlarını kaldırdı. "Bana vampiri ister anlat ister anlatma, tatlım. Ama aslında hiçbirimiz burada olmayı istemiyoruz."

"Sana anlatacağım," diyen Nix'in gözleri Cade'in boynuzlarına dalıp gitmişti. "Ama kaya gibi sert boynuzlarını yalamama izin verersen..."

"Nix!" Regin dikkatini anında sohbete çevirdi.

Gözleri büyüyen Nix bağırdı: "Bunu kim söyledi? Ben söylemedim! Ah, tamam, vampirin adı Conrad Wroth. Dikkatli olmanı tavsiye ederim. Yaşayan Ölü Bothrops'u tek eliyle yendi."

"O, Wroth muydu?" Suikastçının adını daha önce duymuştu. Cade, onun iyi iş çıkardığını, kurbanlarını üzerlerine özgün ve dehşet verici imzalar atarak öldürdüğünü istemeyerek de olsa kabul etti. Onların işinde bu çok önemliydi. "O nerede?"

"Onu bulmak için onu uykusunda arayan kişiyi takip etmen gerekiyor."

"Kâhin dilinde mi konuşuyorsun? Ben o dilden anlamam ki," dedi Cade ama Nix ayrıntılara girmede. "Söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Daha fazlasını bilmek ister misin?" Nix kaşlarını kaldırdı. "O zaman boynuzlarını yalamama izin vermiş olmalıydın."

14. Bölüm

Conrad'ın gözleri kapanıp çenesindeki kaslar gerilince Néomi onun, ağabeyinin sözlerini inkâr etmeyeceğini fark etti.

Dudakları aralandı. *Şimdiye kadar hiçbir kadınla birlikte olmamış mı?* Conrad daha önce ona çekici geldiyse, şimdi *karşı konulmaz* geliyordu. Bu adam, bir kadını memnun etmek ve korumak için yaratılmış vücuduyla bir bakirdi.

Ah, ama bunun açığa vurulmuş olması bir sorundu. Conrad çok ketum ve gururlu olduğundan zincirlerinde huzursuz bir halde, utançtan açıkça kahroluyordu. Kol kasları o kadar şişmişti ki, yumruklarını arkasında sıkıdığı çok açıktı. Néomi'nin bunu öğrenmesi onun için küçük düşürücü bir durumdu.

Ve Conrad'ın gururu çoktan darbe yemişti. Néomi erkekleri tanırdı ve onlar için bir kadının önünde savunmasız olmak, utanç vericiydi.

Néomi'nin kalbi onun için sızlıyordu.

Murdoch, Conrad'ın tepkisine karşı kaşlarını çattı. "Bir düşün-sene, eğer toplantıda gelinini bulursan, bir hafta içinde onunla yatmış olursun. Bunun neye benzediğini hiç merak etmiyor musun?"

Conrad öfkeli bir ses tonuyla, "Beni yalnız bırak," dedi.

"Yurtdışında işler kızıyor, yarın geç saatlere kadar hiçbirimiz gelmeyeceğiz. Ben gitmeden önce içmek ister misin?"

Conrad bağlarında gerilmeye başladı, gösterdiği çabayla boyundaki kaslar şişiyordu. "Gözümün önünden kaybol!" Yana doğru sallandığında Néomi kelepçelerin bileklerini kestiği yerdeki çarşıfta kan lekesi olduğunu gördü.

"Conrad, sakinleş," diyen Murdoch ayağa kalktı. "Gidiyorum."

Murdoch gözden kaybolunca, Néomi bir nefes aldı, ardından Conrad'ın yanına sokuldu. Rahat bir tavrıyla, "Buna bozulmuş görünüyorsun ama hiç gerek yok. *Et alors. Ce n'est pas grand-chose*. Bu çok da büyük bir..."

"Çık dışarı."

"Conrad, görünüşe göre ağabeyin çok yakında gelinini bulup yatağa atacağına inanıyor ama sanırım en önemli ayrıntıyı atlıyor: onun da seni istemesi gerektiğini. Sana kadınların nelerden hoşlandığını öğretebilirim. Onu nasıl baştan çıkaracağını gösterebilirim."

Bu Conrad'ı daha da sinirlendirdi.

Néomi çabucak devam etti: "Dinle, burası senin odan ve mahremiyetine saygı göstereceğim ama bu akşam sadece yanında oturabilir miyim? Tek kelime etmeyeceğim. Ben sadece yalnız kalmak istemiyorum..."

"Ve benim ne istediğimi biliyorsun." Néomi, Conrad'ın köpek dişlerinin öfkelenildiğinde sivrilir gibi olduğunu fark etmişti; şimdi de öyle oldu. "İyi bir kız ol ve bana söz ver," diye alçak bir ses tonuyla başladı, sonra da bağırarak, "O lanet olası anahtarını getireceğine söz ver!" dedi.

"Ağabeylerini öldürmek istediğini söyledin. Bunun için yanıp tutuştuğunu söyledin."

“Ee?”

Néomi sabırsızlanıyor gibi bir ses çıkardı. “Yani, seni serbest bırakırsam beklemek konusunda yalan söyleyebilir ve onlara burada saldıracaksın. Cinayete alet olurum.”

Onu memnuniyetle boğazlayacakmış gibi duran Conrad, “Burada yapmayacaktım,” dedi.

Néomi başını iki yana salladı. “Onlara asla zarar vermeyeceğine yemin edinceye kadar bunu düşünmem bile.”

“Bunu neden isteyesin ki?”

“Onları tanıdığımı hissediyorum ve onurlu adamlar olduklarını düşünüyorum,” diye cevap verdi Néomi. “Ölmeyi hak etmiyorlar, özellikle de sana yardım etmeye çalıştıkları için.”

“Eğer anahtarı bana vermezsen, bu yıkık dökük yeri ateşe vereceğime yemin ederim!”

“Neden böyle şeyler söylüyorsun?” diye haykırdı Néomi.

“Çünkü sözlerimde ciddiyim. Şimdi çık dışarı! Ve anahtarımı getirmeden geri gelme.”

“Burası benim evim. Gitmek zorunda değilim!”

“Tabii ki gitmek istemeyeceksin! Sanıyorum senin kaderin, zavallı bir fino gibi etrafta olan biteni takip etmek.”

“Fi-fino mu?” Gerçekten ona bu şekilde mi hitap etmişti?

“Kesinlikle. Numaralarını yapıp bir dikkat kırıntısı için dileniyorsun. Giysilerini çıkarıyorsun.”

Néomi soluğunu tuttu, tavanı ona tekrar tanıtmak için can atıyordu.

“Hadi şimdi git, hayaletçik. Yeteri kadar kırıntı atmadım mı?”

Néomi son bir kere daha öfkeyle baktıktan sonra döndü ve odadan kayboldu. Kahrolası Conrad, Néomi yalnız kalmak istemiyordu. *Bu akşam olmazdı.*

Erkekler savunmasız oldukları konular açığa çıktığında neden bu kadar öfkeleniyorlardı? Zırhlarını çıkarmak onlara neden bu kadar ağır geliyordu? Conrad'ın bakir olması zerre kadar umurunda değildi. Şey, bu doğru değildi ama kesinlikle Conrad'ın düşündüğü şekilde tepki vermiyordu.

Peki ya geri dönüp onu çekici bulduğunu söyleseydi ve bu bilginin, duygularını hafifletmediğini söyleseydi?

Bu yüzden ona daha fazla bağırır mıydı? Onu aşağılar mıydı? Néomi yalnız kalmaktansa aşağılanmayı tercih edecek türde bir kadın mıydı?

Asla.

Peki, şimdi ne yapmalı? Nereye gitmeli? Evinin koridorlarında dolaşırken Conrad'ın sözleri içinde yankılanıyordu.

Haftanın sonunda bütün kardeşler gitmiş olacaktı ve Néomi... burada kalacaktı. Néomi davetlere gitmeyi ve giyinmeyi çok severdi. Sosyal açıdan ne olursa olsun sevmiştii.

Yaptığı bütün eğlenceli şeyleri hatırladı; körfezdeki sahilde yakılan ateşleri, Mississippi'nin üzerindeki yüzen evlerde yapılan partileri, diğer *bon vivant*'larla, hayat dolu ve eğlenceyi sevenlerle Mardi Gras'yı kutlamayı.

Bir keresinde 4 Temmuz'da Jackson Square Meydanı'nda fıskiyeyle atlamıştı. Atılan havai fişeklerin sıcaklığının altında ve cazm yumuşak notalarıyla sarmalanmış bir halde tamamen yabancı birini öpmüştü, adamın dudaklarında içki tadı vardı.

Eskiden ben de gururluydum, partilerin neşe kaynağıydım. Artık değildi. Şimdi bir ilgi kırıntısı için yalvaran bir finodan fazlası değildi.

Alt kattan gelen bir ses duyunca ruh hali değişti. Murdoch henüz gitmemişti. Néomi yanına ışınlanınca onu cep telefonunun tuşlarına basarken buldu. Ceplerinde o güzel tokalardan olup olmadığını kontrol etmeye karar verdi.

"Aç şunu, Danii," diye homurdandı Murdoch. Danii açmayınca da yumruğunu duvara vurdu. *Eğer bir başka Wroth evime bir kez daha yumruk atarsa...*

Murdoch o kadar meşguldü ki hayalet onun cebine süzöldü-
ğünde hiçbir şey hissetmedi...

Ve Néomi bir anahtar bulup çıkardı.

Conrad saatler boyunca onu geri çağırarak istemişti.

Néomi'nin yüz ifadesindeki bir şey, onu sınıra getirmişti. Yüzünde sanki idama mahkûm edilmiş gibi -yanı korku, yanı boyun eğme- hali vardı. Gözleri hiç bu kadar üzgün olmamıştı ve deniz-kızlarını ve bütün o şeyleri sorduğu zamanki heyecanlı halinden hiç bu kadar farklı olmamıştı.

Conrad'ın utanç verici sırrını duymuş olması onun suçu değildi ama Conrad sanki onun suçuyumuş gibi davranmıştı çünkü güçsüz ve yetersiz hissetmek, *ikisi de olmak* onu hasta ediyordu. Mum kokusu aldığında onu çağırarak için neredeyse gururunu çiğnemek üzereydi. Bir de kola kokusu mu geliyordu?

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir şey oluyordu, Néomi'nin bildiği, onu bekleyen bir şey. Néomi'nin tek istediği gün boyu onun yanında kalmaktı çünkü korkuyordu. *Neden korkuyordu?*

Ve Conrad onu acımasızca kendi başına bırakmıştı. İçinde şaşırtıcı bir panikleme hissi oluştu, bu o kadar şiddetliydi ki titremesine neden oldu. Terlemeye başladı.

Néomi *asla* korkmamalıydı. Conrad'ın vücudunda güç varken korkmamalıydı.

Alt kattan gelen müzik sesini duyunca gözleri büyüdü. *Doğru değil. Bu doğru değil.* Çıldırıldı, ileri geri sallanıp zincirlere karşı geriliyor ve tüm gücünü bir koluna vererek çekiyordu. Bunu tekrar tekrar yaptı... ve bir çıtırtıyla omzunu yerinden çıkarana kadar gerildi.

Bu ona ellerini ayaklarının altından geçirmeye ve zinciri yataktan kurtarmaya yetecek bir alan sağladı. Ayağa kalktı, omzunu kapının çerçevesine vurarak yerine sokmaya zorladı, ardından hızla alt kata koştu. Gül kokusunu arayarak balo salonuna geldi.

Burası yılların –ve Conrad'ın– etkisiyle viran olmuştu. Ama şimdi seksen yıl önce olması gereken bir haldeydi. Mermer zemin, üzerinde binlerce mum varmış gibi parlak bir ışıkla kesintisiz bir şekilde parlıyordu. İçerisi yeni kesilmiş güllerle, kolalanmış masa örtüleriyle ve pahalı olduğu bariz olan mobilyalarla doluydu. O ruhani müzik görünmeyen bir kaynaktan geliyordu.

Gerçek değil. Bu durum tamamen bir halüsinasyon ürünüydü. Ama Conrad öyle olduğuna inanmıyordu. Daha sonra Néomi'nin sanki trans halindeymiş gibi salona girdiğini gördü. “Néomi?” Kadın cevap vermedi ve hemen dans etmeye başladı.

Dansın başında yavaştı, hiç kırmadığı bacaklarıyla olduğu yerde dönerken göğsünü, başını ve kollarını mükemmel bir şekilde hareketsiz tutuyordu. Adımları hızlanınca kollarını akıcı ama mükemmel hareketlerle döndürmeye başladı.

İpek gibi kayıyordu ve sanki kollarında kemik yok gibiydi. Şaşkına dönmüş olan Conrad homurdandı. “*Tantsija.*”

Conrad her ne kadar klasik balenin bazı adımlarını bilse de, Néomi onları duyguyla ortaya koyuyordu. Dansı ediş şeklinde bir

şey... akıl çelen bir şey vardı, sanki bir adamı baştan çıkarmak için dans eder gibiydi.

İşe de yarıyordu. Néomi hareket ettikçe, Conrad *hissediyordu*.

Néomi belirli açılarla ışık saçır gibiydi ama yine de Conrad şimdiye dek bu kadar güzel bir şey görmemişti. Néomi'nin teni ışıldıyordu ve solgun dudakları bir yay gibiydi. Gözlerinin çevresindeki gri çerçeve, mavi göz bebeklerini daha belirgin hale getiriyordu ve göz altları gölgeli olduğu için yanakları daha keskin görünüyordu.

Yüzü her türlü düşünceden uzak, neşeye benzeyen memnuniyetle kaplanmıştı. Conrad onu seyrederken sakinleşmiş ve daha önceki üzüntüsü dinmişti. Diğerlerinin anıları, seyrettiği şeyin cazibesini bastıramıyordu. Anılar geçen her dakikada biraz daha sessizleşiyordu ve ardından, asırlar sonra ilk defa hep birlikte geri çekildiler.

Yüzünde neşe olan ölü bir dansçı... *beklenti* duymasına neden oluyordu. Néomi'yle daha fazla şey yaşama beklentisi doğmuştu; dansını tekrar izlemek, onunla konuşmak gibi.

Önceleri, kısa zaman sonra öleceği gerçeğini kabul etmiş ve bunu hak ettiğine inanmıştı. O bir vampirdi, ömrü boyunca nefret etmesi aşılarmış olan bir varlıktı.

Şimdiyse... bir son için kesinlikle hazır değildi. Onu seyrederken, *onunla şansımı kaçırmayı göze alamayabilirim*, diye düşündü.

Gözlerini kısarak baktı. *Ben... dansçıyı istiyorum*.

Onunla birlikte duştayken Néomi'nin kendisi için bir şekilde özel olduğunu fark etmişti. Bu akşam onun, gelini olduğuna dair şüphesi iyice artmıştı. Şimdi bunu daha fazla inkâr etmiyordu. Néomi teknik olarak yaşamadığı için kanını kaynatamamış olmalıydı.

Néomi benim.

Himayesinde böyle bir kadın olması...

Onunla bir şans yakalamak için, intikam planlarını bir kenara koyabilirdi. Peki ya kısa zaman içinde öleceğinden emin oluşuna ne olacaktı?

Néomi ayak parmaklarının üzerinde zahmetsizce dönerken siyah eteği ve saçları uçuşuyordu. O kadar güzeldi ki Conrad'ın göğsü sıkıştı.

Evet, yapabilirdi. *O benim. Ve ona sahip olacağım.* Engeller vardı ama istediğinin önüne çıkan her şeyi yok etmekte ustalaşmıştı.

Kısa süre sonra Néomi'nin adımları sıklaştı. Daha hızlı, daha hızlı dönüyordu. *Ters giden bir şey var.* Dışarıda hilal şeklindeki ayın önünde şimşekler çakmaya başladı ve hemen sonra rüzgâr ağaçların arasında kükreyerek yaprakları döktü. Salon, Conrad'ın gözleri önünde yavaş yavaş yaşılanıyor ve çürüyordu. Müzik aniden kesildi.

Gül yaprakları yere saçıldı.

Zincirleri yüzünden ısınanamayan Conrad, Néomi'ye doğru atıldı. Ona ulaşmadan, Néomi'nin adımları iyice hızlanmıştı. "Néomi?"

Hava ağırlaştı. İfadesi değişerek baştan çıkarıcı ve hülyalı olmaktan dehşet verici bir hale geldi.

Conrad ona ulaşınca bağırdı. "Néomi, kes şunu!"

Néomi ona bakmadı, bunu yapamıyor gibi görünüyordu. Gözleri sert, nefesi hırıltılıydı. Conrad onu durdurmaya çalışınca Néomi, onun içinden geçerek akımla titremesine neden oldu.

Conrad'ın tüm koruma içgüdüsü harekete geçti. *Onu koru... yakınında tut.*

Yapamadı. Néomi tekrar içinden geçince hayal kırıklığıyla kükredi.

Bu hızı ne kadar sürdürebilirdi? Néomi daha hızlı bir şekilde döne döne ondan uzaklaştı ta ki... gözden kaybolana kadar.

Conrad hafif bir daire çizerek dönüp haykırdı. "Néomi!" Oysa sesler, ayırt etmek istemediği sesler devam ediyordu: kemiğin kazınması, Néomi'nin çığlığı... Sonra birden kesiliverdi. Aniden yer kanla kaplandı ve gül yaprakları ıslandı.

Ta ki onlar da kaybolana dek...

15. Bölüm

Bunu gördü. Vampir bir şekilde serbest kalmayı başarmış.

Conrad evin her yerinde bağırarak ona seslenmeye başlayınca Néomi kendini stüdyosundan dışarı atıp sersem gibi nehre gitti.

Kargaşadan uzak olan bu yerde uyumayı planlıyordu. Cırcır böcekleri, baykuş sesleri ve rüzgârın esintisi onu rahatlatıyordu. Bunu hissedemiyordu ama üzerindeki rüzgârda sallanan servi ağaçlarının yapraklarının çıkardığı ses muhteşemdi. Conrad yanına geldiğinde tam da dalıp gitmek üzereydi.

Conrad birden durdu ve gözlerini kısa bir süreliğine kapadı.

“Ne istiyorsun?” diye mırıldandı Néomi.

Conrad dışarı sarkan bir servinin gövdesini dolaşarak ona ulaştı. “Yaralandın mı?” diye sordu. Néomi’nin yanına çömelip inceledi.

Néomi her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etse de, Conrad’ın varlığı huzur vericiydi. “Saçmalama vampir. Ben yaralanamam.” Ama tükenmişti... her zamanki gibi. Ayrıca tekrar yaşadığı acı yüzünden sarsılmıştı. Kalbinden bıçaklanmak da zaten birine bu etkiyi yapardı.

Azıcık, hançer döndüğü zaman... Titredi. Buna daha ne kadar katlanabilirim?

"Ne demeye buraya geldin ki?" Néomi omuzlarını silkince, "Öncesinden daha da solgun ve bitkinsin," dedi.

"Daha fazla hakaret mi yiyeceğim, Conrad? Aşağılanmayı yok sayacak kadınlardan biri olmadığımı bilmen gerekiyor." Sesi, sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi mi çıkmıştı? "Seninle sohbet etmemi tercih ederim."

"Seni aşağılamak istemiyorum." Conrad, Néomi sanki yine gözden kaybolacakmış gibi, bakışlarını ondan uzaklaştıramıyordu.

"Daha önce etrafımda olmak istemiyordun. Belki şimdi de ben senin arkadaşlığını istemiyordum."

Conrad, onun yüzünü inceledi. "Sanırım... Sanırım istiyorsun."

"Şimdi de ukalalık mı? *Le dément* yepyeni bir kişilik sergiliyor." Néomi onun haklı olmasından ya da haklı olduğunu *bilmesinden* hoşlanmıyordu. Belki de Conrad'ın sandığı kadar zavallıydı. "Sen nasıl kurtuldun?"

"Omzumu çıkardım," derken ses tonu bundan bahsetmeye bile değmeyeceğini vurgular gibiydi.

Néomi tek kaşını kaldırdı. Kuvvetli adam. "*Naturellement.*"

"Benimle içeri gel."

"Finonun içeri girmesine izin vermeye hazır mısın? Üstelik kapıda yalvarmadığım halde. Bana ne olduğunu neden umursayasın ki?"

"Ben sadece... umursuyorum işte. Bu yüzden benimle gel," dedi. Néomi Conrad'ın, onu kolundan tutup içeri sürüklemek istediğini fark etti. "Şafak söküyor."

Néomi, parmaklarıyla çenesinde tempo tutar gibi yaptı. "Hımm. O kocaman turuncu top yükselmeseydi bundan hiç şüphe etmeyecektim."

"Eğer içeri gelmeyeceksen o zaman burada durmaktan başka çarem yok."

"Peki ya güneş? Çıldırдың mı? Hadi onu geçelim. Aptal mısın?"

"Bana bu gece ne olduğunu anlat ya da içeri gir. İkisinden biri."

"*Allez au diable.*"⁸

"O halde seninle kalıyorum." İnatçı tavrını takınarak yanına çöktü.

"O halde ben gideceğim."

"Peki, nereye?" diye sordu Conrad. "Yanımda olmadığın zamanlarda genellikle geldiğin yer burası mı?"

"Hayır, buraya geldim çünkü evimin içinde bağırıp çağırmayı kesmeyecektin!" diye parladı, sabrının sınırındaydı. "Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Her ay aynı zamanda dans ediyorum. Bunu durduramıyorum, kontrol edemiyorum. Ardından, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi dans ettiğim zaman onu hançerlenmiş bir halde buluyorum. Her ay böyle oluyor."

"Burada yalnız olduğunu söyledin."

"Öyleyim. Louis'i görmüyorum. Hançeri görmüyorum. Ben sadece... onu hissedebiliyorum."

"Hayaletlerin, ölümlerinin bazı kısımlarını tekrarlamaya zorlandıklarını duydum."

"Pekâlâ, artık yalnız olmadığımı öğrenmem çok daha iyi oldu. Şimdi gidebilirsin. *Adieu.*"

Néomi başlarda ona soğuk ve kendine güvenli gibi gelmiş olsa da, şimdi yaralarını sarmak için kendini kapatan, titrek bir genç kız gibi görünüyordu.

Ama Conrad, onun daha önce söylediği şeye inanıyordu. Néomi onu yakınında istiyordu, ona gıcık olsa bile. Tabii ki söyledikleri yüzünden ona hâlâ öfke duyacaktı ama Conrad aynı zamanda dansını

8 (Fr.) Cehenneme kadar yolun var. (ed.n.)

izlemesinin Néomi'yi üzdüğünü de düşünüyordu. Böyle kadınların biraz zayıflık gösterdikleri zaman hemen pençelerini çıkardıklarını düşünüyordu.

"Benimle gel, Néomi."

Zarif eli alnuna doğru kalktı. Tükenmiş görünüyordu, görüntüsü titreyordu ve gözleri ıslıl ıslıl değil, bitkindi.

Evdeki değişiklikler, müzik ve bütün ruhani ortam ondan ve bütün varlığından beslenmişti.

"Neden gelmem gerekiyor ki?"

Çünkü onu yakınında tutmak istiyordu. Çünkü az önce tanık olduğu durum ona bir şey *yapmıştı*. Değişmişti. Bu, Néomi'nin *ona ait* olduğu konusundaki saptamasından daha fazlasıydı. Bununla ilgili bir şey yapma konusundaki kararlılığından ve yeni oluşan, onu koruma ihtiyacından da fazlaydı.

Sanki yabancı bir duygunun kendisine yer açmak ister gibi göğsünün içinde sıkıştığını ve şimdi de daha fazla yer kaplamak için yumruk salladığını hissediyordu.

Ama sadece, "Neden olmasın?" demekle yetindi.

Néomi'nin çok yorgun olduğu her halinden belliydi ama yine de zarif çıkıntılı çenesini yukarı kaldırdı. "Şimdi de benim için üzülüyorsun. Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsin. Seni temin ederim ki daha önce bunun üstesinden geldim."

"Geldiğini biliyorum." Seksen yıldır her ay ölümünü tekrar yaşamıştı, hem de yalnız başına. *Bir daha asla*. "Benim yanarak yok olmamı engellemek için içeri geleceksin. Çünkü *tantsija*, ben de senin kadar inatçı olabilirim."

"O kelimenin anlamı ne?"

"*Dansçı* demek."

Güneş ışınları onlara ulaşmaya başladığı zaman Néomi dudaklarını büzdü. "Ah, pekâlâ." Süzülerek ayağa kalktı, sonra da ona eve giderken eşlik etti.

Néomi söylenmesine rağmen, Conrad onu odasına kadar götürbildi. Néomi muhtemelen karşı koyamayacak kadar yorgundu. İçeri girdiklerinde doğruca yatağa sürüklendi ve bir yanına dönerek yatağın hemen üstünde kıvrıldı.

Conrad daha önce onun oturmuş gibi koltukların üzerinde süzüldüğünü fark etmişti. Şimdi de yatağın üzerinde uyuduğunu öğreniyordu.

Néomi saniyeler içinde uykuya daldı...

Upuzun gün boyunca onu seyrederken görüntüsünün gitgide güzleşmesi Conrad'ı son zamanlarda hatırladığı her şeyden daha çok memnun etti.

Daha önce yabancı istekleri, tanımlayamadığı dürtüleri olmuştu... Néomi'nin arkasına uzanmak istedi. Onun ufak tefek vücudunu kendisinininkine çekmek istedi. Ellerini tekrar tekrar kadının saçlarının dış hatlarında gezdirirken, parlak buklelerini hissetmenin nasıl bir duygu olacağını hayal ediyordu.

Burayı almak, tamir etmek ve Néomi'yi içinde güvende tutmak gibi karşı konulmaz bir dürtüsü vardı. Keşke bir de dün geceki gibi dans etmesini önleyebilseydi... Onu düşününce o acıyı tekrar tekrar duymasına lanet okuyarak ellerini yumruk yaptı.

Conrad bazı büyülerini -çoğunlukla basit koruma ya da kamuflej büyülerini- yapmak için gereken bilgiye sahipti ama buna nadiren kendi isteğiyle ulaşırdı. Ne zaman belirli bir anıyı istese o anının kendisini çılgına çevirecek kadar ele geçmez olduğunu görmüştü. Sonradan edindiği onca bilgiden yararlanabilseydi Néomi'yi nasıl koruyacağını bulabilir miydi?

Ya cevap orada, içindeyse ve bulup çıkarılmayı bekliyorsa? Nikolai, Conrad'a bunu yapmayı öğrenebileceğini söylemişti.

Aynı zamanda kana susamışlıkla rekabet edebilecek tek şeyin ne olduğunu da söylemişti; seks. Bu, baskın öldürme ihtiyacıyla rekabet edebilecek tek şeydi.

Conrad artık koruma ihtiyacının nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Conrad isteği, gayreti ve köhne araç gereç odasında bulduğu bir tırmık sayesinde, Néomi'nin ulaşamadığı, yoldaki birkaç gazeteyi alıp getirdi. Niyeti kadınına bunlardan bir hediye yapmaktı.

Kadınlarla ilgili hiç deneyimi yokken ve kısıtlı imkânlar yüzünden yapabildiği en iyi şey buydu.

Gazeteleri odaya yığmış, Néomi'nin uyanmasını bekliyordu ki ağabeyleri odaya ışınlandı.

Nikolai onun serbestçe hareket ettiğini görünce tedirgin bir şekilde nefesini üfledi. "Nasıl kurtuldun?"

"Omzumu çıkardım."

Neredeyse üçü de aynı anda kaşlarını kaldırarak toplanmış gazetelere baktılar. "Gazeteleri yoldan almak için mi omzunu çıkardın? Okumak istiyorsan birimizden isteyebilirdin..."

"Hayır. Öyle değil." *Neden onlara söylemiyorsun? Zaten deli olduğunu düşünüyorlardı. Ya içlerinden biri daha önce bir hayaletle karşılaştıysa? Peki ya ona inanırlarsa?* "Gazeteleri burada yaşayan bir kadın için aldım." Bunun kulağa nasıl geldiğini bilecek kadar aklı başındaydı. "Onları okumayı seviyor."

"Ev terk edilmiş, Conrad." Nikolai kemerli burnunu sıktı. "Bunu biliyorsun."

Conrad avuçlarını pantolonuna sürttü. "Onu sadece ben görebiliyorum. Şu anda yataкта yatıyor."

Takındıkları tedirgin ifade sanki deliliğin onlara bulaşmasından korkuyorlarmış gibi algılanabilirdi.

“Eğer orada gerçekten bir hayalet varsa, bir şeyi hareket ettirmesini sağla,” dedi Murdoch. “Kapıyı çarpabilir mi? Ya da tavan arasında bir şeyi tıkırdatabilir mi?”

“Evet, zihniyle eşyaları hareket ettirebiliyor.”

Sebastian elini ona doğru salladı. “Madem öyle, o zaman...”

Conrad bakışlarını Néomi’ye çevirdi, sonra tekrar onlara döndü. “O... o uyuyor.” Ve onu sarsarak uyandıramazdı.

“Tabii ki uyuyor,” diye homurdandı Sebastian. Kardeşlerin içinde her zaman en şüpheli olan oydu. Conrad üç asır sonra bile bunun değişmediğini düşündü.

“Lanet olsun, doğruyu söylüyorum.”

“Ama onu uyandıramıyorsun, öyle mi?”

Conrad aklından, Néomi’nin neden çok bitkin olduğunu açıklamayı geçirdi ama bunun sadece işleri daha kötüye götüreceğini düşündü.

Murdoch, “Başka bir halüsinasyon yerine bir hayalet gördüğüne neden inanalım? Sanrı bombardımanına tutulmuş olmalısın,” dedi.

“Öyleydim. Sürekli olarak. Artık değilim. O gerçek.” Néomi’nin kulağına, “Néomi, uyan,” dedi. Kadın tepki vermedi. “Uyan!” diye daha sesli söylerken çarşafa bağırıyor gibi görüldüğünün farkındaydı.

Murdoch’un yüzündeki ifade, Conrad’ın davranışına gülsün mü ağlasın mı karar veremiyormuş gibiydi. Sonunda, “Kristoff bu gece bir çarpışma olacağını söyledi. Dolayısıyla muhtemelen iki gün burada olmayacağız,” dedi.

“Seni, burada dolaşabileceğin şekilde serbest bırakacağız,” diye ekledi Nikolai. “Buzdolabı haftalardır epeyce ambalajlı kanla doldu, ayrıca eşimin uğramasını...”

“Kendi başıma hallederim,” dedi Conrad çabucak.

“Tamam.”

Bu tavize şaşırان Conrad, “Beni tamamen serbest bırakın,” dedi.

Nikolai bakışlarını gazetelerden Conrad’ın gözlerine çevirdi ve nefesini üfledi. “Yapamayız. Tekrar kötüleşemeyecek kadar ilerleme kaydettin. Çok yakında senden bir karar vermeni isteyeceğim. Önemli bir karar ve bu yüzden dengeli olmak zorundasın.”

Conrad acı bir kahkaha savurdu. “Ne zamandan beri yerime karar vermek yerine bunu benden istiyorsun?”

Nikolai’ın ifadesi hüznünlüydü. “Kardeşimi üç asırdır kaybetmişimden beri.”

16. Bölüm

“Bahis oynar mısın, Conrad?” Néomi sesinin titremediğine şaşırmıştı.

Tıraş olan Conrad zarif yüzünün tüm çarpıcı yapısını gözler önüne sermişti. Néomi hazırlıksız yakalanmıştı. Odaya süzölmüş, ardından onun yatağa yaslanmış görüntüsünden dili tutulmuştu.

Büyüleyici erkek. Ayrıca neden ona kızgın kalamadığını merak ediyordu.

Conrad, onun tepkisine kaşlarını çatı. Kadınlar üzerindeki kalp çarpıntısı yapan etkisinden habersiz olduğu açıktı. “Duruma göre.”

Önceki gün uzun süreli hayallere dalışından uyandığında Néomi yere serilmiş gazete yığınınu görmüştü. Conrad sertçe, “Uzanamayacağın yere atılmış birkaç gazeteyi alabildim,” demişti. Néomi, Conrad gibi bir adam için bunun çiçek toplama seviyesinde bir şey olduğunu düşündü.

Her ne kadar bu jest Néomi’yi yumuşatsa da, Conrad yakınında durmak isteyince hâlâ tereddüt yaşıyordu. “Neden senin etrafında olmak isteyeyim ki?” diye sormuştu Néomi. “Sadece duygularımı inciteceksin ya da tekrar anahtar söylevi çekmeye başlayacaksın.” Anahtar Murdoch’tan çalmış ve saklamıştı.

Conrad, "Ağabeylerim buradaydı," diye cevap vermişti. "İki gün boyunca dönmeyeceklerini söylediler. Anahtar konusunu erteleyeceğiz. Ayrıca sana hakaret etmeyeceğim."

Belli ki ağabeyleri, burada bir hayalet yaşadığını söyledikten sonra bile, onu yatağa bağlamamış ve kelepçeleri önünde bir halde durmasına izin vermişlerdi.

Conrad'ın, onlara kendini gösteren bir hayalete *sahip olacağını* söylemek zorunda kalması ama onun *uykuda* olması fikri oldukça komikti. Onun görünürde çarşafa bağırmasını hayal etmek çok eğlenceliydi. "Seni yirmi bir el *vingt-et-un*⁹ oynamaya davet ediyorum. Her eli kim kaybederse bir soruya doğru cevap vermek zorunda. Soru ne olursa olsun."

Conrad ayağa kalktı. "Anlaştık."

Néomi onunla yüz yüze gelmek için yatağın ayak ucuna süzüldü. Conrad, elleri hâlâ kelepçeli olduğundan kâğıtlar konusunda güçlük çekecekti ama Néomi'nin yardımını da istemeyecekti. Ve Néomi de en yoğun telekinezisini yapmak zorunda kalacaktı ki bu da daha çok uyumak zorunda kalması anlamına gelirdi. Ama yine de kâğıtları karıştırdılar.

İlk eli Conrad kazandıktan sonra, dudakları tam bir gülümseme sayılmayan bir şekilde kıvrılsa da, Néomi yine de kendini toparlamak zorunda kaldı. "Ben kazandım."

Evet, kazandım... Çekicilik oyununda ondaki gibi dudaklar haksız üstünlük sayılmalıydı.

Acaba onun zamanundaki kadınlar, ona dokunmayarak ne düşünüyorlardı? Néomi tutuyormuş gibi görüldüğü kartları yelpaze gibi sallayarak kendini serinletmek istedi. "Öyleyse sorunu sor," dedi dalgınca.

"Ailenden herhangi biri hayatta mı?"

"Hayır. Babamı hiç tanımadım. Annem, ben on altı yaşına girdiğimde öldü. Daha çocuktum."

Néomi kartları tekrar dağıttı. Conrad'ın bir ası vardı ve onun da on yedi sayısı. *Dağıtan tutar. "Merde,"* diye parladı, Conrad sinek onlusunu çekince.

Conrad, "Babanı neden tanımadın?" diye sordu. Néomi duraksayınca onun sözlerini tekrarladı. "Soru ne olursa olsun, doğru cevap."

"Onu tanımadım çünkü alçak herifin tekiydi. Fransa'daki Nîmes şehrinin vârisi olan zengin biriydi ve annem onun evindeki genç bir hizmetçiydi. Adam evliydi ama yine de annemi baştan çıkardı. Annem, ona hamile olduğunu söyleyince anneme, 'Amerika'ya git, ben de boşanır boşanmaz geleceğim. Orada bir aile kurup bebeğimizi büyütürüz,' demiş. Ama asla gelmedi. Annem onu bekledi. Eli kolu bağlı bir haldeydi, hamileydi ve geri dönmek için yeteri kadar parası yoktu."

"Belki baban yolculuk sırasında ölmüştür. Ona neler olabileceğini kim bilir?"

"Non, anneme aldatıldığını ve olası bir skandalın sosyete tarafından duyulmasını engellediğini anlamasını sağlayacak çok az bir miktar para gönderdi. Annem öldüğü güne kadar onun bizim için geleceğini sanıyordu, bu yüzden asla tekrar evlenmedi." Gerçi annesinin işi dolayısıyla tabii ki bir sürü teklif gelmişti, hatta bazıları gayet akla yatkındı.

Marguerite'in kendisine önerilen daha iyi bir hayat fırsatlarını, Fransız göçmen dansçı ve piçinin Fransız Mahallesi'nden kurtulma fırsatlarını nasıl çevirebildiğini, Néomi kavrayamamıştı.

Néomi'nin aklına göre, eğer bir kadın, onu kurtarması için bir erkeği bekleyecek kadar zavallıysa, o zaman bunun hangi adam olduğu konusunda müşkülpesent olmamalıydı.

Marguerite'in hayatı Néomi'ye iyi bir ders olmuştu. Böyle bir durumda asla bir erkeğe bağlı kalmamak için yemin etmişti.

Kâğıtları bir kez daha dağıttı. Onun on dokuzu ve Conrad'ınsa kupa valesi vardı. "Kart," dedi Conrad. Néomi bir kart açtı. "Bir kart daha. Ve bir tane daha." Kartlarını döndürdü. *Vale, ikili, üçlü, altılı.*

Néomi'nin dudakları gerildi. Bu iskambil oyunu planladığı gibi gitmiyordu. Conrad'ın geçmişini ve bir ömür boyu nasıl olup da cinsellik olmadan yaşadığını –onu sorguya çekmeden– çözmeyi ummuştu.

"Yirmi biri yakalamak zordur. Yine kazandım. Eğer annen tekrar evlenmediyse, ikiniz nasıl yaşadınız?"

"Çalıştı."

"Bu tam bir cevap değil."

"O bir burlesk dansçısıydı. Kulübün üst katındaki pansiyonda büyüdüm."

Conrad kaşlarını kaldırdı. "Bu seni ve neden iffetten yoksun olduğunu daha iyi açıklıyor. Ama senin görünüşünle..." Bakışları Néomi'nin göğüslerine kaydı sonra hızla yüzüne geri döndü. "Neden onun peşinden gitmedin?"

Néomi, ona yavan bir gülümsemeyle baktı. "Gitmediğimi kim söyledi?"

Conrad donakalmıştı. "Ama sen bir balerindin!"

"Her zaman değil," diye mırıldandı.

"Burada bırakamazsın."

"O zaman bu eli de kazan." Néomi'nin yirmi ve Conrad'ın on yedi sayısı vardı. "Ben kazandım." Nihayet. Ayrıca eğer Conrad onun geçmişini deşecekse, o zaman... "Neden ailene karşı daha vefalı değilsin?"

Conrad gözlerini kısarak baktı. "Benim vefakârlığımı mı sorgulayacaksın?"

"Oui. Hatta sorguladım bile."

"On sekiz yıl boyunca Kapsliga'daydım. Daha sonra beni dö-nüştürdüler. Ağabeylerimle on yıldan uzun bir süre omuz omuza savaştım, *onlarsa* beni bir canavar yaptılar."

"Neden kendini bir canavar gibi hissediyorsun? Vampirleri bu şekilde değerlendirmemeni dilerdim. Seni gittikçe daha çok beğeniyorum," *sana delicesine âşığım*, "ve ağabeylerinin onurlu adamlar olduğunu düşünüyorum. İşin aslı, hepiniz tesadüfen vampir olmuşsunuz."

"*Tesadüfen*. İnançlarım bir kelimenin içinde eriyip gitti." Bir iskambil kâğıdının köşesiyle oynuyordu. "Eğer beni kana susamışlığımın ortasındaiken görseydin bir canavar olduğumu sanırdın. Şimdi dağıt. Sorularımı sormak için can atıyorum."

Néomi dağıttı. "Hey! Ben kazandım. Neden üç ağabeyin... senden farklı? Neden onlar hiç damardan kan emmemiş?"

"Sebastian bir keşiş olarak kendini korudu, bütün günahlardan uzak durdu. Daha büyük olan diğer ikisi, Çilekeşler olarak adlandırılan bir orduya katıldılar. Ordunun ilk kuralı asla yaşayan birinden doğrudan kan almamaktır. Gerçi artık onların ölümsüz gelinlerinden içmelerine izin verildiğini duydum."

"Çilekeşler, Kral Kristoff'un ordusu, *n'est-ce-pas?*" Conrad başını onaylarcasına sallayınca, "Neden ağabeylerine katılmadın?" diye sordu.

"Kristoff lanet olası bir Rus!" diye parlarken geniş omuzları gerildi. "O piçlerle on yıldan uzun süre ve neredeyse her gün bir çatışmaya girerek savaştım, sonra da Rusların *kılıcıyla* öldürüldüm. Uyandığımdaysa birinin kanı damarlarımda dolaşıyordu ve ağabeylerim ona -bir Rus'a ve bir vampire- sonsuza dek sadakat sözü vermişti. Daha fazla nefret edeceğim bir karışım olamazdı."

"Eğer bu Çilekeşler bıkmadan usanmadan kötü vampirlere karşı savaşıyorlarsa..."

"Kristoff binlerce insanı dönüştürdü. İrfan kendi kendini dengeler ama o bu şekilde vampirler yaratınca değil." Gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalışarak, "Karıştır," dedi.

Néomi yirmi biri açınca "Ve yirmi bir furyası devam ediyor," dedi. "Bana ailenden bahset."

Conrad sabırsızca konuştu. "Annem ve babam aşk evliliği yapmışlar. Annem dört kız kardeşimin sonuncusunu doğururken öldü. Babam oldukça yaşlıydı ve onun kaybından sonra asla kendine gelemedi."

"Üç ağabeyin ve dört kız kardeşin mi var? Yedi kardeşin mi var? Hep bir ağabeyim ya da kız kardeşim olsun isterdim."

"Kız kardeşlerim uzun süre yaşamadı; hastalıktan öldüler. En büyüğü daha on üç yaşındaydı."

"Üzgünüm, Conrad."

"Onlara olabileceğim kadar yakın değildim. Olmam gereken kadar. İlki doğduğunda ben zaten yıllardır Kapsliga'da savaşıyordum. Onlar en çok Sebastian'a yakındılar."

"Kapsliga için seçilen oğul neden sen oldun?"

"Nikolai vâristi, Sebastian öğrenciydi. Murdoch'sa sevgiliydi. Göze çarpan bir özelliğim olmadığı için ben de katil oldum."

"Neden kendini bir *koruyucu* olarak görmüyorsun? İnsanların hayatını kurtardın. Onları korkunç kaderlerden korudun."

"Ve sonra da korkunç kaderlerine sürükledim. Dağıt artık."

Néomi yine bir sayıyla kaybedince, "Merde," diye homurdandı. "Posez votre question."¹⁰

10 (Fr.) Sorunu sor. (ed.n.)

“Gerçekten bir sürü erkeğin önünde giysilerini çıkardın mı?”

“Evet, çıkardım. Annem beklenmedik bir şekilde ölmüştü. Seçeneklerim geceleri kulüpte dans etmek ve gündüzleri de bale derslerime devam etmek ya da ömrümün geri kalanında kâğıt fabrikasında çalışmaktı.” O zamanlar ufukta hiçbir evlenme teklifi de görünmüyordu. Sonuçta daha çocuk denebilecek yaşıydı.

Conrad gözlerini kısarak baktı. “Annemi on altı yaşındayken kaybettiğini söyledin.”

“Ee?”

Dudakları aralanınca nedense Néomi’ye çok çekici gelmeye başlayan o sivri dişleri göründü. “Ama on altı?”

“*Et alors.* Bunun için özür dilemeyeceğim. O zamanlar farklıydı ve aslına bakarsan büyük bir bölümünden keyif de aldım. Hayatımın o bölümünü bir sır olarak sakladım ama bunun nedeni utanmam değil, insanların senin gibi tepki vereceğini bildiğim içindi ve çenemi kapamayı unutmam, vampir.”

“Sen bakire değilsin, değil mi?”

Néomi gözlerini kırıştıtarak baktı. “*Non, je suis Capricorne.*”¹¹

Conrad onun yorumuna aldırmadan, “Ve evli değil miydin?” diye ekledi. Néomi başını iki yana sallayınca ona, *Ah işte o kadınlardan biri*, dercesine bir bakış attı.

“Evet, Conrad. Ben o kadınlardan biriyim.” Gülümseyerek kâğıtları dağıttı. “Ayrıca hayatımın o bölümünden utanmıyorum.”

Conrad aceleyle kâğıdını açtı ve yine kazandı. Ama sorusunu sormakta tereddüt edince Néomi onun, kaç erkekle birlikte olduğunu sormak üzere olduğunu anladı ve cevabından Conrad’ın hiç hoşlanmayacağını düşünüyordu.

11 (Fr.) Hayır, ben Oğlak burcuyum. (ed.n.)

17. Bölüm

“Kaç erkekle birlikte oldun?” diye en sonunda sordu.
“Bunu gerçekten bilmek istiyor musun?”

Conrad bundan tam olarak emin olmamasına rağmen başını sallayarak onayladı. Yirmili yıllarda Néomi’nin bir sürü erkeğin gözleri önünde soyunmuş olmasına hâlâ dişlerini gıcırdatıyordu.

“Birden fazla ama sayılabilecek miktarda,” diye cevap verdi.

Conrad, “Doğru ve tam cevap,” diye hatırlatma yaptı.

“Tamam. Yirmi yedi yaşına gelinceye kadar dört sevgilim olmuştu.”

“O kadar çok mu?” Conrad’ın yüzü asıldı, Néomi’nin vücudunu dört erkeğin bilip kendinin bilmiyor olması gerçeği tüylerini diken diken ediyordu.

“Ah, o kadar az. Gerçi doğum kontrolü daha güvenilir olsaydı, bir alay sevgilim olurdu.” Néomi bu konuda o kadar açtı ki deneyimlerinden gurur bile duyuyor gibiydi.

En azından biraz deneyimi olmuş, diye kara kara düşündü. Kendisinin hiç olmamıştı. Ve daha da beteri, Néomi bunu biliyordu.

Kapsliga için yemin ettiği zaman daha on üç yaşının başındaydı ve bunun kendisi için tam olarak ne anlama geldiğini o zamanlar anlayamamıştı.

Ne yazık ki diğer erkeklerin seks anılarına sahipti. Onların arasında, görmeyi ve yaşamayı istediği hiçbir deneyim yoktu; bazıları tüylerini diken diken ederdi. Ne zaman canlansalar, onları engellemeye uğraşırdı. “Nişanlından bu nedenle mi ayrıldın? Yalnızca bir tane sevgili istemediğin için mi?”

Başını iki yana salladı. “Kesinlikle sadıktım.”

“O halde neden?”

“Özel bir şey yapmadı. Ama onunla ilgili hep bir tedirginlik duyuyordum. Maalesef bundan daha güçlü olan sebepse, en iyiye sahip olma isteğimdi. En iyi ve en çok kıskanılan olmak dışında başka bir ideal varsa da, bilmiyordum. Ve Louis cemiyetteki en seçkin bekârdı. Fazlasıyla yakışıklıydı ve parası olan bir adamdı, *petrol* parası.”

Conrad’ın midesinde alışık olmadığı bir his orayı yakıp kavuruyordu. “Peki, *petrol* adamıyla neler oldu?”

“Onun hakkındaki içgüdülerimi uzun zamandır göz ardı ettiğimi biliyordum. Ve evlenmek *zorunda olmadığımı* fark etmiştim. Ne onunla ne de herhangi biriyle. Kendi başıma çok eğleniyordum ve ekonomik yönden de gayet iyiydim. Dolayısıyla altı ay boyunca onu benimle evlenmesi için baştan çıkardıktan sonra fikrimi değiştirdim. Bu, Louis’ye göre affedilmez bir şeydi.”

Merakını saklamaya çalışan Conrad, “Peki bir kadın, bir erkeği evlenmek için nasıl baştan çıkarır?” diye sordu. Onun bir şey elde etmek için cazibesini kullanmasını hayal etti ve bu fikir... Conrad’ı *heyecanlandırdı*. Néomi’nin istediği her ne olursa olsun onu mümkün olduğu sürece elinde tutardı.

“Ona sataştım. Ve ardından beleş süt vermedim.”

Süt mü? “Ah. Anladım.” En azından petrolcü adamla yatmamıştı.

"*Vingt-et-un*. Ben kazandım," dedi Néomi. "Şimdi, bana konundaki yarayı anlat." Conrad duraksayınca, "Soru ne olursa olsun doğru ve tam cevap," diye ekledi.

"Tarut, bir Kapsliga iblisi, beni pençeledi. O ölünceye kadar yaram iyileşmeyecek." Conrad, Tarut'un o toplantıya gelebileceğini düşünüyordu. Eğer bu kelepçelerden kurtulursa, saldırabilir ve iblisi alaşağı edebilirdi.

"Bunu sana neden yaptı?" diye sordu.

"Ölmem gerektiğini düşünüyor ama ben onunla aynı fikirde değilim."

"Senden kaçmayı nasıl başardı? Çok güçlü olmalı."

"Tarut'un bir çetesi var." Çoğu iblis türü içgüdüsel olarak sürüler halinde avlanırdı ve Conrad toplantıda onlara karşı gözünü dört açmak zorunda kalacaktı. "Çoğunlukla iblisler, İrfan'daki en güçlü türlerden biridir, Tarut'sa daha yaşlı ve daha güçlüdür."

"Nasıl oldu da kiralık katil oldun?" diye soran Néomi iskambil oyununu unutmuştu.

"Para kazanmak istedim."

"Açgözlülük mü, Conrad?" diye usulca sordu. "Bu pek seninle uyuşmadı."

"Nereden bileceksin ki?" Néomi omuzlarını silkince, "Para kazanmam gerekiyordu. Kapsliga bana sırtını çevirdikten sonra nereye gideceğimi ya da kendimi nasıl doyuracağımı bilmiyordum," diye açıkladı.

"Devam et."

"Bir vampir olarak nasıl hayatta kalacağıma dair hiçbir fikrim yokken beni lanet olası kuduz bir kurt gibi kovaladılar." Hiç o kadar zayıf ve şaşkın olmamıştı. Ailesinin yarısı yeni ölmüş; diğer yarısıya düşmanı olmuştu ve kendisi de sonsuza dek değişmişti. "Açlıktan

ölüyordum ve nereye dönsem kan vardı. Her gece bir insanı yakalayıp beslenmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Sonra ne oldu?"

"Bağışçılardan kan satın alınabiliyordu ama pahalıydı. Tesa-düfen, başka kimsenin avlamayacağı bir şekil değiştirici sayesinde kazançlı bir iş buldum."

"Neden?"

"Çünkü bir şekil değiştiriciyi yenmek çok ince bir işti. Bir şekille nasıl baş edebileceğini öğrendiğinde başka şekle girerler. Susuzluktan bitkin düşmüştüm ve adi herif kıcıma güçlü bir tekme attı. Tam ölmek üzereyken yepyeni ve baskın bir içgüdü devreye girdi." *Sivri dişleri şekil değiştiricinin boynuna gömmüş ve kan gözlerinin önünde fışkırarak boğazından aşağı kaymıştı... Baygınlık...*

"Conrad? Kendine gel. Conrad!" Conrad en sonunda onunla yüz yüze gelince, "İçgüdü hakkında konuşuyordun..." dedi.

"Bu bir vampir içgüdüydü. Beni yönetiyordu. İkramiyem sadece bir çuval içinde şekil değiştiricinin kafası değil, bir de zihnindeki anıları oldu. Birdenbire büyük bir istek duymaya başladım."

Néomi alt dudağını ısırdı. "Kaç kişiyi öldürdün?"

"Sayısız. Bir de insanken hedeflediğim birileri vardı. İlk vampiri on üç yaşındayken öldürdüm."

"O kadar gençken mi? İnsanken hayatın nasıldı?"

"Çoğu kısmı dehşet verici, soğuk ve çaresizdi. Eğer yağmacılar seni yakalamadıysa, veba yakalardı. Evine dönen, sevdiğin birini kucaklamak istemezdin çünkü beraberlerinde ölümü getirip getir-mediklerini bilemezdin. Biz zengindik ama alabileceğimiz yiyecek ya da mal yoktu."

"Bu kadar zor zamanlar geçirmiş olmanıza üzüldüm."

"En azından o kısmı bitti. Seninki nasıldı?"

"Tam tersi. Benim için hayat şehvetli, tutkulu ve ihtiraslıydı." Gözleri hülyalıydı. "Yaz aylarında Fransız Mahallesi'nin hareketliliğini hatırlıyorum. Her sokakta unutulmaz müzikler çalınırdı. Fıskiyelerde gülüp oynardım ve caz delisiydim, ki bu benim zamanımda başarılı bir yasal savunma olarak kullanılabilirdi." Başını yana eğerek ona baktığında saçları solgun omuzlarının üzerinde sallandı. "O dönem ve yer hakkında ne düşünürdün acaba merak ediyorum."

"Bana çok yabancı gelirdi. Benim kültürüm askerliğe ve disiplinle tapar."

"Benimkiyse caza, içkiye ve zevklerin peşinde bıkmadan koşmaya tapar. Savaşçı ve balerin... ancak bu kadar farklı olabiliriz."

"Bir balerin olmak, hayatında neleri gerekli kıldı?"

"Ardı ardına gösteri yapmayı. Gerçi dans etmeyi severim, turnede olmadığım zaman hiç atlamadan haftanın altı günü çalışıyordum."

"Belli oluyordu. Dansını görünce anlamıştım."

"Ah, haklısın. Tanık oldun. Dünden bir önceki gün Néomi, yani fino için kötü bir gündü."

Conrad suratını astı ama yine de sordu: "Neden bana karşı bu kadar... sabırlısın? Söylediğim şeylerden sonra, neden?"

"Çünkü öyle demek istemediğini biliyorum. Ve çünkü herkesin sandığı kadar kötü biri olduğuna inanmıyorum."

Néomi'nin hiçbir fikri yoktu. Onunla flört etmeye ve ilgi duyan bakışmalara bir son vermek en iyisi olacaktı. "Néomi, kafanda benimle ilgili ideal bir imajın var. Bunu senin için sadeleştireyim. İki haftadan kısa bir süre önce birini öldürdüm ve kanını, oluktan içen bir hayvan gibi boynundan içtim."

Néomi'nin gözleri büyüdü, "Evet, bu görüntü kesinlikle cazibene gölge düşürdü! Oysa ne şans ki gereğinden fazla hoşlandığım,

derinden gelen bir sesin var, dolayısıyla bu durum o hayvan ve oluk olayını etkisiz kılıyor.”

Néomi ondan etkileniyormuş gibi davrandığı zaman Conrad dönüşümlü olarak ondan bir hoşlanıyor bir nefret ediyordu. “Çok kolay göz ardı edilebilirmiş gibi konuşuyorsun.”

“Geçmiş geçmişte kaldı Conrad. Artık bundan dersini alıp yoluna devam etmelisin. Eğer senin mantığına sahip olsaydım hep bir burlesk dansçısı olarak kalırdım. Bana müthiş keyif veren bir mesleği yani bir balerin olmayı asla arzulamazdım. Kaçırдың onca şeyi düşün. Gelinini, bir aileyi, huzuru. Benim aksime, senin bir geleceğin olabilir; yalnızca senin sahip çıkmanı bekleyen bir gelecek. Eğer geçmişe bakmaktan vazgeçersen önünde çok şey olduğunu görürsün.”

Tam da bu durum Néomi’yi onun için çok tehlikeli kılıyordu çünkü Néomi, olabilecek bir sürü şeyi hayal etmesine neden oluyordu. Ona gelini olarak sahip çıkmak gibi.

Conrad’ın hayali... Néomi’nin kör talihi. Başını sertçe iki yana salladı. Lanet gerçek olsa bile Néomi’ye dokunamazdı. Ona fiziksel olarak hiçbir zarar verilemezdi. Ama yine de Tarut’a karşı savunmada olacaktı. “Néomi, ağabeylerim döndüğünde anahtarını almak zorundasın.”

Néomi ona gizemli bir şekilde omuz silkti, bu hem her anlama geliyordu hem de hiçbir anlamı yoktu. “Yorgunum, *mon grand*. Uyuyacağım.”

Conrad’ın Fransızcası iyiydi. *Mon Grand*, *koca adamım* anlamına geliyordu. Sevgi anlatan, bir yandan da dalga geçen bir ifadeydi.

“Nereye gidiyorsun?” Conrad evin içinde onu aradığı zaman, ana yatak odasını ve birkaç parça mobilyayı görmüştü ama Néomi’nin onunla birlikte değilken gittiği yer orası değildi. Gizli bir saklanma yeri olmalıydı.

“Ah, bir oraya bir buraya.”

“Yarın geri gelecek misin?”

Néomi ona doğru hafifçe süzüldü. “Dürüst olmak gerekirse, vampir,” elini bir kez sallayarak Conrad’ın alnındaki saçı geri itti, “böyle çekici olmaya devam edersen nasıl uzak kalabilirim ki?” Bunu söyler söylemez ortadan kayboldu.

Ama geri gelecekti. Çünkü *kendini tutamıyordu*.

Conrad ansızın dudaklarının kıvrıldığını fark etti.

18. Bölüm

Néomi, “Ayrıca gayet iyi gidiyorduk...” diye mırıldanınca Conrad’ı biraz daha sinirlendirdi.

Son üç gündür Conrad’ın iyileşme süreci düzgün gitmiyor, hatta geri dönüşler ve keskin dönemeçlerle dolu engembeli bir yolda ilerliyordu.

Şu anda da bir geri dönüş yaşıyorlardı.

“Néomi, anahtarını getireceğine dair bana söz ver!” Néomi’nin oturduğu pencerenin pervazının önünde tehditkâr bir şekilde yürüdü. “Ağabeylerimin bu akşam geleceklerine hiç şüphe yok.”

Zaten bir gün geç kalmışlardı. “Sana bu konuyu konuşmak istemediğimi söyledim.” Ona özgürlüğünü vermek, Néomi için bir seçenek dahi değildi. Murdoch eğer Conrad çok kısa bir süre sonra serbest bırakılırsa tekrar kötüleceğini söylemişti ve Néomi’ye hâlâ onun yanlış bir zamanda öfkeye kapılırsa ağabeylerine saldıracağından korkuyordu.

Eğer bu konudaki kararlılığı zedelenirse, sadece Conrad’ın daha iki haftadan az bir süre önce Nikolai’nin suratına kan tükürdüğünü kendine hatırlatması yeterdi. Vefalı ağabeyleri asırlardır onu ara-

muşlardı. Néomi biraz gelişme kaydetti diye onu budalaca serbest bırakacak kadar aptal bir hayalet değildi.

Ondan anahtarı saklamak tehlikeliydi; öfkelenmesine neden olacağını biliyordu ama Conrad'ın yavaş yavaş ve gerçek bir iyileşme kaydetmeden bu konunun üzerinde durmasını istemiyordu. Anahtarın Néomi'de olduğunu bilirse, onu almak için üstelemekten ve Néomi'nin gözünü korkutmaktan başka bir şey yapmayacaktı.

Néomi, ona hiç yalan söylememiş, bunun yerine konuyu sap-tırmıştı ama Conrad, özgürlüğünün aracının Néomi'de olduğunu ve stüdyosundaki bir bale ayakkabısının içinde saklı durduğunu keşfederse ölümcül olacağını biliyordu.

Conrad yürümeyi bıraktı. "Ağabeylerimi kahraman olarak gördüğünü biliyorum ama bir gelişme kaydetmezsem beni öldürecekler, Néomi."

Néomi buna inanmıyordu fakat Conrad'ı ikna edemeyeceğinin de farkındaydı. "Burada sana zarar verilmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Vampiri öldürmeye kalkışan kim olursa olsun kendini nehirdeki *timsahlara* atılmış bulurdu.

"Tehlikenin ne olduğunu bilmiyorsunuz!" diye parlayan Conrad âdeta bağıırıyordu. "Onları duymamış olma ihtimaline karşı söyleyeyim, beni 'ızdırabımdan kurtarmak' istiyorlar!" Çenesindeki bir kas seğirdi; bu daima hiddetin yaklaştığına işaret ederdi.

Ne yazık ki Conrad hâlâ hiddetlenme potansiyeline sahipti. Onun gibi bir erkek, tutsak olmaya dayanamazdı. Bu durum Conrad'ın süregelen bir güçsüzlük duymasına ve öfkesini kontrol etmekte güçlük çekmesine neden oluyordu.

Conrad bazen patlamak üzere olan bir barut fıçısı gibi görünüyordu. Ama yine de Néomi onun keskin tavırlarını dürüst ve

saf buluyordu. Louis tamamen maskeler ve hilelerle kaplanmıştı. Conrad'ın öfkesi ham ve yalındı. Tam olarak neyle karşılaşacağını bilirdiniz.

Tabii bu, Conrad'ın onu incitmesini uysal bir şekilde kabul edeceği anlamana gelmezdi. Bir zamanlar insanlara sınırlar koymakla ilgili bir makale okumuştı. Eğer kabul edilemez davranışları varsa, onları daha fazla ilgiyle ödüllendirmemek gerekirdi. Conrad keyfini kaçırınca Néomi onu terk etti, ki bu da onun öfkesinin daha da artması gibi berbat bir sonuç doğurdu.

Eninde sonunda öfkesi dinerdi ve Néomi'yi nehir kıyısında ya da bakımsız bahçede bulurdu. Néomi'nin yüzüne bakmadan elini uzatır ve ters bir şekilde, "Gel," ya da "Uzaklaşma," gibi bir şey söylerdi.

"Lanet olsun, Néomi! Neden bunu benim için yapmıyorsun ki?"

Conrad, duvarına yumruk attığı zaman Néomi'nin tahammülü kalmadı. "Senden defalarca evime zarar vermemeni istedim, Conrad," dedi elinden geldiğince sakın bir ses tonuyla. "Evim çok iyi görünmeyebilir ama sahip olduğum tek şey. Benim isteklerime saygı gösteremezsen, o zaman ben de senin etrafında olmak istemem."

Conrad takip edemesin diye dışarıya, öğleden sonra güneşine ışılandı. Otların bürüdüğü bahçede dolaştı. Oradan bakımsız bir patikadan geçerek nehir kıyısına süzüldü.

Yaklaşırken, görünmeyen yaratıkların suyun altından süzülüp düklerini duydu. Néomi'yi kolaylıkla seziyorlardı. Neden diğerleri de sezemiyordu? Neden sadece *Conrad ve hayvanlar* olmak zorundaydı ki?

Conrad ne zaman öfkesini kontrol etmeye çalışsa buraya gelip volta atardı. Néomi kıyı boyunca sıralanmış servilerin etrafında

kıvrılan eskimiş yolu gözetlerken bir başka sızı duydu. *Onunla ne yapacağım ben?*

Conrad çok fazla çaba gösteriyordu. Ayrıca gelişme kaydetmişti.

Néomi onu bir zamanlar olduğu asker gibi, bir bez alarak kirli çizmelerini elinden geldiğince iyi temizlerken görmüştü. Her gün duş alıyor, dişlerini fırçalıyor ve tıraş oluyordu. Yani, belki gün aşırı tıraş oluyordu ama Néomi onun kirli sakalını da seviyordu. Her günbatımında iğrenmesini bastırmaya çalışarak bir kupayla ağabeylerinin bıraktığı kandan getiriyordu ve Conrad, sırf bunu getirmesi Néomi'nin çok fazla güç kullanmasına neden olduğu için içiyordu. Rengi şimdiden daha iyiydi ve kasları geliyordu.

Ayrıca Conrad iyileştikçe –bunu yapmaya ihtiyacı olan iki kişi olarak– daha fazla konuşuyorlardı. Genellikle bir ritim yakalıyorlar ve düşünceleri birbirlerini tamamlıyormuş gibi sohbet ediyorlardı. Néomi, “Konuştuğumuz zaman kelimelerimizin akışı hoşuma gidiyor. Her şeyi yorumlamaya ya da açıklama yapmaya gerek yok; sanki ikimiz de birbirimizi anlıyormuşuz gibi bir. Dans etmeye benziyor,” demişti.

“Veya seks yapmaya mı?”

Néomi gülümsemişti. “Sadece çok iyiye.”

Conrad kendinden emin bir ifadeyle başını sallamıştı. “O halde çok iyi seks yapardık.”

Tanrım, gerçekten de yapardık...

Her geçen gün birbirlerine daha çok uyum sağlıyor gibiydiler. Evet, Conrad yarı deliydi ama prezervatif, ayçöreği ve sütyen çalmaya

meyilli bir yasaklı dönem¹² hayaleti olarak, kendisi de gerçekte tam bir temas içinde değildi.

Conrad onu görebiliyordu ve Néomi'nin varlığı zihnini yatıştıran tek şey gibi görünüyordu. İyileşiyordu ve Néomi de seksen yıldır hiç olmadığı kadar mutluydu. Bu kırık dökük yerde, iki kırık dökük ruh olarak bir tür rahatlama bulmuşlardı.

Belki de onun buradaki varlığı, Néomi'nin sandığı gibi kaza eseri değildi. Néomi tüm bunların tesadüfi olduğuna inanamazdı. Conrad, onu bu lanetli ölüm sonrası hayatından kurtarmak için burada olabilir miydi?

Veya Néomi, Marguerite L'Are'den alması gereken dersi almamış olabilir. Néomi'yi kurtaracak biri varsa, o da kendisiydi...

Akşam karanlığı çökünce Conrad yanına geldi.

Bir şekilde hem gururlu hem de pişman görünerek, "Artık evine zarar vermeyeceğim," dedi.

"*Merci d'avance.*"¹³

Conrad elini uzattı. "Benimle birlikte içeri gelmeni istiyorum."

"Hayır, Conrad. Bu akşam olmaz," deyince Conrad'ın dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Néomi reddedişinin, Conrad'ı sadece ona yakın olmak istediği için hayal kırıklığına uğratmadığının farkındaydı. Conrad'ın, sanki Néomi buna ihtiyaç duyacakmış gibi, onu *korumak* için güçlü bir istek duyduğuna inanıyordu.

Conrad sanki buna hakkı olduğunu hissediyordu.

12 A.B.D'de 1920-1933 yılları arasında alkollü içeceklerin üretiminin ve satışının yasak olduğu dönem. (ed.n.)

13 (Fr.) Şimdiden teşekkürler. (ed.n.)

Artık ne zaman Néomi'ye baksa gözleri kararıyor ve çok daha sahiplenici bir hal alıyordu...

"Bazı şeylere zarar vermiş olabilirim ama bir kısmını da onardım," diye gösterdi.

"*C'est vrai.*"¹⁴ Giriş yolundaki eski bir barakada bazı aletler bulunca pencere pervazlarını onarıp yerle bir ettiği kapıyı tekrar takarak malikâneyi sağlamlaştırmıştı.

Ardından Néomi'yi sıcak ve güvende tutma dürtüsüne esir olmuş gibi, büyük yatak odasını onun için yaşanılır bir hale getirmişti. Odanın karyolasına yeni yatak getirmiş ve bulduğu uygun mobilyaları yerleştirmişti. Tavan arasında Néomi'nin bile orada olduğunu bilmediği antika bir şifonyer ile sandalye bulmuştu.

Şöminenin bacasını mucizevi bir şekilde temizlemiş ve üşüyor gibi görünmemesine, Néomi'nin kesinlikle üşümemesine rağmen ateşi yakmıştı ve Néomi'yi bundan böyle bu odada onunla birlikte uyuyacağı konusunda bilgilendirmişti.

Ses tonu Néomi'ye, onun bir aristokrat olarak doğmuş, on yedinci yüzyıl savaşçısı olduğunu hatırlatmıştı. Conrad Wroth isteklerinin yerine getirilmesine çok alışmıştı.

Néomi'nin, adamın baskın tavrının *très charmant* olduğunu düşünerek sadece gülünce Conrad afallamış gibi görünmüş ve Néomi zaten kalacak bir yeri olduğunu hatırlatınca da sinirlenmişti.

Néomi'nin her gün gittiği saklanacak bir yerinin olması gerçeği Conrad'ı inanılmaz derecede rahatsız ediyordu...

"Peki gelecek misin?"

Néomi hiçbir hareket yapmayınca Conrad'ın onu içeri girmeye zorlamak için müthiş derecede can attığını söyleyebilirdi. Dokuna-

14 (Fr.) Bu doğru. (ed.n.)

bileceği bir bedeni olsaydı, onun kendini içeri zorla sokacağından, Conrad'ın omzunda sallanacağından hiç şüphesi yoktu.

Bu dađ gibi adam dikkate değer ve *her konuda* güvendiği gücünün Néomi'de işe yaramadığını öğreniyordu.

İlk defa fiziki bir yapıya sahip olmaması bir avantaja dönüşüyordu.

Conrad onunla birlikte olmak isterse ya Néomi'yi buna razı etmek ya da en başından gitmesini önlemek zorundaydı.

"Bu akşam olmaz dedim." Kendi isteğiyle ondan ayrı kalmak, Néomi için de bir ızdıraptı. Ama Conrad'ın öfkesini evinden –veya ondan– çıkarmayı alışkanlık haline getirmesine izin veremezdi.

Sinirle, "İstediğini yap," diyen Conrad, Néomi'nin yanından ayrıldı. Ancak Néomi, Conrad gitmeden önce çenesindeki kasın seğirdiğini gördü.

Gecenin geç saatlerinde Conrad'ın bağırdiğını duyduğunda Néomi stüdyosunda henüz uykuya dalmıştı.

Néomi daha bunu yapmaya karar bile vermeden onun yanına ışınlandı. Oraya ulaştığı anda, Conrad ciğerlerini yırtarcasına bir kez daha bağırarak yataktan fırladı, öyle yüksek sesle haykırmıştı ki pencereler titredi.

Néomi hızla yanına gelince Conrad bacaklarını aşağı sallayarak yatağın kenarına oturdu.

"Conrad, tamam. Sadece bir rüyaydı."

Dirseklerini dizine koyup, kelepçeli elleriyle başını tutarak sallandı. "Beynim... o kadar dolu ki." Başını o kadar çok sıkıyordu ki, Néomi kafatasını kıracağından korkuyordu.

"şışşt, şışşt, *mon coeur*." Telekinezi yöntemiyle sırtını okşadı. "Bitti."

"Ben... ben artık böyle olmak istemiyorum!" Ses tonu kederliydi.

"Çok daha iyiye gidiyorsun," diye mırıldandı Néomi. "Kısa süre içinde bu kâbusları görmeyeceksin."

Conrad sanki onun varlığının farkına yeni varmış gibi gözlerini kısarak baktı. "Sen... öldürüldün. Bana yaptıklarımı ve sonuçlarını hatırlatıyorsun," diye hıçkırır gibi konuştu. "Ayrıca bana... eğer... farklı olsaydım neye sahip olabileceğimi gösteriyorsun." Başını tekrar kavradı ve homurdanarak, "Sen geçmişimdeki yanlıştın. Geleceğimden eksik," dedi.

Néomi onun, söylediklerinin çoğunu hatırlamayacağını biliyordu ama kendisi hatırlayacaktı. "Conrad, senin geleceğin belirlenmedi. Yeniden iyi şeylere sahip olabilirsiniz."

"Sen benim için mükemmel cezasın."

"Ah." Şaşkına dönen Néomi gitmek üzere kalktı.

Conrad, onu durdurmak için uzandı. Kocaman yumrukları havada kapanınca döndü ve hayal kırıklığıyla yatak başlığına vurdu. Kıpırmızı yanan ifadesiz gözlerle hırlayarak, "Şimdiye kadar hiçbir erkek kefareti bu kadar çok istemiş midir?" diye sordu.

Néomi hiçbir şey söylemedi, yalnızca onun yanına yerleşerek saçlarını adamın alından geriye attı. Onun bu kadar acı içinde olmasından nefret ediyordu ve onu kurtarabilmeyi diliyordu. O bir zamanlar hayata daha büyük bir nedenle gelmiş bir kahramandı ama şimdi acı çekiyordu.

Néomi, onun kurtarılmaya ihtiyaç duyan kırılgan bir adam olduğunu fark etmişti. Son üç gündür kurtarılmayı *hak ettiğine* ikna olmaya başlamıştı.

Bu görevin kendine düştüğünü ise tam o anda fark etti.

Ama ona nasıl yardım edebilirdi ki? Derin bir nefes alarak onu tekrar uzanmaya ikna etti. Néomi içki ve cümbüşten birazcık daha

fazla önemsendiği bir fahiŖe grubunun içinde büyümüş bir dansçıydı. Vampirleri uçurumun kenarından çekip çıkarmak konusunda ne bilirdi ki?

Yalnızca elinin altındaki araçları kullanmak zorundaydı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse viskinin ve kahkahanın teskin edici özelliklerine gereken değeri verilmemişti.

19. Bölüm

“Senin dostun kim, *mon grand*?” diye tatlılıkla konuşurken iki şişeyi havada uçuruyordu. “Conrad’ın sevdiği kim?”

Conrad şömineye eğilmiş, ateş yakıyordu. Dışarıda hava fırtınalıydı fakat içerisi konforlu olacaktı. “Neyimiz var?” Ayağa kalkan Conrad ellerini pantolonuna sildi, sonra da şöminenin önündeki koltuklardan birine oturdu.

“Senin için bir hediye.”

“Bir... *hediye* mi?” Kendisi bile sesinin şaşkın çıktığının farkındaydı.

“*Oui*, aynı zamanda armağan da denebilir. Ya da Fransızca *un présent*.”

Conrad, ondan şişeleri aldı ve birinin üzerindeki etiketin tozunu sildi. Ağzı açık kaldı. “Bu 1925’ten kalma Glen Garioch!” Diğer etikete bakarken bile tereddüt içindeydi. “1924, Macallan. Néomi bu yaklaşık yüz bin dolar değeri olan bir viski. Bunu içemem; satabilirsin. Ya da senin adına birine sattırabilirsin.”

“Parayla ne yapacağım ki? Kasamda fazlasıyla var. Ayrıca seni içerken görmek beni çok daha mutlu eder.” Hemen arkasında süzülüyor, omzunun üzerinden söylediği yumuşak sözler Conrad’ın tam da kulağına geliyordu. “Ve sonra bana o derinden gelen gür sesinle

ağır ağır açıklamalısın. Hafif mi yoksa sert mi? Dilinin üzerine nasıl yayılıyor? Sıcaklığın içine işlemesi ne kadar sürüyor?”

Telefon rehberi bile okusa kulağa erotik gelir. “Emin misin?”

“Şerefe!” Tuhaf, hafif bir gülümsemeyle ekledi: “*Á votre santé.*” Sağlığına.

“O halde bunu içmek ve seni dans ederken seyretmek istiyorum.”

Néomi ondan hoşnut görünüyordu ve Conrad o görüntüye asla doymayacaktı. “Dans etmek ve vampirim içmesini seyretmek istiyorum.”

Vampirim... Lanet olsun, Néomi’nin ona bu şekilde hitap etmesi hoşuna gidiyordu. Flört ettiğini biliyordu ama memnuniyetini gizleyemiyordu.

Macallan’ı açtı ve içindeki havanın dışarı çıkmasını sağladı. Kokusu burnuna gelince dudakları kıvrıldı. Bu Conrad’ın, eskiden yaptığı gibi bir amaç için kullandığı içkilerden değildi. Öncelikle, öfkesini dindirmek için buna geçmişte olduğu kadar ihtiyaç duymuyordu. Daha da önemlisi, bunun gibi bir şişe tadının çıkarılmasını talep ederdi...

“Geri döneceğim,” diyen Néomi gözden kayboldu.

O ne zaman gitse huzursuz olan Conrad gerildi ama Néomi dakikalar sonra bir elinde eski bir gramofon ve diğer elinde kristal bir bardakla geri döndü. Bardağı Conrad’a verdikten sonra gramofonu yere koydu. Gramofonu çevirdikten sonra iğnesini yerine yerleştirdi ve hafif bir caz müziği cızırtıyla çalmaya başladı.

Néomi bir sunucu gibi konuştu: “Ve şimdi! Matine başlasın! Üstün yetenekli Bayan Laress şanslı bir izleyici için sanatını sergileyecek!”

Cilveli bir şekilde gülümsedi. “Gençken sergilediğim eski bir dansı hatırladım. Sanırım bundan hoşlanacaksın...”

Nadir bulunan viskisini havalandırırken Conrad, bugüne dek gördüğü en güzel kadının yalnızca onun için dans etmesini seyretmek için koltuğuna yaslandı.

Néomi'nin yanakları kızarmasa da hâlâ Conrad'a hoş geliyordu, özellikle de hareket ettiği zaman. *Hipnotize ediciydi.* Néomi için bu dans, parmaklarının ucunda dönüşünü yaparken ona dönecek veya bacaklarını açarak yaptığı harekette ona gülümseyecek veya göz kırpacak kadar zahmetsizdi.

Néomi anı yaşıyordu, kolayca gülüyor ve sürekli flört ediyordu. Mutluluk, doğal haliydi ve bu Conrad'ı hem şaşırtıyor hem de ona çekici geliyordu. Uzun hayatı boyunca bu duygu hali Conrad'ı sürekli es geçmişti. Ama Néomi'nin bunun nedeniyle ilgili bir teorisi vardı: "İnsanlar mutluluğun kolayca kucaklarına düşeceğini sanır. Bunu istemek zorundasın. Ayrıca bazen tekmeleyip çılgılık attığında bile onu elinde tutmak zorundasın."

Néomi öldürülmüştü, bir bedeni yoktu ve buna rağmen elde edebildiği bütün zevklere *tutunuyordu.* Conrad buna saygı duyuyordu.

Şimdiyse Conrad'ı yalnız başına nasıl cezbedeceğini içgüdüsel olarak biliyormuşçasma dans ediyordu. Onun için nasıl karşı konulmaz olacağını biliyormuşçasına. O halde neden karşı koymaya çalışıyordu? Neden ona duyduğu çekim gücüne karşı çabalıyordu?

Çünkü Néomi onun hislerine karşılık verirse, Conrad sonunda onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

Burada gelişme kaydediyordu ama akli tamamen yerine gelmemiştir, hâlâ ara sıra öfkelenmekten ve eziyetli kâbuslar görmekten muzdaripti. Gerçek hayatta serbest kaldığı zaman ne yapacaktı? Güçlerini hasat etmeye bağımlı olmuşken düşmanlarının kanını içmekten kendini alabilecek miydi?

Asırlardır düşmanları, Conrad'ın önem verdiği her şeyi keşfetmekte kararlı davranmışlardı. Ama diğer taraftan bu, İrfan'da

dile getirilmeyen bir kuraldı. Ölümsüzler, o kadar uzun bir süre yaşadıktan sonra ölümden zevk almayabilirlerdi; en iyi pazarlık aracı aileden ya da sevilen birinden intikam almaktı. Ancak onca yıl boyunca Conrad'ın hiç kimseye karşı sorumluluğu olmamıştı.

Conrad böyle bir sorumluluğa ilk kez sahip olmuş ve körü körüne Néomi'ye bağlanmıştı.

Başını iki yana salladı. Hayır, düşmanları Néomi'ye zarar veremezdi, onu asla kaçıramaz ya da yaralayamazlardı. Belki de ona karşı bu tuhaf duyguları rahatça hissetme nedeninin bir kısmı da buydu çünkü Néomi'ye kendisinin de zarar veremeyeceğini biliyordu. Serbest kalsa bile, kontrolünü kaybetmesi durumunda ona kazayla da olsa zarar veremeyecekti.

Ama nasıl serbest kalacaktı? Onları Néomi'nin varlığına inandırmaya çalıştığı günden beri ağabeylerinden biri bile geri dönmemişti. Oblak Dağı'na, Çileşekler'in Kalesi'ne gitmek için ayrıldıkları günden beri.

Conrad, bunun iki şeyden biri anlamına geldiğini biliyordu.

Kristoff, onların Conrad'ı hayatta tuttuklarını keşfetmiş olabilirdi. Çileşekler'in düzenindeki ikinci kural neydi? *Kayıplar'ı düşünmeden öldürün.* Ağabeyleri sırf Conrad'ı hayatta tutmak uğruna ihanet ediyorlardı. Kristoff büyük bir olasılıkla onları Oblak Dağı'na hapsedmiş ve Conrad'ın yerini söyler söylemez onları bırakacağına söz vermiş olabilirdi.

Ki bunu asla yapmazlardı. Yaptıkları bütün hatalara rağmen düzgün adamlardı ve sadıktılar.

Diğer olasılık? Çarpışmada ölmüş olabilirdi. Ve Conrad bu konuda ne hissedeceğini bilemiyordu. Son hafta süresince gayet iyi farkına varmıştı ki, ağabeyleri olmasaydı Néomi'yi asla tanımayacaktı.

Artık bir şekilde daha mantıklı olduğu ve en fena öfkesini bile bastırabildiği için üçünü de kaybetme düşüncesi onu gerçekten sıkıntıya düşürüyordu.

Néomi'ye geçmişinin detaylarını anlatmak aklını geçmişteki daha iyi zamanlara gitmeye zorlamıştı. Nikolai'ın kendisini sürekli düştüğü zor durumlardan nasıl çekip çıkardığını hatırlamıştı. Dört kardeşin, kasabayı savunma kontrolünü üstlenmek için aldıkları hayati kararı düşündü: *Başka hiç kimse işi bitiremez.* Conrad, içlerinden birinin bile tereddüt etmeyişinden nasıl gurur duyduğunu hatırladı. Ağabeyleri hayattaysa, planladığı gibi onları yok edemeyecekti. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu ama onları öldüremezdi de...

Néomi, "Viskiyi denemek istemiyor musun?" diye sordu dansına ara vererek.

"Ne? İstiyorum." Viskiye, her yılı için bir dakikalık havalandırmayı planlamıştı. Fakat Néomi beklenti içinde görünüyordu. Conrad yarım saatten fazla bir sürenin yeterli olacağını ve tadının zamanla yoğunlaşacağını düşündü. Bardağa biraz döktü ve çevirecek etrafına yayılmasını sağladı.

İlk yudumunu aldığı anda gözlerini zevkle kapamamak için kendini zor tuttu. "Tanrım, bu hep olması gereken gibi." Tadı canlandırıcı olduğu kadar akıcıydı, içeriğindeki kiler belirgin ama bütünleyiciydi.

"Her zaman içtiğinden daha mı iyi?"

"Diğer viskilerden mi yoksa kandan mı?"

"Her ikisi de."

"Diğer viskileri utandıracak kadar iyi ve içtiğim kandan da daha iyi."

Conrad içgüdüsel olarak onun kanıyla kıyaslanmayacağını biliyordu.

"*Bien,*" dedi Néomi adımlarına devam ederek.

Bakışlarıyla onu takip ederken, solgun tenini sivri dişleriyle kesmenin neye benzeyeceğini merak etti. Kanlı canlı bir kadın olsaydı acaba boynunu emerken göğüslerini kavramak neye benzerdi?

Bugüne dek hiçbir kadının göğüslerine dokunmamıştı. Néomi'nin göğüslerinin nasıl hissettireceğini sık sık hayal etmeye çalışıyordu. *Sert avuçlarına karşı yumuşacık olacaklar ve ona teslim olacaklar...*

Conrad her zaman kendine ait bir kadının özlemini çekmişti. Onu keşfedip nasıl zevk vereceğini bulana kadar günlerce yataktan kalkmasına izin vermediğini hayal etmişti. Ondan ayrılmak zorunda kalırsa kadının kendisi özlem çekmesini ve içine girerken ismin haykırmasını nasıl sağlayacağını öğrenmek istemişti.

Fransız aksanıyla, şehvetli bir tonda ismini haykırmasını...

Kalçasını okşarken aynı zamanda göğüs uçlarını emmek gibi fanteziler aniden zihnine doluşuverdi. Defalarca boşalmasını sağlana kadar ufak tefek solgun bedenini saatlerce okşamak...

"Mutlu görünüyorsun, *mon trésor*."

Conrad yumruk yaptığı eline doğru öksürdü. "İtiraf etmeliyim ki eskiden daha beter hapislerde bulunduğum da olmuştu." Üstelik böyle baştan çıkarıcı hücre arkadaşının da bir zararı dokunmazdı. Her ne kadar Tarut'un peşine düşme isteği giderek artıyor olsa da ve avlanma alanı onu beklese de bir yandan kendini, Néomi'yi kısa bir süreliğine bile burada bırakma fikrini sorgularken buluyordu.

Néomi birden etrafında döndü ve Conrad'ın yanağına cızırtılı bir öpücük kondurdu. Conrad'ın gözleri şüpheyle kısıldı ancak Néomi sadece güldü. "Buna yakınlık denir."

Conrad onun flört ettiğini sanmıştı çünkü bu Néomi'nin doğasıydı. Ama acaba gerçekten... onunla *ilgiliyor* olabilir miydi? Kırmızı gözleri ve yara izleri olduğu halde onu çekici buluyor olabilir miydi? Belki de tıpkı onun gibi Néomi de daha fazlasını istiyordu.

Ancak öte yandan Néomi'yi etkileyecek bir başkası yoktu. Burada hiç rakibi yoktu.

"Neden bana sevgi gösteriyorsun?"

Néomi, "Çünkü ben... öyle hissediyorum," dedi.

"Neden?"

Néomi kahkaha atarak, "Neden, neden, neden? Güzel olan her şeyi sorgulaman mı gerekiyor?" diye sordu.

"Mantıksız olunca evet. Benim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun..."

"Senin hakkında başka herhangi bir kadının bildiğinden fazlasını biliyorum, *n'est-ce-pas*? Gizli gizli bağıra çağıra kaçmamamı umarken, sırların ortaya çıktı diye sinirini benden çıkarmana gerek yok. Hepsini biliyorum ve hâlâ buradayım." Gözleri parlayarak ve dudakları kıvrılmış bir halde, "Ayrıca senin en sevdiğim erkek olduğunu biliyorum. *Dans le monde entier*¹⁵," diye ekledi.

"Çünkü tüm dünyada seni görüp duyabilen sadece benim." Néomi gizemli bir şekilde omuzlarını silkti. Conrad onun büyük bir olasılıkla oyun oynadığını ve anlamsızca flört ettiğini biliyordu. Ama lanet olsun, Néomi'nin sözleri onu yine de etkiliyordu. Duygusallık gerçekmiş gibi davranmak gittikçe daha kolay geliyordu.

"Sevgiyle ne yapacağını bilmiyorsun, değil mi?"

"Benim... hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. "Nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyorum. Bazen kendimi zayıf hissetmeme neden oluyor. Bazen sen de öyle hissetmeme neden oluyorsun."

"Senin kadar kuvvetli bir adam nasıl olup da zayıf hissedebilir asla anlamayacağım. Bu canımı sıkıyor. Öyle hissetmemen için neyi değiştirmem gerekiyor?"

15 (Fr.) Tüm dünyada. (ed.n.)

Bir eliyle yüzünü ovuşturarak düşündüğünü ifade etmeye çalıştı. "Sen ve yaptığın her şey bana o kadar yabancı ki, zaman zaman huzurumun kaçmasına neden oluyorsun."

"Ne gibi?"

"Kahkahaların. Sanki günün her saniyesini gülebilmek ya da cilve yapabilmek için zaman kollayarak geçiriyor gibisin."

"Kulağa berbat geliyorum. Benim yanımda durmaya nasıl dayanıyorsun? Bu senin azizlere benzeyen sabrın ve soğukkanlılığından kaynaklanıyor olmalı." Conrad'ın bardağını tekrar doldurdu.

20. Bölüm

Néomi dansını bitirince Conrad'ın yanındaki koltuğa süzüldü. Düşünceli vampir ateşin önüne iki koltuk çekmişti. Conrad, ona hayalet yerine gerçek bir kadın gibi davranmaya devam ediyordu. Ona kapıları açıyor ve asla tutamayacak olmasına rağmen çoğu zaman elini uzatıyordu.

Bu tür küçük şeyler Conrad'ın cazibesini daha da çarpıcı hale getiriyordu.

"Conrad, Kapsliga'da olmak nasıl bir şeydi?"

"Disiplinli," diye kısa bir cevap verdi, Néomi'nin buradan nereye varacağını tahmin etmişti.

"Sakınmak çok zor muydu?" Conrad'm yaşamının bu bölümünü daha da fazla öğrenmek istiyordu. Néomi'nin bu konudaki ısrarcılığı büyük bir olasılıkla Conrad'm anahtar konusundaki ısrarcılığıyla aynı düzeydeydi. Ya da Conrad'ın *eski* ısrarcılığıyla.

Ondan anahtarı getirmesini istemiyordu çünkü ağabeyleri *artık gelmiyordu*.

Néomi, onların gelmeyişinin Conrad'da yarı yolda bırakılmış hissi uyandırdığından şüphe ediyordu. Onlara ne olduğunu merak ediyor olmalıydı. Gerçi Conrad bunu asla kabul etmezdi.

"Neden bu konuda çok meraklısın?" Viskiye yudumladı. Néomi şişeden içmesini beklediği halde, Conrad düzgün ve ağır bir şekilde bardaktan içiyordu.

"Çünkü senin hakkında daha fazlasını bilmek istiyorum."

"O halde neden Büyük Savaş hakkında soru sormuyorsun, en büyük zaferimiz veya zeki savunmamız hakkında..."

"Nedeni aynı zamanda *bir kadın* olduğumdan olabilir mi?"

"Bunu tartışamam." Bardağını ona doğru kaldırdı. "Ne istiyorsan sor."

Néomi oturuyormuş gibi yaptı. "Sırf yemin ettiğin için mi kendini tuttun?"

"Ağabeylerimi duydun... Wroth'lar sözlerini tutarlar. Bu yeterli olacaktı. Ama nasıl olsa cezbedecek çok fazla kadın da yoktu. Karşıma çıkacak sağlıklı kadınlar yok denecek kadar azdı. Özellikle de Murdoch'a çoktan kafayı takmamış olanlar." Bardaktaki viskiye dikkatle baktı. "Ve son belliydi. On üç yaşından otuz yedi yaşına kadar Kapsliga'da hizmet. Geriye yalnızca birkaç yılım kalmıştı."

"Günleri saydığına bahse girerim."

"Savaşın durulduğu zamanlarda sayıyordum." Kaşları çatıldı. "Ama sonra öldüm."

"Hiç ilgini çeken bir kız olmadı mı? Hiç âşık olmadın mı?"

"O tür duyguları düşünmeye bile zaman yoktu. Bütün gün çarpışmadaydım, sonra da her gece vampirlerle savaşıyordum. Herkesin aklındaki en önemli şey hayatta kalmaktı." İçkisinden bir yudum aldı ve uzunca bir süre gözlerini uzaklara dikti. O dehşet verici zamanları şu anda bile yaşıyor muydu? Néomi tam onu sohbete geri döndürmek üzereydi ki, Conrad gözlerini kırıştırdı ve "Peki ya sen? Petrolcüye âşık oldun mu?" diye sordu.

“Kesinlikle hayır.” Ayrıca o da Néomi’ye âşık değildi. O gece Louis hançerini kullanınca Néomi onu o güne dek hiç olmadığı kadar iyi anlamıştı. Louis, onunla birlikte olmak istediği için değil, onu cezalandırmak istediği için çılgına dönmüştü. Vücudunun üzerine hangi duygularla saldırdığının bir önemi yoktu, onu kininden öldürmüştü.

“Birlikte olduğun erkekler... onlardan birini sevdin mi?”

“Onlara karşı büyük bir düşkünlüğüm vardı. Ama kalıcı bir sevgim olmadı.”

“Neden seni kazanamadılar?” Sanki Néomi’nin vereceği cevap onun için çok önemliymiş gibi öne doğru uzandı.

“Ah, yanlış bir şey yapmadılar. Ben sadece uygun kişiyi bulmadım.”

“Seni... tatmin ediyorlar mıydı?”

Başlangıçta olmasa da, eninde sonunda tatmin etmişlerdi. “Bunu garantiye aldım. Bir erkekten ne beklediğim ya da neye ihtiyacım olduğu konusunda utangaç değildim.” Conrad kaşlarını kaldırdı. Néomi onun, bu sözlerini sorgulamak için can attığını anlamıştı ama tekrar ona odaklanmak istiyordu. “Fiziksel ihtiyaçlarının nasıl üstesinden geldin?” Conrad’ın yüzü kızarınca da, “Ah, anlıyorum,” dedi.

“Hem de çok,” diye boğuk bir sesle kabul etti.

“Nasıl bir duygu olduğunu çok merak ediyor muydun?”

Conrad bir an tereddüt ettikten sonra Néomi’nin gözlerine baktı. “Hâlâ ediyorum.”

Néomi nefesini hafifçe üfledi, ilk defa bir erkeğin aklını başından alabileceğini düşünüyordu.

Néomi, Conrad’la kolayca başa çıkabileceğini düşünmüştü, çünkü daha önceki erkekler ona hiç uygun değildi. Ve Conrad’ın hiç tecrübesi yokken, o gayet tecrübeliydi.

Oysa Conrad Wroth ortalama bir erkek değildi. O aslında gerçek bir erkek bile değildi. O, bariz bir şekilde istemiş olsa da hiçbir kadına sahip olmamış bir ölümsüzdü. Néomi, onun içindeki dışarı çıkmayı bekleyen, patlamaya hazır tutkuyu seziyordu.

Bundan faydalanan bir kadın olabilmeyi ne kadar isterdi! Bir bedene sahip olmaması onu hiçbir zaman o an olduğu kadar kedere boğmamıştı.

"Bir kadına samimiyetle hiç dokunmadın mı? Hatta hiç... birini bir kere bile öpmedin mi?"

Conrad'ın omuzları gerildi. "Bu kadar soru yeter. Sana bu konuyu seninle konuşmak istemediğimi söyledim."

Öpmemiş. "Neden koşmayalım ki?" *Mon Dieu, hiçbir kadın ona dudaklarını sunmamış.* "Bu konu seni utandırıyor mu?"

"Utandırmamalı mı?" Gözlerini kaçırdı ve dişlerini sıkarak, "Acaba kendisiyle ilgili böyle bir durumu, güzel bir kadının bilmesini isteyecek bir erkek var mıdır?" dedi.

"Bilmesem, benimle flört etme tarzının bu olduğunu düşünürdüm."

Conrad kaşlarını çatı. "Benim tarzım. Daha tecrübeli bir erkeğin ilerleyeceği normal tarzın tam tersi mi? Bu konuda beni diken üstünde tutmanın peşinde olduğunu düşünüyorum. Seninle asla hayat kuramayacak olmam hoşuna gidiyor."

"Conrad, bu çok saçma."

"Öyle mi?"

"*Mais oui.* Konuyu netleştireceğim. Eğer sen ve ben bunu yapabilecek durumda olsaydık, şu anda seni baştan çıkartıyor olurum."

Conrad'ın yumrukları sıkıldı ve dudakları aralanarak beyaz dişlerini ve o seksi köpek dişlerini meydana çıkardı. "Bana sataşmayı seviyorsun, öyle değil mi?" Ayağa kalktı ve pencereye doğru

giderek dışarıdaki fırtınalı geceye baktı. "Ciddi olmadığın şeyleri söylemene gerek yok."

"Asla söylemem." Karşısındaki, bir doksan beş boyunda, seks bakımından toy olan, mükemmel bir erkekti. Ve Néomi ona sahip olmaya can atıyordu. Bu gerçeklikten başka hiçbir şey yoktu.

"O halde burada tek olduğum için beni çekici buluyorsun."

"Öyle değil." Ayağa kalkarak ona doğru gitti.

"Öyle değil mi? O zaman eskiden yatağa attığın adamlara mı benziyorum?"

"Zerre kadar bile değil."

"O halde *neden* beni baştan çıkarmak isteyesin ki?"

Néomi böyle bir soruyu beklemiyordu. "Çünkü bugüne kadar seni arzuladığım gibi bir erkekle hiç birlikte olmadım."

Conrad'ın kaşları iyice çatıldı. "Kırmızı gözlü bir vampirle mi?"

"Parmaklarımla kavramak için yanıp tutuştuğum kocaman kasları olan, güçlü ve enerjik bir erkek."

Conrad bardağını pencerenin pervazına koymak için döndü ama Néomi onun yutkunduğunu gördü. Conrad sonra ona döndü ve ilerleyerek tepesinden baktı. Néomi duşta yaptığı gibi, duvara ulaşınca kadar geriledi.

Conrad kelebeği ellerini kadının başının üzerine doğru kaldırdı ve yine vücuduyla Néomi'ninkini sardı. "Peki ya baştan çıkarmayı istiyorsam?"

İstemesi doğaldı. O kadar hoş bir şekilde hükmediyordu ki. "Neden sürekli beni kapana kısıtıyorsun?"

"Eğer sürekli ortadan kaybolmasaydın belki de yapmazdım. Ancak hava kadar tutulabilirsin ve bu o kadar sinir bozucu ki, *koeri*."

"O ne demek?"

"Cazibe demek."

Néomi gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Benim için kullandığın sevgi sözcüğü *cezbedenle* eşanlamlı mı?"

"Beni cezbederek delilikten alıkoyuyorsun." Sesini alçaltarak, "Beni bundan uzaklaşmaya özendirebilecek tek şeyle," dedi.

Néomi alt dudağını kemirdi. "Nereye gidersem gideyim peşimden gelir miydin?"

"Güneşe bile." Conrad çok yoğun hisler içindeydi. Bunlar daha önce yaşadığı duygular değildi; söyledikleriye tutamadığı sözlerdi. "Bana gelinimi nasıl baştan çıkaracağımı öğreteceğini söylemiştin. İlk dersimi almak istiyorum."

Néomi düşünemiyordu. "Ders mi?" Conrad o kadar çekiciydi ki. "Ah, evet. Şey, kadınla buna benzer bir pozisyondayken, ona iltifat edebilirdin."

Conrad, başını eğerek ona baktı. "Öyleyse ona gözlerinin çarpıcı olduğunu söyleyebilir miyim? Ne renk olduklarını sürekli düşünüp durduğumu?"

"Bundan gerçekten, gerçekten çok hoşlanırdı. Ardından yüzünü avuçlarının içine alıp başparmağıyla alt dudağını okşayabilirdin."

Conrad'ın kollarındaki kaslar şiştiğinde Néomi, ona dokunmak istediği için ellerini yumruk yaptığını biliyordu. "Peki benimle ilgilediğini nasıl anladım?"

"Büyük bir ihtimalle kollarını boynuna dolar ve seni kendine çekti," dedi Néomi ama yumrukları sıkılı bir halde kollarını iki yanında tuttu. Parmaklarını Conrad'ın ensesindeki çok uzamış olan saçlarına geçirmeyi ve ona her şekilde dokunmayı çok istiyordu. Ama yapamıyordu ve asla da yapamayacaktı.

Vücutumu sınıra getirmek üzere işe koyulduğunda o kasların gerilmesini asla hissedemeyeceğim. Kontrolünü yitirdiği ve şehvetinin içinde kaybolduğu o anı asla göremeyeceğim.

Néomi, ona asla haz veremeyecekti. Bencil bir şekilde, başka hiçbir kadının da ona zevk vermesini istemiyordu.

"Peki, sonra ne yapmalıyım?" Sesi viskiden hem pürüzlü hem de yumuşacık çıkıyordu.

Sanki onunla içmiş gibi Néomi de kendini uyuşmuş hissediyordu. "Gözlerinin içine bakardın, sonra da dudaklarını dudaklarına değdirmek için uzanırdın."

"Dudaklarımı değdirmek mi?" O da Néomi gibi kendini kapırmış ve ihtiyatı elden bırakmıştı. Ve Néomi bundan hoşlanıyordu. "Peki, ya daha sert bir şey yapmak isteseydim?"

Daha sert mi? Evet! Néomi kendini tuttu. "Ancak çoğu kadın mesafeli bir baştan çıkarmayı tercih edecektir. Beklemelisin ve bunu uzatmalısın. Ama kadının nefesini tuttuğu zaman, dudaklarını daha kuvvetli bir şekilde hapsedebilirsin."

"Nasıl?"

"Dilini yavaşça ağzının içine kaydırıp benimkine dokundurursun; yani onunkine." Başını iki yana salladı. "Onunkine."

Conrad dilini sivri dişlerinin üzerinde gezdirerek Néomi'nin erimek istemesine neden oluyordu. "Dokundurmak mı?"

"Eğer düzgün yapmayı başarırsan bir kadını sadece bir öpücikle çılgına çevirebilirsin. Ee... yavaş yavaş ilerlediğini düşün."

Conrad aralarında elektrik kıvılcımları oluşuncaya kadar yaklaştı. "Ona ne zaman dokunabilirim?"

Néomi, gözlerine bakakalınca onların kan kırmızısı değil, alev kırmızısı olduğunu gördü. "Eğer inlerse boynuna dokunabilirsin. Belki parmaklarının tersiyle kulağından köprücük kemiğine, oradan da

aşağı, göğüslerinin şişkinliğinin başladığı yere kadar okşayabilirsin. Ve bundan çok hoşlanırsa, aynı yolu dudaklarınla takip edebilirsin.”

“Sonra?” dedi hırıltıyla.

“İçgüdülerin ne söylüyor?”

“İçgüdülerim...” yiyip bitiren bakışları Néomi’nin kulağına, köprücük kemiğine ve oradan da aşağı, göğüslerinin başladığı yere doğru kayıyordu, “aşağı inmeye devam etmemi söylüyor. Dudaklarımla göğüslerine dokunmak için yapmam gereken ne varsa yapmamı. Yani onun göğüslerine.”

Bunu hayal eden Néomi omzunu hafifçe geriye doğru kavis yaparak göğsünü yukarı kaldırdı. “Onları nasıl öperdin?”

“Göğüs uçlarının çevresini öper, dudaklarımı teninde gezdiririm. Bundan hoşlanır mıydı?”

“Büyük ihtimalle enseni kavrayarak inlerdi.”

“Sonra dudaklarımı göğüs uçlarından birinin üzerine kapatırdım...”

“Onun, yani gelininin demek istedin.”

Conrad başını yavaşça iki yana salladı. “Herhangi birini öptüğümü düşündüğüm zaman seni hayal ediyorum. Sadece seni. Öyle değilmiş gibi davranamam.”

“Bu beni mutlu eder, Conrad. Çünkü başka bir kadını öpmeni istemiyorum,” diye mırıldandı.

“Neden?”

“Kıskanırdım ve vampirimi öptüğü için gözlerini oymak isterdim.” Conrad’ın kaşları çatıldı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Néomi sözünü kesti. “*Je suis sérieuse.*¹⁶ Şimdi bana daha sonra ne yapardın onu söyle.”

16 (Fr.) Ciddiyim. (ed.n.)

Onun doğru söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyor-muş gibi görünen Conrad, "Göğüs uçlarından birini dudaklarımla arasına alır ve emerek..." diye başladı.

"Sertçe mi?" dedi Néomi nefes nefese.

"Bundan hoşlanır mısın?" Néomi başını onaylar gibi sallayınca Conrad inlemesini bastırmadı. "Ardından sertçe emedim ve aynı zamanda seni dilimle yalardım."

Néomi'nin göz kapakları kapanmak üzereydi. Conrad o kadar seksi ve erkeksiydi ki. O kadar yoğundu ki. Nasıl olmuştu da bunca zaman "evet sevgilim" zihniyetli, yumuşak ve uysal işadamlarını çekici bulabilmişti? "Dudaklarının üzerimde nasıl hissettireceğini hayal ediyordum."

Conrad'ın boğazından kısa ve boğuk bir ses çıktı. "Bana gösterdiklerinden yola çıkarak göğüslerine dokunmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışıyorum."

"Sen de onlara dokunabilmek ister miydin?"

"Tanrım, evet," diye cevap verdi çabucak, sonra da kızardı.

"Onları çok düşünüyor musun?"

Conrad kısa bir süreliğine alnını onunkine doğru eğdi. "Bazı dakikalar diğer dakikalardan biraz daha az."

Néomi boğuk bir sesle kıkırdayınca Conrad onu eğlendirdiğine şaşır-mış gibiydi.

"Ben onları öperken sen ne yapardın?" diye sordu Conrad.

"Ellerim sırtını boylu boyunca okşardı."

Conrad ellerini ona doğru indirince Néomi'nin gözleri titreşerek kapandı. Ellerinin ayası o kadar büyüktü ki Néomi'nin göğüslerinin dış hatlarını bütünüyle kavrayabiliyordu.

Néomi, aralarındaki her milimde oluşan ufak elektrik dalgalarını hissedince hafifçe inledi. "Kasların ellerimin altında hareket ettikçe

içimi çekerdim. Ardından daha fazlasını istediğimi göstermek için kalçalarını kavrardım." Conrad bunun üzerine kaşlarını kaldırıncı Néomi mırıldandı: "Bu noktadan da sonra senin olmak için can atardım."

"Demek beni durdurmazdın, yani," yutkundu ve sesi bir oktav alçaldı, "giysilerini çıkarmaya kalkıştığımda."

"Seni durdurmak mı? Ellerini külotuma ben götürürdüm."

Conrad bir kez daha inledi. "Parmağımı o siyah dantelin altına geçirip onu bir kenara çekerdim." Conrad'ın sadece göğüslerinin ne hissettireceğinden daha fazlasını düşündüğü barızdı.

"Conrad, senin için ıslanurdım."

Sesinin derinden gelen gümbürtüsü yerini boğuk bir hırıltıya bırakmıştı. "Senin için öyle sertleşirdim ki..."

"Beni ısırmak ister miydin?"

"Evet," diye tısladı. "Bana izin verir miydin?"

Eğer Conrad buna ihtiyaç duyarsa, izin verirdi. "Seni hiçbir şeyden yoksun bırakmazdım."

"O halde boynunu ve göğüsleri tutardım. Çoraplarının hemen üst kısmındaki bembeyaz bacaklarını ısınrırdım."

Sert erkek. Néomi ürpertisini bastırdı. "Bunu yine yapıyoruz, fikirlerimizi paylaşıyor ve uyum sağlıyoruz."

"Dans etmek gibi."

Néomi başını iki yana salladı ve fısıldadı: "Seks yapmak gibi."

Conrad onun gözlerinin içine bakınca, Néomi'nin ateşler içinde boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oldu. "Néomi kanımın kay-namasını istememi sağlıyorsun. Ama sadece *seninle*."

21. Bölüm

Duştakini de sayarsa bu Conrad'ın ikinci cinsel deneyimiydi. Kadın, hissedebileceği bir bedene sahip değildi ve kendisi de uyarılamazdı ama yine de *güçlüydü*. Şimdi bile bu haldeyseler, Conrad ikisinin de gerçekten yaşıyorken karşılaşmalarının nasıl olacağını hayal bile edemiyordu.

Conrad zevk alacağını tabii ki farkındaydı. Ama onu cinsel açıdan isteyen bir kadını keşfetmenin şiddetli heyecanına kapılmak için hiç bu kadar aceleci olmamıştı. Bir kadınla birlikte olmak için harekete geçerse, kadının onun için ıslanacağı ve daha fazlasını isteyerek kalçalarını kavrayacağı konusunda kendine güveni olduğunu hiç bilmezdi.

Néomi uzandı ve yanağını Conrad'inkine değdirdi. Conrad aynı elektriklenmeyi hissetti ama tenini hiç algılamadı. Teninin nasıl yumuşack olacağını hayal etmeye çalıştı. "Seni hissetmek istiyorum, Néomi. İçinde olmak istiyorum."

Néomi gözlerini kapayarak dudaklarını onunkilerin yakınına sürttü. "Tanrım, senin için kanlı canlı olabilmeyi dilerdim."

Özlem dolu tonlaması Conrad'ın inlemesine neden oldu. Durumları onu sonsuz bir üzüntüye boğuyordu. Néomi'yi herhangi

bir kadını istediğinden çok daha fazla istiyordu; yaşasaydı kanının onun kaynatacağına ikna olmuştu. Ayrıca onun da kendisini kabul edeceğine gerçekten inanıyordu.

Ama ona sahip olamam ki...

Acı dolu bir küfür savurarak kollarını onun içinden geçirip indirdi ve arkasını döndü. Odada gezindi ve sadece hayal kırıklığıyla duvara yumruk atmak için durdu...

Kabarmış alçıya yalnızca birkaç santim kala kendine hâkim oldu. Ona doğru bir bakış attı. Néomi sanki Conrad bir kahramanmış gibi bakıyordu. Lanet olsun, böyle bakışlara *alışabilirdi*.

Daha fazlasını sorsa Néomi saçmaladığını düşünür müydü? Birbirlerini tanıyalı kısa bir süre olmuştu. Néomi deneyimliydi ve o... değildi. Lanet olsun, bilmek zorundaydı. "Benimle birlikte olmak ister miydin? Eğer olabilseydin? Seksten fazlasını ister miydin?"

Néomi ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Kaderindeki gelinin seni dışarıda bekliyor."

"Néomi... sen benim olabilirsin."

Conrad'ın sözleri kalbinin pırpır etmesine neden olsa da, kendini o soruyu sormaya zorladı. "O halde, neden kanın kaynamadı? Kalbin çarpmaya başlamadı ve hâlâ nefes almıyorsun. Bana... fiziksel olarak tepki vermiyorsun."

"Sanırım vampir içgüdülerim, teknik olarak yaşamadığın için seni gelinim olarak algılamıyor," dedi. "Bu konuda, benimle oyun oynamadığını bilmem gerekiyor çünkü bunu yapıyor olabilirsin."

"Seninle oyun *oynamıyorum*. Ama Conrad, fiziksel engellerimiz olmasa bile aramızda bir şey olabileceğinden emin değilim. Biz o kadar farklıyız ki."

"Lanet olsun, nasıl çok farklıyız?"

"Bugüne kadar istediğim tek şey hayattı. Bunu çığlık atacak kadar çok istiyorum. Ama sen... hayatları yok ediyorsun. Ve bu konuda oldukça kibirlisin."

"Ben öldürürüm. Bu, en iyi olduğum şey."

"Eğer bu nefsi müdafaa ya da inandığın bir neden uğruna olsa, o zaman anlayabilirdim. Ama para için can almak mı? Bunu asla kabul edemem."

"Peki ya... bırakırsam? Ya senin yanındayken daha iyi bir adam olmak istediğimi söylersem? Bunun hiçbir anlamı olmaz mı?"

"Bu her şey demek olur!" Elini alnuna doğru kaldırdı. "Gerçi bunun çok önemi yok. Tabii hayaletleri diriltmenin bir yolunu biliyorsan..."

"Hayır, bilmiyorum. Ama bu bir yol olmadığı anlamına gelmez. Gerekirse bunu asırlarca araştırırım."

Asırlarca. Yüzlerce yıl daha ay hilalken dans etmek ve aylık işkence...

"Şunu anla, Néomi, beni istesen de istemesen de bunu yapacağım. Dolayısıyla cevabını etkilemesine izin verme."

"Conrad, bu konuda gerçekten ciddi misin?" Sözcükler içinde çağlıyordu; *Seninle birlikte olmaya ihtiyacım var... Denemek istiyorum...*

Conrad cevap vermek için ağzını açtı, ardından durdu. "Dışarıda biri var." Pencereye doğru giderek perdeyi araladı. Ve kaşlarını çatı. "Harika. Baldızlarım geliyor."

Néomi onun yanına sokularak dikkatle dışarı baktı. Ufak tefek iki kadın bir spor arabadan telaşla çıkarak fırtınalı gecenin içine daldılar. "Onlar Valkyrie'ler mi? Çok güzeller. İrfan kadınları böyle midir?"

"Bazıları. Kızıl saçlı olan İşveli Myst, Nikolai'inki. Merhametsiz Kaderin de Sebastian'ın sarışını."

Néomi bu ikisi hakkında o kadar çok şey duymuştu ki, onları tanıyormuş gibi hissediyordu.

“Onları da öldürmeyi planlamıştım.” Néomi, ona öfkeyle bakınca kelepçeli ellerini kaldırdı. “Geçmiş zaman. Fark etmedin mi? İyileşiyorum.”

Néomi dudakları gergin bir halde Conrad’ın ifadesini inceledi. Samimi görünüyordu.

Çamurlu yolda tartışmaya başlayan Valkyrie’ler, Néomi’nin dikkatini tekrar o yöne çekti. Myst, Kaderin’i malikânenen uzak tutmaya kararlı görünüyordu. Çatışmaları fiziksel bir hal alınca Néomi’nin gözleri büyüdü. *Onları hiç tanımıyorum.* “Birbirlerine yumruk atıyorlar,” dedi inanamayarak. “Kaderin bir kiralık katil olduğu için azılı olduklarını tahmin ettim ama birbirlerine vurmaları?”

Conrad omuzlarını silkti. “Korkarım, hayvanların doğası bu. Kavgayı severler.”

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim!” Myst, Kaderin’in ağzına bir yumruk savurdu.

Kaderin kanayan dudağını gömleğinin manşetine sildi. “Tıpkı ilk Tılsım’a Hücum’daki gibi; hâlâ bana yumruk atıyorsun!”

“Daha beterini yapacağım. Eğer Conrad’ı Kristoff’a verirsen, ağabeyleri bizi asla affetmeyecekler. Eğer onu teslim etmek isteseydiler, bunu kendileri yaparlardı!”

Kaderin onu iterek, “Seni bilmem ama ben kocamı geri istiyorum!” dedi.

Kristoff onları hapis mi etmişti? Ve Conrad’ı ele geçirinceye kadar onları serbest bırakmayacak mıydı? Néomi, ona doğru bir bakış attı. Conrad konuştuğunda ifadesi gizemliydi. “İşte bu, ağabeylerime ne olduğu sorusunu cevaplıyor.”

"Ben de benimkini istiyorum!" dedi Myst, Kaderin'in ittirmesine karşılık verirken. "Ama bu doğru yol değil. Nikolai asırlarca Conrad'ı aradı. Onca dert, onca çaba bir *hiç* uğruna mı?"

Belli ki Nikolai hâlâ çabalamaya devam ediyordu, Conrad'ı bu nedenle teslim etmemişti.

"Bir saniye." Myst gözlerini kısarak baktı. "Lanet olsun biz ne yapıyoruz? Biz Valkyrie'yiz, istediğimizi alırsınız."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kaderin.

"Kristoff adamlarımızın gitmesine izin vermeyecek mi? O halde Kristoff'un bir derse ihtiyacı var. O lanet olası kaleyi tamamen ele geçirelim diyorum."

Kaderin'in gözlerinde tehlikeli bir ışık parladı. "Süper."

"Regin, Cara ve Annika vampirlerle savaşıma fırsatına bayılır. Aslında birkaçına yardım etmiş olmak umurlarında bile olmaz. Ayrıca Oblak Dağı'nın içini avcumun içi gibi biliyorum."

Kaderin'in dudakları kıvrılarak ürkütücü bir sırıtmaya dönüştü. "Koleksiyonum için daha çok dış."

Ardından geldikleri gibi hızlı bir şekilde gittiler.

"Gidip onları getirin, kızlar," diye söylendi Conrad.

"O ufak tefek kadınlar gerçekten bir savaş başlatamazlar, değil mi?"

"Ufak tefek olabilirler ancak her biri bir treni kaldırabilir." Konuşmasına devam ederken ses tonu dalgındı. "Kristoff dünyanın diğer ucunda oturuyor ve kendisine karşı nasıl berbat bir şeyi salıverdiği hakkında hiçbir fikri yok."

22. Bölüm

*B*iri deliyse, durumu basitleştirmek en iyisidir.

Conrad geçinebilmek için varlığını ödüller ve ödüllere ulaşmasına ket vuran engeller sistemine göre organize etmişti. Şimdi istediği ödül; Néomi'nin canlı olması ve kendisine ait olmasıydı.

Engeller ise esareti, Néomi'nin bir vücuttan yoksun olması ve Tarut'un olası laneti.

Aslında Conrad yapılacakların bir listesini çıkarmıştı, kısa bir listesini. *Serbest kal, Tarut'u öldür. Néomi'yi nasıl hayata döndüreceğinin yolunu bul.*

Sonuncusu imkânsız değildi. Conrad'ın yapmak zorunda olduğu tek şey doğru büyücüyü bulup onu bunu yapması için zorlamaktı. Dünyada ve diğer boyutlarda varlıkları *diriltebilecek* fazlasıyla büyücü olmadığını biliyordu. Üstelik bunu yapmaya gönüllü olacak daha az kişi vardı.

Esaretine gelince, sonuçta ağabeyleri gelmiyordu ya da en azından pek yakında gelmeyeceklerdi. Savaş bitene kadar gelmeyeceklerdi. Tabii savaştan sağ çıkarlarsa.

Valkyrie'ler Oblak Dağı'nı ele geçirebilirler miydi? Kesinlikle mümkündü. Ancak hazırlanmak zaman alacaktı.

Conrad'm zamanı yoktu. Kan tedariki sonsuz değildi ve Tarut tehdidi bir yük gibi omuzlarına binmişti.

Conrad bu gece, yapılacaklar listesine başlayacaktı.

Akşam uyandığında Néomi ona bir fincan kan getirmiş, sonra da gazete arayışına dönmüştü. *Güzel*. Conrad, onun uzakta olmasını istiyordu. Banyodan bir havlu alarak alt kata indi.

Conrad öyle ya da böyle kelepçeleri çıkaracaktı. Onları kırama-yacağı için geriye sadece bir seçeneği kalıyordu.

Eski araç gereç odasında bir oduncu baltası buldu. Onun hemen arkasında da kesme kütüğü vardı.

Yoğun bir şekilde kan içerse bir eli üç-dört günde tekrar oluşturabilirdi. Sırayla yapmak zorundaydı, yani bu durumda yeniden oluşmaları en az altı gün sürerdi. Bu da toplantıyı, yani umut vadeden bir avlanma ortamını kaçıracağı anlamına gelirdi. Elleri olmadan öldürmek zor olabilirdi...

Ansızın bir ses duydu... *bir telefon sesi mi?* Kaşlarını çatarak alelacele peşine düştüğü cılız ses alt katta, evin yan tarafında kalan küçük bir oturma odasından geliyordu.

Telefonun sesi duvarın içinden geliyor gibiydi. Havluyu omzuna atarak kelepçeli ellerini duvara yumruk atmak için yukarı kaldırdı, içinin boş olduğunu gösteren bir ses geldi. Dudakları kıvrıldı. Sürgülü bir panel. Daha önce eski evlerde bunlardan görmüştü.

Köşelerini bulduktan sonra sürgünün mandalını araştırdı. Belki de lambrinin içindeydi. Soluk beyaz ahşabı boylu boyunca yokladı. *Buldum*. İttiği zaman cılız bir klik sesi duyuldu.

Paneli iterek açtı ve arkasına yığılmış gazeteleri gördü ama zaten Néomi'nin içeriye açık bir kapıdan girmesine gerek yoktu ki.

İçeri girince gözlerini kısarak baktı. Oda bir stüdyoydu; bale barları ve ayna kaplı duvarlarıyla Néomi'nin dans stüdyosuydu. *Demek burası, bir orada bir buradayım dediği gizli yeri.*

Solmuş pembe ve kırmızılı, parçalanmış dantellerle bezenmiş oda oldukça kadınsıydı. Ancak bütün aynalar kırılmıştı; darbe izlerine bakılırsa sanki biri onlara yumruk atmış ya da telekineziyle vurmuş gibiydi.

Karşı duvarın yanında Néomi'yi asla ısıtmayacak battaniyelerin olduğu bir şilte vardı. Kullanılmamış bir bale ayakkabısı öylesine onların üzerine atılmıştı. Conrad, yerdeki bir kasanın yanında büyük miktardaki çakıl taşı ve viski stokuna dikkatle baktı.

Masanın üzerinde incik boncuk yığınlarını hazine gibi dizilmiş olarak buldu. Sergilenenlerin arasında Sebastian'ın para klipsi, Nikolai'nin artık susmuş olan cep telefonu ve Murdoch'un cebindeki saç tokası vardı. Néomi büyük bir ihtimalle tokayı *güzel* bulduğu için hazinesine katmıştı.

Onlardan binlercesine sahip olacak.

Küçük bir hayaletin, yaşayanlarla arasında bir bağ kurmak için çaldığı ıvır zıvırla dolu yuvasını tesadüfen bulmuştu. Sersemlemiş bir halde şiltenin üzerine çöktü. *Sahip olduğu her şey bu. Ve Elancourt onun bütün dünyasıydı.*

Oysa sen burayı yakıp yıkmakla tehdit ediyordun.

Eğer yer değiştirmiş olsalar burada yalnız başına mahsur olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Evet, kendisi de mahsurdu ama er ya da geç serbest kalacağını biliyordu.

Néomi'nin, ona kuvvetli bir şekilde bağlanmış olmasına şaşmamak gerekirdi. O kadar çaresizdi ki.

Çizmesinin topuğu bir şeye çarptı. Eğildi ve gazete kupürlerinin yapıştırıldığı deri bir albüm buldu. Üzerindeki toz katmanını silerek, sertleşmiş deriyi gıcırdatarak açtı.

Sayfalar düzenli bir şekilde işaretlenmişti ve Néomi'nin başarıları hakkındaki makaleler ile gösteri afişleri özenle yapıştırılmıştı.

Néomi'nin bir anda ortaya çıkıp, gizli odasına girdiği için nutuk çekmeye başlamasını bekleyerek yukarı doğru bir bakış attı ama onun tıpkı kemiğin peşinde koşan bir köpek gibi gazeteleri aradığına hiç şüphe yoktu. Conrad bu nedenle okumaya başladı...

Bir makalenin başlığında *Bale Yozlaşıyor mu? Artık Sadece Kültürlü Elitler İçin Değil*. Néomi, Fransız Mahallesi ve Storyville'deki çocukların gösterisini seyretmesini sağlamıştı.

Diğer bir makaleye göre Bayan Néomi Laress birden fazla defa çevresindekilerle birlikte cemiyetin ahlak kurallarını çiğnemişti.

Rus Prensi, Yerli Balerine Kur Yapıyor, diyordu bir başka manşette. Conrad'ın parmakları deriye gömüldü. *Daima o kahrolası Ruslar!*

Gazeteciler, Néomi'ye yakın bir zamanda Moskova'ya taşınıp taşınmayacağını sorduğunda, "New Orleans'tan ayrılmak mı? Asla, üstelik de prens olsun olmasın, bir erkek için! Bu şehir benim kanuma işledi," diye cevap vermişti. Néomi en azından doğru bir kehanette bulunmuştu. Ölüm bile onu buradan ayıramamıştı.

Bir prensi reddederken neden Conrad'ı seçecekti ki? Sanki göğsünde bir ağırlık varmış gibi üzerine bir hüznün çöktü. Néomi, birbirlerinden çok farklı olduklarını söylemişti. Conrad başka herhangi bir durumda Néomi'nin, yüzüne ikinci kez bakıp bakmayacağını merak ediyordu.

Ama öte yandan, Rusya'da herkes bir prensti!

Tam albümü bir kenara koyacakken yapıştırılmadan sayfanın arasına sokuşturulmuş bir makale buldu. Kaşlarını çatıp okuyabildiği kadarını okudu:

Ünlü Balerin, Reddettiği Petrol Milyoneri Tarafından Katledildi

Néomi Laress, New Orleans'ın renkli kişiliği ve saygıdeğer vatandaşı, cumartesi gecesi, şehrin önde gelenlerinden Louis Robicheaux'un, göğsüne sapladığı hançerle öldü. Louis hiç vakit kaybetmeden hançeri kendine doğrultarak boğazını kesti.

... Laresse, gizem dolu bir geçmişten, profesyonel dansçıların seviyesine çıkarak ulus çapında bir başbalerin olmayı başarmıştı...

Partide yasadışı alkol sunulduğu için ismini vermeyen bir tanık, "O kadar korkunçtu ki," diye açıklama yaptı. "Hançeri göğsünün içinde döndürdüğü ve onun için hissetmesini söylediği zaman kadın hâlâ nefes alıyordu! Her yer kanla kaplandı, kadının bütün vücudu. Bayılacağımı sandım."

Conrad'ın titreyen elleri albümün iki yanında yumruk şeklinde sıkılmıştı. Bir aynaya bakınca gözlerinin şimdiye dek gördüğünden daha kırmızı olduğunu fark etti.

Bu yalnızca Néomi'nin öldürülmüş olmasından değil, canavarın... onun acı çekmesini kesinleştirmesindendi. Onun bıçaklanarak

öldürüldüğünü öğrenmiş ve binlerce kez acısını hayal etmişti. Birinin onun narin göğsüne bıçak saplayıp, ona kendisi için hissetmesini söyleyerek döndüreceğini asla hayal edemezdi.

Ve o sefil yarattığı boğazlayamıyorum da.

Şaşkın bir halde Néomi'nin ufacık bale ayakkabılarından birini aldı ve ipek kumaşı başparmağıyla okşadı. Néomi'nin ölümü dehşet verici olmuştu ve ölüm sonrasındaki hayatıysa perişandı ama Conrad onun varlığının daha iyi olmasını sağlayabilirdi.

Néomi, onu, Conrad'ın istediği kadar istemese bile o iyi biriydi ve daha fazlasını, gösterdiğinden daha fazla nezaketi hak ediyordu.

Kararlılığı daha da pekişti ve bale ayakkabılarını bir kenara koyarak dışarı çıktı.

Kesme tahtasının yanına gelince, baltayı kavradı. Kelepçeleri yüzünden bu işlem sorunlu olacaktı ama Conrad temiz bir vuruş yapmak için yeterli mesafe bulabileceğini düşünüyordu.

Yine deliriyor muydu? *Hayır.* Bunu Néomi için yapacaktı. *O halde neyi bekliyorsun?*

Baltayı kaldırdı, eline acımasızca baktı.

Engel.

Hasret's Sisters Planet *e-kitaphane*

23. Bölüm

Gazeteye bakan Néomi, “Belki ulaşabilirim,” diye mırıldandı.
“Belki de ulaşamam.”

Sonunda başını derde sokmaya değmeyeceğine karar verdi. Bir gazeteye sırtını dönüyordu ve umursamıyordu. Araba yoluna doğru süzüldüğünde yumuşacık bir rüzgâr esti ve bulutsuz bir gecede gökyüzündeki yıldızlar görünürken, Néomi bir önceki gecedeki gülümsemesini silemiyordu.

Bu gece Conrad’a anahtarı vermeye karar vermişti çünkü onun ağabeylerine asla zarar vermemeye yemin edeceğine inanıyordu.

Ayrıca gözlerindeki o bakış... Néomi imkânsız bir düşünce gibi görünse de Conrad’ın onunla birlikte bir gelecek istediğini düşünüyordu.

Tıpkı kendisinin, büyüleyici vampiriyle daha fazlasını istediği gibi.

Anahtar konusunda önce sinirlenir miydi? Buna hiç şüphe yoktu. Ama hiddetlendikten kısa bir süre sonra sakinleşirdi. Ayrıca ağabeyleri bir yere kapatılmışsa, gerçekten başka bir seçenek yoktu...

Malikâneye yaklaşırken, alet odasının yakınında bir hareket gördü. Conrad’ı görünce kaşları çatıldı. Orada ne yapıyordu?

Néomi gözlerini kırıştırtarak odaklandı. Çünkü Conrad kesme tahtasında bir baltayı tutuyordu. *Lanet olası ne yapıyor? Neden...*

Dehşet verici cevap üzerine çöktüğü anda balta düştü.

Her şey dönmeye başladı.

Kan fışkırırken darbenin sesi hâlâ yankılanıyordu... Conrad sessizce sendeledi. *Sessiz, bağırarak bana duyurmak istemediği ve onu bulmamı istemediği için kendi elini sessizce karanlıkta ortadan kaldırıyor.*

Mère de Dieu. Néomi'nin enerjisi birden alevlenip söndü. Conrad bir havluyu yarasına bastırdı. Bembeyaz havlu saniyeler içinde kıpkırmızı olup kan damlatmaya başladı.

Delilik... Fırtına şiddetini artırdı. *Bu çok fazla.* Yağmur yağmaya başladığı sırada Néomi çığlık atabilecek havayı en sonunda buldu.

Conrad birden başını kaldırdı ve devasa bedeni sallandı. Birbirlerine doğru yürürlerken Conrad acıdan dişlerini gıcırdatıyordu.

"Üzülme, *koeri,*" diye bağıran Conrad'ın gözleri Néomi'nin yüzüne odaklanmıştı. İşkence çeker gibi bir ifadesi vardı ama bu, acısından kaynaklanmıyordu. "Elim... tekrar oluşacak."

Néomi kulaklarındaki gümbürtü yüzünden onu güçlkle duyabiliyordu. "Ama... Ama..."

"Bunu bizim için yaptım."

"Ah, Tanrım..." Çektiği acı!

Gittikçe şiddetlenen fırtına yüzünü ıslatıyor, siyah saçları yanaklarına çarpıyordu. "Acaba... diğeri için yardım edebilir misin?"

"Conrad, hayır!"

"Bunu yapabilirsin, Néomi. Bu iyileşme zamanını azaltacak. Bu... lanet olası şeylerden kurtulmak zorundayım."

"Neden?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Bu ilk aşama. Bilinçli bir karar aldım. Bana öyle bakıyorsun ki... sanki tekrar delirmişim gibi." Sorusunu sorarken sesi iyice alçaldı. "Öyle miyim?"

"Benim... çok üzgün olma nedenim bu değil!" Gül yaprakları vücudunun etrafında dönüyordu. Saçları uçuşmaya başladı ama kuvvetlenen rüzgârla eş zamanlı değildi.

"O halde neden bana öyle bakıyorsun?" Conrad gözlerini kısarak baktı, Néomi'nin tepkisinin dehşetten daha fazlası olduğunun farkına varıyordu. "Sana neler oluyor? Gökyüzüne?"

Néomi gözleri yaşlarla dolu bir halde başını kaldırıp ona baktı. "Conrad, içeri gel... seninle ilgilenebileyim. Sana bir şey söylemek zorundayım. *D'accord?*" Yakınlarda bir şimşek çaktı.

"Hayır. Şimdi söyle." Yaptığı şeyden sonra bile yüzünde hâlâ o inatçı ifade vardı.

"*S'il te plait*, bırak seninle ilgileneyim..."

"Şimdi, Néomi!"

"Ben... geri döneceğim." Şaşkın bir halde stüdyosuna ışınlandı. Anahtarı bulabilmek için üç kere araştırmak zorunda kaldı. Döndüğü zaman duyduğu korku içini donduruyordu. "Bu akşam... bunu sana verecektim," diye fısıldadı anahtarı uzatırken.

Conrad sanki onun ne olduğunu kavrayamamış gibi kaşlarını çattı. Ardından gözleri vahşileşti. Başını arkaya attı, hiddetinin korkunç kükremesi gecenin içinde çınladı.

Soluğunu tutan Néomi'nin enerjisi tükenmişti.

"*Bu ne? Néomi, bu lanet şey de ne?*"

Néomi etrafında dönen dünyayı tutmaya çalışarak Conrad'ın yüzüne yoğunlaştı. "Lütfen... sana yardım etmeme izin ver."

"Sakın bana yaklaşma!"

"Conrad, lütfen dinle! Bunu sana verecektim..."

"Saçmalık! *Yalanlarına bir son ver!"* diye bağırdı.

Néomi gözlerini sımsıkı kapadı ve sadece zincir sesini duyunca açtı. Conrad kelepçeleri Néomi'nin önüne fırlattı.

Ve ardından Néomi hiddetin aslında ne olduğunu öğrendi.

Şu anda öğrendiğim şeyi... kavrayamıyorum...

Conrad'ın damarlarına hücum eden öfkesi acısını bastırıyordu. Néomi onu bile bile burada tutmuştu. Anahtar konusunda yalan söylemişti. Hem de tekrar tekrar.

O bunu yapmamalıydı. Bana ihanet etmesini istemedim.

Kendi kendine konuşmaya başladığını duyabiliyordu ama kelimeleri algılamıyordu; sadece bu öfke içini kavurmadan, onu dışa vurması gerektiğini biliyordu.

Yağmur şiddetini artırdıkça Néomi'nin etrafındaki parlak kıvılcıklar daha da yoğunlaşıyordu. Her kelimedede Néomi'nin yüzü biraz daha soluklaşıyor ve görüntüsü iyiden iyiye titreşiyordu. Sanki dehşet içindeymiş ve sanki Conrad'ı hiç tanımamış gibi dudakları aralanmıştı.

Conrad onun söylediklerini hayal meyal duydu. "Sen... pişman olacağın bir şey, bir daha asla geri alamayacağın bir şey söyleyeceksin..."

Ve sonra Conrad söylemiş olmalıydı.

Néomi sanki Conrad ona vurmuş gibi görünerek, "Ah," diye mınıldandı. Néomi'nin gözlerinden yaşlar aktı. Gözden kaybolmadan önce fısıltıyla, "*Hoşça kal, vampir,*" dedi.

Conrad karanlığın dışında bir yerde onun daha şiddetli bir şekilde ağladığını duydu. Ona cevap verircesine göğsünden acının verdiği bir kükreme koptu.

24. Bölüm

Zincirlerden kurtulan Conrad nihayet ışınlanabilirdi. Yarasının acısına aldırış etmeden Estonya'nın bataklık bölgesinin derinliklerindeki kulübesine döndü.

İçeri girince etrafına bakındı. *Néomi'nin bunu asla görmeyecek olmasına memnunum.*

Burası kesinlikle deli bir adamın evinin olması gerektiği gibiydi... Karmakarışık bir zihnin ürünüydü. Duvarlara anlaşılmaz yazılar kabaca yazılmıştı; eşyalar kırılmış ve un ufak parçalar halinde sağa sola saçılmıştı. Yere dağılan kitapların sayfaları buruşturulup atılmıştı.

Pencereler koyu renk çarşafarla gelişigüzel kapatılmıştı. Kapının üzerine çivilenmiş iblis kafatasları sallanıyordu. Mobilyaları; eski püskü bir koltuk, sandalyesiyle birlikte bir masa ve yerdeki yataktan ibaretti. Düzenli olan tek şey silahlarıydı ve orada yüzlercesi duruyordu.

Masanın üzerinde ağabeylerini ararken tuttuğu notlar vardı. Sağlam eliyle onları karıştırdı. Tıpkı kulübenin artık Conrad'a uymadığı gibi bu notlar da uymuyordu.

Rusya'daki Oblak Dağı'ndan Louisiana'ya kadar üç ağabeyinin izini sürmüştü. Ancak yazdıkları artık onun için bir anlam ifade

etmiyordu. Çünkü değişmişti. Conrad'ın o sayfalardan anladığı tek şey, onu yiyip bitiren intikam isteğiydi.

O bile artık tükenmişti.

Yatağın üzerine uzandı ama saatlerce uyuyamadı. Eli tekrar oluşurken kolu kıpkırmızı damarlarla kaplandı, acı dayanılmazdı.

Elini Néomi için kesmişti. Onlar için. Acı çekmekten onur duymuştu. Birlikte olmalarının bir yolunu keşfetmeye bir adım yaklaşımdan.

O sana ihanet etti, seni isteyerek oyuncak gibi esir tuttu. Neden değer verdiğini lanet olası her şey onu sırtından bıçaklıyordu?

Néomi onu aptal yerine koymuş ve aklını avdan uzaklaştırmıştı. Néomi'nin üzerindeki mozolenin etrafında dönüp durmuş ve her şeyi boş vermişti. Her hareketinden etkilenerek, gerçekten ne olup bittiğini görememişti...

Saatlerce çabaladıktan sonra nihayet uykuya daldı.

Gecenin bir vaktinde sıçrayarak ve bağırarak uyandı, kolunu tuttu, vücudu ter içinde kalmıştı. Néomi'yi, onun ulaşamadığı karanlık bir yerde mahsur kalmış halde korkudan bağırırken görmüştü.

Néomi her zaman olduğu gibi burada, yanında değildi. Daha önce, *"Şişşt, mon coeur..."* diye onu sakinleştirmişti. Dün geceyse, *"Hoşça kal, vampir,"* demişti.

Conrad'ın kaşları çatıldı. *Onu düşünmeyi kes!*

Néomi onu sakinleştirmiş, kahkahalarıyla sarmalamıştı. Körü körüne duyduğu nefreti bir kez daha düşünmesi için yüreklen-dirmişti. *Onu bir daha asla görmeyeceksin.* Conrad güvenini bir kere kaybettiğinde, tekrar güvenmezdi.

Kendinden iğreniyordu. Néomi'nin ihanetinden sonra bile, onu elinden çok daha fazla özlüyordu.

Evindeki sessizlik, nemli bir soğuk hava gibi Néomi'nin aklını yitirdiğini sanacağı derecede içine işliyordu.

Bunun olacağını biliyordu.

Son üç gündür pişmanlıkla dolu, yalnız ve çaresiz bir hayalet olarak amaçsızca koridorlarda dolaşmıştı. Ve sürekli Conrad'ın nereye gittiğini, o anda dünyanın neresinde olduğunu merak ediyordu. Güvende miydi? İyileşiyor muydu? Ambalajlı kan mı içiyordu, yoksa kurbanlardan mı içiyordu?

Beni düşünüyor mu?

Birini bu kadar çok özleyebileceği hiç aklına gelmezdi.

Conrad asla dönmeyecekti ve onunla beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Yılların geçmesini beklemekten ve birilerinin gelmesini ummaktan...

Néomi çaresizdi, kendi ızdırabını dindirme gücünden yoksundu. Conrad'ın o gece itham ettiği kadar zavalliydi.

Derin bir nefes aldı, evden çıkarak çiseleyen yağmurun altında gazeteyi almaya gitti. Conrad'ın getirdiklerinden beri uzun süre geçmişti ve Néomi aklını dağıtacak bir şey bulabilmek için yanıp tutuşuyordu.

Başka kaçış yolu yoktu. Bir dosta içini dökemiyordu ya da konumunu değiştiremiyordu. İçemiyordu. Onu alıp götürecek ne bir televizyon şovu ne de güzel bir kitap vardı.

Arsanın sınırında bir kez daha umutları tükendi. Uzanabileceğinden çok uzak bir noktadaki gazete için gözyaşı dökmeye başladı.

Yolda durmuş, bir gazete için ağlıyorum. Bu, ölüm sonrası hayatının en dip noktasıydı. Conrad'ın bağıra çağıra söylediği çılgın sözlerindeki gibi zayıf ve acınacak bir haldeydi.

Daha sonra da, "Uuuuu," diye inleyecekti.

Lanet olsun. Bir... kahrolasica hayalet gibi sıkıcı olmayacaktı.

Üzüntüsü öfkeye dönüştü. Yaptığı şey için suçluluk duymayı reddediyordu. Onu ve ağabeylerini korumaya çalışmıştı. Ağabeyleri çağlar boyu onu kurtarmak istemişlerdi. Néomi'ye planlarından hiç bahsetmeden gidip elini kesen kendisiydi!

Yeni öfkesi beraberinde farkındalığı da getirdi. Gerçekten kendisini diriltmesi için bir erkeğe ihtiyacı olduğunu düşünmüş müydü? Onu, bu lanetli ölüm sonrası hayattan kurtarması için? Marguerite L'Are'ın, Néomi'nin aşağılık babasını beklediği gibi, o da Conrad'ın dönüşünü mü bekleyecekti?

Conrad bana zavallı dedi ve bunda haklıydı!

Ne kadar değişmişti. Hayattayken kaderini kendi elinde tutan, her zaman gözü pek biri olmuştu. Bir yıl boyunca burlesk dansçılığı yaptıktan sonra Néomi kulüptekilere, "Bir balerin olmak istiyorum," demiş ve herkes buna gülmüştü. "Belki burlesk dansçılığın varyete dansçılığına atlayabilirsin," demişlerdi. "Bu tırmanışı gerçekleştiren birkaç kişi var."

Burlesk dansçılığın balerinliğe geçmenin imkânsız olduğu düşünülmüyordu. Néomi'nin bunu başarmak zorunda olmasının nedeni de buydu.

A noktasından B noktasına nasıl geçerim? diye her gün her saat düşünmüştü. Bir yolunu bulmuş ve yıllarını alsa bile bunu başarmıştı.

Néomi dans yolunu Fransız Mahallesi'nden dünya çapında üne doğru çizmişti.

Eski ben olmak istiyorum! Bir şey yapmak zorundaydı. Düşün... Düşün...

Ancak son sekiz yıl boyunca varlığını değiştirmek için hiçbir yol bulamamıştı...

Bir dakika... Néomi'nin daha önce hiç sahip olmadığı iki şeyi vardı. Biri bir araçtı: Nikolai'nin cep telefonu. Diğeriyse, yeryüzünde onu duyabilmiş en azından bir kişi olduğuydu.

Peki ya başka biri de duyabilirse? Conrad gibi biri, İrfan'dan biri? Şu İrfan hakkında Néomi'nin öğrendiği tek şey varsa o da varsayımların kolayca gerçekleşebildiği.

Söylediklerine göre olağanüstü yetenekleri olan cadılar vardı –Mariketa gibi. Belki cadılar hayaletleri duyabilirdi.

Ve belki de domuzlar uçabilir.

Kendine kızdı. Neden cesur fikrini küçümsüyordu ki?

Çünkü o meydan okumayı seven eski Néomi değildi. Bedensiz olduğu için böyle olduğunu sanırdı. Sonuç olarak, rehber edineceği değerde bir hayaleti konu alan bir masalı hatırlayamıyordu. Cesur hayaletlerden bahseden kaç hikâye olurdu ki?

Ama ne kaybederim ki? Bir kahkaha attı. Değerli zamanımı mı?

Ya Mariketa, Néomi'yi... canlandırmaya yetecek kadar güçlüyse? Néomi, onun numarasını bulmak zorundaydı. *Ama nasıl?*

Ot бүрүмүш bahçeden kasvetli binaya süzülürken kafasından sürekli aynı şeyi geçiriyordu. *Nasıl? Nasıl?*

Nikolai, onları daha önce aramıştı; numaralarının hâlâ telefonda kayıtlı olması mümkündü! Bir anda stüdyosuna ışınlandı ve telefonu suratına doğru tuttu.

Dışarıdaki yağmur dinip hava, ruh halindeki değişime uyum sağlar gibi düzelince kendine bir hatırlatma yaptı. *Çok heyecanlanma.* Telefonun nasıl çalışacağını bir şekilde çözse bile, bunun için kullanacağı telekinezi karışık ve yorucu olacaktı.

Kesinlikle bir yolunu bulabilirim! 1927'de telefon açmak zordu; bugünse değildi. Ayrıca bir cep telefonu ona bütünüyle yabancı bir nesne değildi. Ağabeylerin telefonlarını kullandıklarını ve tuşlara

İhtiras Tutsağı

basarken bile bakmadıklarını görmüştü. Ve gazetelerde en yeni ürünlerin eleştirilerini okumuş, özelliklerini öğrenmişti.

Gözlerini kısarak ekrana baktı. Evet, batarya göstergesini ayırt edecek kadar biliyordu.

Bununkinde kırmızı ışık yanıyordu.

Merde! Hayır, hayır, bitme. Daha değil! Küçük tuşlara basabilmek kolay değildi, hem de paniklemişken hiç değildi. Kaşlarını yoğunlaşmak için çatarken, özenle adres defterini bulana kadar aşağı kaydırdı. Kartvizitler kısmında gerçek kâğıdın bir şekilde telefona kopyalanmış gibi görünen kartlar vardı. C harfini arayınca bulduğu şu oldu;

Cadılar Evi

937. Blok

Birinci Sınıf Lanetler, Muskalar, Büyüler ve İksirler

Fiyat Kırmayız!

Tel: (504) CADİ-LAR

info@cadilarevi.com

LBBB Üyesi

Néomi yutkunarak numarayı seçti ve yeşil olan arama tuşuna bastı.

Mon Dieu, çalıyor! Telefondan uğursuz bir bip sesi geldi. *Dayan batarya.*

İki kere çaldı. Kimse yok muydu? *Çalıyor, çalıyor.* Saat beşi bayağı geçmişti. İrfan'da bile mesai saati bitmiş olmalıydı.

Batarya ışığı yarıp sönmeye başladı. Néomi pilin bitmemesi için tam kapamak üzereydi ki, bir kadın tüyler ürperten bir ses tonuyla açtı. "Selaaaaam, Clarice."

Néomi'nin ağzı açık kaldı. *İşe yaradı mı? Aramayı başardım mı? Clarice kim?*

Arka plandan sanki bir düzine kadının, sarhoş gibi yüksek perdeden bağıra çağıra şarkı söylemesine benzeyen sesler geliyordu. Önce mırıldanarak, "Dı dı dı dımm..." dedikten sonra bağırarak, "Ever-last-in'love!" demişlerdi.

"Alo? Alo? Bu bir sapık araması mı?" diyen kadının sesi artık normale dönmüştü. "Çünkü sana yanlış meclisi aradığını söylemem gerekiyor. Seni, telefonu tuşlayan parmağının güneşin doğmadığı bir yere isabet ettiğine ikna edebilirim. Beni anladın mı?"

Rüzgârın dikkate alan Néomi usulca yalvararak, *Lütfen beni duy!* dedikten sonra devam etti. "Ben Clarice değilim. Bayan Mariketa'yla konuşabilir miyim? Benim adım..."

Cadı telefonu uzaklaştırarak, "Hey, aranızda Öbür Dünya'dan Gelen Ses'le konuşabilen biri var mı?" diye seslendi.

Néomi'nin gözleri büyüdü. *Aman Tanrım, İrfan'ı seviyorum!*

Tekrar telefona dönen cadı haykırdı: "Şaka yapıyorum! Ben Mari. Hey, siz ruhlar cep telefonu hattına nasıl girip duruyorsunuz? Hepiniz elektrikli olduğunuz için, öyle değil mi?"

Néomi dudaklarını güçlükle oynatabildi. "Ben, şey, elektrikli mi?" diye sersem bir şekilde tekrar etti.

"Herkes konuşmalarımızın özel *olmadığını* söyleyip duruyorum. Dur, bunu yapmalıyım." Telefonu tekrar kendinden uzaklaştırdı. "Hey, Regin! Öncelikle lanet kartlarını dikizlemeyi kes. İkinci olarak kendi purolarını al. Ve C şıkkı, şunu kontrol et; hatta bir hayalet var ve şu anda telefon hattı üzerinden bizi görmeye geliyor."

"Ahhhhhhh!" diye çığlık attı kadın. Néomi, koşan ayak seslerini ve ardından çarpılan kapının sesini duydu.

Mariketa kıkırdadı. "Reege yılanlardan ya da altı metrelik kırkayaklardan korkmaz ama hayaletler onu kaçık topa çevirir. Yeryüzündeki en korkunç Valkyrie'lerden birini korkudan kaçırmayı başardık. Çok klas."

Çılgın bir tempoyla çalan müziğin sesi iyice yükseldi. Şarkının tek sözü *tekila* kelimesiydi.

Ne şamata ama. Néomi acı verecek derecede orada olmak istedi. Telefonun sinyali tekrar öttü.

"Peki, senin adın ne ruh?"

"N-Néomi. Néomi Laress."

"Ah, Tanrım! Seni duydum! Dansçısın, değil mi? Çok eski günlerden? Evliliği reddettin ve kalbinden şişlendin. Seni, Yerel Feministler 205 dersinde öğrendik."

Gerçekten ders konusu mu oldum?

Mariketa azarlayan bir ses tonuyla ekledi: "Şöyle ki Néomi, iki yıl önce arasaydın bayılabılırdım. Peki, benden ne istiyorsun?"

Bu çok tuhaf! "İstediğim, hımm, bir bedene sahip olmak beni çok mutlu ederdi ve bana yardım edebileceğini düşündüm."

"Hiç paran var mı?" diye soran Mariketa'nın ses tonu aniden açık göz bir hal aldı. "Bedava yapmam."

"Bir çekmece dolusu antika mücevherim var." Telefonun sinyali ısrarcı bir şekilde ötüyordu!

"Peh. Bu bizim kızlardan sadece birinin bir gece masrafı ve beş kartla kıcına tekme..."

"Elli elmastan fazla var! Biri dört karat. Hepsine sahip olabilirsin."

"Isınmaya başladık, ruhani."

Dımt. "Kasada... ölmeden önce biriktirdiğim hisse senetleri var. Seksen yıl önce yirmi ya da otuz bin dolar değerindeydiler. Şirketler hâlâ faaliyette olduğu için bugün bir servet değerinde olmalılar."

"Hangi firmalar?" Mariketa, konu para olunca kesinlikle saçmalamıyordu.

"Hımm, General Electric ve International Business Machines. Sanırım bugünlerde sadece IBM deniyor..."

"Tamam, çizgifilm karakterlerinininki gibi pörtlemiş gözlerimde komik dolar işaretleri oluştu. Hemen geliyorum. Ben telefodayken en yakınındaki bir aynaya vur."

Mariketa büyüleri için aynalara mı ihtiyaç duyuyordu? Néomi'nin yüreği sıkıştı. "Ama hepsi kırık."

"Önemli değil. Sadece bir parça gerekiyor." Néomi itaatkâr bir tavırla vurdu. "Ve işte... geldi. Tamam, en üst seviye, muhteşem bir cadı aynandan çıktığı zaman, sakın üzerime hortlama."

Aynamdan çıkmak mı? "Ah, seni temin ederim..."

Telefonun sinyali artık uzun ve kesintisiz bir tonla ötüyordu!

"Lütfen acele edin, Bayan Mariketa!"

"Hey, bana sadece Mari diye hitap et." Yapmacık, üzüntülü bir tonlamayla iç geçirerek, "Ve ben de sana... *Ruhani Arkadaş* diye hitap edeceğim," diye ekledi.

Néomi şapşal şapşal gülümseyerek telefonu kapayıp yatağa attı. Sersemlemişti, *umutluydu*.

Mariketa'nın, yani Mari'nin gelişini beklerken volta atmaya başladı. Şarkıları, müzikleri, iskambil oyunlarıyla o kadınlar, bayıldığı tarzda yaşayanlardı. Ve onlardan biri ziyaretine geliyordu!

Hayat birdenbire, yepyeni, farklı ve vaatlerle dopdoluydu.

Bu kadar kolay olamazdı. *Ama ya... öyleyse?*

25. Bölüm

Conrad tepenin üzerindeki bir ağacın yanına çömelerek toplantının olduğu yerdeki kalabalığa baktı. Kalabalığın içinde Tarut'u bulmaya çalıştı ama o ana kadar görememişti. İblis bu karmaşada bile rahatlıkla göze çarpardı. Çünkü iki buçuk metre boyundaydı.

Buraya gelmesi çok tehlikeli olmasına rağmen Conrad hazırlıklıydı. Elinin oluşumu neredeyse tamamlanmıştı. İlaçların etkisi yavaş da olsa geçmişti. Ve aklı tamamen başındaydı.

Saçmalık.

Néomi'nin bağımlısı olmuştu. *Bir hayaletin bağımlısıyım.* Conrad onun varlığını hissedemiyor, kokusunu alamıyordu. Ve bu durum onu mahvediyordu.

Güneş gözlüğünün arkasında gözleri hızla hareket ediyordu. Kendi kendine sürekli, önemli olan tek şeyin hayatta kalması olduğunu söylüyordu. Néomi, onun için önemli değildi. *Lanet olsun, önemli değil!*

Oysa son üç gündür öfkesi dindiğinde, Néomi'nin kötü niyetle ya da hatta bencil olduğu için özgürlüğünü kısıtlamadığının farkına varmıştı. Anahtarı ona verirken işkence çeker gibi bir ifadesi vardı. Conrad yaşadığı süre boyunca, Néomi'nin o güzel yüzünün

etrafında elektrik kıvılcımlarıyla yağmurda nasıl görüldüğünü asla unutmuyacaktı.

Her geçen saat hiddetli söylevini daha iyi hatırlıyordu. Onu düşmanlarından gelecek tehlikenin içinde tutmakla suçlamıştı. Oysa Néomi, her uyuduğunda bir nöbetçi gibi onu kollamıştı. Elancourt'da ona biri saldırmış olsaydı, Néomi'nin onları tavana çivileceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Ayrıca Néomi'yi kan tedariki bittiğinde açlıktan ölmesine izin verip vermeyeceği konusunda sorgulamış ve –aslında kendisini ambalajlı kan içmeye ikna eden Néomi'yken– bunun umurunda olup olmadığını öğrenmek istemişti. Görmekten iğrenmesine rağmen Néomi her sabah ona ağzına kadar dolu bir fincan kan getirmişti. "Bunu görünce hatırlamadan edemiyorum," demişti. "Öldüğüm zaman bununla yıkanmıştım, Louis'ninkiyle..."

Conrad bunu biliyordu; dans ettiği gece kanının yere akışını görmüştü. Kızgın bir şekilde sormuştu. "O halde neden getirmeye devam ediyorsun?"

Néomi gözlerini kırıştıtarak ona bakmıştı. "Çünkü buna ihtiyacın var."

Néomi, neden kendini katil ilan etmiş birinin serbest kalmasına *izin verecekti ki?* Onlardan birinden işkence görmüştü.

Onun için geri dön, diye zihninden bir fısıltı geldi. Peki, onunla ne yapacaktı? Şimdiye kadar bir kadının incinmiş duygularını hiç teskin etmemişti. Murdoch gibi akıcı cümleler kurmazdı.

Söylediği şeylerden sonra Néomi neden onunla herhangi bir şey yapmak isteyecekti ki? Ona çok sert davranmıştı. Ona cehennemde çürümesini söylediğini hatırladı, Néomi zaten öyle olduğunu fısıldamıştı.

Conrad alnunu tuttu. *Benim sorunun ne?*

Seksen yıllık cehennem hayatına sırf bir vampir, duvarlarını yumruklayarak evini mahvetsin diye katlanmamıştı. Ayrıca o yılların öncesinde bile acı çekmişti. Onu öldüren adi herif bunu garantilemişti. Robicheaux hançeri sapladıktan sonra yaptığı şeye dehşet içinde bakmamıştı. O hançeri sıkıca tutmuş ve sadistçe döndürmüştü.

Ve Conrad bunu Néomi'ye yapan kişiyi boğazlayıp ona işkence bile edemiyordu.

Gözleri büyüdü. Ama Néomi için o adamın mezarını yerle bir edebilirdi. *İşte bu.* Ve tabii ki Néomi bundan hoşlanacağı için Conrad'ın yaptığı jesti söylemesi gerekiyordu. Sırf bunu söylemek için bile olsa ona dönmek zorunda kalacaktı.

Bu fikir Conrad'ı yüreklendiriyor ve burada olmayı bir nebze katlanılır kılıyordu.

Aynası şişip yumuşak bir hal alınca Néomi soluğunu tuttu. Aynanın içinden bir evrak çantası uçarak stüdyosunun zeminine gümbürtüyle düştü.

Ardından aynayı bir perde gibi aralayan eller göründü.

Aralığın içinden gür kızıl saçlı biri çıktı, yüzü gülümsemeyle aydınlanmıştı. Onu, tüyler ürpertici derecede simsiyah saçlı ve dikkat çekici altın rengi gözlü –sivri kulaklı– bir kadın takip ediyordu. Onların ardından, ayna hiç açılmamış gibi kapandı.

“Ben Mari MacRieve,” dedi kızıl saçlı olan. Başparmağıyla arkadaşını gösterdi. “Bu da Her Şeyi Bilen Nix. O bir Valkyrie'dir.”

Şaşkınlığını atan Néomi, “İkinizle birden tanışmak ne büyük zevk,” dedi. Siyah saçlı kadına dönerek, “Nix mi? Sizi arayan bazı kişileri tanıyorum,” dedi.

"Her zaman ararlar, tatlım," diye iç geçirdi Nix, ardından küçük ve zarif *pençeleri* andıran tırnaklarına üfleyip parlattı. Néomi, Mari'ye, "Bunca aynayla ne yapıyorsunuz?" diye sordu

Mari nefesini bıraktı. "İçinde duruyorum."

"O bir ayna kâhini," diye açıkladı Nix. "Aynaları büyüleri ve seyahat etmek için kullanır."

"Ama," dedi Mari, "dikkatli olmazsam içimdeki bu yabancı güç, aynaların karşısında tamamen büyülenmiş bir şekilde kalmama neden oluyor. Bu yüzden onlarla da, onlarsız da yaşayamam." Mari etrafında döndü. "Vay canına, ne yer ama!"

Néomi, onun arkasına yapıştınlmış bir kâğıdı fark etti, üzerinde de *Gulyabanilerle Yatarım*, yazıyordu.

"Ah, Tanrım," diyen Néomi zarıfçe işaret etti. "Mari, arkanda bir..."

Mari kâğıdı buluncaya kadar arkasını yokladı. "Kahrolası, Regin." Okuduktan sonra kâğıdı buruşturdu, ardından öfkeyle Nix'e baktı. "Lucia ne zaman dönüyor? Tek başıma Reege'yle daha fazla başa çıkamayacağım."

Nix omuzlarını silkti. "Endişelenme Regin'e göz kulak olunmasını sağladım. Düzenbaz bir Valkyrie ve Regin'in intikam tanrıçası Folly, bir sonraki cuma günü dördü çeyrek geçe geliyor."

Mari rahatlayarak nefesini üfledi. "Ah, öngörüye sahip olman harika bir şey. Senin gücünün küçük bir parçasının bende olmasını dilerdim."

"Bunda öngörüye gerek yok. Folly'nin biletini ben aldım. Onu Yeni Zelanda'dan birinci sınıfta uçuruyorum. Regin bu ihanete çok sinirlenecek ama bazen iyi olmak için acımasız olmak zorunda kalırsın."

"Çok zekisin," diyen Mari sonra dikkatini tekrar kafası karışmış olan Néomi'ye çevirdi.

"Hayaletleri ikiniz de nasıl görebiliyorsunuz?" diye sordu Néomi.

Mari cevap verdi. "Ben bir cadı olduğum için ve o da lanet derecede yaşlı ve güçlü biri olduğum için."

"Karbon kadar yaşlı," diye onayladı Nix. "Ve o kadar güçlüyüm ki yarı tanrıça rozeti takacağım."

Néomi, Nix'in Mari'den bir gün bile daha yaşlı görünmediğini düşünüyordu ama nereden bilecekti ki? "İkinizden biri bana neden hayalet olduğumu söyleyebilir mi?"

Mari başını iki yana salladı. "Kimse tam olarak bilmiyor ama bunun çok güçlü ruhlarla bir ilgisi olduğunu, ölümden sonra bile varlıklarını sürdürdüklerini duydum. Ah bir de azimli bir ruhani çapaya sahip olmalısınız."

"Ruhani çapa mı?"

"Evet, sevdiğiniz ya da sizin için anlamı olan bir yerde ölürseniz, ruhunuzu oraya çapa atarak sabitleyebiliyorsunuz."

Néomi, Elancourt'u sevmiştir; bu mülk onun devamlılığını koruyan tek şeydi. Burada kök salmak ve çocuklarının bahçede ve nehir kıyısında oynamasını seyretmek istemiştir. Sevdiği biriyle birlikte yaşlanmak istemiştir.

Bunu hayal edince neden zihninde Conrad'ın görüntüsü canlanıverdi?

"Peki, burada eğlenceli vakit geçirmek için ne yapıyorsunuz?" diye sordu Mari.

"Eğlenceli mi? Hımm, gazete okuyorum. Ve... ah, bazen içeri kediler girer! Ayrıca kışın etrafı eşelemek için gelen şu kunduz ailesi var. Soytarlıkları çok eğlenceli, onları saatlerce seyredebilirim." Kaşlarını çatı. "Gerçekten onları saatlerce seyrederim."

Mari, Nix'e imalı bir bakış attı. "Buraya tam zamanında geldik, *Bones!*"

"Kesinlikle, Jim," diye cevap verdi Nix sıkılmış gibi bir tonlamayla.

Bones mu? Jim mi? "Demek adımı duydunuz." dedi Néomi.

"Evet, ödevimi senin üzerine hazırlamayı düşünmüştüm."

Sesinin normal bir tonda çıkması için çaba gösteren Néomi, "Ama yapmadın mı?" diye sordu.

"Daha yaşlı bir cadı Baton Rouge'daki, kadınların oy hakkını savunan bir kadın hakkında üzerine bir makale yazmıştı. Bunun üstüne çıkmazdım. Ama senin sonradan balerin olan bir burlesk dansçısı olduğunu hatırlıyorum."

"Burlesk mi? Bu ortaya çıktı mı? Oysa insanlar asla anlamaz," diyen Néomi bu kadınların, kendisiyle ilgili ne düşüneceklerini merak ediyordu, Conrad dehşete düşmüştü. Peki ya Néomi'nin peşinde olduğu şeyi ciddiye almazlarsa? "Bunu sadece üç ay yaptım. Belki dört ay. En fazla bir yıl. Hiçbir zaman *tamamen çıplak* olmadım," diye ekledi. "Çoğu zaman olmadım. O zamanlar buna *striptiz* yani soyunur gibi yapmak denilirdi. Bilirsiniz, tamamen soyunmak değil. Üzerimde genellikle yelpaze ya da tüyler olurdu..."

"Ama bu, seninle ilgili olarak hoşlanılan bir şey," dedi Mari. "Bugünlerde barda çalışmak seçkin bir şey. Sırrın ortaya çıktıktan sonra insanlar senden burlesk ruhuna sahip balerin diye bahsetti. New Orleans'a uyum sağladın."

"Ah, iyi o halde," dedi Néomi soluklanarak. En azından insanlar bu durumu olması gerektiği gibi görüyordu. "Gerçekten rahatladım."

"Harika. O halde hadi işimize bakalım."

"Oturmak ister miydiniz?" Misafirlerinin olması o kadar gerçekdışı bir şeydi ki!

Mari başını onaylarcasına salladı ve evrak çantasına tekme atarak sehpayı geçip portatif yatağa oturdu. Nix sergi masasının üzerinden gramofonun olduğu tozsuz alana sıçradı. Néomi'nin prezervatifler, sütyenler ve Mardi Gras bozuk paralarından oluşan eşya koleksiyonunu inceledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Size kahve ikram..."

"Yiyecek içecek almıyorum," dedi Nix sakince.

"Ayrıca margaritaların üzerine kahve içmek Cuervo'nun gazabını getirir," diye ekledi Mari. Bir kalem ve bir bloknot aldı. "Néomi, öncelikle kayıtlarım için biraz bilgi... Neden benimle şimdi temasa geçtin? Yani onlarca yıldır bir hayalettin."

"Şey, birkaç hafta önce vampirler buraya taşınana kadar İrfan'ı bilmiyordum bile. Cadıların ya da Valkyrie'lerin varlığı hakkında hiçbir fikrim yoktu..."

"*Vampirler mi taşındı?*" Mari, Nix'e bir bakış atarak Néomi'nin sözünü kesti. "Tuhaf. Geçenlerde sahil barında da yabancı bir vampir görmüştüm. Garip bir tesadüf."

Nix, "*Kimi? Ne?*" dedi.

"Evet, Estonyalılar," dedi Néomi ve kısa sürede bütün hikâyeyi anlattı. "... ve sonra Conrad elini kesti ve bana zavallı bir hayalet olduğumu söyledi ve ben de gerçekten öyle olduğumun farkına vardım ve buna dayanamadım. Dolayısıyla da sizi aradım."

"Vampir için vücuduna tekrar kavuşma peşinde değilsin, değil mi?" diye sordu Mari. "Ona ne kaçırdığını göstermek için? Çünkü bu çok önemli."

Néomi bir daha Conrad'ı hiç görmeyecek olsa bile yine de bir şekilde harekete geçmek zorundaydı. *Çünkü olduğum şeye dayanamıyorum. "Zamanı geldiği için bunun peşindeyim."*

“Tamam, sana her şeyi açık açık söyleyeceğim.” Mari kalemini indirdi. “Bedensizlik sorununa yardım edebilirim ama bu geçici bir çözüm olur ve bedeli çok fazladır. Sadece parasal açıdan değil. Bu temel olarak bir ‘hedef tahtası vücudu’ yaratan, bir kabuk büyüsidür. Büyü, senin bir zamanlar olduğun insan gibi görünmeni ve hissetmeni sağlayacak ama sen şey... bundan kısa süre sonra öldürüleceksin.”

“Neden?”

“Bazıları buna son nefeste ölüm oyunu der. Ölüm sonrası hayatında edindiğin bilgileri kullanarak eskiden yaptığın yanlışları düzeltebilirsen şimdiki zamanı bozarsın. Kader böyle oyunları sevmez ve onları *güçlü bir şekilde* engeller,” diye açıkladı Mari. “Sırtında parlak bir hedef tahtasıyla ortalıkta dolaşıyor gibi olacaksın. Doğal olmayan bir şekilde ölebilirsin; kontrolden çıkmış bir tramvay ya da bir uçak kazasında ya da saç kurutma makinesindeki elektrik kaçağından. Oldukça korkunç bir şey olur. Kabuk bedeninin biter ve sonra kaybolur, ardından da ruhun *ölür, ölür.*”

“Ne kadar sürem olur?”

“Birkaç hafta? Bir gece? Belki birkaç ay. Kesin bir şey söylemek mümkün değil. Ancak şimdiye kadar internet forumlarında okuduğum en uzun süre bir yıl.”

Néomi yutkundü. “*Ölüm*, ölümden sonra ne oluyor?”

“İşte asıl sorun da bu. Hiç kimse bilmiyor. Bu senin ve Tanrı’nın, ilahlarının, ilahelerinin falan arasında bir şey.”

“Peki, madem bu konuyu konuşuyoruz,” diye başladı Néomi. “Şunu sormak zorundayım; ömür boyu bir bedene sahip olmam mümkün mü? Belki tamamen dirilmeme yetecek kadar param vardır.”

Mari ve Nix bakiştılar. “Onlara dokunmam. Ama sorduğun şey dirilmek değil. Ruhun zaten burada. Onu tekrar bu düzleme getirmeye gerek yok. Senin ihtiyacın olan şey bir bedene sahip olmak,

ki bu kendi başına bayağı tehlikeli bir durum. Ayrıca gerçekleşmesi gereken aşağı yukarı bir düzine farklı koşul var. Ancak her şey uygun olsa bile, benim henüz bunu denemeye yetecek kadar becerim yok. Henüz değil."

"Şimdiye kadar hiç denemedin mi?"

"Bir insan üzerinde mi? Bir simülasyon cihazı dışında denemedim." Tereddüt ettikten sonra, itiraf etti: "Geçenlerde hayalet kedimin üzerinde denedim."

"Ve?"

"Hayvan Mezarlığı'nı hiç izledin mi?"

Néomi başını iki yana salladı.

"Hayır mı? Şey, Tigger'ım yanlış döndü!" diye inleyerek parmaklarını kemirdi.

Nix kalkıp Mari'nin yanına oturarak yatıştırmak için sırtına hafifçe vurdu. "Hadi ama en sevdiğim cadı tipli kişi."

Mari gözlerine hafifçe dokunarak homurdandı. "Gözüme, ah, toz kaçtı da."

"Mari oldukça güçlü, beceri seviyesindeki sıralamada," kaşlarını çattı, "kaçıncıydı?"

"Beşinci," diye cevap veren Mari kendini toparlamıştı. "Zaten beş seviye var."

"Neden üzerimde deneme yapmıyorsun?" dedi Néomi sesini pürüzsüz çıkararak. "Ben varım."

Nix başını iki yana salladı. "Mari'nin beşinciye yapması için aynayla konuşarak bütün gücünü salıvermesi gerekir. Büyük bir olasılıkla kendi yansımasından büyülenecek ve ondan uzaklaşamayacak. Bu sonsuza dek sürebilir."

Mari başını onaylarcasına salladı. "Ama daha güçlü ve beceri sahibi olduğum zaman, yani elli yıl içinde yansımamla yüzleşeceğim. Takvime işaret koyduk. O kadar bekleyebilirsen, ismini listenin en başına koyacağım ve bir kereliğine ücret..."

"Hayır. *Merci* ama hayır." Elli yıl daha yalnızlık ve ayın hilal hali mi? Ölümünü altı yüz kez daha yaşamak mı?

Ya da olası bir yıllık ömür. Hangisini seçeceği gibi bir soru bile olmazdı.

"Üzgünüm, Néomi. Eğer seni şimdi bedenine kavuşturmayı denersem büyük ihtimalle büyülenip kalırım ve sen ölümden daha beter bir şekilde dönersin. Ölümden daha beterinin olmadığını düşündüğünü biliyorum..."

"Hayır. Onu düşünmüyorum." Néomi ölümden beter bir hayat yaşamıştı. Bu kavramı ve bundan kaçınmanın neden akıllıca olduğunu anlıyordu.

"Bir seçenek daha var," dedi Nix. "İrfan'da hayalet benzeri, ölümsüz bir tür olan ve ölümle yaşam arasındaki şekil değiştiriciler gibi, isteğe göre diriltebilen fantomlar var. Bu düzlemde yeterince uzun bir süre var olabilirsen fiziksel bir şekli yavaş yavaş oluşturur, onlar gibi olmak için güç toplarsın. Ruhani çapanı terk edebilir ve telekinezi yeteneğini hâlâ elinde tutabilirsin."

"Ne kadar süreyle?" Bu kulağa çok hoş geliyordu! "Bir vücut oluşturmak için ne kadar süre var olmak zorundayım?"

Nix parmaklarını şaklattı. "Sadece dört ya da beş asır. Sen farkına varmadan geçecektir."

"Ah." Nix'in uçarı bir edayla konuşması Néomi'nin, Valkyrie'nin yaşının kaç olabileceğini merak etmesine neden oldu. "Bunu da kabul edemem. Ben her ay ölümümü tekrar yaşıyorum. Elli yıl seçeneğine dayanamazken beş yüz yıla hiç dayanamam."

"Ah, hayaletlere özgü ebedî tekrar." Nix derdini anlamış gibi başını salladı. "O zamana kadar senin ruhani çapa büyük ihtimalle yanar ya da eskir."

"Beden sahiplendirmeyi yapabilen başka biri var mı?"

Nix tek kaşını kaldırdı. "Bulaşmak isteyeceğin biri yok. Bunu yapabilecek bir avuç dolusu büyücü var ama çok edepsiz isteklerde bulunacaklardır; ilk evladın gibi ya da aynı oranda can sıkıcı bir şey."

"Néomi, dinle, bu konuda bizim tavsiyemize güvenmek için bir nedenin yok ama sana yardım etmekten mutluluk duyacakların bir listesini verebilirim..." dedi Mari.

"Hayır, size güveniyorum. Deneme tahtası vücudunu ne kadar çabuk yapabilirsin?" diye sordu Néomi.

Mari, Néomi'nin hâlâ ilgileniyor olmasına şaşırılmış görünüyordu. "Ah, bu akşam. Ama bütün bunları düşünmek isteyebilirsin. Yani burada olmak ne kadar kötü olabilir ki?"

Mari'nin gözlerinin içine bakan Néomi, "Kaçmak için kendimi bile öldüremediğim, sonu olmayan bir cehenneme tıklandım. *Hiçbir şeyi* algılamıyorum, ta ki ayın bir günü bir hançer kalbime gömülüp sonra göğsümün içinde döndürülene kadar," dedi.

"Tamam, tatlım, o zaman içime büyüü yapacağmız gibi doğuyor!" Mari evrak çantasından kâğıtları ve formları çıkardı. "Peki, ödemeye gelecek olursak."

Néomi elini omzunun üzerinden arkadaki mücevher dolabına doğru salladı ve ağzına kadar dolu düz bir çekmece açıldı. Daha önce alıştırması yapılmış dört hareketle kasa açıldı. "Ne istiyorsanız yapın."

Mari anlayışlı bir edayla, birkaç elması ve sertifikayı alarak çantasının iç gözüne koydu. Nix yoğun parlaklığa bakmadı bile, bunun yerine stüdyoyu inceledi. Kafası karışmış gibi sürekli Néomi'ye bakıyordu.

“Ee?” diye soran Mari, sehpanın üzerine anlaşımları seriyordu. “Burada Néomi’yle ilgili bir şey görüyor musun?”

“Onunla ilgili hiçbir şey yok,” dedi Nix.

“Bu iyi mi, kötü mü?” diye sordu Néomi.

Nix gözlerini kısarak baktı. “Bu *nadir* bir durum.”

Mari, Néomi’ye bir kalem uzattı. “Şuraya ve şuraya imzanı alabilir miyim? Sadece X yazsan da olur.” Néomi telekineziyle yarım yamalak bir X yaptı. “Tamam, bir de buraya. Nix tanıklık eder misin?”

Nix imzasını, *Her Şeyi Bilen Nix, İlk Valkyrie & Eşsiz Kâhin*, şeklinde karaladı.

“Hazırlanmak için herhangi bir şeye ihtiyacım var mı?” diye sordu Néomi.

“Nedir bu acele? Söz konusu geri dönüşümsüz sihirler olunca genellikle müşterilerin, kararlarını kırk sekiz saat düşünüp taşınmalarına izin veririm.”

“İrfan’dan gerçekten çok hoşlandım ve daha fazlasını görmek istiyorum. Ayrıca bu akşam toplantı var...”

“Ah, Çılgın Hayat. Gürültülü bir parti. Biz ona Karaciğer Patlatan deriz. Nix düzenledi.”

Nix başını hevesle salladı. “Bu, K.K.G. Kendi Kurbanını Getir partisi.”

“Şu anda acaba örümcek sezilerim bana neden Conrad Wroth’un da orada olacağını söylüyor?” diye sordu Mari.

“Ne? Orada olacak mı gerçekten?” dedi Néomi neşeli bir tonlamayla.

Nix ekledi: “Doğal olarak, onun seni diğer erkeklerle flört ederken görmesini ve söylediklerine pişman olmasını isteyeceksin.”

Néomi, Conrad'ı orada gördüğü takdirde ne yapacağı konusunda emin değildi. Bir yanı onun kanunu kaynatıp kaynatamayacağını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Bir yanı, üç gece boyunca uzakta olmasından sonra hâlâ iyi olup olmadığını görmek istiyordu. Ve evet, diğer yanıysa Conrad'a perili malikânesinde çürümeye terk edilmiş acınası biri olmadığını göstermek istiyordu.

Mari, "Bizimle gelebilirsin," diye bir teklifte bulundu. "Sevgili kocam akrabalarıyla birlikte orada olacak. Kızların gece dışarı çıkmasından *nefret* eder. Bu yüzden sanırım onun ızdırabını dindirmek için gidebilirim."

"Sizinle birlikte gitmekten mutluluk duyarım!" Ayrıca Conrad'ı görürse ona cehenneme gitmesini söyleyecekti. İğrenir gibi bakışlarını ve acımasını ona iade etmeliydi. "Giyinmek ve yeni birileriyle tanışmak istiyorum. Hissetmek istiyorum!"

"Toplantı aşırı kalabalık olacak," dedi Mari. "Ve tek insan sen olacaksın; hiçbir hayalet gücün olmayacak. Bunun üstesinden gelebileceğine emin misin?"

"Heyecan bana iyi gelir."

"Adrenalin bağımlısı," dedi Mari. "Anlaşıldı. Öyleyse bu bir Kül Kedisi tekrarı olacak. Masalsı bir vaftiz anne gibi hissediyorum." Néomi'ye dikkatle baktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Balo beni bekler," dedi Néomi.

"Ben hazırlanırken, Karaciğer Patlatan'a bir göz atalım." Mari aynayla doğrudan göz teması kurmamaya özen göstererek, parmak uçlarını bir ekran belirene kadar aynaya bastırdı. Gürültücü varlıklar, en az beş kat yükseklikteki bir şenlik ateşinin etrafında dans ediyorlardı.

Güzel bir şamata. Néomi her ne kadar aslında o kızıl kıyametin içine atılmış ve ölümsüzlerin arasındaki bir ölümlü olmakla baş

edip edemeyeceğini merak etse de, bunun ortasında olmak için can atıyordu.

"Kocacığımı kontrol et." Mari ekranı değiştirdi ve kaşlarını çatmış bir halde etrafındakilere, sonra da içkisine bakan oldukça iri yarı ve yakışıklı bir adamı gösterdi. "Lanet olsun o kurtadam içimin yağlarını eritiyor," diye iç geçirdi Mari. "Çok dertli," diye keyifle ekledi.

Néomi kaşlarını çatı. "Bowen MacRieve senin kocan mı?" Mari başını onaylar gibi sallayınca, "Onun en kötü ihtimalle iki hafta içinde Conrad'ın peşine düşmesi bekleniliyordu. Kocanın... şey, Conrad'a zarar vermemesini sağlayabilir misin?" dedi.

"Onunla konuşacağım. Ama sana zavallı diye hitap eden bir vampiri umursayacağını sanmıyordum."

"Umursuyorum, değil mi?" diyen Néomi içini çekti. Daima umursayacağını düşünüyordu.

Çünkü Conrad'a birazcık –gerçekten *çok azıcık*– âşık olmuş olabilirdi.

"Neden onu tamamen unutma niyetiyle oraya gitmiyorsun?" diye sordu Mari. "Sonuçta bu akşam gelinini bulma ihtimali var ve o gelin sen olmayabilirsin. Orada dikkatini çekecek bir sürü erkek olacak. Nix sana Cade ve Rydstrom'u gösterebilirsin, onlar benim de arkadaşlarım ve görüp göreceğin en çekici iblis kardeşler." Bir sürü cebi olan pantolonunun bir cebinden minik cep telefonunu çıkardı. "Kısa bir arama yapmam gerekiyor."

Mari odanın diğer ucuna yürüdüğü zaman, Nix olağanüstü çekicilikteki *boynuzlu* iki erkeği gösterdi. "Bütün o altın renkli kusursuz güzelliği ve erdemin çelişkisiyle işte Cade. Yara izleri ve onurlu duruşuyla mükemmel bir namzet olan Kral Rydstrom."

"Şu gözlere bak," diye soluklandı Néomi. Kardeşlerden biri açık, diğeri koyu renk saçlı olmasına rağmen ikisinin de yemyeşil gözleri vardı.

"Ah, evet. Gözleri çok güzel, değil mi? Herkes kadınların, onların altında hulahop çevirmek için yalvardığını söyler. Ya gözleri ya da Asya ve Kuzey Afrika karışımı aksanları yüzünden. Ama ben boynuzları için olduğunu düşünüyorum."

Deniz kabuğu rengindeki hafif dönük boynuzları kulaklarının hemen üzerinden başlıyor ve kafalarına doğru kıvrılıyordu. Boynuzlarının şekli ve yönü Néomi'ye, eski çağlardaki adamların taktığı defne yapraklarıyla çelenk şeklinde yapılan taçları hatırlattı. Gerçi Rydstrom'un boynuzları tıpkı yüzünün geri kalanı gibi savaş yaralarıyla doluydu.

"Evet," diye devam etti Nix. "O pürüzsüz... kaya gibi sert... yalanabilir boynuzlar..."

Nix biraz önce inlemiş miydi? "Kulağa onlardan birini istiyor-muşsun gibi geliyor. Ah, ya da ikisini de."

"Ah, hayır, hayır. Ben Mike Rowe'un sevgilisiyim."

"Mike orada mı?"

"Hayır, Mikey şimdiki zamana gelmek için çok çaba gösteriyor." Gözleri dalgın bakmaya başladı ve mırıldandı. "*Ama bu iyi olmayacak... seni küçük haylaz.*"

Tam o sırada Néomi, Mari'nin konuşmasına kulak misafiri oldu. "Selam, Elianna... Ha, ha, ha, hayır, kefalete ihtiyacım yok! Şu hayaletler için yapılan kabuk büyüsünü merak ediyordum. *Beden Canlandırma* mıydı yoksa *Canlanan Beden* mi?"

Merde! Cadı, talimat almak mı zorundaydı?

Mari duraksadı, ardından, "Bunu çok istiyorum... Hı, hı... ve bu nedenle de şimdi büyülenmeyeceğim, değil mi?" dedi.

Néomi tam endişelerini dile getirmek üzereyken Nix konuştu. "O vampiri senin evine ben koydum. Ve nedenini hâlâ bilmiyorum." Kafası gerçekten karışmış görünerek öne eğildi. "Özellikle de senin öleceğini düşünecek olursak."

Néomi yutkundu. "Conrad'ı nereden tanıyorsun?"

"Ağabeylerini tanıyorum." Sesi hülyalı bir tona dönuştü. "Ve sanırım Conrad'a bir yakınlık duyuyorum. Benim de kafamda til-kiler dolaşıyor."

"İşte, geldim!" dedi Mari. "Néomi hakkında bir şey gördün mü? Hangi rotayı izlemesi gerektiğini?"

O ana geri dönmüş görünen Nix, Néomi'ye, "Seninle ilgili çok az şey gördüm. Bana, Her Şeyi Bilen diyorlar, her zaman bilen değil. Ama bir gerçeği biliyorum ki, o da, yapmak üzere olduğu şeyi herhangi birinin keşfettiğı gün, son günün olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Üçümüzün dışında hiç kimse dönüşümünün şartlarını bilemez. Kabuk bedenine sahip olur olmaz geri saymaya başlayacağını hiç kimse keşfedemez."

"Conrad bilmek isteyecektir," diyen Néomi telaşla ekledi: "Oradaysa ve onun kanını kaynatırsam ve önceki davranışları için özür dilerse tabii." *Ve hâlâ ihanetin o çılgın duyguları içinde değilse.*

Nix homurdanarak konuştu: "Bunun üstesinden gelecek bir yol bulabileceğine eminim, tabii eğer –ah, bilmem ki– daha uzun yaşamak istiyorsan."

"O halde, hiçbirimizin bununla ilgili asla konuşmayacağına yemin ederiz," dedi Mari. "Néomi'nin burada belirli bir zamanı olduğunu ya da nasıl değiştiğini asla ortaya çıkarmayacağız. Anlaştık mı?"

Néomi kararlı bir şekilde başını salladı. "*D'accord.*"

"Anlaştık," dedi Nix. "Şeytani ittifaklara bayılırım."

"İyi o zaman. Bu kararlaştırıldı." Mari pantolonunun başka bir cebinden aynalı pudralık çıkardı. "Harekete geçmeye hazırım. Emin misin, Néomi?"

Onlarca yıl veya hatta asırlara karşı, olduğum gibi olan bir günlük ömre mi? Néomi başını salladı. "Hadi yapalım şunu."

Mari avcunun içinde pudralığını açtı. "Tamam, o zaman. Şimdi en temel varoluş sorusu." Mari, başparmağını aynanın üzerinde gezdirmeye başladığında gözleri ayna gibi olunca, Néomi'nin afallamış ifadesini yansıttı. "Ne giymek istiyorsun?"

26. Bölüm

Conrad, gelişinden saatler sonra düşüncelerini kontrol altına alma çabasıyla başını sıkıyordu. Toplantının aşırı kalabalık oluşu onu harap ediyordu. Kayıplar'ın hızlı hareketlere ve yüksek seslere kötü tepki verdiği düşünülürse, Conrad özel türde bir cehenneme düşmüştü.

Ona geri dön...

O sadece düşüncelerini Néomi'ye söylemenin bir yolunu bulmak istiyordu. Ona, elinde olsa sözlerini geri alacağını söylemek istiyordu.

Conrad tam Elancourt'a ısınmak üzereyken, Tarut'u gördü. İki kırkık tüm endamıyla. Diğer türlerdeki iblislerin oluşturduğu kalabalık alanın üzerinde yükselen devasa iblise, onun Kapsliga silahşörleri çetesi eşlik ediyordu. Hepsinin üstü çıplaktı ve göğüslerine çapraz takılmış kalın deri bir bant vardı. Conrad bir zamanlar aynı şeyi giymekten onur duymuştu.

Aynı alanda birdenbire bir duman beliriverince gözlerini kıstı. Dumanın içinden yedi iblis çıktı ve aralarına Woede'ler de vardı. Conrad onların bir şekilde ısınma yeteneklerini kaybettiklerini duymuştu. Onları, adı kötüye çıkmış kaçak Rök taşıyor olmalıydı. Hemen sonrasında Rök ağzını açarak dumanı tekrar içine çekti.

Tarut ve Woede'ler... üç hedefi de buradaydı ve ulaşılması normalden kolaydı. Conrad, Woede'lerle ilgilenirken, Conrad'ın hayatını ve elindeki bilgiyi riske atmamak için kontrolsüz öfke iblisi formlarını tam anlamıyla almayacaklardı. Öfke iblisleri bütünüyle iblis şeklini aldıklarında inanılmaz derecede güçlü olsalar da akılsız sayılacak duruma gelirlerdi.

Peki, ya Tarut? Conrad artık onun tarafından pençelenmeyi kafasına takmıyordu.

Rydstrom ve Cade, Tarut'u selamlamak için kollarını uzatmadılar. Bunun yerine ellerini kılıçlarının kabzalarına yakın tutuyorlardı. Ardından Conrad, Cadeon'un gerildiğini ve sanki bir şeyi kavramış gibi gözlerinin kısıldığını gördü. Rydstrom'u kenara çekip hararetle işaret ederken Rydstrom kaşlarını çatarak Tarut'un olduğu yöne baktı.

Demek iblisler aynı hedefin peşinde olduklarını biliyorlardı; Tarut, Conrad'ı öldürmek istiyordu ve Woede'ler de onu hayatta tutmak istiyorlardı, en azından bir süreliğine...

Conrad saldırmak için gerildi, köpek dişleri keskinleşti.

Bu tam olarak Néomi'nin kahkahasını duyduğu andı...

"Bu son şarap şişesini büyüyle çağırmak zorunda mıydın?" dedi Nix fısıltıyla ama Néomi kalabalığın gürültüsüne ve kendi attığı keyifli kahkahaya rağmen onu duyuyordu.

Ateş. Efsanevi yaratıklar. Şenlik.

Néomi cennetteydi! Seksen yıldır ilk defa Elancourt'dan kurtulmuştu!

Ve evet, biraz da çakırkeyif olmuştu. Acaba *merlot* şarabının tadı hep böyle harika mıydı?

Artık ses kademesiyle duygu kademesi birbirleriyle bağdaşıyordu, yeni deri çizmelerinin altından sürekli yaprak hışırtıları geliyordu.

Gece açan yaseminlerini ve solmuş gardenyaların kokusu. Arka planda orkestranın akort sesleri. Yeni elbisesinin vücuduna harika bir şekilde oturması.

Ona ne giymek istediği sorulduğu zaman, Néomi, "Bu sefil siyah saten elbise dışında herhangi bir şey. Renkli bir şey! Kısa ve gerçekten seksi bir şey," demişti.

Mari sihir yaparak Néomi'ye göre kırmızı bir "vücuda duyarlı kılıf" ortaya çıkarmıştı. Edepsiz elbisenin kolları uzun olsa da sırtı açtı ve Néomi'nin o güne dek giydiği her şeyden daha kısaydı.

Zavallı birinin kesinlikle giymeyeceği bir model!

Conrad'ın sözlerinin üzerine duyduğu acı her geçen saniye biraz daha azalıyordu çünkü o zavallı değildi! Bir kez daha kaderinin kontrolünü eline almıştı.

Tanrı biliyor ki çok çarpıcıydı. *Eski Néomi gibiyim. Zarları atıp kaderin yüzüne gülen biriyim.* Öldürülecekti ve bu umurunda bile değildi!

"Şişeleri ortaya çıkarmak zorundaydım," diye mırıldanarak cevap verdi Mari. "Onu gördün, çok korkuyordu."

Başlangıçta değişim çok yoğun gelmişti. Birdenbire dünya algısının hücum etmesiyle Néomi stüdyosunda ayağa kalkmış ve gözleri büyümüş bir halde, duygu saldırısına karşı uyum sağlamaya çabalamıştı.

Vücudunun ağırlığı beklenmedik bir şekilde ayaklarına baskı yapmış ve zemin inanılmaz derecede sert gelmişti. Saçları sırtına doğru ağırlık yapmış ve teninin her zerresi ürpermişti.

Néomi'ye sadece kendisi değil, tüm dünya değişmiş gibi gelmişti, sanki sönük bir baloncukun içinde yaşıyormuş gibiydi. Bedene kavuşan yeni benliği duygularla sarsılıyor ve bundan sersemliyordu. Şaşkın bir halde yüzüne birkaç kez vurmuş ve fısıltıyla, "B-belki de bu iyi bir fikir değildi," demişti.

Mari, onun hissettiğini hiper-duyarlılık olarak adlandırmış ve kendisinin de kısa süre önce benzer hisler yaşadığını söylemişti. Düzelecekti...

"Ayrıca başka türlü onu aynadan geçirmeyi asla başaramazdık," diye ekledi Mari. "Bu bir kediyi aside batırmaya benziyordu."

Boyunlarına küçük kutular bağlı kadınlar geçti. "Taktıkları şey ne?" diye soran Néomi, Mari'nin yüzüne bakılırsa biraz fazla yüksek sesle konuşmuştu. Her kutunun üzerinde kendine has deseni veya yazısı vardı.

"Ses ayarlayıcılar. Sirenler kibar varlıklardır," diye açıkladı Mari. "Şarkı söylerlerse buradaki eşi olmayan bütün erkekleri cezbederler. Çok centilmence olmaz."

Bir kutunun üzerinde, "Rica ederim," yazıyordu. Diğerinde, "Hey! Erkek arkadaşını aldım," yazıyordu. Néomi neşeye güldü. *Sirenler! Tabii ya!*

Elfe benzer bir grup kadın geçti, üzerlerinde şeffaf eteklerden başka hiçbir şey yoktu. Karmaşık yaprak desenleriyle boyanmış göğüsleri çıplaktı.

"Ne hoş," diye homurdandı Nix. "Dendrofiller."

"Dendro ne?" dedi Néomi.

"Ağaç severler. Ağaç perileri."

Liderleri gibi görünen bir tanesi, "Güzel, bu Zırdeli Nix ve uğursuz cadı olsa gerek," dedi.

"Güzel, bunlar fahişeler olsa gerek," diye tatlılıkla karşılık verdi Nix. "Ah, üzgünüm seksi kızlar seks partisi burada değil, yolun hemen aşağısında."

"Nixie her parti, eli kulağında bir seks partisidir."

Nix ağzını açtı, sonra kapayarak Néomi ile Mari'yi uzaklaştırdı. "Yani, mantıkla tartışamazsın, değil mi?"

Ve periler!

Neredeyse ilk defa Néomi'nin heyecanı, hayal kırıklığıyla sekteye uğradı. Murdoch, perilerin de katılanlar arasında olacağını söylemişti. Bu şaşırtıcı derecede güzel kadınlar Néomi'ye, Conrad'ın gelininin onlardan biri gibi olabileceğini hatırlatıyordu.

Neyse ki harika erkekler de vardı ve Néomi, Mari ve Nix'in etrafı kısa süre içinde birçoğu tarafından sarıldı. Hepsi iri yarıydı. Hatta birkaçı Conrad'dan bile uzundu.

Néomi kendini cüce gibi hissediyordu ama onlar Néomi'yi ürkütmemek için büyük çaba sarf ediyor gibiydiler, özellikle de Nix onu, "Néomi bir ölümlü," diye tanıttığından beri. Néomi, onları selamlamak için gülümserken bir yandan da vampiri görebilmek için sinsice onların etrafını gözetliyordu.

"Bu Uilleam ve Munro," dedi Nix, serseri görünümlü yakışıklı İskoç ikizlerini göstererek. "Biz onlara sadece Ateşli ve Daha Ateşli deriz, yoksa Daha Ateşli ve Ateşli mi?" Omuzlarını silktiler. "Onlar Lykae. Ve işte iblis kardeşler Cade ve Rydstrom, sana bahsettiklerim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, tatlım," dedi Cade. Ama dikkati başka yerde gibi dalgın dalgın çenesindeki sarı, kirli sakallarını kaşıyordu.

"Memnun oldum, Néomi." Rydstrom yemyeşil gözlerine pek ulaşmayan bir gülümsemeyle ona baktı.

Kardeşlerin yüz hatları birbirlerine çok benziyordu ama genel görünüşleri bir o kadar farklıydı. Hareketleri ve hatta aksanları bile farklıydı. Néomi, aksanlarındaki İngiliz sömürgelerinin tınısını duyabiliyordu ama Rydstrom'unki daha belirgindi.

Rydstrom, Nix'e döndü. "Seni arıyordum, Valkyrie."

"Ah, neden? Onu uykuda arayanı buldun mu?"

"İşin aslı..." Rydstrom, Nix'i kolundan tutarak bir kenara çekti.

Nix, "İmdat, imdat!" diye omzunun üzerinden haykırdı. "Bir iblis tarafından kaçırılıyorum!" Néomi, sanki bir şey yapabilecekmış gibi arkasından atılınca Nix, "Gerçekten kaçırılmıyorum," dedi.

"İşte Bowen!" dedi Mari. Bowen bir kokuyu takip ediyormuş gibi görünüyordu. Mari'yi görünce ona doğru koşarak eşini kollarına aldı.

Néomi'nin kendisini yelpazelemesine neden olacak kadar derin ve ateşli bir öpüşmeden sonra Mari, Bowen'ı tanıştırdı. Adam, Néomi'ye gülümsedikten sonra öfkeyle Cade'i süzdü, o da Bowen'ın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. *Intéressant*.

Daha önce duyduğu müzisyenler ahenkli ve tabii Néomi'nin bilmediği, şiddetli davul tempolu bir şarkı çalmaya başladılar. Ama şarkı her yanını sardı. Perküsyonu mide boşluğunda hissedebiliyordu ve seksen yıldır ilk defa dans etmek *istiyordu*.

"Git ve dans et, Néomi," dedi Mari. "Biz burada bekleyeceğiz. Çok uzaklaşma."

Néomi neşeyle başını salladı. Ateşin yanındaki müzik onu yönlendiriyordu ve o da buna uyuyordu. Geçen her saniye vücuduna biraz daha alışıyor ve onu nasıl hareket ettirebileceğini ve nasıl süzüleceğini hatırlıyordu...

Her şey rüya gibiydi. Âdeta sihirli bir geceydi.

Kısa süre sonra izlendiğini sezdi. Dönerken karanlığın içinde her hareketini takip eden parlak kırmızı gözleri gördü.

Conrad. Tıpkı geyik yavrusuna doğru yürüyen bir aslan gibiydi.

Bu bir halüsinasyon olmalı.

O gerçek olamaz. Conrad bunu algılayamıyordu. Bu akşam ona gitmek istemişti. Geçen hafta boyunca ona dokunabilmek için can atmıştı.

Şimdiyse Néomi bir kurban gibi, onun için buradaydı. Kanlı ve gayet canlı bir şekilde. Bir şekilde artık ne bir hayalet ne de siyah beyazdı. Yanakları pembe pembe parlıyordu, dudakları kısa eteği kadar kırmızıydı.

Bu değişiklik nasıl gerçekleşmişti?

Çılgın gibi uçuşan saçlarıyla ateşle dans eden bir pagana benziyordu. Vücudunun kıvrılıp salınma tarzı çok baştan çıkarıcıydı. “*Tantsija,*” diye mırıldandı Conrad.

Néomi hareket ettikçe, her zaman olduğu gibi kendinden geçti. Oysa Néomi’nin dansı şimdi, sadece zihnini sakinleştirmek yerine vücudunu kaskatı kesip bir tel gibi gerilmesine neden oluyordu. Bir hayaletken güzeldi. Şimdiki haliyse, kıyas yapmanın çok ötesindeydi.

Conrad yanıp tutuştuğu o öpücüğü gerçekten alabilir, dolgun göğüslerine dokunabilirdi... Hayır, yapamazdı. Néomi artık ondan kesinlikle nefret ediyordu.

Conrad aradaki mesafeye rağmen, Néomi’nin kalbinin heyecanla attığını duyabiliyordu; bu da onun kanayabileceği anlamına gelirdi. Aynı zamanda Conrad’m onu incitebileceği anlamına da gelirdi. Ya da öldürebileceği...

Conrad, onun boynunu emdiğini hayal etmişti. *Bir kere başlayınca acaba durabilecek miyim?*

Ona zarar veremeyeceğine dair rahatlığı kaybolmuş ve yerini dehşete bırakmıştı.

Ayrıca artık düşmanları onu hedef alabilirlerdi. Tarut daha saniler önce ondan kaçmıştı. Conrad bandajlı kolu sızlamaya başlayınca okkalı bir küfür savurdu. *Çünkü en ateşli rüyam cisme büründü.* En çok istediği kişi, hemen önünde dans ediyordu.

Kaybetmek için bir hayalin olmalı...

Oysa kalbi göğsünün içinde ölmüş bir halde duruyordu. Ciğerlerini şişirmeye başlayan nefesi yoktu. Néomi'yi kanlı canlı görmesine rağmen, kanı hâlâ kaynamamıştı. İçi hayal kınıklığıyla doldu.

Arkamı dön ve git.

Tam ısınlanmak üzereyken biri bağırdı. "*Kavga!*"

27. Bölüm

Saniyeler içinde kıyamet koptu.

Kavga kuru otların çılgınca tutuşması gibi yayıldı. Varlıklar değişmeye başladı, gözler renk değiştiriyor, davranışlar bütünüyle farklılaşıyor ve gözle görülmeyen yerlerden silahlar çıkarılıyordu.

Zarif periler savaş çığlıkları atarak tüle benzeyen eteklerinin altına bir şekilde gizledikleri hançerleri sallıyorlardı. Neomi uzaktan Cade ve Rydstrom'un geniş ağızlı kılıç kullandıklarını gördü. Sirenler ses kutularında yoğun çığlıklarının duyulmasını sağlayacak bir şeyi kurcaladılar ve rakiplerinin kulaklarını kanatarak yere serdiler.

Néomi, Mari ile Bowen'm telaşla kendisine doğru geldiklerini gördü. "Orada kal!" diye haykırdı Mari.

"Oui," dedi cılız bir sesle. Kıpırdayamayacak kadar şoke olmuştu.

Ama sonra Mari kazara gelen bir dirsek vuruşuyla uçtu. Bowen vahşileşerek kurtadam şekline dönüştü. Néomi soluğunu tutuyordu. *Korkunç*. Néomi etrafını cıldırılmış bir kalabalık sarana kadar Lykae tarafından unutulduğu için memnundu.

Bununla baş edebileceğini nasıl düşünmüştü ki? Kazara gelen bir dirsek darbesi Mari'yi öldürmezdi ama aynı şeye maruz kalırsa

Néomi hayatta kalamayabilirdi. Böyle mi öldürülecekti? Bu kadar kısa sürede mi?

İki büküm koşmaya çabalasa da yaratıkların akınıyla sürekli geri gidiyordu. Her hamle onu ateşe biraz daha yaklaştırıyordu. Orkestra, Titanik'tekiler kadar kayıtsız bir şekilde çalmaya devam ediyordu.

Ardından onu gördü.

Diğerlerinden uzun boyuyla ona doğru koşarken gözden kaçması mümkün değildi. Koyu renkli güneş gözlüğü taksa da Néomi, gözlerinin kendisine odaklanmış olduğunu biliyordu.

Conrad yönünü hiç değiştirmeden yoluna çıkan bütün varlıkları yere seriyordu. Néomi şimdiye dek onun gibi sistemli ama tehlikeli dövüşen ve *oldukça deneyimli* birini hiç görmemişti. Köpek dişleri ustura gibi keskindi, boyun ve göğüs kasları gerilmişti.

Savaşçılar ona karşı mücadele ederse boyunlarını çevirip elinin tersiyle vurarak onları fırlatıyordu. *Tanrı'ya şükür ki eli yenilenmiş...*

Conrad'ın suratının ortasına kuvvetli bir yumruk indi. Güneş gözlüğü uçtu ama o yolundan bir nebze bile şaşmadı.

Yanaklarını kamçılayan simsiyah saçlı, sert ölümsüz. Néomi, onun gibi bir erkeğin kendisi için gelmesinden ötürü yersiz bir gurur dalgasına kapıldı.

Beni istiyor. O kanla dolu, ateşli göz bebekleri Néomi'ye kilitlenmişti. Sanki Néomi ona aitmiş, sadece ona aitmiş gibi bakıyordu. Conrad yeni vampir içgüdüleri, hayvansı içgüdüleri olduğunu söylemişti. Gözlerinin söylediği şeyde yanılmak imkânsızdı...

Conrad'ı, ona ait olan şeyden uzak tutan herkes ölür.

Conrad, ona ışınlanmayı göze alamazdı; Néomi arbedenin içinde hareket eden bir hedefti. *Gözlerimi onun üzerinden bir salise bile ayıramam. Daha hızlı koş, daha şiddetli mücadele et...*

Ansızın tökezledi, ayağının altında bir mayın patlamış gibi hissediyordu. Toparlanarak, başını eğip bir kez daha onun için atıldı.

Bir patlama daha oldu; ileri doğru sendeleyince bir anlığına Néomi'yi gözden kaçırdı. *Kahrolası neler oluyor?*

Anladığında dudakları aralandı. Bomba gümbür gümbür patlıyordu.

Néomi... işte o.

Ritimle yankılanan bomba sesleri... onun... kalp atışlarıydı. Conrad üç yüz yıldır ilk defa kalp atışlarını duyuyordu.

Benim! Koştuğu halde çılgın bir zafer duygusu içindeydi. Ciğerleri genişleyerek uyanıyordu. Néomi, onu hayata döndürüyordu. Ondan sadece on adım uzaktayım, bir engel daha...

Vücudu bir yük treninin gücüyle yere yuvarlandı. Güçlü eller onu kavrayarak kaldırdı. İki iblis onu yakalamıştı. Néomi ağzı açık bir halde bakakalmıştı. *Şimdilik güvende.*

Güçsüzüm... onlardan kurtulamıyorum. Dönüşümü gerçekleşirken geçen çok değerli saniyeler boyunca savunmasızdım. Kurtulamıyorum.

Yüce Cadeon ağır adımlarla Conrad'ın önüne doğru yürürken, "New Orleans'ta kırmızı gözlü bir Kayıp," dedi. "Büyücü'nün içini kurutan sen misin?"

Nefes alırken Conrad'ın göğsü inip kalkıyordu. Her nefesinde gücü yerine geliyordu, ardından tamamen geri geldi. Conrad'ın asla hayal edemeyeceği bir güç, vücudunun içinde kaynıyordu. "Daha net konuş, Cadeon," dedi dudak bükerek. "Birkaç tane vardı."

"Seni arıyorduk, vampir." İblisin gözleri tamamen siyaha döndü ve boynuzları tehditkâr bir şekilde büyüyüp düzleşti. Ancak tam olarak öfke halini almayacaktı.

Conrad, Néomi'nin mınıldandığını duydu. "*Mère de Dieu.*" Ve daha Cadeon tamamen dönüşmemişti bile. Genellikle bu iblis görünüşüne

dikkatle bakan biri, ölmek üzere olan biri olurdu. Ancak Conrad nihayet nefesini düzene sokmuştu ve kalbi hevesle çarpıyordu...

Kollarını yukarı kaldırarak onu tutanları hızla savurdu. Ardından Cadeon'un üzerinde hücum etti. Ellerini iblisin boğazına kenetledi ve yeni gücünün tamamını kullanarak sıktı.

Conrad'ın damarlarında kuvvet çağlıyordu. Görüşü kırmızı renkle kaplandı. İçmek ve öldürmek ihtiyacı yadsınamazdı. Kana susamışlıktan geri dönüş *yoktu*, ağabeyleri yanılıyordu. Kötülük yapmıştı; daima yapacaktı. Cadeon'u yere çarparak sersemletti.

Conrad, iblisin kanunun kokusunu alabiliyor ve kalp atışlarını duyabiliyordu. *Burada almak için daha fazla kuvvet var.* İçgüdülerini onu yönetiyordu. Cadeon'un alnunu kavradı ve boynunu ortaya çıkarmak için başını geri itti.

Cadeon'un derisi koyu kırmızıya dönüşmeye başladı. Üst ve alt köpek dişleri uzuyordu. İblis en sonunda değişiyordu ama çok geç kalmıştı...

"Conrad, yapma."

Conrad başını kaldırdığında Néomi'nin büyümüş gözleriyle karşılaştı. Conrad, ıslak köpek dişleri, parlayan gözleri ve kana hasret kalmış, çılgına dönmüş haliyle, onun gözüne nasıl görüldüğünün farkındaydı. "Artık kimim biliyorsun." İşini bitirmek üzere ağzını aşağı doğru indirdi.

"Artık *önceden* kim olduğunu biliyorum. Conrad, lütfen beni eve götür."

Koruma isteği. İblisin boynunda bir an duraksadı. *Öldürme isteğinden daha güçlü.*

Beni kana susamışken görseydin, bir canavar olduğumu düşündürdün.

Conrad abartmamıştı. Néomi onu tanımasaydı, dehşete düşerdi. Ama Conrad'ı tanıyordu ve onun için kendini nasıl frenlediğini de fark ediyordu.

Conrad şu anda en korkunç halindeydi ve Néomi'nin onun için hissettiği yalnızca kıvanç ve şefkatti...

Bu durumu fırsat bilen Cade başını onunkine öyle bir şiddetle vurdu ki, Conrad'ın kafatası çınıladı.

Ardından diğer iki iblis geri döndü ve birlikte üzerine saldırdılar...

Néomi, telekinezi yeteneği olmadan onları durdurmaktan acizdi. Kalabalıktakiler kendi kavgalarını keserek bu çatışmayı izlemeye koyuldular. Kayıp vampirin kan içmeyişi ve iblisin tamamen dönüşmemiş olmasına çok şaşırmışlardı.

Rydstrom ve haşın görünümlü dört erkek çarpışmaya yaklaşırlarken Rydstrom, Néomi'ye, "Bu vampiri tanıyor musun?" diye sordu. Yanındaki adamlar aniden kötü bir ifadeye büründü ve hepsinin gözleri simsiyah oldu.

Onlar ilerleyince, Néomi yutkundu. "O benim... arkadaşım."

"Onun gelinisin, değil mi?"

Onun gelini miyim? Néomi'nin etrafını fısıltılar sardı, varlıklar yeni oluşan bir ilgiyle onu inceliyorlardı. *Neden?*

Birkaç adım geriledi ve Rydstrom'un ekibi peşinden gelince, Conrad'a döndü. Conrad hâlâ üç saldırganıyla birden mücadele ediyordu. "Conrad!" diye haykırdı.

Conrad anında Néomi'nin önüne geçmişti ve koluyla onu arkasında tutuyordu. Vücudu sıcak kasların oluşturduğu bir kütle gibiydi ve geniş omuzları nefes alırken inip inip kalkıyordu...

Nefes mi?

Néomi kulağını adamın sırtına dayadı. Kalbi çarpıyordu. *Onun kanını kaynattım!*

"Yeni bir sorumluluk mu, Wroth?" diye soran Cade koluyla kanlı yüzünü siliyordu. "O halde bizi gelininle tanıştır."

“Ona zarar vermeyi aklından geçirirsen,” dedi Conrad hırıltıyla, “o zaman sonunu hazırlamış olursun.” Néomi’yi kolundan kavrayarak yarına çekti.

Bazı kadınlar ona sempatik bakışlarla bakınca Néomi yutkundu. *Benim bilmediğim neyi biliyorlar? Conrad bana ne yapacak?*

Conrad biraz önce öldürmekten vazgeçmiş, ölümsüz bir kiralık katildi. Néomi yüzünden vazgeçmişti. Gözlerindeki, sanki o iblisleri katletmemek ondan bir şeyler almış gibi görünen, derin bir öfkeyle birlikte yabani ve sahiplenen ışığı görebiliyordu.

Ona –gelinini koruyan bir vampire– hiç kimse meydan okumak istemedi. Conrad herkesin görmesi için, elini sahiplenen bir tavırla Néomi’nin ensesine koydu. *“Benim. Ve benim olan şeyi koruyacağım.”*

Ardından... yok oldular.

28. Bölüm

Conrad onları Elancourt'daki odalarına ışınladığında tek kelime Cetmeden sadece onu süzdü. Öfkenin arzuyla karıştığı ifade-sinde iki duygu da o kadar yoğunlu ki Néomi hem korku hem de ihtiyaçla ürperdi.

Conrad onu bıraktı ve gözleri vücudunda, kendisi de etrafında gezindi. Néomi de dönüyordu, öyle ki birbirlerinin çevresinde daire çizmeye başladılar.

"Nasıl böyle oldun?"

"Yöntemlerim var, Conrad. Belki de senin sandığın kadar arkadaşsız ve acınası biri değilimdir."

Conrad acı bir gülümsemeyle baktı. "Acıma, senin için hisse-deceğim son şeydir, *koeri*."

"Benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Néomi.

"Çok yakında göreceksin." Alçak tonlamayla çıkan sesi Néomi'yi alt üst etti, bunu bir kükremler olarak algıladığına yemin edebilirdi.

Neredeyse dans eder gibi birbirlerinin etrafında dönmeye devam ettiler. Néomi'nin uzun zamandır aktif olmayan sezileri yeni canlanmaya başlamıştı ve geçen her saniyede, daha yoğun bir şekilde uyarılıyordu. "Neden bazı kadınlar bana şefkatle bakıyorlardı?"

“Başına gelmek üzere olan şeyi bildiklerini sanıyorlar. Sen, öldürmeyi reddetmiş Kayıp bir vampirin gelinisin.”

Conrad’ın aklından geçen şeyleri anlayamıyordu. Kesin olarak bildiği tek şey onun, bugüne kadar tanıdığı erkeklerden daha hayvani oluşuydu. “Ne olacağını düşünüyorlar?” Néomi, Conrad’ın asla *kasten* kendisine bir zarar vermeyeceğine inanıyordu. Ama onu telaşa düşürüyordu. Conrad olağanüstü derecede güçlüydü ve Néomi’nin yeni bedeni oldukça savunmasızdı.

“Seni yere atıp kendimi bacaklarının arasına iteceğimi ve boynunu delicesine tutacağımı.” Sesi sanki bu fikir onu heyecanlandırmış gibi çıkıyordu. Müthiş bir hızla, Néomi’yi kolundan tutarak kendine doğru çekti.

“Bırak gideyim, Conrad!” Erkekliğinin büyüdüğünü ve karnuna baskı yaptığını hissedebiliyordu. “Ne yapacaksın?”

“Gelinimi sahipleneceğim. Sen bana gönderildin, sadece bana! İsteddiğim *sendin*.” Elini Néomi’nin saçlarına sokarak yumruk yaptı ve başını sertçe yana doğru çekti. Gözleri boynuna kilitlenmiş bir halde dilini köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi sonra hırıltılı bir sesle, “Güzel nabız atışlarını görebiliyorum,” dedi.

Çılgınlığını güçlkle bastıran Néomi, “Canımı yakıyorsun, Conrad,” dedi. *Sakin olmaya çalış*. Sezgisel olarak bu konuda –onunla– bir şansı olduğunu biliyordu. Ona zarar verirse Conrad’ın kendini asla affetmeyeceğine inanıyordu. “Anahtar yüzünden beni cezalandırma niyetinde misin? Yoksa kontrolünü yine mi kaybediyorsun?”

Gözlerini hâlâ boynuna dikmiş olan Conrad kaşlarını çattı. “Seni incitmek mi?” Néomi Conrad’ın saçlarına yapışmış eline bakmaya çalışınca Conrad saçlarını bıraktı. “Seni asla incitmem.” Bunu söylerken bile diğer eli Néomi’nin kolunu sıkıyordu. “Anahtar konusunda hatalıydım. Sözlerime pişman oldum.”

Bu basit cümleyle Néomi'nin öfkesi diniverdi. "Eğer benimle daha fazlasını istiyorsan o zaman kavgadan yeni çıkmış öfkeli halinde bu şekilde devam etme." Kolunu kıvrarak elinden kurtardı. "Bana yeni verilmiş vücudu incitme."

Conrad gözle görülür bir şekilde kendine hâkim olmaya çabalayarak derin nefes aldı. "Eğer ben... şimdi kendimi kontrol edebilirsem," başını önce yana sonra arkaya eğdi, "anahtar yüzünden kontrolümü kaybettiğim için beni bağışlayacaksın. Hadi söyle!"

"Evet, bunu bizim için yapabilirsen." Néomi uzanıp parmaklarının tersiyle çenesini okşama cesaretini gösterdi. Beklenmedik bir şok içindeydi; tenleri ilk defa birbirine değiyordu.

Ayrıca diğerlerine karşı çok acmasız ve öfkeli olan bu vampir, yakışıklı yüzünü onun teması için uzatmıştı. Néomi diğer elini Conrad'ın gümbür gümbür atan kalbine koydu. "Conrad, *je crois en toi*. Sana inanıyorum. Nehir kıyısına git."

Conrad tereddüt edince Néomi, "Geri döndüğünde burada olacağıma söz veriyorum," dedi.

Conrad ortadan kaybolmadan önce başıyla ona sert bir selam verdi.

Sisli nehir kıyısına dönen Conrad her zamanki yolunda yürüyordu. Zihni bir hengâmenin içindeydi.

Artık vücudu da öyleydi.

Nefes aldı ve soğuk hava ciğerlerine dolarken ürperdi. Tıpkı ağabeylerinin söylediği gibi bir duyguydu. *Yoğun... güzel.*

Üç yüz yıl boyunca bu olmadan yaşamıştı ama şimdi...

Conrad'ın karı kaynamıştı. Conrad'ın diğer bütün kadınlarından çok daha fazla istediği, ufak tefek seksi bir kadın tarafından kaynatılmıştı. Tanrım, Néomi ateş, şarap ve kadın gibi kokuyordu.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Belki de tüm bunlar bir başka rüya ve delilikti.

Onu gözünün önünden ayırmak istememiş, ortadan kaybolacak diye ödü kopmuştu ama yanından ayrılmıyaydı onu incitecekti. Giysilerini yırtıp atma ve sıcak vücutuna gömülme dürtüsü az kalsın galip geliyordu.

Néomi o kadar narin, o kadar *ölümlüydü ki*. Dalgın bir temasıyla kemiklerini kırabilirdi.

Ve ona acı vermektense ölmeyi tercih ederdi. Kayıp ve kanı yeni kaynamış biri olabilirdi. Ama söz konusu olan *Néomi'ydi*, gelini olması için can attığı kadındı ve canlı bir şekilde ona sunulmuştu.

Onun nasıl bu hale geldiğini öğrenmek için yanıp tutuşmasına rağmen düşünebildiği tek şey pantolonunu zorlayan devasa penisiydi.

Kalbinin her atışıyla penis biraz daha kalınlıyordu. Bu gerçekten oluyordu. Baskıdan yüzünü buruşturdu, yoğunlaşmıyor, kendindeki bu şaşırtıcı değişikliklerle baş edemiyordu.

Sanki üç asırlık şehvet duygusu bir araya gelmiş gibi bir histi, sanki patlayacak gibi penis şiddetli bir şekilde zonkluyordu. Conrad tam bu baskının daha fazla artmasının mümkün olamayacağına inanıyordu ki...

... daha da arttı.

Burayı kesinlikle terk etmesi gerekiyordu. Ama bu geceden vazgeçebilir miydi? Néomi gerçekten odalarındaydı ve dokunulmayı bekliyordu. Sahiplenilmeyi...

Bunu yapabileceğime inanıyor.

Néomi, onunla daha fazlasını istediğini söylemişti. Conrad en sonunda bunun neye benzediğini tadacaktı. Onu sahiplenmesinin önündeki tek engel, Néomi'nin içine saldırdığı korkuydu. Onu incitmediğinden emin olmalıydı.

Ama öte yandan, ona zevk de vermeliydi.

En azından öfkesi ve içgüdüğü ona hâkim olmadan önce. Şimdi, onu nasıl tatmin edebileceğini düşünüp taşınyordu. Bir küfür savurdu; daha önce hiçbir kadını öpmemişti bile.

Beni bekliyor.

Gözleri kısa bir süreliğine büyüdü. Onunla nasıl ileri gideceğini, daha fazlasını istemesini ve kendisi için yanıp tutuşmasını nasıl sağlayacağını Néomi ona anlatmıştı.

Conrad ağır adımlarla ona doğru yürürken Néomi onun yüzünü inceledi. Çılgın hali geçmiş gibi görünüyordu. Ya da belki sadece daha iyi saklıyor ve içine atıyordu.

Conrad onu duvara doğru geriletince elini kaldırdı. *Ne yapacak?* Néomi endişeyle yutkundu...

Oysa Conrad sadece onun yüzünü avcunun içine aldı. Nazik ve şefkatli bir hareketi. Hırıltılı bir ses tonuyla, "Kollarını boynuma sar," dediğinde Néomi onun ne planladığını fark etti. Néomi için nasıl da çaba gösteriyordu!

İşte bu yüzden sana âşık oluyorum.

Odanın tam da bu noktasında öpüşmelerinin denemesini yapmış ve ikisi de bunu hayal etmişlerdi. Kollarını Conrad'ın boynuna dolamak o kadar doğal bir his veriyordu ki. Parmaklarını ensesindeki saçlarına sokmayı hayal etmişti. Şimdi bunu keyifle yapıyordu.

"Benim Néomi'm," diye hırıltıyla konuşan Conrad başparmağını Néomi'nin alt dudağında gezdirdi. "Yumuşacak." Néomi'nin göz kapakları titreyordu. "Bugüne kadar hayal ettiğimden de yumuşak." Conrad'ın elleri titriyordu.

Benden önce hiçbir kadına dokunmamış. Bütün bunlar Conrad için yeniydi. Néomi'nin bunu aklından çıkarmaması gerekiyordu.

“Üç yüz yıl boyunca kılıç tutan elim hiç titrememişti. Üstesinden gelmem gerekiyorsa, bunun küçük dansçı için olmasını isterim.”

Kokusu, sıcaklığı... Tanrım, Conrad o kadar güzel kokuyordu ki... “Conrad öpmek istiyorum. Dudaklarını benimkine değdirmeyecek misin?”

“Ya daha sert bir şey yapmak istiyorsam?”

Néomi kendini zorlayarak, “Yavaş yavaş ilerlemeyi düşün,” dedi çünkü Conrad kendini hâlâ güçlüklerle kontrol ediyordu.

Conrad ateş gibi yanan gözlerle onu süzdükten sonra Néomi’nin özlemle beklediği şeyi vermek için eğildi. Dudaklarını onunkine yaklaştırdığı zaman, Neomi’nin içine ani bir ateş bastı. İnledi ve Conrad dilini ağzının içine kaydırды.

Néomi onun omuzlarına tutunarak kaslarının gücünü hissetmenin keyfini çıkıyor ve Conrad ne zaman hoşlandığı bir şey yapsa onu hafifçe sıkıyordu.

Conrad kolayca kavınıyordu. O kadar ki artık baştan çıkaran taraf oydu ve dilinin darbeleriyle Néomi’nin arzusunu alevlendiriyordu. *Zeki vampir*. Conrad’ın öpüşü coşkulu, erotik... talepkârdı.

Conrad parmaklarının tersini kulaklarından ve köprücük kemiğinden aşağı kaydırarak göğüslerinin dolgunluğuna ulaşınca Néomi ürperdi. Yaşadığı şey sadece aç duyularıyla buluşan keyifli bir dokunuştı ama Conrad’ın teması büyüleyiciydi...

Conrad onu nefesi kesilmiş ve başı dönmüş bir halde bırakarak geri çekildi. Dudakları parmaklarının yolunu izlerken Néomi *özleminden* değil, bu erkek için duyduğu arzudan kaynaklanan uyarılma derecesinden neredeyse korkmaya başladı.

Göğüsleri ağırlaştı, göğüs uçları sertleşti. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordu.

"Sana dudaklarımla dokunmak istiyorum." İki eliyle birden elbisesini avuçladı, yırtmak üzereydi.

"Conrad, izin ver ben yapayım." Elbisesini esneterek göğüslerini açıkta bırakıncaya kadar çekti.

Ona bakarken Conrad'dan sert bir ses yükseldi. Ardından göğüslerine doğru eğildi. Tıpkı söylediği gibi, dudaklarını hassas derisinin üzerinde gezdirerek göğüs uçlarının etrafını öptü.

Néomi onu başından kavrayarak kendine doğru çekti. "Yavaş ilerlemek konusunda söylediklerimi unut."

Conrad yüzünü üzerinde gezdirdi ama hâlâ baştan çıkarıcıydı. Nihayet dilini sızlayan göğüs ucuna değdirdiğinde, Néomi inledi. "Ah, Tanrım!"

"Sertçe emmemi ister miydin?" diye soran Conrad elleriyle iki göğsünü de kavradı.

Néomi cevap olarak inledi ve Conrad ağzıyla işe koyularak göğsünün başını dudaklarının arasına aldı ve bir yandan da yalamaya başladı. Göğüs ucuna doğru hırıltıyla inledi, sonra da emdi.

"Evet, evet..." *Sürtünme, ıslaklık, keyif.* Néomi parmaklarını adamın saçlarının arasına sokarak daha yakına çekerken bir yandan da vücudunu edepsizce ona doğru kaldırdı.

Conrad diğer göğsüne geçip hem emip hem de sıkınca Néomi daha fazla dayanamadı. Conrad'ın kalçalarını kavradı. Ve Conrad o anda hatırladı. Elini Néomi'nin elbisesinin altına kaydırduğunda hassas baldırları karşısında kendi derisi oldukça sertti.

"Daha yukarı," diye soludu Néomi. "Dokun bana..."

Conrad elini yavaş yavaş kaldırırken Néomi onun gömleğinin düğmelerini çılgınca açmaya başlayarak iki yana doğru itti. Avuçlarını açık bir şekilde üzerine bastırıp aşağı doğru kaydırarak sert ve

kıvrımlı bedenini okşadı. Sert ve pürüzsüz teni... göbeğinin altındaki gür tüyleri okşarken *cennette gibiydi*.

Conrad'ın elleri yukarılarda, onunkiyse aşağılarda geziniyordu. Néomi, pantolonunun üzerinden penisini tutunca Conrad birden doğrularak dimdik durdu. Oraya dokunan ilk kadındı.

Néomi penisini okşarken Conrad'ın göz kapakları ağırlaştı, çene kasları gevşedi. Küfre benzer bir şey haykırdı, ardından parmağını Néomi'nin külotunun kenarından sokarak ipek kumaşı kenara çekti.

Kadınlığına tereddütlü ilk dokunuşunda Néomi titreyince, Conrad'ın göğsünden sert bir inilti koptu. "Ah, Néomi o kadar ıslaksın ki..."

Conrad sanki kadının vücudunun verdiği tepkiden büyülenmiş gibi, nemli bölgeyi aralayarak onu okşarken Néomi inledi. Néomi penisini okşarken mırıldandı. "Sen de o kadar sertsin ki."

Conrad'ın eli durdu. Bakışları buluştu. İkisi de ardından ne geleceğini biliyordu.

"Boynunu ememedim bile... kendimi çok zor tutuyorum."

"O zaman beni yatağa götür."

Conrad onu kollarına alarak yatağa taşıdı.

Néomi onun kemerini çözerken Conrad da onun çizmelerini çıkardı, sonra da kendininkileri. Hırıltıyla soluklanarak sertliğiyle gerilen pantolonunu aşağı itti.

Aman Tanrım. Néomi onu ilk kez uyarılmış görüyordu. Kalın penisi dimdik duruyor ve kalbinin her atışının ardından o da nabız gibi atıyordu. Penisinin baş kısmındaki pürüzsüz derisi gerilmişti ve gözle görülür bir şekilde kaygandı. Her ne kadar Néomi'nin bir yanı o anın şehvetine kapılmış olsa da, diğer yanı Conrad'ın devasa boyutundan ötürü korkuya kapılmıştı.

Ancak silkinerek korkusundan sıyrıldı. *Yine eski Néomi'yim*, diye kendi kendine hatırlattı. Conrad içine girdiği zaman, Néomi ikisinin de buna hazır olmasını sağlardı. İçi rahatlamış bir halde sırtüstü uzandı ve kollarını ona doğru açtı.

Conrad onu takip ederken kaşları kederli bir ifadeyle çatıldı. *"Tanrım, umarım bu gerçektir."*

29. Bölüm

Néomi, "Gerçek," diye mırıldandı öpüşmelerinin arasında. "Ben gerçekten buradayım."

"Nasıl?"

"Seninle bu şekilde birlikte olmayı o kadar çok istedim ki. Ve şimdi oldu." Néomi, Conrad'ın elini göğsünün üzerine koydu.

Conrad inleyerek birini sonra da diğerini avuçladı, nefesinin hırıltısı gittikçe artıyordu.

Néomi onun için uyarılmış olsa da şaşkındı, bundan hoşlanmasına rağmen tedirgindi. Kalçasına değen Conrad'ın sertliğinin geniş baş kısmı o kadar sıcak ve kaygandı ki tenini yakıyor gibiydi.

"Conrad." Conrad'ın okşaması çok sertleşince Néomi kıvrandı. "Biraz daha hafif."

Conrad donakaldı. Daha hafif okşamaya başlayıp Néomi sakinleşince, "Daha nazik olabilirim," dedi.

Conrad onu bırakıp tırnağının tersini göğüs ucunda gezdirdi, sonra parmağının uç kısmını kullanarak orayla oynadı. Bunu tekrarladığı zaman Néomi sertçe inledi. "Daha iyi mi?"

Néomi, onun omzuna doğru başını sallayarak onayladığını fark etti. Kiralık katil bir şekilde onu nasırlı elleriyle nazikçe okşuyordu. Bu akşamki acımasız çarpışmasıyla ne büyük bir tezattı!

Tırnağının ileri geri hareketleri ve parmağının delirten tutuşlarını, göğüs uçları ona acı verecek derecede sızlayana kadar sürdürdü.

“Bana... bundan hoşlandığını söyle.”

“Ahh, bundan hoşlanıyorum.”

Conrad hırıltılı bir sesle, “Zonklamalarını hissedebiliyorum, *koeri*,” dedi.

Néomi tekrar inleyerek sırtını yay gibi gerdi. Conrad cevaben ona doğru eğildi, ateş gibi ağızıyla emiyor, o sert ve acımasız dudaklarıyla göğüs uçlarını sırayla çekiştiriyordu. Ellerini bacaklarından yukarı milim milim kaydırarak ağır ağır kalçalarını yoğurmaya başladı.

Burnunu nemli göğüs ucuna sürterek, “Bacaklarını aç, Néomi. İçine dokunmak... öğrenmek istiyorum,” dedi. Néomi dokunması için can atmasına rağmen, huzursuzlandı. Bakire değildi ama Conrad yine de kazara canını yakabilirdi.

Conrad çılgınca titreyen eliyle dizini çekti.

“Bacaklarını benim için aç.”

Néomi bir an tereddüt ettikten sonra bunu yaptı. “Ah, işte bu. Bırak seni göreyim.” Sert göğüs uçlarını son bir kez daha yaladıktan sonra göğüslerini bırakarak Néomi’nin üzerinde doğruldu. Bacaklarının arasına bakınca nefesini sertçe üfledi ve penisi heyecanla sıçradı.

Bu, Néomi’yi daha da fazla uyarmıştı. Néomi kollarını ona sararak elini sırtındaki muhteşem kaslarda gezdirdiğinde, Conrad işaret parmağını onun kadınlığında gezdirdi.

Néomi onu öpmek, vücudunu yalamak, bacaklarını onun için iyice açmak istiyordu...

Conrad’ın iri parmağı içine girdi.

Conrad santim santim derinlere doğru ilerlerken Néomi içindeki doyurucu duygudan kıvranıyor ve inliyordu. Conrad'ın gidebileceği bir yer kalmayınca, Néomi haykırdı.

Conrad duraksayarak, "Canını mı acıttım?" diye sordu.

"Hayır, ah, Tanrım! *N'arrête pas!*"¹⁷

Conrad parmağını içinde ileri geri oynatmaya başladı, sıkıdığı dişlerinin arasından, "*Sıkı. Çok sıkı,*" dedi. Néomi şimdiye dek hiçbir erkeğin bu kadar sert olup da hâlâ vücudunu tanıyarak zaman harcadığını ne hissetmiş ne de böyle bir şey olabileceğini hayal etmişti. Ancak içten içe Conrad'ın diğerlerinin tahmin ettiği kadar şiddetli bir şekilde onu sahiplenmesinin bu kaynayan, bastırılan ve gitgide büyüyen ihtiyaçtan daha iyi olup olmadığını düşünüyordu.

Ona *yavaş ilerle*, demişti. Ama bu nerede son bulacaktı?

"Conrad, lütfen..."

"Böyle mi geleceksin?"

"Evet ve çok yakında."

Hırıltılı nefeslerinin arasında dudaklarını aralayan Conrad, parmağının ıslıl ıslıl parlayan kılıfa girip çıkmasını seyreliyordu.

"Conrad, evet, evet..." diye ağlar gibi inleyen Néomi şehvetten aklını yitirmiş gibiydi. Uzanarak Conrad'ın göğsünü yaladı.

Néomi'nin, kendisi için bu kadar ıslanmış olması ve teninin böylesine bir açıklıkla parmağını kavraması Conrad'ı şaşkına çevirdi. "Bu harika," diye bağırдыğında ses tonu kendisine bile ürkünç geldi.

Bir kadının böyle coşkulu olabileceği hiç aklına gelmezdi.

Sadece bir kadın değil. *Benim kadını.*

17 (Fr.) Durma. (ed.n.)

Tanıdık olmayan dürtüler ona eziyet ediyordu. Néomi'yi yatağa mıhlamak ve böylece kendinden uzaklaşmasını önlemek gibi güçlü istekler duyuyordu. Kendisini ne kadar memnun ettiğini söyleme isteği duyuyordu. Kulağına mırıldanmak için eğildi ancak Néomi kalçasını parmağının etrafında sallamaya başlayınca, kelimeleri ızdıraplı bir hırıltıya dönüştü.

"Daha yukarı... başparmağınla," diye soludu Néomi.

Küçük klitorisinin böylesine ıslanmış olmasından inleyen Conrad, başparmağıyla daireler çizdi.

Néomi inliyordu. "*Evet, Conrad...*"

Parmağı içindeyken cinselliğinin kasılmasından Conrad onun boşalmaya hazır olduğunu söyleyebilirdi.

Erkekliğini bu şekilde sarması fikri Conrad'ı çılgına çeviriyordu ancak onun orgazma ulaşmasının nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyordu.

Néomi sarsılıyor, titriyordu ve boşalmaya çok yaklaşmıştı. Ardından göğüs uçları sertleşerek ve yukarı kalkarak kasıldı, göz kapakları sözsüz bir çığlıkla birden kapandı. Bacakları iki yana doğru açıldı. Néomi, parmağının etrafında kasılıp ıslak bir şekilde tekrar gelirken, Conrad'ın tek yapabildiği onun kalçalarına doğru boşalmamaktı. *Büyüleyici...*

Artık Néomi'nin aynı şeyi penisinin etrafında yapması için yanıp tutuşuyordu. Néomi'nin gerilimi bedenini terk eder etmez, Conrad onun bacaklarının arasına eğildi.

Néomi'nin biraz sersemlemiş bir ifadesi vardı ama hâlâ doymamış bir halde sanki Conrad'ın içini doldurması için can atıyormuş gibi kalçalarını sallıyordu. Onun, kendisi için bu şekilde açıldığını görünce...

Conrad kalçasını onunkine dayadı. Kollarından güç alarak ona doğru yaslandı ve kendi ileri itti ama Néomi aynı anda geri çekildi. Penisinin başı ıslak kıvrımların üzerinde kayınca Conrad haykırdı. Néomi başını yastığın üzerinde çılgın gibi sallıyordu.

Ter içinde kalan Conrad dişlerini gıcırdatarak kendini kontrol etti ve tekrar denedi ama Néomi kalçalarını bir kez daha salladı. Conrad, onu dizginlemek için kalçalarını kavradı ama yatağa çivilemek sadece Néomi'nin vücudunu geriye doğru kavis yapmasını ve sert göğüs uçlarını Conrad'ın göğsüne sürmesini sağladı.

"Kıpırdama, *koeri*! Yoksa üzerine boşalacağım!"

"Umurumda değil," diye inledi.

"Sen... yine mi?"

"Evet, evet!" Penisi cinselliğinin üzerine doğru kayınca Néomi çarşafı avuçlayarak vücudunu daha da sert bir şekilde kavis yaparak ona doğru süründü. "Conrad," diye inleyerek, adamın altında sıçradı. İri göğüsleri titreştiği zaman...

Ne utanç ki zonklayan baskı Conrad'ın isteği dışında patladı. "Ah, Tanrım beni boşaltıyorsun!" Tavana doğru bağırarak, Néomi'nin üzerine, beline, göğüslerine şiddetli bir şekilde boşaldı. Böyle coşkulu bir zevkten şimdiye kadar hiç haberi yoktu... klitorisine sürünerek boşalmaya devam ederken kontrolsüz bir şekilde seğiriyordu.

Boşalması nihayet sona erdiği zaman yüzünü Néomi'nin saçlarına gömdü. Biraz önce aldığı zevkten serseme dönmüş bir halde Néomi'nin kokusunda soluklandı.

Ardından ne yaptığının farkına vardı. Gelinini sahiplenmeye çalışmış ve bunun yerine, daha onun içine girmeden önce boşalarak kendini küçük düşürmüştü. Hayal kırıklığı içinde çenesini kasarak yatağı yumrukladı.

Ama öte yandan... Néomi onu öpüyordu. Mutlu bir şekilde. "Tüm gece bizim, *mon trésor adoré*. Beşinci ya da altıncısında eminim istediğin kadar uzatabileceksin." Kulak memesini hafifçe ısırdı ve mırıldanmadan önce orayı emdi. "Bir havlu getir, sevgilim..."

Conrad huzursuz bir şekilde kalkıp banyoya gitti. Sanki Néomi onu kutsal kâseyi almak için yıllarca sürecek bir ava göndermiş gibi hissediyordu. Onu terk etmek Conrad için bu kadar zordu. Hâlâ onun ortadan kaybolmasından delice korkuyordu.

Onu son gördüğünden beri nasıl bir bedene sahip olduğunu bir türlü hayal edemiyordu ve bunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Bu, herkesin akıl sağlığından şüphe etmesine yetecek bir durumdu. Yine.

Sadece günler önce onun... ölü olduğunu biliyordu. Şimdiyse her yanından hayat fışkırıyordu.

Oysa hafızasını yokladığı zaman, İrfan'da kesinlikle daha ilginç şeyler olduğunu görmüştü ve Néomi'nin sırrını keşfedecek zamanı vardı. Şimdilik tek istediği içine girmek için bir fırsat daha yakalamaktı, onu orgazma ulaştırabilmek için bir başka şans daha yakalamak.

Duyduğu hikâyelerden, bir kadını her defasında memnun etmek imkânsız ve hatta olağanüstü gibi gelmişti. Omuzlarını geriye atarak onu doğru dürüst sahiplenememiş olabileceğini ama ilk denemesinde iki kere orgazma ulaştırdığını kendine hatırlattı.

Néomi'nin boşalmasının kanunu nasıl kasıklarına hücum ettirdiğini hatırlıyordu. Vücudu bomboş kalmış hissedene kadar boşalmış olsa da, ıslak bir havlu alamadan penisi tekrar serleşmişti.

Beş ya da altı kez mi? En az o kadar, koeri.

Ancak geri döndüğü zaman Néomi çoktan uykuya dalmıştı. Dudakları zarıfçe aralanmış, kalın kirpikleri pembe yanağını gölgelemişti. Kolunu başının altına kıvrımıştı ve elinin tersi kulağına yaslıydı.

Böyle bir gecenin sonrasında onun ne kadar bitkin olacağını düşününce Conrad'ın beklemek zorunda olduğuna dair bütün hayal kırıklığı sönmüverdi. Kısa bir süre önce bedenine kavuşmuş, saldına ugramış ve muhtemelen zevk sarhoşu olmuştu. Şarap kırmızısına dönüşen dudakları ağzının şeker gibi görünmesine neden oluyordu.

Üzerine doğru uzanan Conrad elindeki havluyla, nazik dokunuşlarla temizlediği vücudunun aldığı şekilden büyülenmişti. Néomi güçlü ve esnek bir vücuda sahipti. Bir dansçı vücudu... sanki bunun için eğitim almış gibi Conrad'ın dokunuşlarına tepki vermiş bir vücut. Bugüne kadar hiçbir şey Conrad'a kendini bu kadar iyi hissettirmemişti.

Gelinim, diye düşünürken göğsü gururla kabardı. Hiçbir vampir daha güzeline sahip değil, diye karar verdi.

Néomi'nin vücudunu temizledikten sonra onu inceledi. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde durup ona baktı. Kısa bir süre içinde göğüslerini saplantı yapmaktan korkuyordu. Nasıl da titreşiyorlardı ve ne kadar yumuşacklardı. Sanki ağzının, üzerlerinde olmasını ister gibi göğüs uçları nasıl da tomurcuk gibi şişmişti.

İnleyerek kendine dokundu, aşına olmadığı sertlik onu hâlâ şaşırtıyordu. Ama bir dahaki boşalmasının Néomi'nin vücudunun derinliklerine ve onun inlemeleri eşliğinde olacağına yemin etti.

Ömrü boyunca bir kere bile seks yapmamış olmaktan hep pişmanlık duymuştu. Merakı onu rahatsız etmişti, şimdiyse işkence ediyordu. Ona sahip olmak aklını başından alacaktı.

Oysa seks konusunda kendisinin nasıl bir tepki vereceğini tahmin etmek için hâlâ o kadar yeniydi ki. *Aklını başından alacak.* Bunun delirmiş vampirler için iyi olup olmadığını biliyordu.

Ayrıca bunu yaptığında Néomi'nin küçük bedenini incinmekten nasıl uzak tutabilecekti? Bu akşam onun içini hissetmiş ve ne kadar

sıkı olduğunu görmüştü, ona acı vermeden içine girebilmenin başka bir yolu yoktu.

Şüphelerini bir kenara itmeye çalıştı. Penisindeki sızıya aldırış etmeden sırtüstü uzandı ve Néomi'nin sıcakık bedenini kendine çekti. Tıpkı bu yatağı nasıl paylaşacaklarını hayal ettiği gibi, Néomi pürüzsüz bacağına dizinin üzerine ve kolunu da göğsüne sarınca nefesini keyifle dışarı verdi.

Gece boyunca durmadan uyanacağını biliyordu ama bunun keyfini sürecek ve şimdi uykusunda göğsünü sıktığı gibi, Néomi'nin dokunuşlarının tadını çıkaracaktı. Bütün gece saçlarının kokusunun keyfini çıkaracaktı. Kalp atışlarını kendi kalbinde hissedebilecekti ve eninde sonunda bu rahatlatan ritimde kendini kaybedecekti...

Conrad gün ağarmak üzereyken yatakta birden doğruldu. Néomi'nin olduğu tarafa döndü, elini vücudunun üzerine yerleştirerek korumacı bir tavırla onu sararken gözleri etrafta geziniyordu.

Hiç kimse yoktu, sadece rüzgâr esiyordu.

Néomi Fransızca bir şeyler mırıldandı ve ona doğru döndü. Gelini artık o kadar kırlıgan ve o kadar... *ölümlüydü ki*. Sırf yanında tutarak, onu tehlikeye atmuş olacaktı.

Woede'ler artık bir zaafı olduğunu öğrenmişlerdi. Bıkmadan usanmadan Néomi'yi kaçırmaya çalışacaklardı. Onların düşüncesine göre Néomi, Rydstrom'un tacıyla eşdeğerdi. Eğer çekip çıkarabilse o lanet olası bilgiyi zevkle onlara verirdi ama bilgiyi sadece alıkoymadığına –ta ki onlar Néomi'yi korkutana kadar– asla inanmazlardı.

Taru'tun laneti önceden sürekli olarak üzerinde bir gölge olmuştu, şimdiyse iblisi yok etmek bin kat büyük bir zorunluluk haline gelmişti.

Conrad hayaline kavuşmuştu. Şu anda bile bunu ondan almanın peşinde olan birtakım güçler var mıydı? Lanetin gücüne birazcık bile inanıyorsa, o zaman Néomi'yi yanında tutması ne kadar doğruydum?

Yoksa hasar çoktan verilmiş miydi? Şimdi terk ederse, o zaman onu saldırılara karşı savunmasız bırakabilirdi...

Conrad, Tarut'un kellesini alıncaya kadar ne olursa olsun Néomi'nin güvende olduğunu düşünemeyecekti.

Kendini ondan uzaklaşmaya zorlayarak alt kata ısınlandı. En azından Néomi buradayken onu koruyacak bir koruma büyüü biliyordu. Ön kapının yanında parmaklarını dökük alçının içine soktu ve kireç tozunu kullanarak eski yazıyla bir şeyler yazdı. Evlerine kimsenin izinsiz giremeyeceğinden emin olunca yatağa döndü.

Conrad güneş doğana kadar orada kalacaktı. Ondan sonra Néomi'nin yiyecek ve giysi gibi temel eksiklerini temin etmeye başladılar.

Néomi'yi tekrar kollarına alırken ateşli geceyi düşündü. Néomi birçok iğrenç sırrını bilmesine rağmen eskiden ona bir kahraman gözüyle bakmış ve ona bir koruyucu diye hitap etmişti. Ona inandığını söylemişti.

Conrad bu akşam onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Ne olduğunu şimdi anlıyorum," derken Néomi'nin gözlerindeki eksiksiz inancı asla unutmayacaktı. Conrad'dan o kadar emindi ki *gurur* duyduğunu göstermişti.

Oysa Conrad'm boynunu çılgınca ısırarak gibi gizli bir fantezisi olduğundan haberi yoktu.

Onun için en kötü tehdit benim.

Bu gece Néomi'nin ona verdiği beyin uyuşturan zevkin ortasında bile Conrad onun ve hissetmesini sağladığı tehlikeli duygular adına korkmuştu.

Uzun zamandır uykuda olan bilinci, *onu önemsiyorsan, şimdi gitmesine izin vereceksin,* diye fısıldadı. Öte yandan kollarının onu kendine çektiğini fark etti. *Benim.*

30. Bölüm

O sabah Conrad alışverişten döndüğünde düşün aktığını duydu. Su sesinin gerisinden Néomi'nin hafif iç çekişleri geliyordu.

Onun için aldığı şeylerin torbalarını bir tarafa fırlatarak hayal-letten nasıl olup da bir ölümlüye dönüştüğünü konuşmakla ilgili planlarını erteledi. Saniyeler içinde giysilerini çıkardı ve sessizce fayans döşeli duş kabinine ışınlandı.

Néomi'nin gözleri kapalıydı ve sakın sakın vücudunu keşfediyordu. Dudaklarındaki su damlalarını yalıyor ve sanki onları tekrar öğrenir gibi göğüslerini avuçluyordu.

Conrad avlanıyorcasına mümkün olabildiğince sessiz bir şekilde gözlerini dikmiş onu seyrediyordu. Kuzguni saçları omuzlarının üzerinden solgun göğüslerine dökülmüştü ve göğüs uçları saçlarının arasından dışarı çıkıyordu.

Parmakları dümdüz karnından aşağı kayı, açılan bacaklarına doğru indiğinde Conrad nefes aldığını bile sanmıyordu. Oysa göğsünün içinde gümbür gümbür atan kalbini Néomi'nin duyabileceğinden endişe etmesi gerekirdi.

Néomi kadınlığını zarifçe okşarken koyu renk tırnakları ışıktan parlayınca Conrad inlemesini güçlükle bastırarak aniden sızlayan

penisini kavradı. Néomi klitorisine yoğunlaşmıştı, rahat sürtebilmek için ıslatmak ister gibi parmağını kısa bir süreliğine içeri kaydırды.

Yüzünde oluşan coşku ifadesi Conrad'ı hayrete düşürdü. İçine girdiği zaman ona da bu şekilde baktığını görmek istiyordu. *Coşku.* Onca yıldır bu kadının kendine zevk verdiği kadar huşu içinde bırakan bir şey görmemişti.

Ancak onu seyredip nasıl dokunulmaktan hoşlandığını öğrenebileceğini fark etmesine rağmen, kendisini beklemediği için ona güvenmişti.

Önceki gece onu tatmin etmişti, o halde neden Néomi de onu tatmin etmeyecekti ki? Belki de ona neden yapması gerektiğini hatırlatması gerekiyordu.

İnlemesi sürekli olmaya başlayınca, boşalamadan önce Conrad onu durdurdu.

Orgazm olmadan önce Conrad'ın hırıltıyla, "Ah... Ah..." dediğini duydu.

Gözleri aniden açılıverdi. Conrad burada onunla birlikteydi ve onu hiç duymamıştı.

Bakışları hemen Conrad'ın dikleşmiş ereksiyonuna kaydı. En son birlikte duşa girdiklerinde erkekliği müthişti. Ereksiyon hali ise ağız sulandırıcıydı. Penisinin geniş baş kısmının nasıl kayganlaştığını dün geceden biliyordu...

Ancak okşamak için uzandığı zaman Conrad bileğini kavrayarak onu kendine doğru çekti.

Göğüs uçları Conrad'ın vücuduna sürtüp, onun sert penisi de Néomi'nin karnına bastırılınca ikisi de hızlı hızlı solumaya başladılar.

"Neden beni beklemedin?" O yoğun ve tehlikeli havasını takındı.

"Uyandım... çarşaf... göğüs uçlarıma sürtünüyordu." Ürperdi.

"Eğer böyle ihtiyaçların varsa, onları ben tatmin etmek isterim."

"Ne zaman döneceğini bilmiyordum," dedi Néomi. "Ama artık buradasın." Onu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Nazikçe başlayan öpücüğü kısa sürede kavurucu bir hale dönüştü. Conrad dilleri defalarca birbirine dolaşırken dudaklarıyla dudaklarını eziyordu.

Ayrıldıklarında ikisi de nefes nefeseydi. Néomi mırıldanarak, "Conrad, benimle sevişmeni istiyorum," dedi.

Sözleri, penisinin ona doğru seğirmesine neden oldu.

"Sanırım yapmazsan ölürüm."

Conrad karşılık olarak bileklerini bıraktı ve kalçasını kavrayarak onu kaldırdı. Néomi tek kelime bile edemeden, Conrad suya arkasını döndü ve sanki oyuncak bebek kadar hafifmiş gibi onu ağzına doğru kaldırdı. Yayvan parmaklarıyla onu sırtından kavradı, böylece Néomi başını fayansa dayayabilecekti. Néomi, parmaklarını gür saçlarının arasına gömerek ona tutundu.

Yüzünü bacaklarında dolaştırıp kirli sakalını tenine sürttü ve Néomi bundan hoşlandı. Her şeyi abartılı hissediyordu. Tenine çarpan her su damlası zevkini artırıyordu.

Ancak acaba ona ağzıyla sahip olmaktan keyif alacak mıydı? Bunu daha önce hiç yapmamış, asla bir kadını tatmamıştı.

Dilini ilk kez daldırınca, sertçe inledi. Ağzını merkezine bastırarak dilini içine soktu ve derinliklerini güzelce yaladı.

"Evet!" Néomi inleyerek bacaklarını çekti ve Conrad'ın omuzlarını sıktı. Ancak Conrad hızlı davranıp onu tuttu.

"Buna asla doymayacağım," diye hırıltıyla konuşan Conrad tekrar emip yalamak için yerini aldı. Parmakları Néomi'nin kalçasını neredeyse acıtacak kadar sıkarken, güçlü dili sürekli zonklayan klitorisinde dolaşıyordu.

“Orası!” diye haykırdı Néomi, ardından inledi. “Conrad, tam orası.”

Dilinin sert fiskeleriyle vuruyor... emiyordu... Néomi çılgın atarak boşaldığı zaman Conrad çılgın gibi ağzını indirip kaldırarak orada tutuyordu. Néomi’nin bir kez daha orgazm olmasını ve vücudunun bir kez daha boşalmak için zorlanmasını sağlamadan önce ona nefes alması için hiç izin vermedi.

İlkinden daha güçlü olan bu orgazmı Néomi’yi bozguna uğrattı. Conrad’ın doymak bilmeyen dilinden erirken ve çaresizce tenini ona sürerken gözleri şaşkınlık içinde birden açılıverdi.

En sonunda bittiği zaman başını itmek zorunda kaldı çünkü Conrad hâlâ hafif inlemelerle yavaş yavaş onu yıkıyordu.

Conrad nihayet vücudunun aşağı kaymasına izin verince Néomi’nin ayakta durması için tuttu. Néomi, onun ne kadar sertleşmiş olduğunu hissetti ama Conrad hâlâ ona sahip olmak için harekete geçmiyordu. İfadesinden bir şey anlaşılmıyordu, penisiyse gözle görülür bir şekilde istekle nabız gibi atıyordu.

“Benimle sevişmeyecek misin?” Néomi doğal olarak tamamen anı yaşıyordu ve bu kanlı canlı, cazip erkekle tam bir deneyim yaşamak için can atıyordu.

Ama artık daha fazlası vardı.

Aynı zamanda ona kavuşmak istiyordu çünkü hayatında ilk defa kendini... sevdiği bir adama vermek istiyordu.

Conrad’ı seviyorum.

Gerçi bunu daha önce tam olarak hiç itiraf etmemişti ama duyguları yeni değildi. Onu bütün deliliğiyle gördüğü ilk gecedен beri büyüyordu.

“Conrad, istiyor musun?”

Conrad başını iki yana salladı.

"Ah." Néomi'nin yüzü asıldı. "Anlıyorum." Ardından kaşlarını çatı. "Hayır, anlamıyorum."

"Seni incitmekten korkuyorum," derken, biraz önce yaptıklarından dolayı hâlâ hırıltıyla nefes alıp veriyordu. Néomi'nin, ağzında sallanış şekli... Conrad inlemesini güçlkle bastırdı. "Ne kadar sıkı olduğunu hissettim. Bütün sabah bunu düşündüm ama canını acıtmaktan nasıl kaçınabileceğimi bilmiyorum. Ben... senin canını yakamam."

Néomi başını yana devirerek ona baktı. "Sırf beni düşündüğün için bir kadının içinde olma şansını kaçırmıydın?"

Conrad homurdanarak, "*Tabii ki,*" dedi.

Néomi'nin dudakları aralandı ve elinin ayasını Conrad'ın yüzüne yasladı. "Sen ne büyük bir sürprizsin, vampir. Ne harika bir sürpriz." Elleri Conrad'ın vücudunun aşağısına doğru kaydı. "Dürüst olmak gerekirse senin kadar iri bir adamla hiç birlikte olmadım." Penisinin alt kısmını kavrayınca Conrad'ın eline doğru hamle yapmasına neden oldu. "Her yönüyle iri. Ama hazır olmamı sağlarsan her şey yolunda gider."

Conrad dişlerini gıcırdattı. *Nasıl yapacağımı bilmiyorum!* Dün gece yaptığı gibi yapabilirdi ancak bu Néomi'nin hazır olmasını sağlamaya yeter miydi? Islanmışken bile parmağını içine güçlkle sokmuştu.

Néomi, düşüncelerini anlamış olmalıydı çünkü göğsündeki bir damla suyu yalayarak, "Beni yatağa götürürsen, sana tam olarak ne istediğimi gösteririm," dedi.

Cümlesini tamamlamadan Conrad onu kollarına almıştı. Kurlanma zahmetinde bulunmadan yatağa ışınladı ve Néomi'yi yatırıp kendisi de onu takip etti. İkisnin de vücudundan sular damlıyordu.

Néomi'nin dudakları kıvrıldı. "Fikri beğendin sanırım?"

Conrad başını onaylarcasına salladı. Bunu nasıl yapacağını gösterebilirse... *Tanrım, en sonunda içinde olacağım.*

Conrad dizlerinin üzerinde Néomi'ye doğru eğilirken Néomi onun başparmağını hafifçe tutarak cinselliğini yavaş yavaş bir yukarı bir aşağı okşamak için kullandı. Néomi, parmağını içine sokmasını sağlayınca, Conrad içine doğru itmeye başladı.

Kısa süre sonra Néomi mırıltıyla, *"J'ai besoin de deux,"* dedi. İki parmağını birden sokmasını istiyordu.

Conrad yutkundu ama diğer parmağını da sokmaya başladı. Néomi'nin dizleri iki yana doğru açıldı, gittikçe daha fazla ıslanıyordu. "Harika, Conrad." Küçük elleriyle, Conrad'ın elini kendine doğru bastırdı ta ki parmakları derinlere ininceye kadar. Göz kapakları ağırlaşmış bir halde fısıldadı. "Onları içimde aç."

Dediğini yapan Conrad, Néomi sırtını geriye doğru yay gibi kıvrınca zevkle titredi.

"Şimdi bir içeri bir dışarı..."

Conrad açık parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirdi. "Böyle mi?"

"Ah, evet! Daha fazla..."

Conrad onu da yaptı.

"Conrad, şimdi."

"Hazır mısın?"

"Ben... umurumda değil. İstiyorum..."

Conrad her ne kadar parmaklarıyla penisinin yerini değiştirmek istese de, emim olmak zorundaydı. Néomi düş kırıklığıyla dişlerini omzuna batırana dek, Conrad içini araştırırcasına okşadı. "Hâlâ endişeli misin?" diye soran Néomi nefes nefese kalmıştı.

"Hâlâ uyum sağlayacağımızı sanmıyorum."

“Bunun keyif verici olması gerekiyor, sevgilim. Nasıl uyum sağlayacağımızı sana göstermeme izin ver.” Bileğini hafifçe dürtünce Conrad parmaklarını geri çekti. Néomi onu sırtüstü yatırıp üzerine çıktı.

Hızlı soluklarıyla göğüsleri kalkıp inerken, tıpkı günler önce yapacağını söylediği gibi parmaklarını Conrad’ın kaslı göğsüne batırıyordu. Néomi etkilenmiş görünüyordu, yumuşack elleri Conrad’ın her yerinde geziniyordu.

Conrad, Néomi’nin bakışlarının üzerinde gezinme şeklinden vahşi bir heyecan duydu. *Savaş yaralarıyla dolu bedenim darbe almaktan daha becerikli.* Bu Néomi’yi uyanyordu.

Néomi parmaklarını penisine sarıp içine aldığı zaman Conrad’ın nefesi ılık çalar gibi çıktı. *Bu en sonunda olacak...* Bu öngörü Conrad’ın kalçalarını sallamasına neden oldu. Öncekinden daha fazla dayanıp dayanamayacağından endişe ederek yüksek sesle yutkundu.

Tutmaya çabalarken penisi tohumlarıyla zonkluyordu. “Bunu çok istiyorum...” Néomi üzerine oturunca, Conrad’ın elleri hızla kadının kalçalarına giderek onu kavradı. “Néomi, ben...”

Néomi’nin teni onunkiyle buluştuğunda sıcak ve kaygandı. Conrad’ın gözleri yukarı kaydı.

31. Bölüm

Aşık bir erkekten daha seksi olan tek şey hiçbir kadınla birlikte olmamış âşık bir erkekti. Ve Néomi onun için yanıp tutuşuyordu.

Ama acı duyuyor olsa bile, Conrad'ın tepkilerinin tadını çıkarıyordu. Geniş başını içine sokmaya uğraşırken Conrad kısa ve şaşırılmış bir inilti kopardı. Birleştikleri yere bakınca dudakları aralandı.

Bu Néomi için de yeniydi. Ona çok fena âşık olmuştu.

Gerçekten sevişiyordu. "İstedğin gibi mi?"

"Ah, Tanrım, *sen...*" Tekrar konuşmaya çalıştı, başaramayınca başını onaylar gibi sertçe salladı. "Bilmiyorum... umabileceğimden... çok fazla."

Üzerinde hareket ederken Conrad'ın gözlerindeki hayranlık dolu bakışla onu seyretmesi Néomi'nin bugüne dek duyduğu en seksi histi. İri vücudu inanılmaz derecede güçlüydü ama buna rağmen Néomi hem kontrolü eline almıştı hem de bundan zevk almak da üzereydi.

Gücün tadını çıkarıyor ve uzunluğunu daha da içine aldıkça inliyordu.

Conrad çenesini göğsüne bastırılmış bir halde inledi. "Sıcak," diye homurdandı. "Sıkı." Néomi, onun kontrolü yitirmeye başladı-

ğını fark etti, kalçalarını tutan elleri titriyordu. Boynundan beline, oradan kasıklarına kadar bütün kasları gerilmişti.

“Daha derine al, Néomi.” Aksarı iyice yoğunlaşmıştı.

Alt dudağını ısırarak yükseldi ve yavaşça daha derine doğru alçaldı. O da daha fazlasını istiyordu ama Conrad’ın ölçüleri bayağı zorlayıcıydı.

“Biraz daha istiyorum,” dedi boğazından gelen bir hırıltıyla, dizleri iki yana düşerek açıldı. “*Biraz daha.*”

Néomi öne doğru gitti, ardından sertçe geri oturdu ancak Conrad aynı anda kalçasını kaldırıverince penisi yakıcı bir darbeye derine gömüldü.

“Ah, Tanrım, Néomi!”

İrkilen Néomi çılgınlığını tutamadı.

“Gözlerin sulanıyor. Bana acı çekmeyeceğini söyledin! Ama canını acıttım!”

“Bana sadece bir saniye izin ver, Conrad,” diye fısıldadı. O kadar sıkıydı ki onun içinde zonkladığını hissedebiliyordu. “Bunu yapabilir misin?”

Conrad sıkıdığı dişlerinin arasından, “*Bir şekilde,*” dedi.

Birkaç saniye sonra Néomi dikkatli bir şekilde yükseldi ve indi, sonra tekrar. Her seferinde vücudu ona uyum sağlıyor ve uzunluğunu daha kolay kabul ediyordu.

Kısa süre içinde zevki, acıya baskın geldi ve Conrad’ın ateşli tepkileri uyanılmasını körükledi. Uzun ve düzenli darbelerle üzerinde gidip gelmeye başladığı zaman Conrad ismini haykırdı. Néomi kalçasını tutan ellerinden kurtulunca Conrad avuçlarını göğsüne bastırdı ve onları sıkıtiğinde çaresizce inledi. Néomi’nin tırnaklarının, bacaklarının yukarı iç bölgelerine sürüklenmesi titremesine

ve dizlerini daha fazla kaldırmasına neden oldu. Conrad orgazmın eşiğine geldiğinde, o da çok geride değildi.

Néomi kendini tamamen bıraktı...

Conrad'ın kaçırdığı şey *buydu*. Yanıp tutuştuğu şey *buydu*.

Kadının içinde olmak, şimdiye dek bundan daha büyük bir zevk tatmamıştı. Tüm ömrü boyunca bunun için beklemişti...

Néomi başını geriye atarak vücudunu yay gibi gerdi. Uzun saçları Conrad'ın bacaklarını süpürüyordu. Arkadan Conrad'ın ayaklarını kavrayan Néomi daha hızlı gidip gelmeye başladı. Penisini içinde tekrar tekrar kayboldukça göğüsleri titreşiyordu.

Kendi zevkinde kaybolmuş gibi üzerinde kıvranıyordu, ince kollarını kaldırarak uzanıp ellerini başına sarıyordu. Kalçasını hızla sallarken dirseklerine tutundu. Hareketin sonunda vücudunu kıvrıdığı zaman, Conrad hırıltıyla konuştu: "*Aman Tanrım, nasıl hareket...*"

Néomi'nin kalçasının her çarpışında, Conrad'ın boşalma baskısı gittikçe artıyordu ama önce onun boşalacağına ant içmişti. "İstediğim senin..." Néomi iki elini de indirip cinsel organını okşayınca, Conrad'ın sözleri boğazında kaldı. Néomi üzerinde mastürbasyon yapmaya başlayınca Conrad nefes nefese kalmış bir halde sarsıldı.

"Néomi!" Sürtünmeyi kontrol ederek bacaklarının arasına sertçe girdi ve onu penisinin üzerinde zıplattı.

Oysa Néomi zevkten soluğunu tutmuştu. "Bir daha yap..."

Conrad göğüslerini bırakıp dolgun kalçalarını kavradı ve onu penisini boyunca yukarı kaldırıp aşağı indirdiği zaman kendisi de ona doğru sürtünüyordu. "Bundan hoşlandın mı?"

"Evet!" diye haykıran Néomi klitorisini daha hızlı okşuyordu.

"Bana gel, gelin."

“Ah, evet!” Göz kapakları titreşti ve dudaklarını yalayarak yüksek sesle inledi.

Néomi tamamen kendinden geçmiş bir halde doyuma ulaştı.

Cinselliğinin, penisinin etrafını kılıf gibi sardığını hissediyordu. *Kaymasını kontrol et.* Kılıfı Conrad’ın tohumlarına aç görünüyordu. Conrad bu talebe güçlükle karşı durabiliyordu.

İçgüdüsel dürtüleri onu etkisi altına aldı. Conrad bu dürtülere uymak istiyordu. *Onu ışaretle, ısır ve sahiplen.* Kokusunun Néomi’nin her yerinde ve içinde olmasını istiyordu. Kanının dilinde olmasını istiyordu.

Kendine hâkim olamadan, Néomi’yi sırtüstü çevirdi ve bacaklarını geniş bir şekilde açtı.

Ellerini başının üzerinde tutarak, kalçasını bacaklarının arasında ileri geri hareket ettirmeye başladı. “*Néomi! Ben... kontrolü kaybediyorum!*”

Conrad’ın gözleri çılgına dönmüş gibiydi. Néomi’nin üzerindeki iri vücudundaki kaslar gerginlikle titreşiyordu. Conrad istediği her şeyi yapabiliirdi.

Néomi, Conrad’la asla böyle bir şey yaşamayacağından korkmuştu, güçlü savaşçısının şiddetli arzularına yenik düşmesini görme-yeceğinden korkmuştu. Artık ona inandığı ve canını yakmayacağına güven duyduğu için bu deneyimi yaşayabiliirdi.

Kendini teslim etti...

Conrad sanki teslimiyetini sezmiş gibi dizlerinin üzerinde doğruldu ve daha kuvvetli bir şekilde ona sahip oldu. Onu sabit tutmak için omuzlarından kavrayarak penisini tekrar tekrar içine gömdü. Néomi buna benzer bir deneyimi hiç yaşamamıştı; insafsızca sahip olunmak ve bunun zevkine varmaktan başka bir şey yapamamak...

Conrad kalçasını her ileri itişinde kısa ve sert bir inilti çıkıyordu ve bu inlemelerinin sesi gittikçe artarak sonunda haykırışa dönuştü.

Néomi'nin başı yastıkta bir sağa bir sola dönüyordu. "Conrad..." diye inleyerek kendini bir başka sınır tanımaz orgazmın içinde kaybetti.

"Benim için boşaldığını hissediyorum..." Conrad, onu ensesinden kavrayıp hurlııyla, "Sen benimsin, Néomi," dedi. Vücudu Néomi'nin çevresinde kasılıp içine boşalmaya başladığında bakışları buluştu. Conrad'ın ifadesi önce şoke olmuş, ardından da ızdırap çeker gibiydi. Néomi sıcak tohumlarının içine kuvvetle aktığını hissederek hissetmez Conrad'ın yüzü coşkuyla aydınlandı.

Conrad gözlerini Néomi'ninkilerden ayırmadı... ta ki boşalmanın gücüyle sırtı bükülüp başı geriye doğru düşene dek. Durmaksızın Néomi'nin içine boşaldı. Néomi belli belirsiz onun hurlııyla mırılandığını duydu. "Hiçbir şey daha iyi olamaz... hiçbir şey."

Son bir kez daha ileri doğru hamle yaptıktan sonra Néomi'nin üzerine yığıldı, keskin solukları boynundaydı ve kalbi kalbinin üzerinde gümbür gümbür atıyordu. Islaklıklarının içinde hâlâ yar ereksiyon halinde olan Conrad, sanki yeni keşfini bırakmak istemiyormuş gibi ağır ağır gidip gelmeye devam etti.

Homurdanarak, "Tanrım, Néomi," dedi.

Néomi parmak uçlarını onun terden kayganlaşan sırtında gezdirirken mutlulukla iç geçirdi. "Mutlu ölebilirim," diye içini çekti, ardından yüzü asıldı. *Mutlu öleceğim.* Hayır, bunu ölmek saymayacaktı. *Ayrılıyordu;* sadece yeni bir varoluşa dönüşüyordu. Ayrıca bu vücudu Conrad'la paylaştıktan sonra, bu kararı verdiği için çok daha rahattı.

Conrad'ın karı kaynamamış olsa bunu asla tatmayacaktı...

"Bu olmadan nasıl yaşamışım ben?" dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Hiç bilmezdim." Néomi'den... her şeyi istemişti. Néomi boşalırken bunu onun gözlerinde görmüştü. Néomi'nin kendini ona teslim etmesini, onu arzulamasını ve sevmesini istemişti.

Ve Néomi bu vampiri tüm kalbiyle seviyordu.

Conrad kalkarken nefesini kesen seksi ve ukala bir tavırla ona sırttı. "İyiydim, değil mi?"

Néomi uzanıp yüzünü okşadı. "Şimdiye dek tattığım ve hayal ettiğimin en iyisiydi." Conrad durgunlaşınca Néomi, "Gerçek bu. Bazı erkekler içgüdüsel olarak iyi sevgililerdir," dedi.

Sırtması geri döndü. "Bir gecede beş defa alıştırma yaptığımı düşün."

"Hevesle bekliyorum." Néomi'nin mınıldanmasına karşılık olarak içindeki penisi seğirdi ve o kadar hızlı kalınlaştı ki kadının nefesi kesildi.

"Alıştırma zamanı, *koeri*."

32. Bölüm

Néomi tadını çıkararak insanoğlu tarihinin en güzel kruvasanını bitirince, “Bu sabah nereye gittin?” diye sordu.

İkinci sevişmelerinden sonra Conrad tekrar sevişmeye hazır ve çok istekliydi ama Néomi inleyerek, “*Yiyecek. Senin ölümlünün yemek yemesi gerek,*” demişti.

Conrad ne istediğini sormuş ve dünyanın herhangi bir yerinden bile olabileceğini söylemişti. “Sıcak, yağlı bir kruvasan, yanında kahve ve taze sıkılmış portakal suyu.” Conrad doğal olarak Fransa’ya ısınlanmış ve istediklerini ona getirmişti.

Conrad, “İşlerim vardı,” diye cevap verdi. Néomi o sırada saçlarının yeni kesilmiş olduğunu fark etti, gerçi Néomi’nin hoşlandığı gibi hâlâ biraz uzundu. Saçlarının uçları alelacele aldığı duştan olsa gerek hâlâ ıslaktı. Ayrıca yepyeni kıyafetler içindeydi; usta elinden çıkmış, koyu renk kıyafetinin pahalı olduğu belliydi.

Şeytani bir yakışıklılığı vardı ve o vahşi gözleriyle şeytani olmaktan biraz daha fazlasıydı.

Kırmızı sonsuza dek Néomi’ye ateşi hatırlatacaktı.

“İşler mi? Ne gibi?”

"Sana bir şeyler getirdim." Üzerinde Harrods yazan poşetleri ona verdi. *Bir sürü* poşeti. Görünüşe göre Londra'ya da gitmişti. "Giysiye ihtiyacın vardı. Ve bunlar da... hediye." Yumruğuna doğru öksürdü, sesi pürüzlüydü. Néomi, onun şimdiye kadar bir kadına asla bir şey almadığının kesinlikle farkındaydı.

Her şey vardı; ayakkabılar, elbiseler, süveterler, pantolonlar. Şampuanların, parfümlerin ve losyonların olduğu bir banyo seti buldu.

"Tezgâhtar kadın ihtiyacın olabilecek şeylerin bunlar olacağını söyledi."

Néomi çantaları karıştırdı, farklı kumaşların ve pahalı modellerin keyfini çıkardı. Ve bunların içinde siyah saten gece elbisesi yoktu! "Vampir, mükemmel bir zevkin var!" dedi keyifle.

Conrad omuzlarını silkse de, Néomi mutlu olmasına sevindiğini anlamıştı.

İçinde mücevherli toka olan bir keçe kutu buldu. "Conrad, bu çok güzel!" Ardından taşların parlaklığına kaşlarını çatarak baktı. "Bunlar gerçek değil, değil mi?"

"Tabii ki gerçek."

"O halde sen zengin misin?"

"Fazlasıyla." Omuzlarını geriye attı, duruşu dikleşmişti. "Param var gibi görünmüyor muyum?"

"Ah, öyle değil. Sadece... bu çok pahalı. Bu tarz tokalara bayılırım."

"Biliyorum. Birini Murdoch'tan çaldın."

Néomi mahcup bir gülümsemeyle araştırmaya devam etti. Bir sürü renk ve modelin arasından siyah bir tangayı çekti. "Dur tahmin edeyim. Londra'da bunu mu giyiyorlar?"

"Onları almak bana pahalıya mal oldu."

"Çok mu pahalılar?"

Conrad'ın yüzü kızardı. "Pahalıya mal oldular çünkü seni içlerinde hayal edince yürümekte güçlük çektim. Artık onların altındakini hissedip öptüğüm için kadın iç çamaşırları gözüme tamamen farklı görünüyor."

Néomi alt dudağını kemirdi. "Mağazada uyarıldın mı?" Conrad bakışlarını kaçırarak başını salladı. Néomi bunu gerçekten görmyi isterdi. "Bir dahaki sefere beni de yanında götürebilirsin, böylece senin için modellik yapabilirim."

Bakışlarını ona çeviren Conrad, "Néomi, bu dönüşümün nasıl olduğunu bana anlat," dedi.

Ve tıpkı beklediği gibi olmuştu. Néomi'nin korktuğu soru geldi. "Bana özgü bir sır, Conrad. Asla ele vermeyeceğime dair yemin ettim. Üzgünüm ama böyle olması gerekiyor."

"Sırrını benimle paylaşmayacak mısın?" diye sorarken ses tonu afallamış gibi çıktı.

"Non," dedi Néomi kararlı bir şekilde. "İsrar etsen de anlatmayacağım ve ardından bozuşacağız."

"Gelinimin hayaletten ölümlüye nasıl dönüştüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Senden, benim için bunu yapmanı isteyeceğim. Nedenini sorgulamayacağını ve bunu sadece, bizim için iyi bir şey olarak kabul etmeni diliyorum."

"Böyle basitçe göz ardı edemem ki."

Néomi işkadını tarzı takındı, "O halde bunu birlikte olmamızın şartlarından biri yapacağım."

"Şartlarından biri mi? Daha fazlası da mı var?"

"Evet, aslında. Seninle beraberken başka cinayet işlemeyeceğine söz vermelisin. Kendini koruma amaçlı olmadıkça."

Conrad gözlerini kısarak baktı. "Bu sözü verebilirim."

“Ve bir de sonuncusu var.” Bu sabah uyandığında Conrad’ın dün gece boynuna ne kadar yakınlaştığının farkına varmıştı. Eğer Conrad kanunu içerse sırrını saklamalarının bir önemi kalmayacaktı. Conrad onun anılarından her şeyi öğrenebilirdi, sırrını öğrenirdi ve sonra da bu Néomi’nin sonu olurdu.

Néomi’nin yeni varlığı mümkün olduğunca uzun bir süre dayanacaktı, tıpkı kaderinin ne kadar kısa olduğunu Conrad’ın mümkün olduğunca geç keşfetmesi gibi.

“Daha önce, benim kanımı içmek istersen bunu reddetmeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama fikrimi değiştirdim.”

“Anlaştık,” dedi Conrad telaşla. “Bu *olmayacak*.”

Néomi kaşlarını çatı. Bu, duymayı umduğu cevaptı ama Conrad’ın sert tonlaması kafasını karıştırdı. “İsteyeceğini sanmıştım. Anılarımı ele geçirmekten korkuyor musun? Belki diğer erkeklerle olanları.”

“Bir vampir, gelininin diğer erkeklerle olan anılarını asla görmez. Türümün gelinlerine olan takıntısı göz önünde bulundurulursa, başka türlü bunu atlatmamız mümkün olmazdı. Kanunu içmeyeceğim çünkü seni öldürebilirim.”

“Ama ağabeylerin eşlerinin kanunu içmiyorlar mı?”

“Onların eşleri ölümsüz, bu şekilde ölemezler. Ben senin kanını saniyeler içinde kurutabilirim.”

“O halde asla hataya yenik düşmeyeceksin, öyle mi?”

“Hata *yapamam*.”

Néomi, onun yüzünü inceledi. “Öyleyse ilişkimiz için belirlediğim şartları kabul ediyor musun?”

“Vücudunu kullanmak için her zaman şart koyar mıydın?”

Néomi’nin dudakları inceldi. “Evet, koyardım. Ben de senin vücudunu kullanacağıma göre senin şartlarını duymaktan memnun olurum.”

Conrad ayağa kalkarak odayı arşınladı. "Gitmek zorunda kalacağım zamanlar olacak ama bunu sen uyurken yapacağım. Davetsiz misafirlere karşı Elancourt'a bir koruma koydum, bu yüzden gittiğim zaman malikânede kalacağına dair bana söz vermelisin."

"Tamam, ama çok uyumayacağım." *Öldüğüm zaman uyuyabilirim.* "Eğer tekrar çalışmaya başlamadıysan neden gitmek zorundasın ki?" Conrad duraksayınca, "İyileşmene tanıklık ettim, Conrad. Tekrar yenik düşmeni seyredelemem," dedi.

"Kolumu işaretleyen iblisi bulmak zorundayım ve o beni öldürmeden önce onu yok etmeliyim."

"O halde bu, kendini savunmaya mı giriyor?" diye sordu. Conrad başını bir kere salladı. "Onun kanunu içecek misin?"

"Bunu önlemek için elimden geleni yapacağım."

"Peki ya Cade ve Rydstrom? Seni arıyorlarmış."

"Rystrom'a göre, kayıp tahtına sahip çıkmak için benim... edindiğim bilgiye ihtiyacı var. Bunu almak için acımasız davranacaktır."

"Edindiğin mi? Öldürdüğün büyücünün anılarını kastediyorsun." Conrad omuzlarını silkti. "Bunu onlara veremiyor musun?"

"Yapabilseydim verirdim. Zihnim net ama hâlâ istediğim bilgiyi çekip çıkaramıyorum." Geri dönerek Néomi'nin yanına, yatağın kıyısına oturdu. "Dün gece iblisin kanunu içmeyeceğime neden inandın?"

"Çünkü sen herkesin sandığı kadar kötü biri değilsin," dedi günler önceki sözlerini tekrar ederek. "Ve artık geçmiş yerine geleceğe bakmaya başladın."

Conrad nefesini üfledi. "Ölümünden nasıl geri döndüğünü hemen göz ardı etmemi gerçekten beklemiyorsun, değil mi? Bilmeden durmamı?"

Néomi omuzlarını silkince Conrad'ın bakışları çıplak göğüslerine kaydı. "Bu benimle zaman geçirmeyi ne kadar istediğine bağlı."

Conrad sert bir sesle parladı. “Ne kadar çok olduğunu biliyorsun.”

“O halde geçirdiğimiz sabahtan hoşlandın mı?” Conrad sanki çok saçma bir soruymuş gibi kaşlarını çattı. “Sadece burada sahip olabileceğin erişkin bir kadının var.” Sesini mırıltı şeklinde çıkardı. “Bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Hiç seks yapmamış olmaktan canın ne zaman isterse yapmaya geçeceksin. Sadece bunun öylece kalmasına izin verirsen.” Kendi başına bu öneri bile Conrad’ın merakını dindirebilirdi, aksi takdirde Néomi onun neler elde edeceğini göstermek için tamamen hazırlıktı.

Sırttı. Bu sıkıcı bir iş olmayacaktı.

“Sadece bana toplantıda kiminle birlikte olduğunu söyle.”

“Tekrar ediyorum; söylemeyeceğim.” Néomi dizlerinin üzerinde kalktı. “Bu konuyu kapatalım, *mon grand*.”

Dikleşmiş göğüs uçlarına bakarken dikkati dağılan Conrad dalgın dalgın, “Bunu yapamam,” dedi. Yataklarında onun çınlıçp-lakken kendisinin tepeden tırnağa giyinik oluşunu şaşırtıcı derecede erotik bularak elini ağzının üzerinde gezdirdi. Kendini toparlayarak, “Néomi, bunu *yapmayacağım*,” dedi.

Néomi ona doğru uzanırken gözlerinde bir bakış vardı. Conrad ne anlama geldiğini algılamasa da o bakış aniden sertleşmesine –ve heyecanlanmasına ve kalbinin deli gibi çarpmasına– neden oldu.

Néomi dizlerinin üstünde doğrularak burnunu sıcak nefesiyle kulağına sürttü. “Kuşatabileceğimiz *başka* bir sürü şey var.” Parmakları gömleğinin düğmelerini açmakla meşgul bir halde mırıldandı. “İçinde saklı tuttuğun fantezilerin ve hayata geçirmek istediklerin.” Gömleğini sıyrdı. “Ya da onları konuşmayı es geçip sadece *yapabiliriz*. Bundan hoşlanır mıydın?”

Conrad'ın tıpkı bir keresinde hayal ettiği gibi, Néomi ayartıcılığını onun üzerinde kullanıyordu. Ona mümkün olduğunca uzun bir süre dayanmayı planlamıştı. Ne kadar... *merak uyandırıcı...*

Pantolonunun içinden penisini okşayınca Conrad'ın nefesi kesildi.

"Bunları çıkarmanı istiyorum, Conrad." Conrad çizmelerini bir kerede çekip çıkardı, ardından pantolonunu zaten gerilmiş olan erkekliğinin üzerinden sıyrarak çıkardı. Néomi'nin göz kapakları, vücudunun bu kısmını gerçekten seviyormuş gibi ağırlaştı.

"Ne yaptığını anlayamayacağımı mı sanıyorsun?" Soyunur soyunmaz Néomi'nin yanına oturdu. "Niyetin, seks vasıtasıyla beni yönetmek. Beni yönlendirmeyi düşünüyorsun."

Néomi yere çömelerek bacaklarının arasına girince, Conrad nasıl nefes alacağını şaşırdı. "*Néomi?*" Sesi kesik çıkıyordu.

Néomi ellerini Conrad'ın dizlerine bastırarak araladı, ardından öne doğru uzandı. "Yönlendirilmek o kadar mı kötü?" Göğsünden aşağı doğru yalamaya başladığında varacağı yerin neresi olduğu belliydi. "Eğer nereye gittiğini biliyorsan?"

Conrad'm gözleri büyüdü. *Néomi'nin yapacağı şey?.. Bunu yaşayacak mıyım?*

Néomi göbeğine ulaştığı zaman Conrad'm elleri hızla onun saçlarına gitti ve ensesinden tuttu. Ardından küçük, nemli dilinin ilk teması geldi...

Conrad haykırdı. "Çok iyisin... Ah!" Afallamış bir halde gözlerini dikip parmaklarını ipeksi saçlarının arasına geçirirken Néomi, penisinin baş kısmını sevgiyle yalıyor ve dilini etrafında gezdiriyordu.

Conrad inleyerek bacaklarını daha geniş açtı ve Néomi iyice ağzına alınca da elleri kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. Hassas teninin üzerindeki ağzı kavurucu derecede sıcaktı. Penis, Néomi'nin

dilinin altında nabız gibi atmaya başlamıştı ve kendini dudaklarının arasında gidip gelmekten alamıyordu.

Néomi hiç yavaşlamadan, Conrad'ın ellerini göğüslerinin üzerine koydu. Conrad onları kaldırıp başparmağını uçlarında gezdirince, Néomi daha büyük bir açlıkla emmeye başladı.

Conrad bunun bitmesini hiç istemiyordu ama Néomi aynı zamanda penisinin alt kısmını avuçlayarak sıkıp gevşetmeye başlamıştı ve yoğunlaşan baskı artık acı veriyordu. Néomi uzunluğunun etrafında inleyince Conrad bunun kendisi için sona erdiğini anladı.

Onu uyarmalıyım. Boşalmasından birkaç saniye önce haykırarak, "Gelmek... üzereyim!" dedi.

Néomi çekileceği yerde daha açlıkla emmeye devam edince, Conrad'ın ağzı açık kaldı. "Néomi!" Conrad kalçasını sallayarak bekleyen ağzının içine boşaldı. Diline doğru fışkırırken, "Seni ahlâksız," diye keyifle inledi.

Daha sonra Conrad onu ayağa kaldırarak göğsüne yasladı. Conrad kadını tutarken arzudan şaşkına dönmüştü ve şimdiye dek hayal bile edemediği bir şekilde derinden etkilenmişti.

Hayalet haline ne olduğunu hâlâ öğrenmek istiyor muydu? Tabii ki. Ancak Néomi elini tutup uyarılmış ıslaklığını hissetmesi için cinselliğine götürünce bu isteği yok oluverdi. Birlikteydiler, şu anda en önemli olan şey buydu.

Gerisi sadece detaydı.

Hasret's Sisters Planet

e-kitaphane

33. Bölüm

Stüdyodaki aynayı kararsız bir şekilde tıklatmasının üstünden birkaç saniye geçmeden Mari belirdi, diğer tarafta kendi yansımından gayretle kaçınıyordu. “Bekle, seni ekrana aktarmam gerekiyor. Tamam, işte buradasın!”

Néomi, Mari olmadan aynanın kapısından geçemeyeceğini biliyordu ama kapıyı çalabileceğini çözmüştü.

“Benimle iletişime geçmekte geciktin!” Mari elini uzatarak aynanın yüzeyinde gedik açtı. “Gelmek mi istiyorsun?”

“Conrad yakında geri gelir ve onu duyamam. Belki sen buraya gelebilirsin?”

“Gelemem.” Mari görünürde olmayan birine doğru parmaklarını şaklattı ve genç bir kız üzerinde Slurpee yazan kocaman bir fincan getirdi. “Bugün meclis evindeki yeni cadılara gereksiz işler yaptırıyoruz. Masum kuzucuklar eski odam için rekabet ediyorlar.” Rahat koltuğuna atladı. “Ayna vasıtasıyla telekonferans yapmak zorunda kalacağız.”

Néomi şilteyi aynanın yakınına çekerek oturdu. Mari’yle konuşabilmek ona keyif veriyordu ve bunun nedeni sadece eğlenmek değildi. Bu durum, aklını Conrad için endişelenmekten uzak

tutmasına yardımcı oluyordu. Ne zaman avlanmaya gitse Néomi tedirgin oluyordu.

"Serin nasıl olacağını anladım; büyülerim için beni kullanıp tam beş gün boyunca bir daha selam veremiyorsun, değil mi?"

"Çok meşguldüm!" Ayrıca sadece Conrad'ın onunla birlikte olmadığı zamanlarda uyuyordu. Bu öğlen nasıl olduysa erken kalkmıştı. "Toplantıdan beri nasılsın? Darbe aldığını gördüm."

"Ah, evet, müthişti. Ama sen bir de diğerini görseydin. Bir daha *asla* kazara bir cadiya dirsek atmayacak. Hatta dirseği yeniden oluştuktan sonra bile."

"Buna sevindim. Toplantısının bir kaosa dönüşmesi Nix'i çok etkiledi mi?"

"Ben de aynı şeyi sordum ama sadece kahkaha attı. Eninde sonunda ona kargaşayı çıkardığını itiraf ettirdim. Öyle görünüyor ki kavgarın içine birlikte düşen tek çift sen ve vampir değilmiş." Ayaklarını altına alarak oturdu. "Vampirin kanını kaynattın, değil mi?" Néomi mutlulukla onaylayınca, Mari başını yana doğru devirdi. "Vay canına, sana baktım da... harika görünüyorsun! Yeni saç modeli. Yeni giysiler."

Néomi övgüden kızardı. "Conrad beni alışverişe götürüyor. Çoğu zaman." İlk birkaç gece çılgın gibi Paris'e akın etmiş ve ne kadar yeni model varsa almıştı. Saçlarını orada kestirmişti ama birkaç santim kısaltmasına rağmen her tutamı Conrad'a fiziksel bir acı vermiş gibiydi. "Kendim ödemeyi teklif ettim ama Conrad'ın tüyleri diken diken oldu. Yığınla param olduğunu söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi."

"Senin... *yığınla paran mı var?*" diye sordu Mari masumca.

Néomi sırtını bastırarak ciddi bir havaya büründü. "Evet. Senetlerime baktım. Öyle görünüyor ki yirmilerde otuz bin dolar

değerindeki IBM ve GE hisseleri, bugün aşağı yukarı yüz elli milyon ediyor. Gerçi cadının biri yirmi beşini kaptı ama."

Gözleri büyüyen Mari haykırdı. "Kim? Ne? O cadılara lanet olsun!"

Néomi kıkırdamasını bastıramadı. Mari'ye hepsini de verebilirdi.

"Cadılar demişken, kızlar partisini kaçırdın." Mari, Slurpee'sini yere koyarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nix'in bunu sana anlatıp anlatmadığını bilmiyorum ama KP isteğe bağlı değildir. Eğer katılmazsan ihtar alırsın. Ve ihtar derken, susamış cadılara içki ısmarlamak zorunda olduğunu kastediyorum."

"Ama ben hâlâ balayı dönemindeyim. Başka bir zaman olur mu? Ayrıca Cade ve Rydstrom New Orleans'tayken şehir dışına çıkmamam gerekiyor."

Mari'nin ifadesi ciddileşti. "Sana asla zarar vermezler, Néomi. Aslında ölümsüzlüğümü elde etmeden önce onlar benim hayatımı kurtardı."

"Conrad'a zarar verecekler mi?"

"Hiç tereddüt etmeden," diye itiraf etti. "İrfan'dakilerin birçoğu kırmızı gözlü vampirlerden nefret eder."

Néomi içini çekti. "Sen?"

"Ah, bu soru beni zorlar! Yani, eskiden nefret ettiğimden eminim. Ama toplantıdaki herkes, Conrad Wroth'un Cade'in kanunu içmemek için kendini nasıl tuttuğunu konuşuyordu. Hatta Bowen bile *bekle ve gör* ruh halinde."

"Ah, bu rahatlatıcı!"

"Yine de seni yoklamayı ve A RH+ bir turtayla ya da başka bir şeyle uğramayı düşündüm."

“Uğramadığına sevindim, birbirimizi tanıdığımızı Conrad’ın bilmesini istemem. Sırrımı öğrenmek için peşine düşer.” Néomi şu anda bile dikkatle, gelip gelmediğine kulak kabartıyordu.

Her zaman bir kupa dolusu kan için doğruca mutfaka giderdi. Néomi, onun buzdolabını açışını ve çizmesiyle yanına vurarak kapatışını duyardı. Ardından sundurmadaki merdivenlere büyü yapmak için oturur ve bir yandan içerken bir yandan da geceki avın stresini atmak ister gibi dururdu. Tek eksikleri, *Tatlım, ben geldim*, cümlesiydi. “Konu açılmışken, Nix hiç yanıldı mı?”

“Bu asla olmaz.”

“*Bien*. Sırrı sonsuza dek saklayacağız ve böylece ben de vurulmayacağım.” Néomi, Caz Çağı’ndan kalma bir hayalet olarak argo da konuşabiliyordu.

“Néomi...” Mari’nin, Néomi’nin bakış açısıyla sorun yaşadığı her halinden belliydi.

“Hayır, biliyorum.” Mari’nin rahatsız olmasını istemiyordu. Ona fazlasıyla minnettardı. “Geçirdiğim her gün benim için bir hediye. Ben bir ölümlü olarak doğdum. Bu, yeryüzünde olduğum her anın, *daima* belirsiz olacağı anlamına gelir.”

Mari ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Elimizde ne varsa onu kullandık. Kesinlikle hiçbir pişmanlığım yok.”

“Nasıl geri döndüğünü sorunca ona ne dedin?” diye sordu Mari.

“Bir sırrım olduğunu ve bu konuda konuşmayacağımı, aksi halde kavgaya edeceğimizi söyledim.”

“Ve o da öylece bıraktı mı? Bu çok tuhaf. Vampirler kararlı olmalarıyla nam salmıştır.”

Néomi alt dudaklarını kemirdi. “Şey, dikkatini dağıttım...”

“Dikkatini mi dağıttın? Ah, anladım.” Parmaklarını tekrar şaklattı ve kısa süre içinde bir başka genç elinde bir pasta kutusuyla göründü. “Meyveli çörek mi?” Mari kutuyu açtı ve aynanın içinden Néomi’ye tuttu.

Néomi acıkmıştı. Bu onun kahvaltısı olacaktı. Çoğu yemekte Conrad lokantalarda ona eşlik etse de, ara sıra buzdolabıyla idare etmek zorunda kalmıştı. Conrad ise yemeğini tabağının kenarına iterek viskisini yudumlamıştı. Rafları ikiye bölünmüş olan buzdolabının bir tarafında kan, diğer tarafındaysa Néomi’nin meyve suları, yemek artıkları ve meyveleri vardı. “Café du Monde mu?”

“Başka nereden olabilir?”

Néomi hevesle kabul ederek kutudan bir parça çörek aldı. Hâlâ sıcaktı! Bir ısırık aldı ve ağzında erirken keyifle iç geçirdi.

“Peki, o halde... bana bir vampirle birlikte yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu anlat. Her şey umduğun gibi mi?”

“Daha da iyi. Alışverişin yanı sıra, Conrad beni dünyanın her tarafına, yeni yeni yerlere götürüyor.”

Pasaportu olmayan ve kısıtlı zamanı olan biri için ışınlanmak oldukça işlevseldi. Vampirler yalnızca daha önce bulundukları yerlere ışınlanabilirdi ama Conrad son üç yüz yıl içinde dünyanın her yerini dolaşmıştı. “İlk seyahatimizde gözlerimi kapadı. Açtığım zaman Hint Okyanusu’nda ay ışığının aydınlattığı bir sahildeydik.” İşıldayan dev dalgalar ve yumuşacık rüzgâr vardı.

Bir yıl dayanabilirse bir ömürlük deneyim edinebileceği fikri Néomi’yi şaşkına döndürmüştü.

“Ben oraya hiç gitmedim. Bowen’la daha sık seyahat etmeliyiz,” dedi Mari. “Peki, vampirinin bize bahsettiğin hiddeti ne durumda?”

“Ne zaman bir adam bana hoş bir bakış atsa Conrad’ın ona saldıracığından korkuyorum.” Conrad hâlâ öfkesini kontrol etme

çabası içindeydi ve sakinleşmek istediği zaman hâlâ nehir kıyısındaki yolu arşınılıyordu.

Néomi'ye göz süzen erkeklerin saldırmaya hazır, on yedinci yüzyıl savaşçısının gazabını davet ettiklerinden hiç haberleri yoktu.

Mari, "Ah, buna alışsın," diye onu temin etti. "İrfan erkekleri, kadınlarına karşı gerçekten çok sahiplenici olabiliyorlar. Ama bir dakika, kadınlar da öyle değil mi?"

Néomi İrfan'dan olmamasına rağmen, vampirini aşırı derecede sahipleniyordu. Boyu posu, kaslı vücudu ve o simsiyah saçlarıyla Conrad çekiciliğin de ötesindeydi. Güneş gözlüğü de eklenince herkes onu ünlü biri sanıyordu. Genç yaşlı bütün kadınlar durup onu süzüyordu. "Bir kadın onun kalçasına arzuyla baktığı zaman, onun saçlarını çekmek istiyorum. Seksen yaşında bile olsa."

Mari buna kahkahayla güldü.

"İrfan'daki bütün erkekler tuhaf bir şekilde korumacı mıdır?" diye sordu Néomi.

"Hiç sorma."

Conrad başkalarına karşı çok vahşi olabilirdi ama Néomi'ye karşı aşırı derecede korumacı olduğunu kanıtlamıştı. "İlk başta artık kapılardan geçemeyeceğimi unutup sürekli alnımı çarptıyordum..."

Bunun çok komik olduğunu düşünen Mari, içeceğini püskürttü.

Néomi tek kaşını kaldırarak sözlerine devam etti. "Ama Conrad en hafif sıyrığa bile irkiliyor. Ve parmağıma batan bir kıymık onun gözüne bir felaket gibi geliyor."

Mari bir meyveli çörek daha sundu.

"Merci." Mari almak için uzandı. "Ne yazık ki geleceğe dair hiçbir ilgi göstermeyip konuşmadığımda gitgide daha şüpheli davranıyor."

"Ne gibi?" diye sordu Mari ellerine bulaşan pudra şekerini silerken.

"Eskiden olduğu gibi çalışabileyim diye stüdyoyu onarmak gibi, evin çevresindeki bazı şeyleri onarmak istedi. Ona artık evden çıkabileceğim için gitmek istediğim bir sürü yere olduğunu söyledim." Dans etmek istiyordu ama kalan zamanına göre seçimler yapmak zorundaydı. "Ardından, geçen gün doğum kontrolü için neden tasalanmadığımı sordu. Bu da beni tasalanmam gerekir mi diye düşünceye sevk etti."

Mari kaşlarını çatı. "Gerçekten bilmiyorum. Etraftakilere soracağım ve bu konuyu tartışma grubuna yollayacağım."

Peki ya Néomi hamile kalabilseydi? Ya ölmeden önce bebek sahibi olabilseydi? Ölümünden sonra, tek çocuğuna bakabileceği konusunda çılgın katil vampire güvenecek miydi? Conrad'ın ne zaman ona baksa gözlerindeki o ateşli ve korumacı ışığı düşündü.

Kesinlikle.

Sesli bir *höpürtüyle* içeceğini yudumlayan Mari, "Biraz daha anlat... İnan bana bütün öğlen beni meşgul edeceğin için hizmetkârlarım Hekate'ye dua ediyordur," dedi.

"Şey, Conrad gerçekten çok *şiddetli*. Birkaç gece önce bana, katilimin mezarını yerle bir etmeyi önerdi." Néomi'nin gözlerinin içine bakıp mırıldanmıştı. "*Bunu yapmamı emret, koeri ve oldu bil.*"

"Ah, ne hoş," dedi Mari.

"Ben de öyle düşündüm." Sonuçta öyleydi. O zaman dudakları aralanmış ve mırıltıyla, "*Ah, ne kadar... düşüncelisin Conrad,*" demişti. Yine bu teklifi onun gibi bir adamdan sevgi gösterisi olarak algılamıştı. "*Ama hadi bunu, yani mezarı şimdilik bırakalım. Ben sana keyif vermek istiyorum...*"

Mari kaşlarını oynatarak, "Senin vampir bu işlerde iyi mi?" diye sordu.

Néomi iç geçirdi. "Oldukça." Conrad sadece doyumsuz değil, *kuvvetli* bir erkekti. Sevişmenin bütün harikalarını keşfediyordu ama Néomi de enerjik bir erkekle başlıca şeyleri sonuna kadar tekrar keşfediyordu. "Daha önce bir ölümsüzle hiç birlikte olmadım. Arada bir fark olduğu kesin."

Conrad seks yaparken dönüşümlü olarak hem nazik hem de sert olabiliyordu. Ancak Néomi'ye asla zarar vermezdi ve Néomi, Conrad'm şimdiye dek hiç bilmediği bu yönünü seviyordu.

Ayrıca yatakta kendine güveni geldikçe, gittikçe daha baskın oluyordu. Artan özgüveni Néomi'yi heyecanlandırıyor, bunun sürekli daha iyiye gideceğini bilmesi onda hoş bir ürperti oluşmasına neden oluyordu.

Ardından *ayrılacağını* hatırlıyordu.

"Bir keresinde vampirle yatan bir cadıyla tanıştım," dedi Mari alçak bir ses tonuyla. "Ona neye benzediğini sordum ve o da dedi ki, 'Bir vampirle birlikte olduğunu bir an bile unutmazsın.'"

"*C'est vrai*. Bu yüzde yüz doğru. Conrad bir keresinde bana yeni edindiği vampir içgüdülerinin insan içgüdülerine ağır bastığını söyledi ve bunu kesinlikle görebiliyorum."

Conrad ne zaman dudaklarını dudaklarının üzerine koysa, Néomi'yi adlandırdığı gibi tuzağa düşmüş hissettirinceye kadar baskı uyguluyordu. Onu dudağından öptüğünde sanki uzaklaşmasından korkar gibi yüzünü ve ensesini tutuyordu. Göğüslerini emerken ikisini de hırsla tutup sıkıyordu. Conrad göğüslerini sıkarken Néomi onun, *Benim*, diye düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu.

Mari koltuğundan öne doğru uzanarak sordu. "Senin kanını içmek istedi mi hiç? Bazı kızların bundan gerçekten hoşlandığını duydum."

"Bunu istediğini düşünüyorum ama yapmadı." Seks yaparlarken bazen onun kontrolünün sınırlarını zorladığını seziyordu, özellikle

de artık o iblisin peşinde koştuktan bitkin düşmesi yüzünden. Ama Néomi her seferinde kendini çekiyor, Conrad da üstelemiyordu. “Beni incitmekten korkuyor.”

“Ne olursa olsun senin kanını içmemeli. Eğer anılarını ele geçirirse o zaman bu, sırrını çözmenin en kesin yolu olacaktır. Bu konuyu düşün, asla hiç kimseye söylemeyeceksin. Ben söylemem ve Nix de söylemeyecek. Conrad kanını içmedikçe bunu başka kim bilebilir ki?”

“Biliyorum. İnan bana, biliyorum.”

“Peki, sana evlenme ya da öyle bir şey teklif ederse ne yapacaksın? O, on yedinci yüzyılda doğmuş, değil mi? Onun gibi adamlar evlilik gibi konularda gerçekten tuhaf oluyorlar. Yani onlardan biriyle evli olduğuma göre bunu en iyi benim bilmem gerekir.”

“Bunu düşünüp durdum ve geleceğim kesin olmadığı için hiçbir şekilde söz veremeyeceğime karar verdim.” Mari’nin, şikâyet ettiğini düşünmesini istemiyordu ama Conrad’a rol yapmakta zorlandığı zamanlar oluyordu, kısa bir evlilik töreninin bile üstesinden nasıl gelebileceğini biliyordu. *Ölüm bizi ayırana kadar... büyük olasılıkla haftaya...*

“Seni sevdiğini söyledi mi?”

“Hayır ve buna memnunum.” Néomi, onun da kendisi gibi derinden âşık olduğunu biliyordu ama Conrad’ın bunu dile getirmesinden çok korkuyordu. “Ne zaman ciddileştğini sezsem, hafife alıyorum.”

“Bunu söylemesinde ne kötülük var ki?”

“Kendimi ona karşılık vermekten alamam! Ve onun hakkında ne hissettiğimden emin olduğu için onunla evlenmeyeceğimi asla kabul etmez.”

“Evet, bu ilginç bir konuşma olurdu; ‘Seni bütün kalbimle seviyorum!’ ‘O zaman evlen benimle!’ ‘Öff.’”

"*Exactement*, kesinlikle..." Donup kaldı. "Conrad geldi! Gitmem gerekiyor!"

"Arayı açma, Néomi!" dedi Mari meşum bir tonlamayla. "Hayır. Gerçekten arayı açma. Yoksa ekibim ve ben, sana asla unutmayacağın bir fatura çıkarırız."

Néomi, Conrad kaygısından sıyrılıp kahkaha attı. Hızla stüdyodan çıkıp merdivenlerden yukarı çıkarak odalarına giderken bu akşam Conrad'ın hangi tarafıyla karşılaşacağını merak ediyordu.

34. Bölüm

Tehlikeli, işkence için can atan ve içmek için sabırsız, diye düşündü Conrad, elinde kanla dolu fincanla girişteki merdivenlerin üzerine kaygılı bir üflemeyle çökerek. Şimdiye dek Tarut'la ilgili sorguladığı herkes, adı kötüye çıkmış Conrad Wroth'un her zaman olduğu gibi olduğuna inanıyordu.

Bu da iyi bir şeydi çünkü Conrad her zamanki haline kesinlikle benzemiyordu.

Gözlerini fincanına dikip en son avını düşündü. Son yaptığı arayışta hiçbir gelişme kaydetmemişti. *Bir başka başarısız arayış.*

Conrad'ın peşine düşebileceği yeni bir şey yoktu ve Tarut'u durmaksızın ararken bitkinliği gitgide ağır basmaya başlamıştı. Uyuduğunda kâbusları ona işkence ediyordu.

Rüyasında Néomi'nin yanakları ve gözlerinin gölgelendiği, siyah beyaz hayalet halini görmüştü. Karanlıkta bir yerde mahsur kalmış, korku içinde bağırıyordu.

Görüntü Conrad'a o kadar acı veriyordu ki bunun Tarut'un kullandığı bir tür rüya iblisi silahı olup olmadığını merak ediyordu.

Conrad bu yüzden çoğu zaman uyumuyor ve bu zamanı dünyanın neresinde geceyse oralarda daha uzun süre avlanmakla geçiriyordu.

Bütün iblis inlerine girmiş ve Tarut'un yandaşlarını bularak acımasız bir şekilde ipucu elde etmeye çalışmıştı. Şimdiye dek hiçbir şeyden haberi olmayan insan Kapsliga'lılar tarafından iki kere saldırıya uğramıştı. Onlara derslerini vermiş ama öldürmemişti çünkü kendini korumasını gerektirecek kadar tehdit oluşturmuyorlardı.

Henüz Tarut'un izine rastlamamıştı.

Conrad sürekli olarak Néomi'yle birlikte kalmasının işleri daha kötüye götürüp götürmeyeceğini düşünüp durmuştu. Sonuçta hep bildiği bir sonuca varmıştı; testi çoktan kırılmıştı. Néomi toplantının olduğu geceden beri tehlikedeydi. Conrad'a hayali sunulmuştu ve o da bencilce bunu kabul etmişti.

Conrad ondan binlerce yıl ayrı kalsa bile Néomi yine de onun için her şeyden çok daha önemli –ve kaybetmekten delicesine korktuğu biri– olacaktı.

Keşke onu vampire dönüştürebilseydim. O zaman Néomi bu kadar savunmasız olmazdı. Ancak kadınların dönüşümü başaramadığını biliyordu. Dört kız kardeşinden biri bile ayağa kalkmamıştı...

Başaramamış olmaları Conrad'ı bir bakıma rahatlatmıştı. Onlar hassas kızlardı; Conrad onların yüzlerine zorla tutulan bir bardak kanla ölümden dönmelerini hayal edemiyordu. Çocukluk çağlarında bunu başarıp başaramayacaklarını merak etti. Uyum sağlayabilirler miydi? Bunu asla bilemeyecekti.

Fincanındaki kanı bitirince duş alıp tıraş olmak için doğruca banyoya ışınlanarak, biraz daha uyuması için Néomi'ye zaman verdi. Sıcak suyun altında sıkıştığı dişlerinin arasından küfretti. Bu akşam için bir plan yapmayı unutmuştu. *Onu dünyanın neresine götüreceğim?*

Fakat odaya girdiğinde Néomi'yi uyanık ve onu gördüğü için gülümser bir halde buldu. Onu sadece görmek bile kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. "Kalkmışsın ve giyinmişsin. Ama dışarı çıkmak için değil?"

Beyaz göğüslerini açıkta bırakan kırmızı, uzun bir sabahlık giymişti. Uzun saçlarını Conrad'm öyle sevdiğini bildiğinden açık bırakmıştı. Conrad'ın vücudu dayak yemiş gibi olmasına rağmen havlunun ardından harekete geçmişti.

Ona her sahip olduğunda büyüüne daha derinden kapılıyordu. Üç yüz yıldan uzun süre seks yapmanın neye benzediğini düşündükten sonra büyük beklentileri olmuştu. Néomi'ye bunları tuzla buz ediyordu.

"Bu akşam dışarı çıkmak istemiyorum," dedi Néomi. "Burada dinlenebiliriz, ne dersin?" Yatağa oturup yanındaki boş yere hafifçe vurdu. "Kolunu tekrar sarabilirim."

Conrad şüpheyle onu süzdü. "Niyetin beni bir şeye yönlendirmek mi?"

Néomi bandajını çıkardı. "Vücuduna karşı saf niyetler besliyorum."

Conrad yanına oturunca Néomi dizlerinin üzerinde doğrularak kolunu sardı.

"Bu avda sadece çarpışmanın dışında bir şey daha var, değil mi?" Conrad başını onaylarcasına sallayınca, "Anlat bana," diye ekledi.

"Sen sırrını bana ne zaman anlattırsan, o zaman." Ne olabileceği hakkında düşünmek onu hasta ediyordu.

"Tartışacak mıyız, Conrad? Ben geceyi sırtına masaj yapıp sevişerek geçirmeyi tercih ederim ama eğer ısrar ediyorsan..."

"Şunu bilmen gerek ki, bunun sadece bir süreliğine peşini bırakırım. Yarım kalan işlerim var ama o endişeden kurtulduğum zaman benden sakladığın her şeyin peşine düşeceğim."

Conrad'ın iki teorisi vardı. Néomi'nin bir büyücüyle anlaşma yapmış olması mümkündü, onu hayata döndürmek için düşündüğü kişinin ta kendisi. Onu yeni bir bedene kavuşturabilecek biriydi ama onlar yıkıcı sözler verdirme eğiliminde olurlardı.

Bunu bir cadı da yapabilirdi ama Conrad öyle olduğunu sanmıyordu. Néomi her ne kadar çok parasının olduğunu söylese de, büyük ihtimalle seksen yıllık enflasyonu hesaba katmamıştı. Güçlü bir cadıyla tanışmak için bile yeterli parası olmadığı kesindi. Conrad, onlardan bazılarının milyonlara bile burun kıvırdıklarını duymuştu.

Néomi iç geçirdi. “*Quel dommage*. Yazık oldu o halde. Eğer sırrımın peşindeysen sık sık kavga edeceğiz demektir. Bari bu gecenin tadını çıkaralım. Avının seni nereye götürdüğünü bana söyler misin?”

“Moskova.”

“Dikkatli miydin?”

“Daima,” dedi ama bu pek doğru sayılmazdı. Conrad, toprak altındaki iblis inine baskın yapmış, uluyan bir tanesinin boynuzlarını yüzeye çıkarıp sürükleyerek iki çeteyi savuşturmuştu.

Evde onu bekleyen biri olduğundan daha dikkatli davranmak için bir nedeni olmasına rağmen, diğerlerinin değiştiğini düşünmesini istemiyordu.

Tanrı aşkına, ne kadar değişmişti.

Bu akşam Conrad muhbire her zamanki tehdidini savurmuş, “Konuş. Yoksa kanını içer ve her halükârda anılarını ele geçiririm, sonra da orada gördüğüm herkesi katlederim,” demişti. Ama muhbir korku ve ucuz içki kokuyordu. Conrad iblislerin kanını içme konusunda yalnızca isteksiz değildi, aynı zamanda bu fikri iğrenç bulmuştu.

Gitmeden önce tattığı son şey Néomi’nin tatlı dudaklarıydı. *Gelinini öptüğü dudaklarla iblisin kanını emmek mi?*

Eski acımasızlığının söylentileri şimdilik işine yarıyordu ama bir gün birileri blöfünü görecekti. Gelinini korumak için eski yöntemlerine dönmek zorunda bırakılacak mıydı?

Eğer zorda kalırsa bir kez daha korktukları şey olacaktı.

"İşte. Bitti." Néomi sargıyı tamamlayıp üzerine bir öpücük kondurdu.

İşin ilginç yanı o ine girmekte hiç tereddüt etmemişti fakat bakışları Néomi'nin gülümseyen yüzünde gezinirken bu elli kiloluk ölümlü balerinin onu müthiş derecede korkuttuğunu fark ediyordu.

Hayatın sonu olarak bildiği ölümden dönmüştü. Ondan önce Conrad'ın hayatı çok mu mükemmeldi? Lanet olsun, hayır. Ama en azından anlıyordu. Şimdiyse görünüşe göre hiçbir şeyi anlamıyordu ve her şeyi tekrar düşünmek zorunda kalıyordu.

Bir gelecek, bir aile, gerçek bir yuva. Bunlar onun gibi bir adam için artık mümkün olan şeyler miydi?

"Gittiğimde benim için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Her zaman. Bana verdiğin o ufak bilgiden, etrafı onu korumak için hayatlarını vermeye hazır bir grup silahşörle sarılmış, iki kırk boyundaki bir iblisi öldürme peşinde olduğunu çıkarıyorum. Haklı mıyım?"

"Evet."

Tek kaşını kaldırdı. "Ah, o halde ne endişesi?" Ona yüzüstü yatmasını işaret etti. "Onu daha ne kadar arayacaksın?"

"Kellesini alana kadar," diyen Conrad yatağa boylu boyunca uzandı.

"Ne kadar sürer?"

"Son duruma bakarsak haftalar, aylar hatta bir sene bile sürebilir."

Néomi, "O kadar uzun mu?" diye sorarken üzerine ata biner gibi oturdu. "Dışarıdayken, ağabeylerin hakkında hiçbir bilgiye denk gelmiyor musun?" Uzandı ve boynundaki sancıyan kaslarını ovmaya başladı.

Conrad inlemesini bastırdı. "Hayır, henüz hiç haber yok."

"İrfan'da bir savaş var mı?" diye sordu.

"İrfan'da her zaman savaş vardır."

"Ama bu defa senin aileni ilgilendiriyor."

"Şu anda başka şeylerle ilgileniyorum."

"Ağabeylerin sayesinde şu anda hayattasın ve benimle birliktesin." Başparmaklarını sertçe omuzlarına doğru bastırarak orada oluşan gergin boğumları ovdu. "Bu kadar mı kötü?"

"Evet, bundan nefret ediyorum."

Néomi kıkırdadı.

Ağabeyleri hayatın daha iyi olabileceğini, tek ihtiyacının gelini olduğunu söylemişlerdi. Şimdiyse hayatı kesinlikle düzene girmemişti ama bazen kendini... umutlu hissederken buluyordu. Birlikte mutlu olacaklarından emin değildi; Néomi ölümlü ve savunmasızdı ve ona bir söz vermemeye kararlı gibi görünüyordu, kendisiyse hâlâ yarı deliydi ve kellesi için rekabet eden sayısız katil vardı. Ama gerçekten bir *olasılık* vardı.

Bunun için ağabeylerine borçluydu. "Tarut'la işim bittiği zaman onlara yoğunlaşacağımı söylemem seni memnun eder mi?"

"Evet, *mon grand*. Elbette eder."

Conrad, Néomi'nin güvenliğini garantiye alıncaya kadar başka bir şey yapmayacaktı. Onun için yaşam ve ölüm yepyeni bir anlam ifade etmeye başlıyordu. Sadece hayat alan biri olmak yerine, bir koruyucu oluyordu. Bu rolün verdiği rahatlığın kendini şaşırttığını düşünüyordu.

Bütün hasımlarının, Conrad'ın bir gelini olup olmadığını bulmaya çalışmış olması tuhaf değildi. Néomi onun tek zayıf yanıydı. Ve asla öngörmediği biriydi. Conrad, inanılmaz gücünü kavramamış olduğu için bu savunmasızlığı düşmanlarının içinde yeterince kullanmamıştı.

Onun için duyduğu korku *her şeyi* geçersiz kılıyordu.

Çünkü Néomi ölürse ona eşlik etmek için öylece güneşe çıkmazdı. Ölünce ayrı yere gitmeyi hak edecekleri konusunda şüpheleri vardı.

Yine de aralarında üç engel görüyordu. Taru'un laneti, Néomi'nin sırrı... kendi karanlık istekleri. Ne zaman birlikte olsalar boynunu ele geçirmemek için kendiyi cebelleşiyordu.

Bu kendini beslemek için duyduğu bir açlık gibi değildi; kendini onu ısırmaktan uzak tutsun diye ambalajlı kandan bardak bardak içiyordu, o kadar çok içiyordu ki daha da fazla kas yapmaya başlamıştı. Mantiğı, gücünü yitirirken vücudu iyice güçleniyordu.

Hayır, vampir doğası aralarındaki son engele sinirleniyordu. Kendi gelininin tadını bilmeliydi. İçgüdüleri, ısırgan yakınlığını paylaştıkları takdirde Néomi'nin ona bağlanacağını haykırıyordu.

Ama Conrad güçlüydü ve Néomi'yi çok çabuk tüketebilirdi. Conrad'ın dişleri boynundayken tüm kanı tükenip öldürdü. Conrad dehşet içinde titredi.

"Canını mı yaktım?" diye soran Néomi üzerinden indi.

"Ne? Hayır, kesinlikle." Sırtüstü döndü. "Düşüncelere dalmışım." Eğer bir şekilde aralarındaki bağı sağlamlaştırabilirse... "Néomi, seninle konuşmak istediğim bir konu..."

"Ön tarafıma masaj yapmak konusunda mı?" Kollarını başının üzerine koyarak uzandı ve dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aslında, buna *bayılırım*."

Bütün gece yataktaydılar.

Conrad henüz uyumamış olsa da, Néomi uykuya dalıncaya kadar uyanık kalıp zamanının çoğunu ve enerjisini av peşinde harcadığı için onu kazanmaya odaklanamadığını düşünüp durmuştu.

Onu göğsünde tutarak ne yapacağını düşündü. Ona bir yüzük almıştı ve evlilik teklifi için doğru zamanı bekliyordu.

Néomi bazen ona baktığı zaman Conrad onun duygularının derinliğinden ve evet diyeceğinden emin oluyordu. Diğer zamanlarda ise tam tersi bir izlenime kapılıyor ve onun sadece zaman kolladığını ve çok yakında kendisini terk edeceğini düşünüyordu. Onu kakması için nasıl ikna edilirdi ki?

Peki ya onu hamile bırakmışsa? Bu onları, hiçbir şeyin yapamayacağı kadar birbirlerine bağlardı. Ama öte yandan baba olurdu. Bu fikrin getirmesi gereken tiksintiye bekledi.

Hiçbir şey olmayınca bu düşünceyi detaylı inceleyerek Néomi'nin bebeklerini taşıdığını ve kendisinin onları dünyaya karşı koruduğunu gözünde canlandırdı. Bu fikir iyi *hissettirdi*. Conrad geçimlerini sağlayacak, Néomi de onları büyütecekti. Çok iyi.

Daha önce hiç çocuk istememişti.

Şimdiyse çocukları olsun istiyordu.

Peki, ya onu hamile bırakmamışsa? Aniden tedirgin oldu.

Néomi'yi yatağa uzattı, ardından doğrularak bacaklarının arasına eğildi. Onları iki yana doğru açtığı zaman, Néomi soluğunu tutarak uyandı. Néomi mahmur gözlerle onu seyrederken Conrad penisini kavrayarak içine soktu, sonra da sıcaklığına gömüldü.

Néomi, kalçasından tutarak onun istediği gibi gidip gelmesi için yönlendirdi. Her yavaş hareketinde Néomi'nin parmakları tenini biraz daha sıkıyordu.

Néomi'nin yastığa yayılmış saçları parlıyordu. Mavi gözleri ona güvenle bakıyordu; başka bir duyguyla daha... Conrad, onun çenesini kavradı. "Çok güzel, Néomi."

"Conrad," diye mırıldandı. "Benim... sana ihtiyacım var." Bu sözleri sanki onu sevdiğini ilk kez söylemiş gibi söylemişti.

Conrad cevap olarak hırıltıyla, "Benim de sana," dedi. Bunun farkına varması Conrad'ı şaşkına çevirdi. Kaşları çatıldı, nefesi tit-

redi. Néomi bir keresinde ona hiç âşık olup olmadığını sormuş ve o da kolayca hayır demişti. Şimdi neden âşık olmadığını anlıyordu.

Çünkü onunla hiç karşılaşmamıştı.

Ondan önce kimseyi sevmemiş olması nedense doğru gibi görünüyordu. Çünkü *Néomi* onun için bir *duygu* olmuştu, ikisi birbirine denkti.

Ona âşık oldum...

Gün ağarınca kadar ona tekrar tekrar sahip oldu. Ancak güneş yükselmeye başlayınca onu uyurken bırakıp kendisi yataklarından kalkmıştı. Néomi onu arar gibi bir fısıltıyla döndü. İnce kollarını sardığı Conrad'ın yastığına burnunu sürtünce, kalbi sıkıştı.

Burada onunla kalmak için yanıp tutuşuyordu. O sıcak ve rahat bir şekilde uyurken göğüslerini teninde hissetmek istiyordu.

Ama Conrad ne istediğini biliyordu. Aralarındaki engelleri biliyordu. Çok bitkin olmasına rağmen kalkıp giyindi ve bir başka av için dalgın dalgın çizmelerini giydi.

Ona sahip olacağım. Ya da çabalarken öleceğim.

35. Bölüm

Zamanım doluyor, diye düşündü Néomi birlikte geçirdikleri üçüncü haftanın başında.

Bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama güçlü bir şekilde hissediyordu. *Çok yakında sona erecek.* Conrad'la bir ay bile geçirmeyeceğine ikna olmaya başlamıştı.

Ve sonu geldiğinde Conrad'ın da büyük olasılıkla orada olup onu *göreceğini* düşünmeden edemiyordu. Bu gerçekleştiği zaman ilişkilerinin devam ediyor olacağını biliyordu ama Conrad'ın, ölümüne tanıklık edeceğini tam olarak kabullenmiş değildi.

Vahşi olacağı vad edilen ölümü...

Suçluluk duygusu çok ağır basıyordu. *Bunu neden daha önce düşünmedim?* Bunu bilmesi bile, onu kurtarmak için kendini Conrad'dan ayırmaya zorlamasına yetmiyordu. Onunla geçirebileceği her an için doyumsuzluk içindeydi ve Conrad'ın da öyle olduğunun farkındaydı.

Dün gece parmaklarını gövdesindeki yara izinin üzerinde gezdirirken Conrad, "Eskiden o izden nefret ederdim. Ama artık etmiyorum," demişti. Bakışları Néomi'nin bakışlarıyla buluşmuş ve sözcükler kendiliğinden dökülmüştü. "Néomi, o iz beni sana getirdi. Bunun olacağını bilseydim, saplaması için Rus'a ben yardım ederdim."

Néomi bunu duyduktan sonra onun, bir vampirin, gelinine hissedeceğinden çok daha fazlasını hissettiğine kanaat getirmişti. Néomi'nin onu sevdiği kadar, Conrad da onu seviyordu.

Oysa bunu fark etmesine rağmen küçük dünyalarının genel olarak ayrı düştüğünü hissediyordu. Tıpkı Néomi'nin gittikçe artan gerilimini ve korkusunu saklamaya çalıştığı gibi, Conrad da tedirgin olmasına rağmen bunu saklamaya çalışıyordu.

Sanki Néomi'nin başına geleceği sezmiş gibi, her anı değerlendirmeye kararlı görünüyordu...

Conrad'ın o gece baş döndürücü, kıpkırmızı bir gece elbisesi hediye etmesi ve sürpriz bir yere götürme sözü Néomi'nin dikkatini en azından kısa süreliğine korkularından uzaklaştırmaya yetmişti.

Onu akşam yemeği için İtalya'ya ışınladığı zaman Néomi gerçekten de heyecanlanmıştı.

Vampiri Monte Mario'nun üzerindeki La Pergola'da özel bir bahçe terasına rezervasyon yapmıştı. "Conrad, manzara harika!" Alt taraflarında bir rüya gibi aydınlanmış olan Roma'nın gece manzarası uzanıyordu. "Mon Dieu, o Aziz Petrus Bazilikası mı? Onu sadece bir kartpostalda görmüştüm. Bu inanılmaz bir sürpriz!"

"Ah, bu mu?" Omuzlarını öylesine silkince Néomi'nin gözü, geniş omuzlarına mükemmel bir şekilde oturmuş olan koyu renk ceketine takıldı. "Sadece bu değil. Gerçek sürprizin zamanı gelene kadar bu yalnızca ölümlümü doyurmak için."

"Bundan daha iyisi de mi var? Bana söylemelisin!"

"O zaman sürpriz olmaz ki." Buruk bir gülümsemeyle baktı. "Buna aynı zamanda *une surprise* de denir..."

Lüks sandalyelerine oturduklarında garson soğuk şampanyalarla dolu bir servis arabası getirdi. Kadehlerini doldururken adam

Conrad'ın güneş gözlüğüne şöyle bir baktı ama Conrad yine de gerildi. Néomi, gözlerinin onu bu kadar rahatsız etmemesini dilerdi.

Yalnız kaldıklarında Conrad ensesini ovuşturdu. "Onlardan nefret ediyor olmalısın. Kan kırmızısı."

Néomi başını iki yana salladı. "Ateş kırmızısı olduklarını düşünüyorum. Bana baktığın zaman derinleşip koyulaşıyorlar ve bunu seviyorum. Ayrıca güneş gözlüğüne bir film yıldızına benziyorsun."

"Ya da bir uyuşturucu bağımlısına."

"İkisinin birbirinden farklı olduğunu sanmıyorum, *mon grand*," diyerek Conrad'ın sırtına neden oldu. Şampanyasından bir yudum alırken, "Buraya aylar önceden rezervasyon yaptırılması gerekmez mi?" diye sordu.

"Gerekir."

Néomi tek kaşını kaldırdı. "Ama sen yaptırmadın mı?"

"Konu sen olunca hiçbir sınır tanımayacağımı şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

Yemek, bu cümleleri doğruluyordu. Arka arkaya gelen yemeklerin her birine pahalı şaraplar eşlik ediyordu. Néomi bugüne kadar hiç tatmadığı bazı yemeklerin ve içkilerin tadını çıkarırken, bir yandan da Conrad'ın sürprizi ele vermesi için çaba gösteriyordu. Conrad viskisini yudumluyor, çatalıyla tembel tembel yemeğini karıştırıyor ve Néomi'nin konuşurma girişimlerine kibirle sırtıyordu...

"Kendini çok beğeniyorsun, vampir."

"Bu, ele vermek için fazla iyi bir sürpriz. Yemeğin nasıl?"

Bazıları ağır, bazılarıysa hafif olan yemeklerin her biri âdeta Néomi'nin damağını okşuyordu. Şarap kadehinin üzerinden gülümsedi. "*C'est exquis comme tes lèvres.*" Dudakların gibi lezzetli. İnce çoraplı ayağını, bacağına sürtünce Conrad birden doğruldu.

Hırıltılı bir ses tonuyla, “İnanılmaz cilvelerini kullanabilirsin,” bakışları ona verdiği elbisenin düşük kesim yakasına kayd, “ne istersen yap ama asla pes etmeyeceğim.”

Tatlı olarak garson masaya çekmeceleri olan gümüş işlemeli minyatür bir kutu getirdi. Küçükçük çekmecelerin her birinde farklı türde bisküviler vardı.

“İşte bu,” diyen Néomi hepsini tattı. “Ben asla buradan ayrılmıyorum.”

“Merak etme, yine geleceğiz.”

Néomi yumruk yemiş gibi hissetmesine rağmen kendini gülümsemeye zorladı. “Sadece bisküviler için haftada en az bir kere.”

Yemekten sonra Conrad, “Sürprizine hazır mısınız?” diye sordu.

“Evet, ölmek üzereyim!” der demez bu sözleri geri alabilmeyi dilese de telaşını gizledi.

Conrad planladığı gibi onun gözlerini kapadı, ardından tekrar ışınladılar. Néomi taze kokuların olduğu farklı bir iklim sezdi. Ve yeni bir dil duydu: Fransızca.

Conrad bir elini Néomi’nin çıplak sırtına koyup onu, seslere bakılırsa geldikleri yerden daha kalabalık görünen bir noktaya götürdü. Ardından gözlerini açtı.

Néomi’nin nefesi kesilmiş, dudakları aralanmıştı. Paris Balesi’nin evi olan L’Opéra Garnier’nin önünde duruyordu. Kolları boylu boyunca ürperdi. Bu geceki gösteri? *Roméo et Juliette*.

Bu, Néomi’nin hep sahnede izlemek istediği, Shakespeare’in en sevdiği oyunlarından biriydi. Burada seyretmek mi? Paris’te mi? “Conrad bu şimdiye kadar benim için yapılmış en harika şey,” dedi gözleri dolarak.

Ve şimdiye kadar tanıdığı en cazip erkek, onu oraya götürmek için kocaman elini uzatıyordu. "Gel," diye mırıldandı. "Yoksa geç kalacağız."

Şaşkınlıktan başı dönen Néomi, sarayın içine doğru çıkan merdivenlerde Conrad'ın kendisine eşlik etmesine izin verdi. Arka planda çalan orkestranın sesiyle birlikte kendini şatafatlı bir ortamın içinde bulan Néomi, tavandaki sanat eseri işlemelerden, ayağının altındaki detaylı desenlere sahip mermerlere kadar her şeyi süzdü.

Yerlerine –en iyi locaya– oturdukları zaman mırıltıyla, "Ah, vampir çok iyisin. Gerçekten de... *hiçbir şeyde* sınır tanımıyorsun," dedi.

Conrad seksi bir gülümsemeyle güneş gözlüğünü çıkardı. "Bunu kabul ettiğine sevindim."

Perdeler kalktığı andan itibaren Néomi'nin kalbi durmaksızın, deli gibi çarptı. Gösteri sırasında cennette gibiydi, balerinlerin hem ne kadar evrim geçirip hem de aynı yerde olduklarını görmek onu şaşırtmıştı. Müzik, hikâyeye mükemmel bir uyum içindeki dansın muhteşem paydaşydı.

Oysa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Conrad'ın yüzünde eleştirel bir bakış vardı. Dişlerinin arasından, "Onları utandırırısın," deyince, Néomi'nin sevgisinin katbekat artmasına neden oldu.

"Şey, teşekkür ederim ama bu modern zaman dansçılarıyla kıyaslanunca biraz kısa ve büyük göğüslü kalıyorum."

"Kısa ve dolgun göğüslü balerinelere bayılırım."

Néomi ona hafifçe gülümsedi. "Beğendiğine sevindim."

"Hem de fazlasıyla." Gözünün üzerine gür bir saç demeti düştü. "Özlüyor musun?"

"Evet. Seyircinin önünde gösteri yapmak heyecan vericiydi. Ve kulisteki arkadaşlıkları özledim." Hatta zahmetli provalar sonrası

kaslarının ağrımısını bile özlemişti. "Ama bunu seninle paylaştığıma çok mutluyum." Conrad'ın eli onunkini buldu.

Perde kapandığında Néomi'nin gözleri, her ne kadar biliyor olsa da acıklı son yüzünden yaşlıydı çünkü bu sonun artık onun için yeni bir anlamı vardı. Néomi de sevdiği adamdan ayrılacaktı. Bu durumda olduğu için hayıflanmak istemiyordu.

Ama beklenen buydu. Néomi bunu kabul etmişti. Ve bir saniyesinden bile pişmanlık duymuyordu...

Conrad küçük bir kutuyu Néomi'nin eline koydu. "Bu nedir?" diye sordu Néomi bilmesine rağmen.

Yutkunarak kutuyu açtı. İçinde, etrafı pırlantalarla bezenmiş parlak mavi safir taşlı, harika bir platin yüzük vardı.

"Karım ol, Néomi."

Néomi gözlerini yüzükten ayırabildiği zaman ona baktı. Conrad, ona *burada* sormuştu. Buranın güzelliğiyle yıkarılmıştı, kalbi danstan –ve bu geceyi ona yaşatan sevdiği adam yüzünden– duyguyu yüklüydü. Başka koşullarda sevinçten ağlardı.

"Conrad..." İçer her şeyi itiraf etme isteğiyle yanıyordu. Ancak onunla geçireceği zamanından çalmaktan korkuyordu. *Zaman doluyor.* Bakışları birbirine kenetlendi. *Sana söyleyemem.*

Yüzüğü geri vermek, şimdiye dek yaptığı en zor şeylerden biri olacaktı. İçer paramparça olmasına rağmen kutuyu ona verdi. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Yapamam."

Conrad tek kelime etmeden kutuyu aldı. Fakat çenesindeki bir kas seğiriyordu.

Néomi yüzüğünü reddedince dünya tersine döndü.

Conrad sanki midesine bir yumruk yemiş gibi, her şeyden –paylaştıkları zamandan, birbirlerinden aldıkları keyiften– sonra şunu anlamıştı ki Néomi ona yine de bir söz vermeyecekti.

Üstelik teklifini düşünmek için bir saniye bile istememişti.

Göz ardı ettiği bitkinlik katlanarak geri döndü. Stresli arayışından kalma hayal kırıklığı şahlandı. Her hamlesinde başarısızlığa uğruyordu.

Conrad istediği şeyi bulamamış ve sahip olduğu şeyi sağlama alamamıştı.

Néomi kendini geri çektikçe, Conrad bir o kadar çıldırıyordu. Onu delilik derecesinde istiyordu. Conrad o derecenin ne olduğunu tam olarak bilen bir adamdı.

O anda, Néomi'nin öylece çekip gitmesine *izin vermemeye* karar kıldı.

Conrad eğer bu yolu seçerse ona Robicqheaux'yu hatırlatacağından korkmuştu. O adi herif de Néomi'nin onunla kalmasını istemişti.

Ancak Néomi aslında kalmayı isterken gitmesine izin vermek ile sadece onsuz yaşayamayacağı için onu alıkoymak arasında fark vardı.

Conrad, Néomi'nin alıkoyulmak istediğine inanıyordu. Onun isteğine boyun eğecekti.

36. Bölüm

Conrad köpürüyordu.

Néomi sanki yanlış bir hareketin onu saldırmak için kışkırtabileceği vahşi bir hayvanın yanına sokuluyormuş gibi hissediyordu.

Korkusunu belli etmeyen bir tavır takınarak ters giden bir şey yokmuş gibi davranıp yatmak için her zaman olduğu gibi hazırlanıyordu. Geçmişte yaptığı kadınlara özgü şeyler onu büyüler görünür, neredeyse rahatlatırdı. Belki bu gece de işe yararlardı.

Mücevherlerini çıkardı, geceliğini ve kıpkırmızı ipek sabahlığını giyerek ellerine ve bacaklarına krem sürdü.

Makyaj masasındaki taburesine oturdu ve fırçasını kaldırarak aynadan ona baktı. Conrad genellikle yatağa oturur ve sanki parmaklarını arasına sokmak için kendi sırasını beklemiş gibi gözlerini dikip saçını taramasını seyrederdi.

Şimdi her zamanki yerindeydi ama yüzü asıktı. Dışarıdaki hava, Néomi'nin onun içinde sezdiği hengâmeyi yansıtır gibiydi. Rüzgâr eski malikânenin her tarafında esiyor ve şimşek çakıyordu. Yağmur henüz başlamamış olsa da, yağacaktı. Néomi nehir kıyısına özgü şekliyle sonbaharın kışa döndüğünün farkındaydı. Geceleri

bahardan kalma sıcaklığı kovalamak istercesine ve ağaçlarda kalan yaprakları dövercesine şiddetli yağmurlar bastırırdı.

“Ne yapmalıyım, Néomi?” Elini yorgun yüzünde dolaştırdı. “Seni yanımda tutmak için kimi öldürmem gerekiyor? Ne yapacağımı söyle ve oldu bil.”

Néomi ona döndü. “Conrad, tekrar başlamayalım. Toplantıdan sonraki sabah bunu hallettiğimizi sanıyordum.”

“Şartlarını nasıl unutabilirim ki?” diye öfkeyle homurdanarak sordu. “Bana sırrını söyle, lanet olası! Şeytanla bir tür anlaşma falan mı yaptın? Neden benimle evlenmiyorsun?”

Ayağa kalktı ve Néomi’nin yanına geldi. Omuzları geride ve tam bir subay tavrıyla, “Çocuğumu bile taşıyor olabilirsin. Peki ya gitmene asla izin vermezsem?” diye sordu.

“Gitmeme izin vermek mi?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. “Böyle bir şeyi daha önce yaşadım.”

“Sakin onu benimle karşılaştırma!” Conrad onu sandalyenin üzerinden çekip kaldırdı ve ensesinden tuttu. “Bunu isteyen bir kadını tutmakla istemeyeni tutmak arasında fark var.”

“Ve sen de burada tutulmak istediğimi düşünüyorsun, öyle mi?”

“İstiyorsun. Benim tutmamı istiyorsun. Bir daha hiç ayrılma-mamız için öyle yapmamı istiyorsun.”

Bunu inkâr edemeyen Néomi arkasını döndü.

“Bu yüzden şimdi sana nasıl olacağını anlatacağım.” Kolunu uzatarak makyaj masasının üzerindeki kileri yere attı ve Néomi’yi üzerine oturttu. “Sen... benimsin. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek.”

Conrad kontrolünün sınırında gibi görünüyordu ve Néomi vücudunun daha şimdiden onun vahşiliğine tepki verdiğini hissetti. “Vücudun ve ruhun... her şeyinle bana aitsin.” Solukları hızlanmıştı. “Peşinde olduğum kişiyi öldürür öldürmez benimle evleneceksin.”

"Tarut'un bizimle ne ilgisi var?"

"İblisin işaretini taşıdığımı biliyorsun." Conrad Néomi'nin elbisesini yukarı sıyrarak, bacaklarının arasına yerleşti. "O ölünceye kadar iyileşmeyeceğini biliyorsun. Ama bundan daha fazlası var. Eğer onu alt edemezsem o zaman en çok istediğim hayalim ve en kötü kâbusum gerçek olacak. O gece toplantıda kanlı canlı ortaya çıktığında... hayalim gerçekleşti."

"Ben miydim?"

Conrad başıyla hafifçe onayladı. "Kâbusum ise tekrar ölmen."

"Bu nedenle mi durmak bilmeden avlanıyordun?" *Onun için mi?*

"Ve buna devam edeceğim. Ama bundan sonra, Néomi, sana yemin ederim ki vücudumu bu işaretten arındırdığım anda... o an-dan itibaren gelinimden daha fazlası olacaksın... karım olacaksın."

Bir kez daha bir erkek gözlerinde vahşi bir bakışla onunla evlenmek istiyordu. Ama bu kez arada o kadar çok fark vardı ki.

Conrad onu asla incitmeyecekti. Bunun yerine ölmeyi tercih ederdi.

Ve Néomi de onun için çıldırıyordu.

Kendi gözlerinin de ona duyduğu istekle vahşileştiğinin farkındaydı. "Conrad..." Ona her şeyi anlatmak için o kadar büyük bir istek duyuyordu ki. Onu sevdiğini ve onu terk edemeyecek kadar bencil ve doyumsuz olduğunu, buna rağmen yalnızca onu inciteceğini söylemek için... "Bu olamaz..."

Néomi'nin sözlerini öpücüğüyle kesen Conrad ağzına doğru inleyerek ellerini elbisesinde yumruk yaptı.

Elbisesini çıkarınca ceketindeki küçük kutuyu çıkardı ve yüzüğü aldı. Néomi'nin sol elini kavrayıp yüzüğü parmağına taktı. "Bu, senin üzerinde hak iddia ettiğimi gösterir," dedi sıkıktığı dişlerinin arasından. "Eğer gerçekten benimle evlenmek istemiyorsan şimdi çıkar."

Parmağına tam uyan yüzüğün metali demir bir damga gibi sıcaktı. Nefes almaktan vazgeçebilirdi ancak onu çıkaramazdı.

"Seri istiyorum, Néomi. Sonsuza kadar." Onu tekrar öpmeden önce hırıltıyla, "*Sen de beni iste,*" dedi.

Öpüşü derinleşirken Néomi'nin elbisesini beline kadar çekti. Cinselliğini dokunaklı bir şekilde okşayınca sanki düğmeye basmış gibi Néomi ıslanarak tepki verdi. Elleri çaresizce Conrad'ın vücudunun her yerinde geziniyordu.

Pantolonunun fermuarını çekip, sertleşmiş erkekliğini serbest bırakınca penisi Néomi'nin girişine doğru hareketlendi.

Conrad göğsünde gezinen elleriyle Néomi'nin sırtını aynaya doğru bastırdı. Néomi bacaklarını kaldırıp topuklarını makyaj masasının iki kenarına yerleştirerek Conrad için kendini açabildiği kadar açtı. Conrad inleyerek kollarını Néomi'nin dizlerinin altına kaydırды ve ardından ileri doğru uzandı.

Onu sarmalayıp tamamen kaplayarak Néomi'nin içine girdi. Ona hükmediyordu. "*Benden uzaklaştığını hissediyorum.*" Uzun ve sert bir hamleyle mırıldandı. "*Yapma...*"

Néomi'nin ifadesini, gözlerindeki duyguyu izledi. *Hoşça kal diyordu.* Onun içindeyken bile hoşça kal diyordu. *Ve nedenini bile bilmiyorum.*

Onun için hissettiği her şeyle, bacaklarının arasına hamle yapıp ona sahip oluyordu. Conrad boşalmamak için çaba sarf edip bunun sonsuza dek sürmesini isterken penisi Néomi'nin sımsıkı kılıfının içinde zonkluyordu.

Biraz daha uzaklaşıyor... Conrad onun gitmesine asla izin veremeyecekti. Asla...

Onu al... onu tamamen sahiplen. Aralarındaki son engel. Conrad onu ısırmak, bir hayvan gibi onu *işaretlemek* istiyordu. O herkesin düşündüğü *canavardı*.

Hayır! Mücadele etmeliydi... içgüdüsünü bastırmalıydı.

Köpek dişlerinin sivrildiğini hissetti. Kalçası hareket ederken kendini Néomi'nin solgun boynuna doğru eğilir bir halde buldu. Net bir şekilde görebildiği nabzına doğru çekiliyordu. *Ona tamamen sahip ol.* Yalayarak onu hazırladı.

Kendini kaybetti...

Hassas tenini yırttı; bugüne kadar tattığı en lezzetli et, sızlayan sivri dişlerini sımsıkı sardı. Néomi inliyor muydu? Sesi duyabiliyordu.

Emmeye başladı anda gözleri birden açılıverdi çünkü Tanrı Néomi'nin yardımcısı olsun ki... Conrad bunu yine yapacağını biliyordu.

Leziz kanı Conrad'ın diline değip oradan yumuşacık bir şekilde şarap gibi boğazına süzülünce kendinden geçmiş bir halde inledi. Sıcaklık damarlarını kavuruyordu. Néomi'nin sıcaklığı. Onun varlığı.

"Artık dur." Néomi'nin sesi, kalbinin Conrad'ın kulağında gümbürdeyen müthiş atışma kıyasla cılız çıkmıştı.

Hayır. Fazlasını istiyorum. Daha sert emdi.

"Canımı yakacaksın," diye fısıldadı Néomi.

Bunu alman gerekiyor.

"Conrad..."

Conrad sahip olduğunu bilmediği bir iradeyle emmeyi bıraktı. Ancak tohumları aklını başından alacak kadar şiddetle vücudunu terk ederken, dişlerini çekmeden ıslak tenine doğru inledi. *Bağ. İşaret. Benim...*

Conrad geri çekilince Néomi'nin yüzünü inceledi. Yanakları pembeleşmişti. Conrad, onu incitmemişti.

Onu ısırmıştı. Karunu emmişti. Ve bu onda olması beklenen hissi uyandırmıştı. Néomi'nin inlediğini duymuştu. Isırmasından zevk almıştı. *Canımı yakmadım...*

Néomi gözyaşlarına boğuldu. Işıl ışıl gözlerle alt dudağı titreyerek mırıldandı. "Nasıl yapabildin, Conrad?" Tokat atmak için elini kaldırdı. Conrad'ın bugüne dek hiç görmediği kadar öfkeliydi.

37. Bölüm

“Benim *sorunum* ne?” Tekrar nehir kıyısındaydı. Etrafındaki bütün gece yaratıkları sanki tehdidini sezmiş gibi sessizdi. “Neden doğru düzgün biri olamıyorum?” diye karanlığa doğru kükredi.

Néomi fiziksel olarak incinmemiş olsa da avunamaz bir haldeydi. “Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok!” diye haykırmıştı. Vurmak üzere kalkan eli duraksamıştı. Néomi elini yumruk yapmış ve ona hak ettiği tokadı vurmadan indirmişti.

Bakışları üzerinde gezinirken Conrad’ın orada görmeye alıştığı ifade yoktu. Ne onunla gurur duyan ne de arzuyla ışıldayan bakışları vardı.

İhanete uğramış gibi görünüyordu.

Bir saatir suyun kıyısında her zaman yürüdüğü yolda ilerliyordu. Gökyüzünün yarılıp yağmur yağmaya başladığını bile güç bela algıladı. Odayı terk ettiği zaman onun daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladığını duyduğunu sanıyordu. Onun yüzünden ağlıyordu.

Bu Conrad'ın göğsünde bir boşluk hissetmesine ve yeni atmaya başlayan kalbinin acı vermesine neden oldu. Lanet olsun, ölüm bu yaptığından daha beter hissettirebilir miydi?

İçini ferahlatan tek şey, Néomi'nin yüzüğü çıkarmamış olmasıydı. İkisi de yüzüğe doğru bir bakış atmışlardı, sonra da gözleri birbirini bulmuştu. Conrad, Néomi'nin yüzüğü suratına fırlatacağından emindi.

Oysa Néomi, sahiplenişini reddetmemişti. Henüz.

Ardından bir ses geldi. İlk önce Néomi'nin onu yağmurun altında takip ettiğini düşündü ve arkasını dönerken söyleyecekleri dilinin ucuna geldi. *Seni seviyorum. Daha iyi davranacağım. Bir daha seni incitmeyeceğim...*

Tarut'un da aralarında olduğu sekiz silahşör kılıçlarını çekmiş bir halde karşısına çıktı. Conrad'ın gözlerine bakmak için kafasını kaldırmaması gereken pek fazla kişi yoktu ama Tarut onlardan biriydi.

Kahretsin, Conrad nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişti? Daha önce sezgileri onu hiç yanıltmamıştı. İblisler hemen arkasına gelip Conrad daha farkına bile varamadan kafasını kesebilirdi.

"Işınlanacak musun, Wroth?" dedi Tarut yağmurun sesini bastırmak için sesini yükselterek. "Yoksa savaşacak musun?"

"Nihayet ölmeye hazır mısınız?"

Son çarpışma. Conrad yenilirse o zaman en iyisi belki de bu olacaktı. Néomi onu terk edince anıları bir kere daha harekete geçecekti ve her durumda ölmüş sayılırdı.

Veya yenerse... Néomi yüzüğünü çıkarmamıştı. Eğer yenerse Néomi'nin onu terk etmesine izin vermezdi.

Bırakalım geleceğime kader karar versin.

Ona karşı sekiz silahşör vardı ve Conrad silahsızdı. Ama o Néomi için savaşacaktı çünkü Tarut'u öldürür ve işareten kurtulursa o zaman Néomi'nin, karısı olacağına yemin etmişti.

Durum basitti. *Sekizini de öldür; onu sonsuza dek yanında tut.*

Conrad'ın köpek dişleri sivrildi. Dilini birinin üzerinde gezdirince kan, adrenalin etkisi uyandırırdu. İstedığı şeyle arasında engeller vardı. İblislere alay edercesine baktı. Neye bulaştıklarından haberleri yoktu. *Engelleri kaldır.*

En yakındakine atıldı. Conrad'm eli ışıık hızıyla havalanarak iblisin gırtlğını boynundan kopardı. Kan fıskırıyordu. Ona göre bu varlıklar onu Néomi'den uzak tutuyordu. Ani bir öfke dalgası her yanına yayıldı. Onlar, Néomi'nin hayatı için bir tehdit oluştuyorlardı.

Conrad bir sonrakine uzandı ve boynuzlarından tutarak omurgası kırılıncaya kadar döndürdü. Parmakları iblisin kalın derisine gömüldü ve hayvanu elleriyle ikiye ayırdı.

Onlar ölümü Conrad ile Néomi'nin evine getirme cüretini göstermişlerdi...

İçinde patlak veren öfkenin aynısını daha önce hiç tatmamıştı. Ve kısa süre içinde... hiddetine yenik düşerek en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Néomi aynada boynundaki kan toplamış iki küçük noktaya bakarken tekrar baştan ayağa ürperdi.

Ona bu denli haz veren ısırik aynı zamanda akıbetini belirlemişti. Şimdiye kadar yaşayan birine bu denli bağlandığını hiç hissetmemişti ve sona erdiğindeyse hiç böylesine ihanete uğradığını hissetmemişti.

Şimdiyse tek hissettiği pişmanlıktı. Conrad'a sinirlenmesi, bir hayvanu avlandığı için terbiye etmeye benzemişti. O bir vampirdi; Néomi'yi ısırmıştı. Néomi onun bilinçli bir karar vermediğini biliyordu. Conrad şaşkına dönmüş gibiydi ve kendinden dehşete düşmüş bir halde hırıltıyla, "*Seni, benim gibi adamlardan korumam beklenirdi,*" demişti.

Conrad'ın onun için aldığı nefes kesici yüzüğe baktı ama bir türlü çıkaramadı. Conrad gerçekten evlenmek istemiyorsa onu çıkarmasını söylemişti.

Ama gerçekten istiyordu.

Conrad onu ve geleceğini bir şekilde sahiplenmek istiyordu. Néomi de onun için aynı şeyleri hissediyordu.

Ancak çok yakında ayrılacağını seziyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu, tek bildiği Conrad olmadan gideceğiydi.

Ah, kimi kandırıyordu? Ayrılmak mı? Bir seyahate çıkmıyordu. Ölmek üzereydi ve korkuyordu.

Aynanın önünden uzaklaşıp Conrad'ın dönüşünü bekledi. Büyük bir ihtimalle yine nehir kıyısına gitmişti. Geri dönmesini diledi, rüzgâr hızla esmeye başlamıştı ve yağmur damlalarını pencereye savuruyordu.

Ansızın evin çevresinde kulakları sağır eden bir kükreme sesi duyuldu. "Conrad!" Ah, Tanrım, kendisine zarar vermeyi dener miydi? Néomi ona çok sert davranmıştı!

Acıyla bağırıldığını duyar duymaz ayağa fırladı, hızla kapıya doğru giderken sabahlığına sarındı. Apar topar fırtınalı gecenin içine daldı, yağmura karşı gözlerini kısarak nehir kıyısına yakın açık alandaki seslerin izini sürdü.

Yerde paramparça olmuş üç cesedi görünce hemen geri çekildi. Hepsisi uzun ve yapılı olan beş varlık daha Conrad'ın etrafında dönüyordu. Öfke içinde dudaklarını geri çekerek sivri dişlerini gösteriyordu. Rakiplerinin daha yakına gelmesi için mi dönüp duruyordu?

Şimşegin aydınlatmasıyla çıplak sırtlarındaki siyah sembolleri gördü. *Kapslığa.*

Kılıçlarını kaldırmış, sırayla Conrad'ın üzerine geliyorlardı. Her saldırıda çember daralacak ve Conrad'ın manevra alanı kısıtlanacaktı. Conrad neden ışınlanmıyordu?

İblislerden biri kılıcını koluna sokunca Conrad hiddetle bağırdı ve yumruğunu savurdu. Acımasız bir yumrukla iblisin uçararak bilinçsiz bir şekilde yere düşmesini sağladı ve düşerken elindeki kılıcı kapı.

Sağlam koluyla kılıcı aşağı doğru sallayarak düşmanın kellesini uçurdu. Artık bir silahı vardı. Conrad'ın yüzündeki sert hatlar ve ifadesindeki vahşet Néomi'yi olduğu yere mıhlamıştı. Engel kalkıp gözleri kıpkırmızı olunca Néomi onun hepsini öldüreceğini anladı. Onu tek alıkoyacak kişi kendisiydi. Ona yardım etme dürtüsüne ters düşmesine rağmen, gerilemeye başladı...

Conrad göz ucuyla onu gördü. Aynı anda Néomi arkasında nefes sesi duydu; bir kol boynuna dolandı.

Tarut, Néomi'yi yakalamıştı.

Conrad onun yanına ışınlanmak için gerildi ama iblis Néomi'nin boğazını biraz daha sıkı.

"Narin insanının ölmesini istemiyorsan yapma."

Ona gidemiyorum, ulaşamıyorum. Yağmurun altında dehşete düşmüş bir halde olan Néomi'nin gözleri büyümüşü. Hepsi benim yüzümden. Hepsi benim suçum!

Devasa iblisle kıyaslandığında öyle küçük görünüyordu ki. Tarut bir kasını gerse onun boynunu kırardı. Néomi bir saniye içinde öldürdü. "Kahrolası kolunu gevşet iblis, onu boğacaksın."

"Gelinin olarak bir ölümlüye denk gelmen ne kötü şans. Çok çabuk ölüyorlar."

Conrad şimdiye kadar hiç tatmadığı en saf panik duygusuna kapıldı. "Dayan Néomi." Tarut'a döndü. "Eğer yaşamak istiyorsan bırak gitsin."

"Hiç sanmıyorum, vampir." Tarut'un uşaklarından ikisi Conrad'ı kollarından yakalayınca buna izin vermek zorunda kaldı. "Neyin peşinde olduğumu biliyorsun. İstedığımı alıncaya kadar bırakmam."

Tarut, Conrad ölünceye kadar Néomi'yi bırakmayacaktı. Conrad şakır şakır akan yağmurun altında öldürmek için bir fırsat kollayarak etrafa göz gezdirdi. Hiçbir şey yoktu.

İblisin elde ettiği gücü yok edecek bir yol göremiyordu.

Néomi başını iki yana doğru sallıyor, konuşmaya çabalıyordu. "İşinlan..." Soluğunu tuttu. *O kadar savunmasızdı ki.*

"Onu lanetten azat edeceğime yemin ederim," dedi Tarut. "Ve bu akşam onu serbest bırakacağıma. Bana vereceğin tek şey, başın."

Ödüller ve engeller. Ödül: Néomi'nin hayatını kurtarmak. Tarut onu serbest bırakmak konusundaki yeminini tutacaktı.

Engel? Engel yoktu. *İstedğim tek şey yaşamak*, demişti Néomi. Ve Conrad'ın geçmişi yüzünden onu kaybetme tehlikesi vardı.

Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda edebiliyorsa, bunu onurla yapardı.

"Conrad... hayır!" diye haykırdı Néomi yağmura karşı gözlerini kırıpıştırarak. "Dur... ben zaten öl..." Adi herif biraz daha sıkınca nefesini kesti.

"Dur!" Yaşamak için ve nefes almak için çaresiz bir halde küçük parmaklarını iblisin koluna gömünce, Conrad bağırды. "Hadi yap şunu, iblis... salla kılıcını. Ne sen ne de adamların ona asla zarar vermeyeceğinize yemin ediyorsanız..."

Tarut resmî bir selam verdi. "İrfan üzerine yemin ederim."

Néomi ağlıyor, mücadele ediyor... ona gerçeği söylemek için çılgın gibi nefes almaya çalışıyordu.

Fırtınanın içinde Conrad omuzlarını geriye atarak dimdik durduğunda Néomi için ölüme gitmeye o kadar hazırdı ki. Çabalaması, Conrad'ın ızdırap çekmesine ve darbenin bir an evvel gelmesi için *sabırsızlanmasına* neden oluyordu.

Oysa boşuna çabalıyordu.

Néomi bu adamın ne kadar şiddetli biri olduğunu bildiğini sanmıştı. Artık şiddetli duygusunun ne olduğunu anlıyordu... *Aşk.* Gözlerinden ışıldıyordu. Ayrıca Conrad'ın, ne hissettiğini görmesini *istediğinin* farkındaydı.

Öte yandan sersemleştikçe görüşü puslanmaya başladı. Herkesin etrafını kaplamış gibi görünen sis, görüşünü engelliyordu.

Tarut onu tutmaya devam ederek, Conrad'a doğru ilerledi.

"Hayır," dedi Néomi boğulur gibi. İblis kılıcını Conrad'ın boyuna doğru indirirken, Néomi nefes aldı. "*Ben... zaten ölüyorum! Git buradan!*"

Kafası karışan Conrad kaşlarını çattı, Tarut kılıcını salladı.

38. Bölüm

Conrad'a darbeyi indirmeden bir saniye önce Tarut'un kılıcı –ve onu tutan kolu– yere düştü.

Darbe o kadar hızlı indi ki Tarut'un kolu, kan fışkırarak Conrad'ın yüzünü sıyırıp uçtu.

Cadeon, Tarut'a arkadan saldırmış ve duman iblislerini atlatıp vuruşunu yapmak için tam zamanında ışınlanmıştı.

Conrad, Néomi'nin yanına gitmek için çılgına dönmüş bir halde derhal onu tutan iki iblisle mücadeleye başladı. Cadeon'un adamları Kapsliga'lılarla meşgul olurken çelik sesleri bardaktan boşanurcasına yağan yağmurun ve rüzgârın uğultusunu bastırdı.

Conrad'ın ölümlü gelini, ölümsüzlerin çarpışmasının ortasında kalmıştı...

Tarut diğer elinde hançerle, Cadeon'a dönünce Conrad bağırdı.
"Hayır! Tarut onu tutuyor."

Ancak Cadeon saplamak için çoktan harekete geçmişti.

Tarut kendini korumak için Néomi'yi kalkan olarak kullandı.

Zaman yavaşladı, Conrad onu göremiyordu ama akan kanının kokusunu alabiliyordu... Kılıcını geri çekerken Cadeon'un şaşkın ifadesini görebiliyordu.

İblis, kılıcını Néomi'ye saplamıştı.

"Hayır!" diye gürleyen Conrad çılgın gibi çabalıyordu. "Néomi!"

Cadeon kılıcını tekrar havaya kaldırıncı Tarut vuruşu engellemek için nihayet Néomi'yi yere attı. Çok geçti.

Conrad, Tarut'un yerde yuvarlanan başını gördükten hemen sonra Néomi'yi de gördü... çamura düşüşünü... yığılıp kaldığını, açık gözlerindeki şaşkınlığı ve ağzından, midesinden kan gelişini...

Kükreyerek Kapsliga'lılardan birinin boğazını kavrayıp parmak uçlarıyla sıktı. Diğerini damağından yakalayarak başını geri çekip boynunu kırdı. Bunu gören diğerleri kaçtı.

Serbest kalan Conrad, Néomi'ye doğru koştu ve yanına diz çöktü. "Néomi!" Kadının bedenini kaldırarak kollarına aldı. "Benimle kal!"

Néomi, eski deliliğinin Conrad'ı tekrar ele geçirmek üzere olduğunu anladı. Islak sabahlığını sanki yağmura karşı onu örtmek ve sıcak tutmak istemiş gibi, düzensiz hareketlerle düzeltmeye çalışıyordu.

Néomi aşağıya bakmak istemiyordu. İşin tuhafı acı yoktu, sadece uyuşukluk hissi vardı. Ama iblisin ifadesi ona her şeyi anlatıyordu. Yarası ölümcüldü.

Cadeon dönerek onlara yanaştı. O gelirken Néomi belli belirsiz diğerlerinin sesini duydu...

Rydstrom, "Cade ne yaptı?" diye bağınyordu. "Kahrolası ne dedin sen, Rök?"

"Vampirin gelinini deşti," dedi Rök. "Asalak artık işimize yaramaz; onlara bundan daha beter bir işkence yapamazsınız."

"Onu görmedim," dedi Cadeon, Conrad'a. "Onu hiç görmedim."

Néomi ona acıdı, sonuçta Cadeon, Conrad'ın hayatını kurtarmıştı. Eğer Néomi'yi yaralamasaydı...

Conrad'ın ifadesi Néomi'yi bile ürperti. Gözleri tehditkâr bir şekilde kıpkırmızı parlayarak, "*Zamanın bin kere doldu, iblis. Sevdiğin her şey ölecek,*" dedi. Ardından Néomi'yi odalarına ışınladı.

Başını kucağına alırken düşüncelerini yüksek sesle geveliyordu. "*Hastane. Nerede? İnsan hastanesi...*" Gözleri çlgın gibi titreşiyordu. Kapsliga'lılar yüzünü yaralamıştı, çenesi şişmiş ve dudağı patlamıştı. "*Benimle kal,*" diye azap içinde bir sesle Néomi'ye yalvardı. "*Sadece benim için dayan! Düşünmem lazım...*"

Onu rahatlatmak için okşamayı o kadar çok istiyordu ki... ama kolları işe yaramaz bir haldeydi. *Bu hissi biliyorum. Çok soğuk.*

Ölüyorum. Tıpkı Nix'in tahmin ettiği gibi. Onların beklediği gibi olmasa da, sırrı Conrad'a söylediğim günde. Kader çok acımasız olabiliyordu.

"Bir hastane bulmam lazım..."

Néomi elinden geldiği kadıyla başını iki yana salladı. Hastaneye kadar dayanmazdı, onun için çok geçti. Ama Conrad'ın bunun kendi suçu olduğunu düşünmemesi için açıklama yapmak zorundaydı. "Conrad... her durumda ölüyordum."

"Konuşma!" Sesi boğuktu.

Sesler gittikçe belirsizleşiyordu. Kanı bir yere yetişiyormuş gibi hızla vücudunu terk ediyordu. "Bir cadıyı aradım... stüdyodaki aynanın... içinden geldi." Görüntü bulanıklaşıyordu. "Beni hayata döndürdü... ama yalnızca kısa bir süreliğine. Şunu bil ki... sana söyleyemezdim."

"Ölümün şeytanla bir anlaşma mıydı?" Yanında titriyordu. "Ve sadece iki lanet olası haftan mı vardı?"

"Buna değdi!" Halsizce öksürdü. "*Seni seviyorum.*"

Bu sözleri duyan Conrad'ın gözünden yaş gibi kan aktı... Ama sonra titremesi aniden duruverdi. "Hangi cadı, *koeri*?"

"Mariketa."

Onu göğsüne bastırarak, stüdyoya ışınlandı. "Sadece hayatta kal, Néomi!"

Néomi'yi aynanın karşısındaki şilteye yatırdı ve bir battaniye bularak yarasma bastırdı. "Benim cesur sevgilim," dedi hırıltıyla, "benimle kal." Ardından aynaya döndü. "Cadı!" diye kükredi. "Bana gel!"

Conrad bağırmaya devam ederken, Néomi bilincini kaybetmemeye çalıştı, ona Mari'nin yardım edemeyeceğini, boşu boşuna umutlanmaması gerektiğini söylemek istiyordu. Ama ne zaman konuşmaya yeltense daha fazla kan tükürüyordu.

"Mariketa!" Delirmiş gibi elini cama vurdu. "Buraya gel!"

Cevap gelmeyince Néomi'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ah, Tanrım, *bize yardım et!*"

39. Bölüm

“Tanrı aşkına, sus!” Dakikalar sonra aynadan Mari’nin sesi geldi. “Geliyoruz!”

Conrad şiltede yanına yığılınca Néomi’nin gözleri açıldı. Conrad başını şefkatle kucağına yatırdı.

Mari, “Neden her zaman ilk sen geçiyorsun?” diye soruyordu.

Lykae, peşindeki Mari’yle birlikte aynadan çıkınca ikisinin de gözleri büyüdü.

Mari, Néomi’ye doğru yöneldi ama Bowen elini birden kaldırarak onu kolundan tutup arkasına itti. Etrafa göz gezdirip havayı kokladıktan sonra, Conrad’a döndü. “Kadınına bunu kim yaptı?”

“İblis,” diye cevap veren Conrad’ın sesi bağırmaktan kısılmıştı. “Adı Cadeon.”

“O adi herif!” diye parlayan Bowen, Mari’yi yanına çekti. “Ormanda onu mahvetmeme izin vermeliydin!”

“Cade’i mi? Ah, Hekate, ciddi olamazsın!” Mari telaşla Néomi’nin yanına gitti. “Demek beni aramaya çalışan oydu. Bu bir kaza olmalı.”

Néomi halsizce başını salladı, sonra da öksürerek biraz daha kan tükürdü.

Conrad elini öyle güçlü sıktı ki, kendini zor tutuyor gibi görünüyordu.

Mari'nin gözleri Néomi'nin boynuna gitti. "Onu ısırılmışsın. Anılarını gördün mü?"

"Hayır, sadece birkaç saat geçti..."

"O halde benimle ayna vasıtasıyla iletişim kuracağını nereden bildin?"

"Néomi söyledi... şeyden sonra. Kahretsin, ne önemi var ki? Sen sadece bu büyüü hallet, cadı."

"Çok üzgünüm." Mari üzüntüyle başını iki yana doğru salladı. "Halledemem. Néomi'ye böyle olacağını söyledim."

"Bu... vücudu... iyileştir."

"Bu sadece bir kabuk. Onu iyileştirebilsem bile, tekrar tekrar ölür."

"Tek ihtiyacı gerçek bir vücutsa hemen getiririm!"

İşte benim Conrad'ım. Çok gayretli.

"Bir başkasının vücudunu kullanma varsayımının şartları uzun mesele," dedi Mari. "Onlar arasındaki başlıca şart... vücudun sahibi tarafından bağışlanmasıdır. Yani... el koymak olmaz."

"Eskisini yeniden yap. Eti canlandırabilen, bir tutam saçtan vücut yaratabilen büyücüler tanıdım." Çok çabalıyor, doğru sözcükleri bulmak için uğraşıyordu. "Néomi'ye bunu yapabilirsin." Néomi'nin adını söylerken sesi kesildi.

Mari, "Ruhsuz zombileri işte böyle yapıyorlar," diye karşılık verdi.

Conrad, "Elimizde bir ruh var, burada bekliyor," dedi.

Néomi kendini iyiden iyiye halsiz hissetmeye başladığı zaman Conrad mırıltıyla, "Benimle kal, Néomi. *Lütfen, bebeğim,*" dedi.

“Ruhu bedene kavuşturmak bir bilim değildir. Bu bir sanattır, ayrıca ölü bedenini de canlandırmak zorunda olmam bir tarafa, bu benim yeteneğimin dışında kalır. Normalde bir cadı ilk adımda vücudu iyileştirir, sonra ruhu içine nakleder. Şimdi benden ikisini de aynı anda yapmamı mı istiyorsun? İkisini de daha önce hiç yapmamış olmama rağmen mi?”

“Evet, yapman gerekiyor!” Kendini kontrol etmek için derin bir nefes aldı ve dişlerini gıcırdatarak, “Beni bir rüya iblisi işaretledi. O lanetin, Néomi’nin yaralanmasıyla bir ilgisi olduğunu sanıyorum. Bu Néomi’nin başına bu akşam iblis öldürülmeden hemen önce geldi,” dedi.

Mari’nin gözleri kısıldı. “Bir rüya iblisinin, sana kâbus yaşatmak için benim işime çomak soktuğunu mu kastediyorsun? Néomi’nin her yerinde benim büyümlü imzam vardı. Ve bir adi bunu görmezden mi geldi?”

Bowen elini Mari’nin omzuna koydu. “İblis bunu görmemiş olabilir, Mari.”

“Bu tür sihre bulaşan herkes bunu görürdü. Bu gerçekten canımı sıktı. Benim en güçlü cadı olduğum varsayılırken büyüm iki hafta içinde alt edildi.”

Düşün... düşün.

Kontrol. Conrad’ın buna hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı; hiçbir zaman kontrolünü bu kadar tamamen kaybetme tehlikesi yaşamamıştı.

Bir dakika... “Cadı, eğer bu konuda bir şey yapmazsan herkes büyülerini istedikleri gibi ters çevirebileceklerini düşünecek. İşe yaramaz büyülerin için sana kim ödeme yapar ki?”

MacRieve hırlarken Mariketa aynı anda konuştu. “Ne yaptığını anlayamadığımı mı sanıyorsun? Ama ne yazık ki bu işe yarıyor.”

"Bunu aklından bile geçirme!" diye parladı MacRieve.

Mariketa, Bowen'a üzüntülü bir bakış attıktan sonra Conrad'a, "Vampir, bunu daha önce hiçbir insana yapmadığımı anlamalısın. Ve bir başka sorun; elimde Néomi'nin vücudu bile yok. Elimden gelen her şeyi yaparken onun yerini saptamam gerekiyor!" dedi.

"Tükeniyor." Conrad parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Zaman ilerliyor! Kaybedecek neyimiz var ki?"

MacRieve, "Hatalı bir şekilde dönebilir," dedi.

Conrad, onun gözlerine baktı. "Eğer öyle dönerse, ne gerekiyorsa yapacağım."

"Sadece o değil," dedi Lykae. "Mari kendini aynada büyüleyebilir. Gözleri onunla yansımasının arasına giren her şeyi yakıp kül edecek ve ezeli bir transın içinde sıkışıp kalabilir. Hislerini anlıyorum, vampir ama Mari'nin kendini bu tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."

"Sebastian, senin hayatını kurtardı, seni inanılmaz bir kaderin içinden çekip çıkardı. Ona borçlusun."

MacRieve'in bakışları Mariketa'nın üzerinde titreşti ve güçlü duygular nedeniyle renk değiştirdi. Sert bir ifadeye bürünerek Conrad'a döndü. "Böyle bir borç değil."

Mariketa, şiltenin üzerindeki Néomi'ye döndü. "Bunu ister miydin, tatlım? Ölümlü bir ömrü?"

Néomi halsiz bir şekilde başını sallayınca Mariketa doğruldu ve MacRieve'in yanına gitti. Başını kaldırıp ona bakan cadı, "Bunu yapabileceğimi sanıyorum. Denemek zorundayım. Yani, vampire bir bak," dedi.

Néomi bilincini yitirmişti. MacRieve suratını asınca Conrad bıçak sırtında olduğunun farkına vardı.

Conrad dişlerini gıcırdatarak, "Zaman kaybediyoruz," diye homurdandı.

Mariketa, MacRieve'i uzaklaştırarak bir kenara çekti. "Seninle evlenirsem kariyerimin önünü asla kesmeyeceğini söyledin. Bu yaptığın olağanüstü bir kesme biçimi. Bunun özgeçmişimde nasıl görüneceğinin farkında mısın?"

"Aynı zamanda aileme ve arkadaşlarına aynada kendini kaybetmene izin vermeyeceğime de söz verdim. Daha hazır değilsin, küçük hanım! Sonuncusundan beri... çok az zaman geçti."

"Bowen, Néomi'ye büyü yaptığımdan beri bu bana dert oldu. Ve Cade'den nefret ettiğini biliyorum ama o ve ağabeyi benim hayatımı kurtardı. Bu konuda yardım etmem için bana başvurdu. Eğer Néomi'yi kurtarırsam, onlara olan borcumu ödeyebileceğim." Bowen'ın elini iki elinin arasına aldı. "Bu konuda bana sadece inan. Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi *hissediyorum*." Yenilginin belirgin bir işareti olarak çenesini sıkınca Mariketa gülümsedi. "Büyük-Büyük eldivenlerimi getirecek misin?"

Bowen, Keltçe homurdanıp ayaklarını sürüyerek aynanın içine girdi.

MacRieve gidince cadı, Conrad'a, "Bedeli çok yüksek olacak, vampir. Bunun için on milyon isteyeceğim. Emlak, değerli taş ya da külçe altın kabul ederim. Ya da yirmilerden kalma değer kazanmış hisse senetlerini. Ayrıca senet yapmak için zamanımız olmadığına göre bunu ödeyeceğine dair İrfan'a yemin etmek zorundasın," dedi.

"On milyonda anlaştık," dedi Conrad hemen. "Bunu ödeyeceğime İrfan adına yemin ederim. Ama bu sırrı saklayacağını kabul etmen gerekiyor. Eğer iblisler öğrenirse tekrar Néomi'nin peşine düşeceklerdir."

"Cadılar yönetmeliğine göre anlaşmalarımızı gizli tutmaya mecburum," dedi ama bunu iblis arkadaşından, özellikle de hayatını kurtaran iblisten nasıl saklayacağı konusunda kafası karışan Mari'nin gözle görülür bir şekilde canı sıkılmıştı.

“İyi o zaman. Bilgin olsun ki cadı, bunu yapabileceğine ben de inanıyorum.”

Mari’nin ifadesi kısa bir süreliğine hüznünlendi. “Yapamadığım takdirde zor seçimler yapmaya hazır ol, Conrad.”

MacRieve parmakları olmayan tuhaf bir çift eldivenle geri döndüğünde hâlâ somurtuyordu. Avuç kısımları bir tür esnek aynayla astarlanmış gibiydi.

Mariketa eldivenleri giyerken huzursuzluğundan kurtulmak ister gibi derin bir nefes aldı. Conrad’a dönerek, “Néomi’yi sevdim; yarı fiyatına bile bunu denerdim,” dedi.

“Néomi’yi seviyorum. Uğrunda, hayal edebileceğin her miktarı öderdim.”

“Ah, lanet olsun! Yaşa ve gör ha? Tamam, bir vampirin gelinini mezardan getiriyorum.” Eldivenli ellerini çırpı ve birbirlerine sürttü. “Hadi cenazeye eğlence katalım!”

40. Bölüm

Mariketa aynayla yüzleşerek başını yana eğdi. “Aylardır ilk kez kendi yansımama gerçekten baktım.” Lykae’ye, “Beni sevmene şaşmamalı. Bundan daha şirin olabilir miydim?” dedi.

“Beni fikrimden caydıramazsın, bu yüzden zahmet etme,” dedi MacRieve. “Yanlış bir şey hissedersen geri çekilmelisin. Anlıyormusun?”

Mari başını onaylarcasına salladı. “Anladım. Şimdi her iki yanında sabit duracak iki ayna istiyorum.”

Conrad, Néomi’nin yanından uzaklaştı. “Burada sadece duvardaki kırık aynalar var.”

“Onları bana getir.”

Conrad stüdyodaki duvardan büyük bir parçayı söktü. Ayna dik durana kadar pürüzlü ucunu ahşap zemin üzerinde iterken parmakları kanadı. “Bu işe yarayacak mı?”

Mari kanayan parmağına bakarak dalgın dalgın konuştu. “Yaramak zorunda. İkinciye de getir.”

Conrad aynı işlemi tekrarladı. Mari kanı süzmeyi sürdürürken gözleri birden kısılmadan önce sanki idrak etmiş gibi büyüdü.

“Bunu temizlemem gerekir mi?”

Mari uzunca bir süre tereddüt etti. “Bırak kalsın,” dedi en sonunda yutkunarak.

Conrad homurdandı. “Cadı, ne oldu?”

Mari suçlanmış gibi yüzünü başka tarafa çevirdi. “Hazırız.”

Neredeyse aynalarla çevrilmiş olan Mariketa ellerini yumruk yaptı ve gözlerini kapadı. Göz kapakları açıldığında gözleri... aynaydı, ıslıl ıslıl parlıyor ve baktığı her şeyi yansıtıyordu. Parmakları açıldı ve eldivenli avuçlarından birinde ışık parladı.

Conrad telaşla Néomi’nin yanına geldi ama o giderek sönükleşiyordu. Néomi’nin şekli bulanıklaştıkça, cadının elindeki ışık artıyordu.

Mariketa’nın ayakları yerden yükseldiği sırada, dudaklarından Conrad’ın bile bilmediği bir dilde bir şeyler dökülmeye başladı ancak Conrad, Mariketa’nın sözlerinin kuvveti barındırıcasına titreştiğini sezebiliyordu. Bir eliyle sanki Néomi’nin ruhunu fiziksel olarak kavramış gibi ışığın çevresini sardı. Mariketa gözlerini aynadan hiç ayırmadan Conrad’a, “Şimdi yok olacak,” dedi.

Néomi’nin eli elinden kaybolunca Conrad delireceğinden korktu. Sabahlığı ve ona verdiği yüzük şiltenin üzerinde kaldı. Yutkundu. *Kendine hâkim ol.*

Néomi’nin bir kere daha taktığını görmeye kararlı bir şekilde yüzüğü aldı.

“Mezarını buldum.” Cadı diğer elinin başparmağını aşağı indirerek hareket ettirdi. “Vücuda başlıyorum.” O parmağı büyük bir dirençle karşılaşmış gibi tekrar tekrar döndürdü. Büyü, hırpalayıcı olmaya başladı. Mari’nin solukları hızlanmış, neredeyse nefes nefese kalmıştı. “Bunu yapabilirsin, Mariketa.” Conrad yutkundu. “Néomi’ni bana geri getir...”

Ellerindeki ışık daha da yoğunlaştı. Hava kötüye işaret eder gibi ağırlaştı. Yaratıklar gerilimden tedirgin olmuş gibi onları çevreleyen duvarlarda dolanmaya başladı. MacRieve etrafına dikkatle baktı. "Bu hiç iyi bir his değil. Sanki asla yapmamamız gereken bir şeyi yapıyormuşuz gibi."

Conrad, "Kes sesini, MacRieve," diye parlamasına rağmen o da onlardan daha büyük bir güce meydan okuyorlarmış –ve cüretkârlıkları yüzünden hezimete uğrayabilirlermiş– gibi aynı tehditkâr havayı hissetmişti.

Mari bir kez daha şarkı söylemeye başladı. *Işık büyüyor, büyüyordu...* Büyüye daha fazla sihir yükler gibi ellerini dışarı itti. Ev sarsılmaya başladı.

"Üstesinden gelmek... zorundayım. Yaşlandırmak gerek..."

Yaşlandırmak mı?

Mari daha anlaşılmaz bir şekilde mırıldanmaya başladı ve kelimeleri neredeyse haykırana dek sesi yükseldi, yükseldi. Kâğıtlar, çıkan rüzgârın içinde uçtu. "Bowen, ben... kaybediyorum!"

"Mariketa!" Bowen kükreyerek Mari'ye doğru atıldı ve onu aynanın önünden uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak Lykae, ufak tefek kadını aynanın güçlü tutuşundan kıpırdatamıyordu.

Mari'nin gözleri sanki içine mürekkep dökülmüş gibi koyulaştı. Tamamen siyah renge dönüşmeye başladı. "Bu kötü!" diye haykırdı.

"Hayır, Mari sakın bunu yapma!" Elini kadının gözlerine kapadı ama avcunun derisi yanmaya başlayarak iki ayrı delik oluştu.

Mari, "Ah, Hekate, hayır!" diye çığlık attı.

Ellerindeki ışık bir bomba gibi patladı, o kadar yoğundu ki Conrad'ı kısa süreliğine kör etti. "O neydi?" diye bağırdı Conrad. "Neler oluyor?"

Mariketa soluk almaya çalıştı. "Néomi... bedene kavuştu."

Conrad başını hızla etrafında döndürdü. "Nerede? Söyle bana!"

"Bir sorun var! O..." Vücudu gerildi, kıpırdamıyordu. Gözlerini kırpmadan aynaya bakıyordu.

"Ah, Tanrım, tekrar olamaz, Mari!" MacRieve diğer elini kullanarak Mari'nin gözlerini, onda da iki yanık delik oluşuncaya kadar kapadı. Onu tekrar kavradı ancak gücüne rağmen Mari'yi o noktadan ayıramadı.

"Sorun ne, cadı? Néomi nerede?" Conrad, Néomi'yi görmek için deliye dönmüştü. "Vücuduna nerede kavuştu?" Mariketa'ya doğru hamle yaptı. "Cadını uyandır, MacRieve!"

Lykae omzunun üzerinden dikkatle baktı ve köpek dişlerini gösterdi. "Adımlarına dikkat et, vampir. Dönüşmeme ramak kaldı."

"Néomi'yi nasıl bulabilirim? Lanet olası aynayı kır."

"Hiç şans yok, bu onu öldürebilir."

"Önüne daha büyük bir şey koy!" Conrad kendini kontrol etmeye çabalayarak bağırdı.

"Her şeyi yakar!"

"Ne kadar uzun süre böyle kalabilir ki?"

"*Kahrolası sonsuza kadar, vampir!*" diye kükreyen MacRieve'in göz bebekleri buz mavisine dönüyor, üzerinde hayvan şekli titreşiyordu. Eğer Lykae, eşi tehlikede olduğu için dönüşüyorsa Conrad bile onu alt edemezdi. "Sana söylediğim gibi!"

Conrad ileri geri yürüyerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, Néomi'nin nerede olduğunu bilmiyorum!"

Ona ulaşmaya ne kadar çok çabalasa da, kendinden uzak bir yerde olduğunu rüyasında görmüştü. Onunla ilgili kâbuslar... Néomi karanlığa mı hapsolmüştü? Alnını tuttu.

Néomi şu anda bir yerde mahsurdu. Cadı, Néomi'yi buraya, Conrad'a bu yüzden getirmemişti. Ama hangi lanet olası yerdeydi ki?

Bir dakika. Eğer cadı, Néomi'nin vücudunu yeniden oluşturup ruhunu içine koyabildiyse ve ardından da sekteye uğratıldıysa...

Cevap Conrad'ı sarstı.

"Ah, Tanrım, nerede olduğunu biliyorum!" Ve onun yanına ışınlanamıyordu çünkü daha önce oraya hiç gitmemişti. "Bana bir araba lazım!" MacRieve ve cadı aynadan gelmişti. Nikolai kendi arabasını haftalar önce götürmüştü.

Lykae ona aldırış etmeden parmağını cadının çenesinin altına koydu. "Mari, aşkım, bu çok büyük bir acı verecek." Derin bir nefes aldı. Ve ardından Mari'nin bakışlarının önüne geçti.

Sanki lazerle yakılıyormuş gibi derisi erimeye başladı ama Lykae dişlerini gıcırdatarak acıya dayandı. "Küçük hanım," diye bağırdı, "bu sona erince seninle bir konuşma yapacağız."

Neredeyim?

Néomi rutubetli ve kapalı bir alanda uyandığında gözlerini karanlığa karşı sürekli kırpıstırdı. Vücudunda kesinlikle hiçbir ağrı yoktu. Yarası tamamen iyileşmiş gibiydi. Mari başarmıştı! Peki herkes neredeydi? Néomi neden yalnızdı?

Korkunç bir korku zihnini işgal etmeye çalışsa da Néomi ona karşı mücadele ediyordu. Hırıltısı gittikçe artan solukları kapalı alanda yüksek sesle çıkıyordu.

Baş dönmesi geçince doğruldu ve kafasını çarptı.

"Hayır," diye inleyerek titremeye başladı. "Bu mümkün değil." Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. *Mère de Dieu... Bu olamaz!*

St. Louis Mezarlığı'nın 1 numarasındaki Fransız Sosyetes'i'nin mozolesinde duran tabutunun içindeydi. Mozolenin içinde en az otuz tane daha tabut vardı.

Conrad benim için gelecek. Beni bir şekilde bulacak...

Oysa zaman hızla akıyor gibiydi. Kokmuş havayı solurken etrafını saran çürüyen cesetleri düşünmemeye çalıştı.

Tabutunun içinde kemiklerinden eser yoktu, sanki onlarla bütünleşmiş gibiydi. Bedenine kavuşmuştu ve bu da tekrar yaşama döndüğü anlamına geliyordu.

Néomi tam ölmek üzereyken bir vücuda sahip olmuştu...

Sonra böcekler geldi.

Néomi çılgık attı. Kokuşmuş hava gittikçe tükenene kadar delirmişçesine çılgık attı.

41. Bölüm

Conrad gökyüzüne doğru, “Lanet olsun!” diye bağırdı. Arabası yoktu ve ona nasıl ulaşabileceği hakkında bir fikri de yoktu.

Onun yanına ışınlanamazdı. New Orleans’taki hiçbir mezarlığa gitmemişti.

Valkyrie’lerin yaşadığı yer Elancourt’a yakındı. Mesafeyi koşarak kat edip bir araba çalabilirdi. *Arabayı nereye süreceğimi bilmiyorum ki.*

Conrad başkasından yardım istemeyi düşünmek için bile kendine nadiren şans tanırdı ama şimdi bunu yapmak zorundaydı ve aklına yalnızca bir tek kişi geliyordu.

Nikolai. Conrad özünde hâlâ bir Wroth’tu ve ağabeyinin yardımına ihtiyacı vardı. Ve ağabeyi, Kristoff’un hapisanesine kapatılmıştı...

Conrad, Oblak Dağı’na ışınlandı. Dışarıda gün ışığı olmasına rağmen kalenin içi karanlıktı.

Karanlık koridorlarda ilerlerken, “Nikolai?” diye bağırdı. Yan-
kılan sesi kale gardiyanlarını topladı.

Kısa süre içinde gruplaşan askerler kılıçlarını çekip üzerine geldiler, çıldırmış ve kırmızı gözlü bir vampirin Çilekeşler’in merkez binasında serbestçe dolaşmasına şaşırmış olduklarına şüphe yoktu.

Conrad, gelen darbeleri karşıladı ve kanlı elleriyle silahlarını yakalayarak onları fırlattı. Kalenin daha derinlerine doğru inerken bile ölümsüz askerlerin boyunlarını çevirerek kırıyor ama onları öldürmüyordu.

"Nikolai!" diye tekrar bağırdı.

"Conrad?"

Conrad sesi takip ederek büyükçe bir hücreye gitti. Üç ağabeyi içeride, kalın parmaklıkların arkasındaydı.

Üçü de şaşkınlık içinde gözlerini ona dikmişlerdi. Conrad nasıl görüldüğünün farkındaydı. Yüzü ve vücudu kan içindeydi, her yeri açık yaralarla kaplanmıştı ve o iblisler yüzünü dağıtmışlardı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Nikolai. "Ve o kimin kanı?"

Conrad hücrenin parmaklıklarını inceledi. *Engeller*. "Sorulara ayıracak zamanım yok."

Murdoch, "Gitmek zorundasın, seni ele geçirirlerse idam edecekler," dedi.

Sert bir kahkaha attı. "İkisini de yapmalarına karşı koyarım." Parmaklıkları kavradı. *Néomi'ye ulaşmalıyım...* Dişlerini gıcırdatarak parmaklıklara karşı gerildi.

"Senin kelepçelerin kadar korunaklı," dedi Sebastian. "Onları çevreleyen ahşap, metal ve taşın hepsi de güçlendirilmiş. Yapabilmen mümkün değil..."

Conrad parmaklıkları geniş bir şekilde büktü, daha doğrusu metali kırdı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Nikolai.

"Gelinimi bulmak için yardımına ihtiyacım var!" Enkazı çekerek kopardı. "Deli değilim... ama beni New Orleans'taki bütün mezarlıklara ışınlanmanı istiyorum. Nerede olduklarını biliyor musun?"

Nikolai ağzı açık bakakalmıştı. "Senin... gelinin mi?"

"Kalbi çarpıyor," dedi Murdoch.

Conrad, "Nerede olduklarını biliyor musun, bilmiyor musun?" diye bağırdı.

Nikolai hafifçe başını salladı. "Mezarlıkların hepsini biliyorum. Myst ve ben orada gulyabani avlarız."

"Bunu yapacak mısınız?"

"Conrad sakın ol..."

"Sakinliği boş ver, Nikolai!" Conrad aniden arkasında büyük bir güç hissetti.

"Demek Conrad Wroth bu," dedi Kristoff.

Conrad arkasını dönmeden dudak bükerek, "Lanet olası Rus. Ne istiyorsun?" dedi.

"Wroth'ların bir krala yaltaklanma konusunda genetik olarak özürlü olduklarını biliyordum ama birazcık saygı..."

Conrad, etrafı kraliyet korumalarıyla çevrili doğuştan vampire döndü.

"Kale korumalarımın hepsini alt ettin. Bir Yağmacı kıtasının yapamayacağını yaptın. Bu kadar güçlü olduğunu bana söylemediler," dedi Kristoff sıradan bir tonlamayla. Soluk gözleri ifadesizdi ama bir şey hesaplıyordu. Conrad bunu hissedebiliyordu ve Kristoff'un ne istediğini bildiğine inanıyordu.

"Öte yandan kanın kaynamış."

"Buna zamarım yok!" diye parladı Conrad. "Seni sırf susturmak için öldüreceğim."

Korumaları gerilerek ellerini kılıçlarının kabzalarına götürdüler. "Beni öldürmek mi? Eğer ben olmasaydım, ağabeylerin olmasaydı gelinini tanımayacaktın. Sen üç yüz yıl önce öldün."

“Onu ben de biliyorum!”

Kristoff, Nikolai’a dönerek, “Korumaların birini bile öldürmeden onları alt etmiş, âdeta bir şey ima eder gibi. Haklıydın. Conrad kayıp değil. O... birçok şey olabilir ama çaresiz değil. Ben bir hata yaptığımda kabul etmesini bilirim. Gerçi kurallarımızı bilerek çiğnemek yerine doğruca bana gelmen gerekirdi,” dedi.

Nikolai omuzlarını silkti. “Hayır deme riskini göze alamazdım. O benim kardeşim,” dedi sanki bu sözü her şeyi açıklıyormuş gibi.

Kristoff yeniden Conrad’a döndü. “Bana sadakat yemini et ve bugün hepimiz buradan müttefik olarak ayrılın. Aksi takdirde savaşırız.”

Savaşmak için *hiç zaman* kalmamıştı. “Yemin ederim ki... seni veya ordunu asla meşgul etmeyeceğim.”

Kristoff onu inceledikten sonra, “Şimdilik bu yeter,” dedi. Ağabeylerine dönüp, “Bir hafta tatil yapın. Ve gelinlerinizi çöküşüm için plan yapmaktan vazgeçirin,” diye ekledi.

Kral ve adamları ortadan kaybolduğunda, Nikolai, “Conrad, sana yardım etmem için bana neler olduğunu anlatmalısın. Gelinin kim?” dedi.

Conrad telaşla konuştu. “Néomi, güzel ve ufak tefek bir dansçı. Onu seviyorum. Bana acı verecek kadar çok seviyorum. Onu bulmak zorundayım.”

“Onu bulmak için neden mezarlığa gitmen gerektiğini düşünüyorsunuz?”

“O bir hayaletti, size söylediğim kişi. Ama artık değil. Bu akşam tekrar öldü ve tekrar diriltilmesi –ya da ikisinin arasındaki farkı biliyorsam ne olayım, vücuda kavuşturulması– gerekiyordu ama cadı, kurtadam ve ben onun vücudunu kaybettik. Vücutlardan birini.

Onu bulamıyorum. Şehirdeki kahrolası her mezarlığa gidip onun kalp atışlarını dinleyeceğim.

Sebastian kaşlarını kaldırarak, "Yine hayalet işleri," derken, Murdoch aynı anda, "Con tamamen delirmiş," dedi.

Conrad dişlerini ikisine doğru şaklattı. "Bu gerçek!"

"Hangi sonuca varmayı umduğumu bilmiyorum," dedi Sebastian. "Conrad'ın geri dönüşü olmaksızın delirdiğine mi, yoksa öteki taraftan olan gelininin, bedenini kaybetmiş bir ruh olduğuna mı? Bu sıfıra sıfır bir durum gibi görünüyor."

"O her zaman farklı şeyler yaptı," diyen Murdoch, Conrad'ın sırtına vurma cesareti gösterdi. "Kalmak isterdim ama bir hafta gecikmiş olan acil bir durumum var. Bol şans, Con." Işınlanarak gitti.

"Nikolai, sen bununla ilgileniyor musun?" diye sordu Sebastian. "Valkyrie'lerin sakinleştiğinden emin olmam gerekiyor."

Conrad, Nikolai'a döndü, sakın kalmak için mücadele ediyordu. Yumruğunu hayal kırıklığıyla duvara vurmak ve tavana doğru üzüntüyle ulumak istiyordu. Küçük gelini karanlıktaydı... korkmuş muydu? Titremesini güçlkle bastırdı.

Néomi'ye ulaşmak için onları, aklını yitirmedikğine ikna etmek zorundaydı. "Bu durumun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama ben... bu konuda bana inanmanızı istiyorum. Sadece... sadece beni mezarlıklara götürün."

Sebastian, "Daha önce asla bir şey istediğini sanmıyorum," dedi.

Conrad alnını tuttu. "Nikolai, lütfen." Hırıltılı sesi duyguyla kesildi. "O... çok korkacak."

Nikolai en sonunda konuştu. "Sebastian, sen git. Myst'e bunu hallettikten sonra döneceğimi söyle."

Sebastian ışınlanınca, Conrad, "Bana inanıyor musun?" diye sordu.

“Şey... inanmıyorum.” Nikolai ensesini ovuşturdu. “Söylediğin her şeyi kabul edebileceğimi sanmıyorum.”

“O halde neden?”

“Nedeni ne olursa olsun, bunu müthiş derecede istiyorsun ve bunun için bana geldin.” Nikolai, ona doğru sert bir bakış attı. “Çünkü hâlâ senin kahrolası ağabeyimim.”

42. Bölüm

*St. Louis Mezarlığı No. 1
New Orleans*

Gittikleri üçüncü mezarlıktaki mezarlar kötü durumdaydı. Fırından hasar gören çoğu mezarın alçıları dökülmüş ve demir çitleri paslanmıştı. Yazıları aşınmıştı.

Sağanak yağmur şiddetini azaltmış ve geceyarısını geçmişti. Ve bu mezarların gelişigüzel dağıldığı labirent hâlâ *kalabalıktı*.

Sarhoş hayalet turu müdavimleri, ucuz sigaralarını içip uzun bir mezar taşına X işareti yaparken yüksek sesle gülüyorlardı.

Nikolai homurdanarak, "O Marie Leveau'nün mezarı bile değil. Gerçi Myst'in söylediğine göre rahibe bundan hoşlanıyormuş," dedi.

Conrad gruba doğru kükredi. "Defolun!"

Yıldırım çarpmış gibi bir anlık sessizlikten sonra turistler birbirlerini ıslak çakıl taşlarına doğru ittirerek kaçıştılar.

Alan boşalınca, Nikolai, "Conrad, aradığını bulamama ihtimaline karşı hazırlanmalısın. Ya da mezarım bulduğunda bu kadının... eski haliyle karşılaşabileceğine," dedi.

Kalıntıları. Conrad başını sertçe salladı. "Anlıyorum," dedi, sonra da hiç kıpırdamadan, kendi kalp atışlarının gümbürtüsünün dinmesini dileyerek, nefesini tutup Néomi'yi dinledi. Ağustos böceği ve uzaktan gelen trafiğin sesinden duymakta zorlanıyordu...

Başını hızla sol tarafa çevirdi. *Orada.* Çok cılız bir ritimde. "Onu duyuyorum!"

"O olduğuna nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Nikolai.

"Kalbini tanıyorum." Sesi hedef alarak en az yedi sıralı, bembeyaz, büyük bir mozoleye ışınlandı. Conrad'm damarları korkudan buz gibi olmuştu. Néomi gerçekten buranın içinde miydi? Bir sürü tabuttan birinin içinde miydi? Kimbilir ne kadar korkmuştu. *Rüyamda korkudan boğulduğunu görmüştüm...*

Hayır! *Şimdi bunu düşünemem, zihnimi yoğunlaştırmam gerekiyor.*

Sesin üçüncü sıradaki bölmeden geldiğini tespit etti. Mermer kapak levhası okunamayacak derecede aşınmıştı.

Conrad, güçlüğüle yutkunup yumruk attığı mermeri kırdı. Mezar odasının içinde küçük siyah bir tabut vardı.

Tabutu oradan kaydırarak çakıl taşlarının olduğu yola indirdi.

"Conrad!" Nikolai, omuzlarını kavradı. "Hazırlıklı ol."

Conrad başını salladı, ardından kapağı tutarak yerinden çıkardı...

"*Néomi,*" dedi hırıltılı bir sesle.

Gözleri kapalıydı, vücudu hâlâ ölü gibi hareketsizdi. Çürümüş dantel ve kurdele parçaları çıplak bedeninin üzerine saçılmıştı. Solgun yüzü ve uzun saçları toza bürünmüştü. Conrad haykırarak onu dışarı çıkarıp göğsüne bastırdı.

Nikolai, "Aman Tanrım," diye soluklandı. "Demek sen... kadının yaşıyor mu?"

"Néomi bana bir şey söyle!" Hiçbir ses yoktu. Conrad parmaklarının tersini kadının yüzünde gezdirdi. Hiçbir tepki yoktu. Ama

neden? Onu kendinden uzaklaştırdı. Şekli harika görünüyordu. Teni sıcaktı ve pembeleşmişti. Onu kollarında sarstı. “*Lütfen bebeğim, herhangi bir şey...*”

Néomi’nin gözleri titrek bir şekilde açıldı. *O kadar mavi ki.*

Öksürdü, nefes almaya çalıştı. “... beni bulacağını biliyordum.” Ardından gözyaşlarına boğuldu.

Nikolai gözlerini başka tarafa çevirip Néomi’yi örtmesi için ceke-tini Conrad’a verdi. Conrad üzerini örttükten sonra onu ensesinden tutup kendine hâkim olamadan göğsüne sıkıca bastırdı.

Néomi titreyerek fısıldadı. “Benim için geleceğini biliyordum, Conrad.”

“Daima, *koeri*, daima,” diye mırıldanırken onu nazıkçe kucağında sallıyordu. “Benim cesur kadırum.”

Ardından gözleri Nikolai’nin afallamış bakışlarıyla buluştu. “Artık intikam duygum yok.” Sesi kesik kesikti. “Sana minnettarım, ağabey.”

“Senden şüphelendiğim için özür dilerim,” dedi Nikolai içtenlikle. Ardından, “Kadına *cazibe* diye mi hitap ettin? Bu sana göre bir sevgi sözcüğü mü, Conrad?” Conrad’ın sinirli bakışına karşı ellerini havaya kaldırdı. “Beni ilgilendirmez,” dedi. Néomi’ye dönerek, “Aileye hoş geldin,” dedi ve sonra ışınladı.

Conrad da Néomi’yi alarak, doğruca Elancourt’daki banyolarına ışınladı. Onu bir an bile bırakmadan banyoyu hazırladı, sonra da buhar çıkaran suyun içine indirdi.

Conrad tenindeki ve saçlarındaki tozu yıkarken, Néomi şaşkın gözlerle oturuyor ve hâlâ ağlıyordu.

“Isınıyor musun?” Néomi başını salladı. “Néomi, canın... ya-rıyor mu?”

“H-hayır, sadece sarsıldım. Kendimi ağlamaktan alamıyorum.”

"Bu beni öldürüyor, *koeri*. Sana yardımcı olmak için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Özür dilerim. Bu sadece... beni bulacağını bilmeme rağmen, tabutun içinde olmak... orada olmak... zordu."

Conrad, saçlarını kadının kulağının arkasına itti. "Biliyorum, dehşet verici olmalı."

Néomi kaşlarını çattı. "O yanındaki Nikolai mıydı?" Conrad başıyla onaylayınca, "Nasıl serbest kaldı?" diye sordu.

"Onları... ben kurtardım."

"Yalnız mı gittin?"

Conrad başını onaylarcasına sallayınca soluğunu tuttu. "Yaralandın mı? Daha seni kontrol etmedim bile."

"Hayır, yaralanmadım," diyen Conrad, Néomi'nin en azından canlanmış olmasına sevindi.

"Ne düşünüyordun?"

"Seni bulmak için Nikolai'nin yardımına ihtiyacım vardı. Sana ulaşmak için her şeyi yapardım."

"Beni aileye kabul etti. Ona evleneceğimizi söyledin mi?" İri, mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Çünkü eğer teklifin hâlâ geçerliyse..."

Conrad nefesini üfledi. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Kendini daha iyi hissettiğin zaman."

"N-Ne demek istiyorsun?" diye soran Néomi daha yoğun bir şekilde ağlamaya başladı.

"Şişşt aşkım... dinle beni." Conrad'ın sesi Néomi ona işkence ediyormuş gibi çıkıyordu. "Bunların hepsi benim suçum. İblisler gelmeye devam edecek. Senin hayatta olduğunu öğrenirlerse asla durmayacaklardır."

Néomi'nin içi rahatladı ve ağlaması hafifledi. Eğer Conrad'ın tek endişesi buysa... "O zaman güvende olmamı sağla. Sen olmadan hiçbir yere gitmem. Ben dersimi aldım. Korunaklı yerde kalacağım."

"Bunu yapamam, Néomi, ben... *seni seviyorum*. Tekrar incindiğini görmeye dayanamam."

Conrad, onu sevdiğini söylemişti. O sözleri duymaktan korkmasına gerek kalmadığını anlar anlamaz, gerçekten tekrar doğmuş olduğunu kavradı.

Birlikte olacağız...

"Ve sen... benden çok daha iyisini yapabilirsin," diye devam eden Conrad'ın bunun ne kadar ciddi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Önünde upuzun bir hayat var, ben neden bunu yanda kesen kişi olmayı düşüneyim ki."

"Daha iyisini yapmak mı? Peki sevdiğim adamla ilgili tam olarak ne gibi bir sorun var?"

"Sevdiğin adam," diye mırıldandı, bunu duymaktan hoşlandığı belliydi. Ama sonra kendini açıklama yapmaya zorlar gibi göründü. "Seninle birlikte güneş ışığında asla yürümeyeceğim veya bir yemeği paylaşmayacağım. Kapsliga ve diğer düşmanlar, katillerini peşimden göndermeye devam edecekler. Ayrıca aklım hâlâ yüzde yüz... yerinde değil."

Néomi dizlerinin üzerinde doğrularak sudan çıktı ve ellerini Conrad'ın yüzünün iki yanına koydu. "Soluk tenimi seviyorum ve zaten yemeğimi asla paylaşmam. Kapsliga için de hazırlıklı olacağım. Zihnine gelince, tıpkı önceden de olduğu gibi günbegün daha iyiye gideceksin."

"Boynunu ısırdım. Seni öldürebilirdim."

"Ama canımı *yakmadın*. Conrad, ben bundan çok hoşlandım."

"O halde neden o kadar sinirlendin?"

“Çünkü Nix, herhangi bir kişinin nasıl geri döndüğümü öğrendiği günün, öleceğim gün olacağını söylemişti. Sana söyleyemezdim. Söylemeyi o kadar çok istedim ki! Kanımı içtiğin zaman anılarım vasıtasıyla bunu öğrenebileceğini düşündüm. Hatta bu yüzden daha da erken ölmeye mahkûm olduğumu düşündüm.”

Conrad alnını onunkine doğru eğdi. “Néomi, hiçbir fikrim yoktu.”

“Şimdi, koluna bakmama izin ver.” Conrad kaşlarını çatınca, “İşaret iyileşir iyileşmez, benimle evleneceğine yemin etmiştin, beni karın yapacaktın,” dedi.

Conrad geri çekildi. “Ama o yemin... sen ölmeden önceydi. Yani tekrar ölmeden.”

“Bu önemli değil.” Titreyen parmaklarıyla Conrad’ın gömleğinin düğmelerini çözdü. “Wroth’lar daima yeminlerine sadık kalmazlar mı?”

Conrad gömleğini çıkarınca, Néomi kolundaki bandajı açmaya başladı. Néomi kolunu açıp... pürüzsüz, iyileşmiş tenini gözler önüne sermeden hemen önce Conrad yutkundu.

Nefesini üfledi, yenik düşmüştü. “Néomi eğer benimle denemeye hazırsan, ilk fırsatta seninle evleneceğim. Bir daha asla senden ayrı kalmak istemiyorum.”

“Bir ölümlü olsam bile mi?”

“Sonsuza kadar benimle birlikte olmanı istiyorum. Seni yanımda tutmanın bir yolunu bulacağım; bunu bilmelisin.” Pantolonunun cebinden yüzüğü çıkardı.

Néomi yüzüğü görünce ona duygulu bir gülümsemeyle baktı. “O yüzüğü çok sevdim.” Conrad yüzüğü bir kez daha parmağına takınca Néomi, “Ve onunla birlikte gelen adamı da seviyorum. Balede onu sana geri vermek benim için ne kadar zordu biliyor musun?” dedi.

“Onu geri almanın zorluğu kadar mı?”

"Çok özür dilerim, *mon coeur*. Başka şansım yoktu. Olmadığını bildiğim bir gelecek için nasıl söz verebilirdim ki? Ama şimdi, seninle evlenmekten ne kadar gurur duyduğumu söyleyebilirim."

"Néomi, bizi ayıracak bir şey olmasa bile, ben... seni hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum. Yanlış şeyler yapacağım ya da duygularını inciteceğim. Bu bir gecede olamayacak. Sadece yapmamaya çalışacağımı bil."

"Bütün istediğim bu." Kaşlarını çattı. "Aslında, hepsi bu değil. Burada yaşayalım istiyorum, Conrad. Sen de ister misin? Ağabeyinden Elancourt'u alabilir miyiz?"

"Dilediğin her yerde bir ev alacağım. Burada olmak istediğine emin misin? Burada öldürüldün. Sürekli bunu hatırlamaz mısın?"

"Seksen yıldır buradayım. Buna alıştım. Ayrıca eğer öldürülmeseydim sana sahip olmayacaktım. Benimle birlikte olmak için Rus'un kılıcını saplamasına yardım edeceğini söylemiştin. Seninle birlikte olma şansı için kendimi Louis'nin hançerine seve seve atardım."

Duygularının yoğunluğu onu etkisi altına almış gibi kaşlarını çattı. Ardından yakıcı bir hâkimiyetle onu öptü. Ayrıldıkları zaman soluk soluğa konuştu. "Kalacağız. Ama evi senin için yaşanabilir kılma şartıyla."

"Neden olmasın?" Néomi içini çekerek Conrad'ın alnundaki saçı geri itti. "Aynısını evin hanımı için de yaptın."

Alt kattan bir çatırtı sesi geldi ve onu bir haykırış takip etti.

Néomi soluğunu tuttu. "O Bowen mıydı? Hâlâ buradalar mı?"

"Ah, Tanrım, cadı!" dedi Conrad. "Büyüye kapıldı."

"Beni ona götür, Conrad!" Conrad, onun kurulanmasına ve bir sabahlık giymesine yardım ettikten sonra stüdyoya ışınladı.

Bowen'ı, Mari'yi bağrına basmış bir halde buldular. Mari solgun ve şaşkın görünürken, Bowen'ın her yanı kanla kaplıydı ve bütün vücudunda açık yaralar oluşmuştu.

Bowen, Conrad'a, "Demek işe yaradı ha?" diye sorsa da, dikkati kollarındaki cadiya odaklanmıştı.

"Evet, teşekkür ederiz..."

"Küçük hanımı eve götürüyorum," dedi ve "sen de belirsiz bir süreliğine izindesin," diye ekledi.

Mari halsiz bir şekilde başıyla onayladı. "Bir daha asla aynaya bakmayacağım. Asla."

Bowen doğrulup onu aynanın içine doğru taşıırken, Mari onun kollarının arasından düşünceli bir şekilde baktı. Gözden kaybolmalarından hemen önce Mari işaret parmağını dudaklarının üzerine koyarak Néomi'yi uyardı.

Bu da ne anlama geliyor? Néomi'nin kaşları çatıldı.

Ve sonra arkalarında aynayı kırılmamış bir şekilde bırakıp gittiler. Néomi dikkatle aynaya baktığında yansıması bir anda hayalet görüntüsü olup sonra tekrar eski haline döndü.

43. Bölüm

Bedenine kavuştuktan sonraki haftalar Néomi'nin ömrünün en mutlu günleri olabilirdi.

Eğer hatalı geri dönmeseydim, diye düşündü, uyuyan Conrad'ın alnındaki saç okşayarak geri iterken...

Dönüşünden kısa bir süre sonra tantanasız bir şekilde evlenmişlerdi. Başlangıçta Néomi o fırtınalı geceki olaylardan ötürü halsiz kalmıştı ama yeterince iyileşir iyileşmez Conrad, Elancourt'da sade bir tören için bir İrfan memuru getirmişti.

Néomi, Conrad'a şüphelerinden bahsetmeden onunla evlenmiş olmaktan suçluluk duyuyordu. Özellikle de Bowen'ın Mari'yi aynanın önünden güç bela çektiğini öğrendiği zaman... Büyüde bir şekilde ters giden bir şey olmuştu.

Néomi bunu hissedebiliyordu. Değişmişti.

Yeni edindiği, gün boyu uyuma alışkanlığına devam ediyordu ama artık yalnızca dört saat ona yetiyordu. Kalkabiliyor ya da yemek yiyebiliyordu. Gerçi Conrad en sevdiği yemekleri öğrenmişti ve dünyanın her yerinden getirdiği leziz şeylerle onu baştan çıkartıyordu.

Mari'yi aramaya çalışmıştı ancak onun Bowen'la birlikte Belize açıklarındaki bir adada veya ona benzer şahane bir yerde olduklarını öğrenmişti.

Néomi yeni sırrını Conrad'a itiraf etmek için yanıp tutuşsa da onu endişelendirmek istemiyordu çünkü Conrad'ın yaptığı en iyi şey buydu. Çok heyecanlıydı, onlar için planlar yapıyor ve birlikte geçirecekleri hayata başlamak için can atıyordu. Conrad, Elancourt'u restore etmeye başlamıştı, kendileri için kurduğu gelecek hayalinden içtenlikle memnun ve *mutluydu*.

Ancak Néomi ufak bir kesik yarası bir saatten az bir sürede iyileşince o kadar allak bullak olmuştu ki, konuyu dikkatli bir şekilde açma gereği duymuş ve "Endişeliyim, Conrad. Bazen... insan olmadığımı düşünüyorum," demişti.

Conrad, "Tabii ki insansın," demiş ve onu kollarına alarak gülümsemek zorunda kalıncaya kadar havada döndürmüştü. "Başka ne olabilirsin ki?"

Bedene kavuşmasının ertesi sabahında Néomi çekiç seslerine uyanmıştı. Conrad, Elancourt'u yenileme işini çok ciddiye almıştı. Ancak Néomi iyileşme yolunda oldukça aşama kaydedince terden parlayan bedenini karşı konulmaz bulmasıyla, Conrad'ın işlerini aksatmıştı.

Onu ne zaman gömleksiz ve bütün kasları ısınmış ve şişmiş bir halde bulsa kendini onunla birlikte olmaya mecbur hissediyordu. Ona, "Normale dönüyorum," demişti. "Ve benim için normal olmak demek, oldukça şehvetli olmak demek." Conrad'sa, "Seve seve hizmetindeyim," diye karşılık vermişti.

Bir gün Conrad'ı stüdyoda bulmuş ve onun duymadığını düşünmüştü. Onu gururlanarak ve sarsılacak kadar güçlü bir arzuyla süzmüştü.

Conrad, ahşap bale barını sevgiyle yağlarken, "Burada dans ettiğini göreceğim," demişti. O anda bile bunu hayal ediyormuş gibi sesi hırıltılı çıkmıştı. "Seni saatlerce seyredeceğim, sonra da nemli tenini tadacağım."

Yatağa gitmeye bile zaman bulamamışlardı...

Conrad'ın ilgisi, tekrar dans etme ve hiç kullanamadığı bu stüdyoyu kullanma özlemi çekmesine neden olmuştu. Gücünü iyice kazandığında tekrar alıştırma yapmaya başlamış ve dansa olan aşkı zaman içinde hiç azalmamıştı.

Néomi bir daha asla sahne alamayacaktı ama bir İrfan bale okulu açmaya karar vermişti. Şu anda hiç bale okulu yoktu ve çoğu İrfan çocuğunun -boynuzları, kanatları ve siren çığlıkları yüzünden- insanların girdiği derslere katılamadıklarını öğrenince yüreği burkulmuştu.

Conrad'a, Néomi Wroth Dans Okulu hakkında ne düşündüğünü sorduğu zaman Conrad, "Eğer bu seni memnun edecekse neden olmasın, pembe giymeye hevesli her İrfan yavrusunu okula kaydedersin," demişti. Başını kaşıyarak, "Bu durumda stüdyoyu nasıl genişleteceğimi düşünmem gerekecek..." diye de eklemişti.

Conrad uyandı. Ama bir kâbustan değil. Ona doğru dönünce Néomi parmaklarının tersini yanaklarında gezdirmiş ve Conrad yeniden derin bir uykuya dalmıştı. Bu günlerde nadiren kâbus görür olmuştu.

Conrad her ne kadar onun kanını bir daha almak konusunda tedirgin olsa da, o bir ısırik bile Néomi'nin anılarının ona geçmesine yetmişti. Néomi, anılarının Conrad'ı sınıra getirip iyileşmesini sekteye uğratacağından korkmuştu. Ama aslında ona yardım ediyor gibiydiler. Conrad, ona, "Rüyamda müzik, kahkaha ve samimiyet gördüm," demişti. "Bu... yani anılarında olmak rahatlatıcı. Uyanırken seninleyim. Uyurken de seninleyim. Bunu seviyorum."

Néomi, onun henüz iyileşmediğinin farkındaydı. Bu zaman alacaktı. O sadece Conrad'la daha fazla zaman geçirmeyi diliyordu. Ölümlülükte yeni bir şans verilince, ölümsüzlük için açgözlülük etmeye başlamıştı.

Hayat çok fazla *vaat* içeriyordu...

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı gerçeği dışında...

Bazen aynaya baktığında ya da bir pencerede yansımısını yakaladığında gözüne ruhani benliğinin görüntüleri çalınıyordu. Gözlerinin çevresindeki ve elmacık kemiklerinin altındaki gölgeler görünüp kayboluyordu.

Gece görüşü, hayalet olduğu zamanki kadar kusursuzdu ve uyuduğu zaman rüyasında süzüldüğünü ve zihniyle eşyaları hareket ettirdiğini görüyordu.

Néomi bu alacakaranlıkta avcunda bir gül yaprağıyla uyanmıştı...

Nix birkaç defa Néomi'yi ziyaret etmişti. O altın rengi gözleriyle büyülenmiş gibi görünen Valkyrie, her seferinde bariz bir şekilde onu dikkatle incelemişti. Daha dün, Nix Elancourt'a gelmiş ve hiçbir şey söylemeden sadece boş gözlerle onu süzmüştü.

Néomi en sonunda, "Nix, ben neyim?" diye sordu.

"Anlaşılması zor mu?"

"Sorunlu döndüm, değil mi?"

Nix iç geçirdi. "Seninle ilgili herhangi bir şey sezemiyorum."

Néomi'nin kendi benliğiyle ilgili bir algısı yoktu. Kendini, insan -ya da bir hayalet- olduğu zamanki gibi hissetmiyordu.

Tuhaf kelimesi bu toplantıyı açıklamanın kıyısından bile geçmez.

"Otur. Lütfen," diyen Nikolai, elini ofis masasının önündeki koltuklardan birine doğru salladı. Diğer koltukta Sebastian oturuyordu.

Conrad –Néomi’nin ısrarıyla- ağabeyleriyle görüşmek için Nikolai’nin evi olan Blachmount Şatosu’na ışınlanmıştı. New Orleans’ta gündüz vaktiydi ve Néomi öğlen uykusuna yatmak istemişti, Conrad da bu sırada bu işi halletmeyi düşünmüştü.

Ağabeylerinin geçmişe dair soruları vardı ve Conrad da Elancourt’u Nikolai’dan resmî olarak satın almak istiyordu.

Conrad boynu gerilimden düğüm düğüm olmuş bir halde tedirginlikle oturdu. Geri döndüğünden beri Néomi’yi ilk defa yalnız bıraktığı için zaten sınırdaydı ama tekrar burada olmak huzursuzluğunu katbekat artırıyordu.

“Üçünüzün de burada olacağını sanıyordum,” dedi Conrad. “Murdoch nerede?” Murdoch olsa bu gergin havayı dağıtırdu.

“Avarelikte,” diye cevap verdi Nikolai. “Bunun ‘gizemli’ geliniyle ilgili olduğunu sanıyoruz. Varoluşundan beri sanırım ilk defa kadın sorunları var.”

“Ona müstahak,” diyen Sebastian, “Tekrar burada olmak olağanüstü bir his değil mi?” diye sordu Conrad’a.

Conrad başıyla onayladı. Bu şato, Conrad’ın ve ailesinin çoğu üyelerinin öldüğü yerd. Küçük kız kardeşleri birer birer katledilirken burada gözyaşı dökmüşlerdi. Blachmount, Conrad’ın doğup büyüdüğü –ve ölümden dirildiği- yerd.

Conrad üç yüz yıl boyunca, o uğursuz gecede verdiği karar yüzünden Nikolai’dan nefret etmişti. Şimdiyse Néomi için ona minnettardı. Nikolai’nin seçimi ve Murdoch’un kararlılığı olmasaydı, gelinini asla tanımayacaktı. Uyumadan önce hazırlanışını, saçlarını tarayışını asla seyredecekti.

Daha bir gün önce şöyle düşünmüştü; *Kaderimdeki gelinim, seçilmiş eşim...*

“İlk kez geri geldiğim zaman ben de aynı şeyi hissettim,” dedi Sebastian.

Nikolai alay edercesine bir ses çıkardı. “Hayır, hissetmedin... beni paketlemekle o kadar meşguldün ki.”

“O zaman, ikinci gelişimde.”

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Conrad etrafındaki panolara bakınıyordu. Nikolai bir kalemle masasının üstünde ritim tutuyordu. Sebastian ise bacağına sallıyordu.

En sonunda Nikolai koltuğundan kalktı. “Bende sana ait bir şey var.” Camlı bir dolaptan bir dosya çıkararak Conrad’a verdi. İçinde Elancourt’un tapusu ve devir evrakları vardı.

“Onu geri getirdiğin akşam, evi senin ve gelininin üzerinde devrettim.”

Conrad’ın gerilimi daha da arttı. “Bunun için sana ödeme yapabilirim.”

“Ev teknik olarak Néomi’nin, öyle değil mi? Bunu bir düğün hediyesi olarak kabul et.”

Conrad kendini borçlu hissetmekten nefret ederdi. “Bekleyin.” Elancourt’a ışınladı. Orada, Néomi’yi kontrol edip bir öpücük kondurarak battaniyesini örttü. Ardından, kasadan bir şişe viski aldı. Néomi bir tane vermeyi önermişti ama Conrad kabaca reddetmişti. Şimdiyse Blachmount’a geri dönerek şişeyi Nikolai’a verdi.

Nikolai etiketin üzerini sildi. “Aman Tanrım, bu... bu...”

Conrad, “Hayal ettiğin kadar güzel,” diyerek, sözlerini onun adına tamamladı.

Sebastian hiç zaman kaybetmeden ayağa kalktı ve büfeden kadehleri aldı. “O halde şişeye bakmayı kesin de içelim!”

Öyle de yaptılar. İki saat sonra yaklaşık yirmi bin dolar değerindeki viskiyi mideye indirdikten sonra, Conrad ağabeyleriyle konuşmanın o kadar da tuhaf olmadığına karar verdi.

Nikolai ve Sebastian geçen üç asır boyunca neler yaşadığını öğrenmek isteyince Conrad onlara anlattı. Néomi hakkında sorduklarındaysa kendini karısının kabiliyetlerini gururla anlatırken buldu. “Şimdiye kadar onun gibi dans eden bir kadın hiç görmemişsinizdir. Ayrıca o evi kendi kendine almış; yirmilerde bekâr bir kadın olarak.” Sesi kendine bile çok etkilenmiş gibi geliyordu.

“Zincirler, ilaçlar ve kaba kuvvet Conrad’ı durduramazdı,” diye başladı Nikolai alaycı bir tonlamayla, “ama ufakık bir balerin onu kolaylıkla evcilleştiriyor.”

“Ölümlü olması konusunda ne yapacaksın peki?” diye sordu Sebastian.

“Onu ölümsüz yapmanın bir yolunu araştıracağım.” Rahatsız bir ifadeyle baktıklarında Conrad, “Olasılıkların farkındayım ama öldükten sonra peşinden gitme ihtimalimi düşünürsek bu daha muhtemel bir senaryo,” diye açıkladı. İçkisini bitirdikten sonra bardağını düşünceler içinde seyre daldı. “Burada olduğunuz zaman kız kardeşlerimizi düşünmüyor musunuz?”

Nikolai ve Sebastian imalı bir şekilde birbirlerine baktılar.

Nikolai sonunda konuştu. “Onları geri getireceğiz. Onları geçmişten getirmek için aracımız var. Geçmişini değiştirmek için değil ama sadece onları bu zamana döndürmek için.”

Conrad gözlerini kısarak baktı. Nikolai dalga mı geçiyordu? “Nasıl?”

Sebastian büyük bir ciddiyetle cevap verdi. “Gizemli bir anahtarla.”

Conrad *anahtar* kelimesini duyunca irkildi.

Sebastian bardakları doldurdu. "Riora adında bir tanrıça, sırf ailemi bir araya getirmek için bana tek kullanımlık bir şans tanıdı. Bunun işe yaradığını gayet iyi biliyorum."

Kuşkucu Sebastian işe yaradığını söylüyorsa, o zaman kesin yarardı. "Benim geçmiş kimliğimi de geri döndürmeyi mi düşünümüştünüz?"

"Evet, teklif hâlâ geçerli," dedi Nikolai. "Bunu düşün, gözlerini kandan tamamen arındırabiliriz. Ve seni hasta eden bütün anıları silebiliriz."

"Peki ya bugünkü kimliğime ne olur?"

"Yok olur," dedi Sebastian.

"Bir bit yeriği olduğunu biliyordum." Ağabeylerinin Conrad'ın iyileşmesiyle ilgili o kadar rahat olmalarına şaşmamak gerekirdi. "Ama ilgilenmiyorum."

Nikolai parmaklarını çatırdattı. "Tekrar insan olmak istemez misin?"

Sebastian ekledi. "Bundan böyle kırmızı gözler ve kan içmek olmayacak."

Conrad başını iki yana salladı. "Ve artık Néomi'yi koruyacak gücüm de olmayacak. Onu sağ salim tutmak için güce ihtiyacım var. Eğer geçmiş değişmeyecekse o zaman peşimde hâlâ aynı düşmanlar olacak ve şimdi Néomi'nin de peşinde olacaklar." Conrad hayatlarının bu gerçeğinden nefret ederek kadehindeki içkiyi bitirdi. "Neden bunu hemen yapmadınız? Neden beni yakalamak için onca derde girdiniz?" Özellikle de onlara kan püskürüp öldürmeye çalışırken.

"Seçim yapacak kadar sağlam olmanı istedik," diye cevap verdi Nikolai. "Ölümsüzlüğünü elinden almış olacaktık. Ayrıca son üç yüz yıldaki anılarını da kaybedecektin. Bu çok önemli bir karardı." Nikolai sesini alçaltarak, "Aynı hatayı ikinci kez yapmak istemedim," dedi.

"Birinci hata yoktu ki," dedi Conrad kararlı bir şekilde. "Sen doğru bir karar verdin ve sana borçluyum."

"Güzel. O halde kızları büyütmemize yardım edersin artık."

Tanrı aşkına, kız kardeşleri tekrar yaşayacaktı. Onları daha iyi tanımak için ikinci bir fırsatı olacaktı. Ah, Néomi onlara dans etmeyi öğretebilirdi. Sırtarak ağabeylerini şaşırttı. "Onlar için ne zaman geçmişe dönüyoruz?"

"Murdoch döner dönmez planlarız."

Conrad konuşmak üzere ağzını açtıktan sonra donup kaldı. *Ters giden bir şey var.* Belinden yukarı bir soğukluk yayıldı. "Geri döneceğim," dedi ve alelacele Elancourt'a ısınlandı.

Yangının içine...

44. Bölüm

Néomi rüyasında tekrar süzüldüğünü ve duvarların içinden geçtiğini görüyordu. Oysa şimdi uyanmak istiyordu çünkü solukları... *is* mi kokmaya başlamıştı?

Yeterince hava alamıyormuş gibi her nefes alışında duman öksürüyordu. Ve zihninin bulanıklığında, etrafının ateşle çevrildiğinin farkına varınca alevleri soluduğunu ve sıcaklığını hissettiğini düşündü.

Yangın mı? Neden uyanamıyorum?

O kadar sersemlemişti ki... temiz havaya ihtiyacı vardı.

En sonunda göz kapaklarını güç bela açmayı başardı. Gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı.

Odayı ağır bir duman kaplamıştı. Alevler duvarları yalıyor ve tavana doğru çıkıyordu. Néomi'nin üstündeki tahtalar gerilmekten çatırdıyordu.

"Néomi!"

Conrad! O burada mıydı? Aralarına giren alevlerin içinden bakışları birbirini buldu, bu tam da bir alev topunun sıçrayarak tavanın bir kısmını Conrad'ın önüne düşürmesinden önceydi.

Conrad haykırarak ışınlanmak için Néomi'ye doğru atıldı ama sanki kolları sadece havayı sarmış gibi aynı noktaya eli boş döndü. İkinci denemesinde de başarısız olunca ateşin içine daldı ve ona ulaşmak için alev saçan tahtaları fırlattı.

Conrad neden o kadar üzgün görünüyordu? Yaralanmamıştı ki, hatta bir sıyrığı bile yoktu. İşin aslı, hiçbir şey hissetmiyordu. *Hiçbir his yok. Sönük.*

Sonra aşağı doğru baktı. *Hayır, hayır, hayır...* Vücudunun belden aşağısı tavandan düşerek yanan enkazın içine gömülmüştü. Bu enkaz onu ezmiş olmalıydı. *Neden hâlâ bilincim yerinde? Acı neredeydi?*

Sonra farkına vardı...

Yine mi... öldüm?

Néomi bir kez daha cisimsiz haline bürünmüştü, üzerindeyse eski siyah elbisesi ve mücevherleri vardı...

Yukarıdan gelen parçalanma gümbürtüsü, bakışlarını o yöne çevirmesine neden oldu. Tavan çöktüğü için çatının sarkan parçalarını görebiliyordu. Devasa çatı kirişleri birer birer yıkılmaya başladı. Kırılmış tahtalar mızrak gibi düşerek zemine çarpıyordu.

Hâlâ Néomi'ye ulaşmak için çabalayan Conrad, eğilerek onları savuşturuyordu.

"Conrad! Hayır!"

O tahtalardan biri Conrad'ı yakaladı ve vücuduna saplanarak onu yere çarptı. Bir salise sonra çatı Conrad'ın tepesine yıkılıp üzerini tamamen kapladı. Néomi bir çılgılla üzerini kaplayan molozların içinden yükselerek ona ulaşmak için ateşin ortasına doğru süzül-düğünü fark etti.

Onu bulamıyor, göremiyordu! Sonra... bir moloz yığınının altından kan aktığını gördü, alevleri yansıtan sıvı kaynıyor ve fokurduyordu.

Cade o akşam kendini tanıdık bir noktada bulmuştu, şehir merkezindeki bir apartmanın çatısının ucunda oturuyordu. Kadının oturduğu bina bu apartmana komşuydu ve oturduğu çatı katı ve kendine ait teras havuzu, Cade'in durduğu bu yükseklikten çok iyi görünüyordu.

Cade bu akşam buraya gelmeye niyet etmemişti. Sadece *ihtiyaç* duymuştu.

Kadının balkonuna baktı. Ve işte oradaydı.

Holly Ashwin.

Onun Holly'si. O gözlük takan, makyaj yapmayan ve sarı saçlarını tutucu bir şekilde topuz yapan asosyal bir matematikçiydi; Cade'e göre bugüne kadar tanıdığı bütün kadınlardan seksiydi.

Ama her zaman olduğu gibi Cade, onu tuhaf buluyordu. Kadın zaten tertemiz olan dairesini temizliyordu. *Şaşırtıcı insan.*

Kadın onun evini görse ölürdü. Bu yalnızca onunla Cade'in ne kadar farklı olduklarını gösteren bir başka örnekti.

Holly bilgindi; Cade'se sıkıcıydı. Kadının hayatı her yönüyle eksiksiz bir şekilde düzenliydi. Cade'in bir günlük programdan anladığı şuydu; *uyan, biraz bir şeyler ye, bir şeyler yap ve uyu.* Ve bunlardan herhangi biri isteğe bağlı olarak değişebilirdi.

Kadın içki bile içmiyordu. Cade tam o sırada içkisini yudumladı.

Bu akşam kadının misafiri mi vardı? *Beş para etmez erkek arkadaşı mı?* Cade, pençelerini avcunun içine gömdüğü sırada yaklaşan ayak seslerini duydu.

Kahrolası Rydstrom. Ağabeyi onu bulmuştu. *Ziyaretlerimin sır olarak kalması biraz zor.*

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Cade.

"Aynısını sana soruyorum," dedi Rydstrom, ona tam bir hayal kırıklığı içinde bakıyordu.

Bu bakışı daha önce hiç görmemiştim.

"Bana artık buraya gelmeyeceğini söylemiştin."

"Rüzgâr attı," diye homurdandı Cade.

"İnsanları eş olarak seçmemizin yasak olmasının bir nedeni var. Bunu daha önce o kalın kafana sokmadıysan, kesinlikle şimdi yapman gerekiyor. Vampirin gelininin başına gelen kaza, ölümlüler ile ölümsüzlerin neden asla bir araya gelmemesi gerektiğini tam olarak açıklıyor."

Cade gözlerini kısarak baktı. "Néomi'nin öldüğünden emin misin?"

Rydstrom başıyla onayladı, "Nix'e sordum."

Ölümlüler neden bu kadar kolay ölmek zorunda ki? En küçük bir kılıç darbesi kızın sonunu getirmişti. Öyle ölmeyi hak etmemişti.

"Eğer kız öldüyse, o zaman o vampir yok etmek için bana ait bir şey anyordur." Cade etraflarına bakındı. Wroth, zamanın bin kere doldu, diye yemin etmişti. Cade şu anda ona yaklaşmakla Holly'nin ölüm fermanını imzalamış olacaktı.

"Dolayısıyla ondan uzak durman için bir nedenin daha var," dedi Rydstrom. "Onu unutmaya mecbursun."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Cade elini boynuzunda gezdirdi. "Bunun ne kadar kötü görüldüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun? Benden bin yıl daha genç olan bir kızı, bir insanı sinsice gözetliyorum."

"O zaman ne şans ki herkesin iyiliği için bu şehri terk ediyoruz. Nix, Omort'u yok etmek ve işi tamamlamak için bize son bir imkân daha tanıdı. Tacımı tekrar elde etmem için bu bizim son umudumuz. Nix bu konuda son derece kararlı."

Cade, "Operasyon nedir?" diye sormasına rağmen umurunda bile değildi. Aklını, yaptığı –ve Holly'yle yapmak istediği– şeyden uzaklaştıracak her şeyi yapmaya razıydı. Holly için yaptığı çılgın planları Nix bile görmemişti.

"Talimatlar bu hafta içinde elimize geçecek. Sadece hızlı harekete geçmek için hazır ol."

Cade nefesini üfledi. "Ben her zaman hazırım."

"Tekrar söylüyorum, kardeşim, bu bizim son şansımız. Aklının doğru yerde olduğunu bilmek zorundayım."

"Hazır olacağım dedim," diye parladı. "Ne olursa olsun işi bitireceğim." Cade ayağa kalkıp Holly'ye baktı.

Son kez.

Cade, kadınına uzun uzun baktıktan sonra çatıdan atladı.

Nix merdiven boşluğundan çıkıp Rydstrom'a katıldığında, Cade'in gözden kaybolmasının üzerinden pek uzun süre geçmemişti. "Ee, nasıl tepki verdi?"

Rydstrom ona bir bakış attığında, kendisini bulmasına şaşırdığına dair bir ifade takınmadı. "Bilmiyor musun?"

"Ben her şeyi bilenim, her zaman..."

"Evet, evet her zaman bilen değil." Rydstrom derin bir nefes aldı. "Cade görevini yerine getireceğine söz verdi."

Holly görüş açlarına geri geldiği zaman Nix'in altın rengi gözleri kızın üzerine yoğunlaştı ve göz bebekleri büyüdü. Başını bir yana eğerek, "Peki, ya Néomi'nin hâlâ yaşadığını öğrenirse?" diye sordu.

"Ona yalan söylemek beni hasta ediyor," dedi Rydstrom. "Söylemeyeceğime emin misin?"

Nix ona döndü. "Karar şemasının üzerinde sürekli çalıştım. Mil-yarlarca sonuç bu karar ikilemine dayanıyor, ona söyle ya da söyleme. Böyle olması gerekiyor."

"Öyleyse geleceğimi gördün mü?"

"Bir kısmını," dedi. "Ve harikaydı."

"Bana anlat," dedi devam etmesi için elini sallayarak.

"Rydstrom, nasıl soru sorulacağını gerçekten öğrenmen gerekiyor. Her halükârda olmam gereken bir yer var. Bu akşam bir gizem açığa çıkacak ve sabırsızlanıyorum."

"Beni böyle bırakamazsın! Peki ya seninle temasa geçmemiz gerekirse?"

Nix ona sırtıttı ama aklı çoktan başka yere gittiği için gözleri boş bakıyordu. "Açgözlü iblis, etrafta gidebileceğin sadece bu kadar Nix var."

45. Bölüm

Néomi bir kez daha öldüyse, öyleyse bu Conrad'ı kurtaracak güce kavuştuğu anlamına gelirdi.

Zihniyle eşyaları tekrar hareket ettirebilirdi. Elini bir kez sallayarak enkazın içine daldı ve Conrad'ın kan izini takip etti. İki elini sallamasıyla Conrad'ın üstünü kaplayan çatıyı kaldırıp bahçeye savurdu. Kopan bir kirişle olduğu yere çakılmış olan Conrad bilincini yitirmiş bir halde yatıyordu.

Néomi elinden geldiğince nazik bir şekilde kirişi Conrad'ın vücudundan çıkardı. Conrad baygın olmasına rağmen acıyla haykırdı. Néomi, onun canını yakıyordu ama başka çaresi yoktu. Alevler hâlâ büyüyerek etraflarını sarıyordu. Malikânenin tamamı sarsılıyordu.

Néomi dehşet içinde santim santim çekti...

Sonunda! Conrad'ı kirişten kurtardı. En sonunda alevlerden kaçmayı başararak onu dışarı ışınlayıp kor yağmurundan korumak için büyük bir meşe ağacının altına götürdü.

Néomi korları hissedemiyordu.

Conrad'ın yanına süzülerek yarasını incelediğinde hâlâ ne kadar hızlı kan kaybettiğine şaşırdı. "Conrad! Lütfen uyan... sana yardım etmek için ne yapmam gerektiğini söyle!"

Conrad ona böyle bir yaradan ölemeyeceğini söylemişti ama solgun olması Néomi'yi dehşete düşürüyordu. Kana ihtiyacı vardı. Néomi hiç düşünmeden bileğini adamın dudaklarına bastırdı.

Néomi soluğunu tuttu. *Ah, mère de Dieu...* Kollarından başlayarak bir şekil oluşması gibi bir kez daha yavaş yavaş cisimleştiğini hissetti. Çimlerin üzerindeki çiği ve nehirden esen rüzgârı algıladı.

Bu nasıl olabilir?

Conrad'ın içgüdüleri harekete geçti ve Néomi daha gözünü kırpamadan, köpek dişleri bir mühür gibi etine kapandı. Baş döndürücü emişi, Néomi'nin hatırladığı kadar baştan çıkarıcıydı. Conrad tenine doğru inleyince, Néomi neredeyse zevkten bayılacaktı.

Çok kısa bir süre sonra Conrad son bir yalamayla onu bıraktı. Saniyeler içinde gözlerini açabildi. Hırlar gibi bir mırıltıyla, "Bunun için... her gece şişlenmeye razıyım," dedi. Gözlerini açtığı zaman bakışları Néomi'nin vücudunun ve o çok iyi bildikleri siyah elbisenin üzerinde gezindi. "Tekrar bir ruh oldun. Ama... biraz önce taze kan ve et tadı aldım. Neler oldu?"

Néomi bileğindeki ısırk izinin iyileşmeye başladığını hissedebiliyordu. *Ne olduğumu bilmiyorum.* Fısıltıyla konuştu. "Sadece değiştim. Anlamadım ki." Uzunca bir süre birbirlerini süzdüler. Néomi gözünün bir ucuyla alevlerin karanlık gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü. Pencerelerden ve bacalardan duman tütüyordu. Sıcaklık onlara kadar geliyordu. "Benimle ilgili bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmiştim ama..."

"Seninle ilgili yanlış bir şey yok!" diye hiddetle konuşan Conrad, doğruldu.

"O halde ben *neyim?*"

"Benimle olduğun sürece umurumda bile değil."

"Benim umurumda! Ya tekrar o ruhani şeklin içinde hapsolürsam?" O acayip hayalet şeklindeki varla yok arası dünyadan nefret ediyordu. Nasıl yalnız, yankılı ve sönük hissettirdiğini neredeyse unutmuştu. "Yaralandığında sana sarılamam ya da sıcacık göğsünde uyuyamam. Ya da seninle sevişemem. Ve bunu yapmayı çok istiyorum! Ayrıca bu lanet olası elbise beni hasta ediyor!"

"Demek sen busun," diyen bir kadın üstlerindeki meşeden haykırdı. "Her şey netleşti!"

İkisi de yukarı baktı. Kılıcı sırtına bağlı Nix bir dalın üzerine tünemişti.

"Sen hep orada mıydın?" diye bağırın Conrad aniden yüzünü buruşturup eliyle yan tarafını tuttu. "Ve bize yardım etmeyi düşünmedin mi?"

Nix ayağa kalktı ve sanki bir kaldırımdan inermiş gibi hiç ses çıkarmadan daldan aşağı indi.

"Netleşen ne?" diye soran Néomi'nin sesinde korku tınsı vardı. "Ben neyim?"

Conrad'ın yutkunduğunu görünce, onun bilmek istediğinden emin olmadığını anladı.

"Sana bahsettiğim o güçlü İrfan fantomlarından birisin. Gerçi yaşlanma sürecin birkaç asır hızlandırılmış. Zamanlama da güzel." Sinsice malikâneyi işaret ederek fısıltıyla konuştu. "İkimizin arasında kalsın ama ruh çapan yarıyor." O anda bir patlama sesi duyuldu ve alt katta geriye kalan bütün pencerelerin camları paramparça oldu. "Ayrıca evet, bu patlamayı sözlerimi vurgulamak için planladım."

Bir fantom mu?

"Fantom mu?" Conrad alnını ovuşturarak oradaki külü yaydı. "Ruh çapası mı?.."

Néomi açıklama yaptı: “Nix, iki hafta önce bana hayalet olarak yeterince uzun bir süre yaşarsam, bir İrfan fantom’u olabileceğimi söyledi. Fantomlar isteğe göre canlanabilir, ışınlanabilir ve zihinle-riyle eşyaları hareket ettirebilirler. Ve ruh çapalarının demir attığı tek yerde kalmak zorunda değildirler. Ama dirilmek için bir bedeni yavaş yavaş oluşturmak muhtemelen benim beş yüz yılımı alacaktı. Öyle görünüyor ki Mariketa beş asırı çabuklaştırmış.”

Nix kocaman olmuş gözlerle, “Evet, zeki, becerikli Mariketa... bir büyü yapıcı ve bir kural çiğneyici! Mari’nin benim sevdiğim türde bir cadı bir nedeni var,” dedi.

Conrad, “Ben hâlâ anlamadım... Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Mari, Cadılar Evi’nin kurallarını çiğnedi, ya da daha doğrusu onları yamulttu. Cadıların ölümsüzleri yaratmalarına izin verilmez.” Néomi’ye baktı. “Ama teoride sen zaten bir ölümsüzdün. Dolayısıyla Mari sana bir beden vererek fantom yaşlanma sürecini başlattı. Ve insandan İrfan varlığına dönüşümünü harekete geçirmek için bir damla İrfan kanını bir şekilde eklemeyi başardı. Belki de vampir, cadının büyüğü için kırk ayna parçalarını delirmiş bir şekilde söküp getirirken kendini kesmiştir. Bilmiyorum ki.”

Conrad diliyle dişi arasından, “Néomi kısmen vampir mi?” diye sordu.

“Hayır. Senin kanın sadece bir etken, yani bir kolaylaştırıcı. Mari bile dişi bir vampir yapamaz.”

“O kadar huzursuz olduğuna şaşmamalı,” dedi Conrad. “Neye kalkıştığının farkındaydı.”

“Evet. Mari’ye çok şey borçlusunuz. Kanunlarının hükümlerini çiğnememiş olsa da, ruhunu çiğnedi. Diğerleri fark ederse bunun için ciddi bir şekilde cezalandırılabilir, hatta yaptığı şey yüzünden namussuz olarak bile etiketlenebilir. Kısacası Beklenen Mariketa

seni referans listesine koymayacak ve ona Beltane için güzel bir kart göndermelisiniz."

"Bu istediğim zaman bir öyle bir böyle değişebileceğim anlamına mı geliyor?

Nix, "Sen yaşamla ölüm arasındaki bir şekil değiştiricisin," diye cevap verdi. "Cisimsizleşmeye yoğunlaş."

Néomi odaklandı. İşe yaradığı zaman, Conrad yana doğru yattı, sonra da kendini toparladı. "Özür dilerim, *mon Grand!*" Bir kez daha kendini bir bütün yapmaya kalkıştı. Yine yavaş yavaş cisme büründü.

"Ama Néomi," diye çok hüzünlü bir ciddiyetle söze başladı Nix, "ne zaman cisimsizleşsen..." Sanki üzücü bilgiyi en iyi şekilde nasıl söyleyeceğine karar vermiş gibi duraksadı.

Néomi, "Evet?" diye fısıldadı. Conrad nefesini tutuyordu.

Nix en sonunda sözlerini tamamladı. "O elbise... o elbiseyi giyiyor olacaksın."

Néomi ve Conrad inlediler.

"Bunu sadece öteki benliğinin giysisi olarak düşün. Gül yaprakların ve meymenetsiz suratınla bir tür oyun kostümü gibi. Öteki benlik deyince, sanırım seni *Incarnatrix* diye çağıracağız. Belki sende sahne ışığı efekti oluşturur."

"Ölümsüz müyüm?" Néomi, Nix'in anlattıklarını yeni yeni idrak ederken inanamayarak sordu. "Ve İrfan'ın bir parçası mıyım?" Néomi o âlemi o kadar çok sevmişt ki.

"Evet. Cisimleşmiş halindeyken başın vücudundan ayrılmadığı müddetçe ölmeyeceksin. Doğal olarak, ruh halindeyken kesinlikle öldürülemezsin. Senin türün İrfan içinde çok kıskanılır. Güçlüsün ama bazı hassasiyetlerin var. Pekâlâ, şimdi kaçmam gerekiyor. Bu akşam en dört tane daha randevum var. Tahmin edeceğiniz üzere, İlk Valkyrie ve Eşsiz Kâhin olarak çok önemli ve karışık bir işim var."

Néomi, "Ama daha bir sürü sorum var..." dedi.

Nix içini çekti. "Çok iyiliksever biri olduğum için sana bir kehanet vereceğim. Ve size bir düğün hediyesi almadığım için." Elini üstünden geçen bir kıvılcıma doğru dramatik bir edayla sallayarak soluklandı. "Bunu şu anda görebiliyorum." Daha sonra onlara baktı. "Hayır. Gerçekten. Şu anda görebiliyorum."

"Bize anlat!"

"Néomi, eş, anne ve bu düzlemdeki tek İrfan bale okulunun sahibi. Conrad arada sırada çılgınlık yaşayan ama bunu atlatmak için çok çaba gösteren sevgi dolu koca ve baba. Kızlarla her dışarı çıkışında bir küfür savuracak ve sen geri dönene kadar eklemleri bembeyaz olmuş bir halde terleyecek ama her yıl daha iyiye gidecek."

Néomi kaşlarını çatı. "Ebeveyn mi olacağız? Benim... benim çocuğum olabilir mi?"

Conrad, onun elini sıktı. "Néomi bunun bir önemi yok..."

"Emin olmak için kaynaklarımı kontrol edeceğim." Nix sanki geçmişini düşünür gibi kaşlarını çatarak yukarı doğru dikkatle baktı. Aslında ileriye düşünüyordu. Ardından irkildi. "Ahh," diye tiksintiyle mırıldandı. Bir kez daha yüzünü buruşturdu. "Ah, şimdi, bu hiç iyi değil!"

Conrad'ın dudakları aralandı. "Hangi lanet şeyi görüyorsun?"

"Çocuklarınız olacak, tamam," diyen Nix'in ses tonu hüznüydü. "Ve ilk partide ikizler..." Titredi.

"İlk parti mi?" diye öksürerek soran Conrad afallamış görünüyordu. "Ne gördün?"

"Ne görmedim ki. Size bir örnek vereceğim, ne zaman onları yıkamaya kalkışsanız, ya duvarların içine saklanacaklar ya da minik köpek dişlerini kapıya geçirecekler ve böylece onları geri çekemeye-

ceksiniz. Ve eşek şakaları... eşek şakalarına hiç başlamayayım. Nix Halack o yirmi yıl boyunca oturamayacak."

Néomi, "Kulağa... çok hoş gelmiyorlar mı?" dedi.

Nix'in ses tonu yumuşadı. "Ne mutlu ki zekâları ve onurlu yürekleriyle güçlü karakterleri olacak." İkisine birden baktı. "Şimdilik ikinizin de Tahta Çıkış'ın ön saflarında olmanızı bekleyeceğim." Uzaklaşmaya başladı.

"Dur!" dedi Conrad. "Birileri... düşmanlarımdan biri mi bu yangını çıkardı?"

Nix yüzünde bir sırtmayla döndü. "Eğer elektriğe aç kunduzları kızdırmadıysan, o zaman hayır." Karanlığın içinde kayboldu.

Sessizliğe gömülen Conrad ve Néomi yerde oturarak büyülenmiş bir şekilde seksen yıldan eski evinin karanlıkta yanışını izlediler.

Néomi'nin gözyaşları yüzünden süzölmeye başlayınca Conrad onları silmek için uzandı. "*Koeri*, ev için çok üzgünüm."

Evet, ağlıyordu ama Conrad'ın sandığı sebepten ötürü değildi. *Benim hiçbir sorunum yok.* Ne bir insan, ne de bir hayalet gibi hissetmemesine şaşmamak gerekirdi, onda ikisinden de birazcık vardı. Rahatladığı için kendinden geçmiş bir haldeydi.

Ben artık bir ölümsüzüm.

Conrad'ın yüzünü incelediğinde renginin yerine gelmiş olduğunu fark etti. Yarasını hızla iyileştirecek ve kısa süre içinde normale dönecekti.

Birlikte olacağız. Ve müthiş berbat çocuklarımız olacak.

Elancourt'un ilk duvarı yıkılınca Néomi gülmeye başladı. Alevler evini yok ediyordu ve onun tek düşünebildiği şeydu: *Bırak yansın.*

"Néomi?" Conrad ona düşünceli bir bakış attı. "Neden gülüyorsun?"

Néomi kendini özgür ve yeni hayatına başlamaya hazır hissediyordu. "Çünkü mutluyum."

"Bu, mutluluğunun beni şaşırttığı zamanlardan biri olacak, değil mi? Bana bu evin senin hayalindeki ev olduğunu söylemiştin."

Hayaller değişebilir. Conrad'ın önünde diz çöktü. "Önemli olan tek şey birlikte olmamız. Ve artık ölümsüz olduğuma göre eğer kartlarımızı doğru oynarsak, bu sonsuza dek sürecek."

Sanki o anda gerçeği idrak etmiş gibi, Conrad'm kaşları çatıldı. "Ama burayı seviyordun."

"Evet. Benim için her şeydi. Başka hiçbir şeyim yokken, *eskiden*."

Conrad kuru bir tonlamayla, "Bu durum stüdyonun nasıl genişletileceği sorununu çözer," dedi.

"Kesinlikle." Gülümseyerek Conrad'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Zamanımızı yeniden inşa etmek için kullanacağız ve bundan keyif alacağız. Görünüşe göre dünya kadar zamanımız var." Sevddiği vampiri öpmek için uzandı.

Conrad, Néomi'nin dudaklarına doğru sırtarak mırıldandı. "En azından ilk turdaki ikizler gelinceye kadar."

İRFAN KİTABI'NDAN

İrfan

"...ve insan olmayan o akıllı yaratıklar, aynı zümrede birleşerek yaşayacak ama insanların dünyasından saklanacaklar."

Lykae Klanı

"Keltoi Halkı'nın (ya da sonraları Kelt olarak bilinen Saklı Halk'ın) gururlu ve amansız bir savaşçısı en güzel çağında, çıldırmış bir kurt tarafından alt edilir. Savaşçı ölümden döner, artık bir ölümsüzdür ve içinde canavarın ruhu vardır. Canavarların usullerine göre yaşar: Temasa ihtiyacı vardır, kendi türüne derin bir sadakatle bağlıdır, tensel zevklere düşkündür. Bazen gizlenen canavar ortaya çıkar..."

- Aynı zamanda kurtadam, savaş-canavarı olarak da bilinirler.
- Yağmacılar'ın düşmanlarıdır.

Vampirler

Yağmacılar ve Çilekeşler olarak iki muhalif gruba ayrılmışlardır.

- Her vampir gelinini, ebedî eşini arar ve onu buluncaya kadar yaşayan bir ölüdür.
- Bir gelin, nefesiyle ona can verir, kalbinin atmasını sağlar ve vücudunu tamamen canlandırır ve bu sürece “*kan kaynaması*” denilir.
- Vampirlerin seyahat aracı *ışınlanmadır*, buna iz sürme de denir. Bir vampir sadece daha önce bulunduğu veya görebildiği yerlere ışınlanabilir.
- Bir kurbanın kanını öldürünceye kadar içen vampirler *Kayıplar’* dır. Kırmızı gözleriyle ayırt edilirler.

Yağmacılar

“İrfan’ın ilk kaos sırasında, bir vampir kardeşliği hüküm sürdü, soğukkanlı yapılarına, mantığa olan inançlarına ve acımasızlıklarına güveniyorlardı. Daçya’nın amansız bozkırlarından çıktılar ve Rusya’ya göç ettiler ama bazıları hâlâ gizli bir klanın, Daçiler’in yaşadığını söyler.”

- Kayıplar’dan oluşmuş saflardır.
- İrfan’ın hemen hemen tüm ırklarının düşmanlarıdır.

Çilekeşler

“...tacı çalınan Kristoff, Yağmacılar’ın meşru kralı, kadim savaş meydanlarını gezerek ölmek üzere olan en cesur, en gaddar insan savaşçıları aradı;

böylece Mezar Hırsızı unvanını aldı. Kendisine ve büyüyen ordusuna sonsuz bağlılık karşılığında, sonsuz yaşam vaat etti."

- Dönüştürülmüş insanlardan oluşan, ölümsüz bir gelin olmadıkça yaşayanlardan doğrudan kan içmeyen bir vampir ordusu.
- Kristoff bir insan olarak büyütüldü ve sonra onların arasında yaşadı. O ve ordusu İrfan'ı az tanır.
- Yağmacılar'ın düşmanlarıdır.

İblis Soyu

"İblisler, insan kavimleri kadar çeşitlidir..."

- Bir grup iblis hanedanından oluşur. Bazı krallıklar Yağmacılar'la müttefiktir.
- Çoğu iblis soyu vampirler gibi *ışınlanabilir*. Bazı türler çağrılara uymak mecburiyetinde bırakılmıştır.
- Bir iblisin, gerçekten kendine ait olup olmadığını anlamak için olası bir eşle ilişkiye girmesi gerekir ve bu süreç *girişim* olarak adlandırılır.

Cadılar Evi

"...büyüülü yeteneklerin ölümsüz sahipleri, iyi ve kötünün takipçileri."

- Büyülerini satan mistik tüccarlardır.
- Kişisel menfaatler oluşturmaları ya da ölümsüzlük vermeleri kesinlikle yasaktır.

- Savaşçı, şifacı, büyücü, sihirbaz ve kâhin gibi beş gruba ayrılırlar.
- Beş grubun güçlerine sahip olarak bilinen tek cadı Beklenen Mariketa'dır.

Valkyrie

"Savaşta ölen bir bakire cesaret için haykırdığında, Odin ve Freya çağrısına cevap verdi. İki tanrı yıldırımlarla onu çarpıp konaklarına getirdiler ve cesaretini sonsuza dek ölümsüz kızları Valkyrie'lerin suretinde sakladılar."

- Valkyrie'ler, yeryüzünün elektrik enerjisinden beslenir, bunu kolektif bir enerji olarak paylaşırlar ve duygularını şimşeklerle ifade ederler.
- Doğüstü hızları ve güçleri vardır.
- Eğitim almazlarsa, parlayan objeler ve mücevherler karşısında büyülenebilirler.
- Yağmacı Vampirler'in düşmanlarıdır.

Tılsım'a Hücum

"Tüm dünya üzerindeki büyü tılsımlar ve diğer mistik zenginlikler için yapılan tehlikeli ve meşakkatli bir avdır."

- Kurallar finale kadar öldürmeyi yasaklar. Her tür hile veya şiddet desteklenir.
- Her iki yüz elli yılda bir yapılır.
- İmkânsızlığın Tanrıçası Riora tarafından düzenlenir.

Dönüşme

"Sadece ölüm sayesinde biri, 'diğeri' olabilir..."

- Lykae, vampirler ve gulyabaniler gibi bazı varlıklar, insanları, hatta İrfan yaratıklarını farklı yollarla kendi türlerine dönüştürebilirler ancak değişimin katalizörü daima ölümdür ve başarı garantisi yoktur.

Tahta Çıkış

"Ve öyle bir zaman gelir ki, en güçlü olan Valkyrie'ler, vampir ve Lykae gruplarından, hayaletlere, biçim değiştirenlere, perilere ve sirenlere kadar... İrfan'daki tüm ölümsüz mahlûklar, savaşmak ve birbirini yok etmek zorunda kalır."

- Gelişen her ölümsüz nüfusun bir tür denetim ve denge sistemidir.
- Her beş yüz yılda bir olur. Ya da hemen şimdi...

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

ARZULARIN ESİRİ

*ASIRLARIN AYIRDIĞI BİR KURTADAM İLE VAMPİR...
ÖLÜM İLE YAŞAMIN SINIRLARINI ZORLAYACAK KADAR
KUVVETLİ BİR TUTKU!*

Önüne çıkan engellerle durdurulamayacak, vahşi bir kurtadam...
Çılgın bir fantezinin eline düşen, büyüleyici bir vampir...
İkisini de tüketen bir arzu...

TUTKULARIN PENÇESİNDE

**ÖLÜMSÜZLÜKTEN BIKMIŞ BİR VAMPİR...
ONU ÖLDÜRMEK İÇİN GÖNDERİLMİŞ BİR VALKYRIE...**

"Cole'un yeni kitabı macera dolu, fazlasıyla sürükleyici ve ateşli."

–Jill Smith, *Romantic Times*

"Kresley Cole heyecan verici, serüven ve tutku dolu yeni kitabıyla karşımızda. Kitabı hemen almanızı tavsiye ediyorum."

–Sinclair Reid, *Romance Reviews Today*

ŞEHVETİN KÖLESİ

EZELİ DÜŞMANLAR...

TEHLİKELİ AŞK...

"Büyü ve tutkuyu birleştirme işini Muhteşem Cole'a bırakın.

Kitaplığınızda yer açın!"

-Romantic Times Magazine